SUE LYNN TAN
FIICA ZEITEI LUNII
STORIA BOOKS

SUE LYNN TAN

FIICA ZEIȚEI LUNII

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

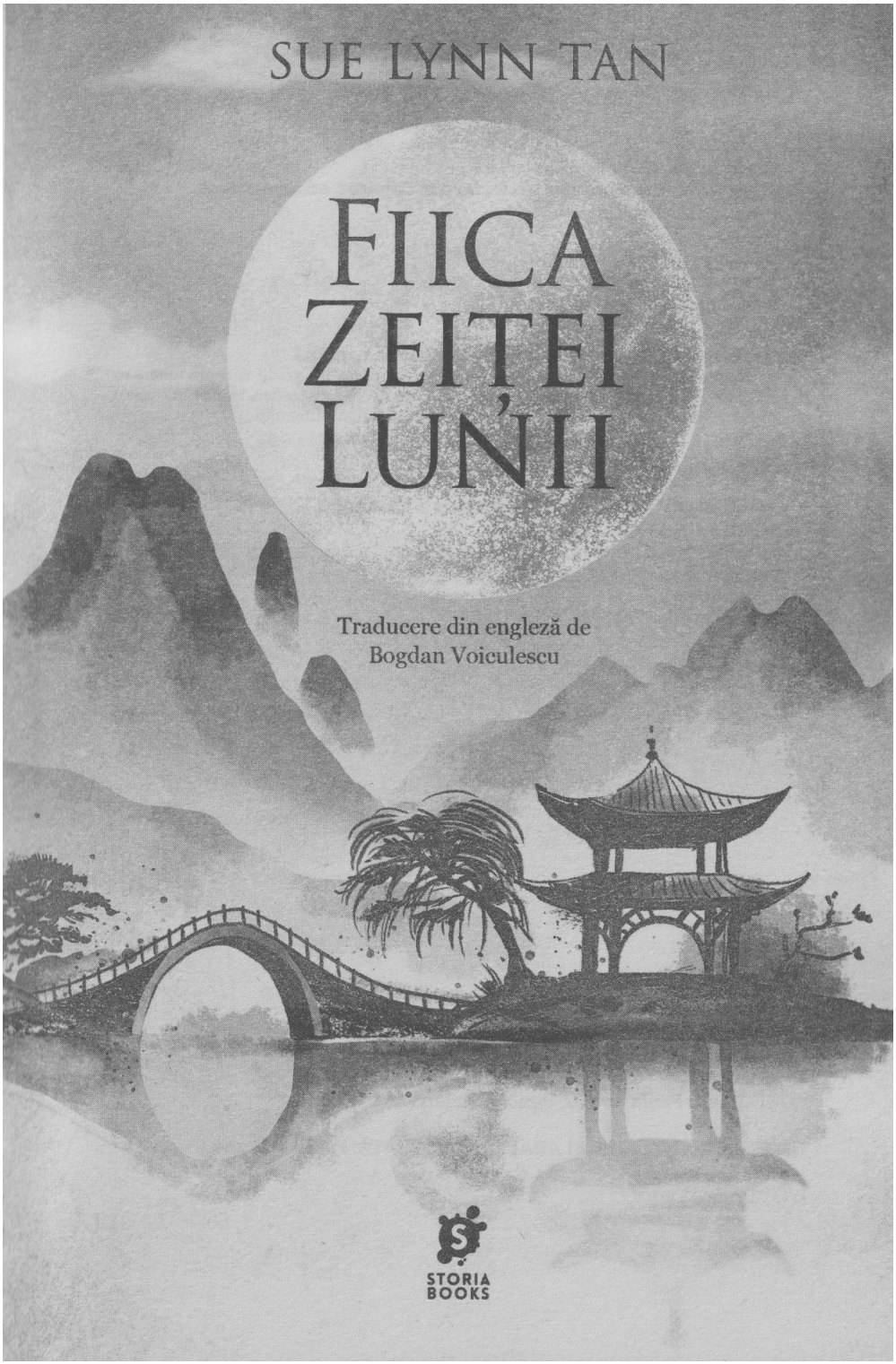

STORIA BOOKS

Titlul original: *Daughter of the Moon Goddess*
Autor: Sue Lynn Tan

Copyright © 2022 by Sue Lynn Tan
Published by arrangement with Harper Voyager, an imprint of
HarperCollins Publishers

Design copertă: Angela Bourtin
Ilustraţie copertă: Kuri Huang
Ilustraţie hartă: Virginia Norey

© Storia Books, 2022, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Tan, Sue Lynn
Fiica zeiţei lunii / Sue Lynn Tan; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. – Bucureşti: Storia Books, 2022
ISBN 978–606–9072–92–9
I. Voiculescu, Bogdan (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR: Ruxandra Tudor
CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Ştefana Stoica
ILUSTRAŢII INTERIOR ŞI ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoş Tudor

Soţului meu, Toby – primul meu cititor şi partenerul meu de viaţă. Cartea aceasta nu ar fi fost posibilă fără susţinerea ta.

Şi copiilor mei, Lukas şi Philip, pentru că m-aţi lăsat să lucrez măcar o *parte* din timp.

Palatul Luminii Pure
Palatul de Jad
MAREA DE NORD
Crângul Duzilor Parfumați
MAREA DE VEST
REGATUL PHOENIXULUI
Palatul Flăcării Estivale
Palatul Coralului Parfumat
TĂRÂMUL NEMURITORILOR
REGATUL CELESTE
MAREA DE EST
Codrul Primăverii Eterne
DEȘERTUL AURIU
MAREA DE SUD
ȚINUTUL DEMONILOR
N
Piscul Umbrelor
Heilongjiang
Fluviul Negru
Huanghe
Fluviul Galben
TĂRÂMUL MURITORILOR
Changjiang
Fluviul Long
Zhujiang
Fluviul Sidefiu

Partea I

1

Există multe legende despre mama mea. Unele spun că şi-a trădat soţul, un mare războinic muritor, furându-i Elixirul Nemuririi pentru a deveni zeiţă. Altele o prezintă drept o victimă nevinovată care a înghiţit elixirul în încercarea de a-l apăra de hoţi. Indiferent de povestea pe care o credeţi, mama mea, Chang'e, a devenit nemuritoare. La fel s-a întâmplat şi cu mine.

Îmi amintesc neclintirea căminului meu. Eram doar eu, mama şi o slujnică devotată pe nume Ping'er, locuind pe lună. Trăiam într-un palat construit dintr-o piatră de un alb-strălucitor, cu coloane din sidef şi cu un acoperiş cu marginile curbate, din argint pur. Vastele lui încăperi erau pline de mobile din lemn de scorţişor, al cărui parfum picant plutea în aer. Ne înconjura o pădure de copaci osmanthus albi, cu un singur dafin în centru, care dădea seminţe luminoase, ce sclipeau diafan. Nici vântul, nici păsările şi nici măcar mâinile mele nu le puteau desprinde, pentru că se ţineau de crengi cu aceeaşi tărie cu care se ţin stelele pe cer.

Mama mea era o femeie blândă şi iubitoare, dar uşor distantă, ca şi când ar fi purtat povara unei dureri cumplite care-i amorţise inima. În fiecare seară după ce aprindea lampioanele care iluminau luna, ieşea pe balcon şi privea lumea muritorilor de dedesubt. S-a întâmplat să mă trezesc chiar înaintea zorilor şi să o găsesc tot acolo, cu ochii voalaţi de amintiri. Nu am putut îndura tristeţea de pe chipul ei şi am cuprins-o în braţe, abia ajungându-i cu capul la brâu. La atingerea

mea a tresărit, de parcă s-ar fi deşteptat dintr-un vis, după care mi-a mângâiat părul şi m-a dus înapoi în camera mea. Tăcerea ei m-a neliniştit; mă temeam că o supărasem, deşi rareori se întâmpla să-şi piardă cumpătul. În cele din urmă, Ping’er a fost cea care mi-a explicat că mamei nu-i plăcea să fie deranjată în acele clipe.

— De ce? am întrebat eu.

— Mama ta a suferit o mare pierdere.

A ridicat mâna, pentru a-mi opri următoarea întrebare.

— Nu pot spune mai multe.

M-a îndurerat gândul la tristeţea ei.

— Au trecut ani întregi. Oare mama îşi va reveni vreodată? Ping’er a tăcut un moment.

— Unele cicatrici ne sunt cioplite în oase – devin parte din noi şi ne modelează viitorul.

Văzându-mi expresia mâhnită m-a legănat în braţele ei catifelate.

— Dar e mai puternică decât crezi, steluţă. La fel ca tine.

În ciuda acestor umbre trecătoare, am fost fericită aici, deşi mă sâcâia sentimentul dureros că ceva lipsea din vieţile noastre. Oare sufeream de singurătate? Poate, dar nu aveam timp să mă gândesc la traiul meu solitar. În fiecare dimineaţă, mama îmi dădea lecţii de scris şi de citit. Frecam tuşul de piatră până când se forma o pastă neagră şi lucioasă, după care mama mă învăţa să scriu fiecare caracter cu mişcări line ale pensulei.

Cu toate că preţuiam timpul petrecut astfel cu mama, cel mai mult îmi plăceau lecţiile lui Ping’er. Eram mediocră la pictură şi nu mă pricepeam deloc la broderii, dar nu avea importanţă, pentru că mă

îndrăgostisem de muzică. Ceva din felul în care prindeau formă melodiile îmi stârnea cumva în inimă sentimente pe care încă nu le înţelegeam – indiferent dacă acestea curgeau din corzile pe care le ciupeam cu degetele sau din notele pe care le conturam pe buze. Neavând prieteni cu care să-mi ocup timpul, am ajuns în curând să stăpânesc fluierul şi qinul – ţitera cu şapte corzi –, întrecând priceperea lui Ping’er în numai câţiva ani. Cu ocazia aniversării mele de 15 ani, mama mi-a dăruit un fluier de jad mic şi alb, pe care l-am purtat cu mine peste tot, într-o pungă de mătase atârnată de brâu. Era instrumentul meu preferat, tonul lui fiind atât de pur, încât până şi păsările se înălţau până la lună ca să-l asculte, chiar dacă o parte din mine se gândea că veneau şi pentru a o privi pe mama.

Uneori mă trezeam holbându-mă la ea, fermecată de trăsăturile perfecte ale chipului ei. Faţa sa avea forma unei seminţe de pepene şi pielea îi strălucea cu un luciu ca de perlă. Sprâncenele delicate i se arcuiau deasupra ochilor migdalaţi şi negri ca pana corbului, curbându-se ca două semiluni atunci când zâmbea. Ace de păr aurii îi sclipeau printre buclele întunecate, iar într-o parte avea prins un bujor roşu. Pe sub o robă albă şi argintie, împodobită cu ciucuri de mătase şi jad, purta un veşmânt albastru precum cerul amiezii. Uneori, noaptea, când stăteam întinsă în pat, căutam să le aud foşnirea blândă şi adormeam uşor când ştiam că era în preajmă.

Ping’er m-a asigurat că semănam cu mama, dar parcă ar fi comparat o floare de prun cu una de lotus. Aveam pielea mai întunecată, ochii mai rotunzi şi bărbia mai pronunţată, cu gropiţă. Poate că semănam cu tatăl meu? Nu ştiam; nu-l întâlnisem niciodată.

Abia după mulţi ani am înţeles că mama mea,

care-mi ştergea lacrimile când cădeam şi-mi îndrepta pensula când scriam, era Zeiţa Lunii. Muritorii o venerau, aducându-i ofrande cu ocazia fiecărui Festival de Toamnă – în ziua a cincisprezecea a celei de-a opta luni din calendarul lunar – când lumina lunii era mai puternică decât oricând. În ziua aceea aprindeau beţişoare de tămâie pentru rugăciuni şi preparau turte ale lunii, cu o umplutură savuroasă din pastă dulce de seminţe de lotus şi de ou de raţă sărat, învelită într-o crustă fină de aluat. Copiii purtau lampioane strălucitoare sub formă de iepuri, păsări sau peşti, simbolizând lumina lunii. În această singură zi din an ieşeam pe balcon şi priveam lumea de dedesubt, inspirând parfumul de tămâie care se înălţa spre cer în cinstea mamei.

Muritorii mă intrigau, pentru că mama privea spre lumea lor cu mult dor. Mă fascinau poveştile lor despre lupta pentru iubire, putere, supravieţuire – deşi eu, în refugiul meu ocrotit, nu puteam înţelege asemenea intrigi. Citeam tot ce-mi cădea în mână, dar poveştile mele preferate erau cele cu războinici curajoşi care înfruntau duşmani de temut pentru a-i proteja pe cei dragi.

Într-o bună zi, scotocind într-un morman de suluri în biblioteca noastră, ceva sclipitor mi-a atras atenţia. Am scos cartea şi inima mi-a tresărit când am descoperit că nu o mai citisem. Judecând după cusăturile grosolane cu care era legată, părea a fi o scriere a muritorilor. Coperta era atât de ştearsă, încât abia am distins ilustraţia întruchipând un arcaş cu arcul său argintiu îndreptat spre zece sori de pe cer. Înăuntrul globurilor am observat trăsăturile subţiri ale unor pene. Nu, nu erau sori, ci păsări, strânse în mingi de foc. Am dus cartea în camera mea, strângându-i

hârtia firavă la piept cu degete tremurătoare. M-am aruncat într-un fotoliu şi am dat paginile cu nerăbdare, devorând cuvintele.

Începea precum multe alte poveşti eroice: o mare năpastă se abătuse asupra lumii muritorilor. Zece păsări ale soarelui se înălţaseră pe cer, pârjolind pământul şi provocând multă suferinţă. Recoltele nu mai creşteau pe solul ars şi râurile secate nu mai dădeau apă de băut. Se zvonea că zeii cerului ocroteau păsările şi nimeni nu îndrăznea să înfrunte creaturi atât de puternice. Când orice speranţă părea pierdută, un războinic neînfricat pe nume Houyi a pus mâna pe arcul său fermecat de gheaţă. A tras săgeţi spre cer, ucigând nouă dintre păsările soarelui şi lăsând una să lumineze pământul...

Cartea mi-a fost smulsă din mâini. Mama stătea în faţa mea, cu obrajii înroşiţi, respirând scurt şi sacadat. M-a apucat de braţ, înfigându-mi unghiile în carne.

— Ai citit cartea asta? a ţipat ea.

Rareori se întâmpla ca mama să ridice glasul. M-am holbat la ea descumpănită, izbutind în cele din urmă să încuviinţez din cap.

Mi-a dat drumul, aşezându-se pe un scaun şi ducându-şi degetele la tâmplă. M-am întins spre ea, speriată că-mi va respinge cu mânie atingerea, dar mi-a cuprins mâinile într-ale ei, cu pielea rece ca gheaţa.

— Am greşit cu ceva? De ce nu pot să citesc cartea asta? am întrebat eu şovăitor.

Nu găsisem nimic neobişnuit în poveste.

Mama a tăcut atât de mult timp, încât am crezut că nu-mi auzise întrebarea. Când în sfârşit s-a întors spre mine, ochii ei străluceau mai viu decât stelele.

— Nu ai greşit cu nimic. Arcaşul, Houyi... e tatăl tău.

Un fulger mi-a trecut prin minte şi urechile mi-au ţiuit la auzul cuvintelor. În copilărie o întrebasem adesea despre tatăl meu. Dar, de fiecare dată, mama tăcuse, încruntându-se, până când, într-un final, am renunţat la întrebări. Ascundea multe secrete în inimă, pe care nu mi le împărtăşise. Până acum.

— Tatăl meu?

Am simţit o gheară în piept când am pronunţat cuvintele.

A închis cartea şi privirea i s-a oprit asupra coperţii. De teamă că va pleca, am luat ibricul de porţelan şi am umplut o ceaşcă pentru ea. Ceaiul era rece, dar l-a sorbit fără niciun reproş.

— Ne-am iubit în Tărâmul Muritorilor, a început ea să povestească, vorbind încet şi domol. Te-a iubit şi pe tine – chiar dinainte de a te naşte. Şi acum…

Cuvintele i s-au risipit şi a clipit agitată.

Am luat-o de mână ca s-o liniştesc şi ca să-i amintesc cu blândeţe că încă eram acolo.

— Şi acum, suntem despărţiţi pe vecie.

Abia am mai putut gândi din cauza întrebărilor care mi-au năvălit în minte, a emoţiilor care mi-au străpuns trupul. De când mă ştiam, tatăl meu nu fusese mai mult decât o prezenţă fantomatică în mintea mea. Visasem de atâtea ori că stătea înaintea mea şi că luam masa sau că ne plimbam împreună pe sub copacii înfloriţi. De fiecare dată când mă trezeam, căldura din piept se risipea, lăsând în urmă un gol dureros. Astăzi aflasem în sfârşit numele tatălui meu şi faptul că mă iubise.

Nu era de mirare că mama păruse abătută atâta vreme, închisă în propriile amintiri. Ce se întâmplase cu tatăl meu? Oare încă trăia în Tărâmul Muritorilor? Noi cum ajunseserăm aici? Dar mi-am stăvilit

întrebările, în timp ce mama îşi ştergea lacrimile. Vai, cât de mult îmi doream să ştiu! Dar nu voiam s-o rănesc doar pentru a-mi satisface curiozitatea egoistă.

Pentru nemuritori, timpul era ca o ploaie ce se abate asupra oceanului nemărginit. Duceam o viaţă liniştită, plăcută şi anii treceau ca săptămânile. Cine ştie câte decenii s-ar fi scurs în felul ăsta, dacă viaţa mea n-ar fi fost aruncată în haos, ca o frunză smulsă de vânt de pe ramura sa?

Era o zi senină şi soarele se revărsa prin fereastră. Am pus deoparte qinul meu lăcuit, închizând ochii pentru a mă odihni. Aşa cum se mai întâmplase înainte, crâmpeie argintii de lumină mi-au plutit în minte, îmbiindu-mă şi îmboldindu-mă – întocmai cum parfumul copacilor osmanthus mă ademenea în pădure în fiecare dimineaţă. Am vrut să mă întind spre ele, dar mi-am amintit avertismentul sever al mamei.

„Nu te apropia de ele, Xingyin”, mă rugase ea speriată şi palidă. „E prea periculos. Ai încredere în mine, vor dispărea”.

Atunci îi făcusem o promisiune, bâlbâindu-mă. Şi, de-a lungul anilor, avusesem grijă să mă ţin de cuvânt. De fiecare dată când mă ademenea vreo scânteiere argintie, îmi îndreptam hotărâtă gândul în altă parte – la un cântec sau la cartea citită recent –, până când mintea mi se limpezea şi sclipirile se stingeau. Dar de fiecare dată devenea mai greu, luminile strălucind tot mai puternic, chemarea lor devenind tot mai îmbietoare. Nevoia de a mă întinde spre ele aproape că mă copleşea.

Cât de luminos scânteiau azi, de parcă mi-ar fi simţit hotărârea tot mai nesigură şi agitaţia neastâmpărată din sânge. În ultima vreme mă

simţisem astfel tot mai des şi o parte din mine tânjea după... ceva fără nume. Poate după o schimbare. Dar aici nu se întâmpla niciodată nimic. Nimic nu se schimba.

Luminiţele nu păreau primejdioase. Oare mama se înşela? Mă avertizase în nenumărate privinţe, povăţuindu-mă să mă abţin de la fapte atât de inofensive precum urcatul în copaci sau alergatul pe holuri, poate amintindu-şi despre asemenea pericole din copilăria ei. M-am apropiat de lumina radioasă din mintea mea. Mai mult decât oricând. Ceva s-a agăţat de mine, trăgându-mă înapoi – să fi fost frica sau sentimentul de vinovăţie? Dar, cu o nechibzuinţă de-un moment, m-am smuls din ele ca dintr-o pânză de păianjen. Eram înaintea hăului, cu picioarele pe buza prăpastiei. Un curent mi-a străbătut venele şi şoaptele mi-au năpădit urechile. Aplecându-mă în faţă, am întins mâna – moment în care strălucirea argintie s-a risipit precum stelele în zori.

Am deschis ochii larg, cu un tremur în simţuri. Nu am idee cât am stat aşa, pierdută în transă. Prin fereastră, soarele serii împletea pe cer fire aurii şi trandafirii. Entuziasmul îmi dispăruse; remuşcările îmi apăsau stomacul ca o piatră. Încălcasem promisiunea făcută mamei. Şi mai rău era că-mi doream s-o fac din nou. Luminiţele acelea nu erau periculoase, făceau parte din mine – înţelesesem asta cu o limpezime surprinzătoare. De ce mă avertizase în legătură cu ele? *O voi întreba,* am hotărât eu, ridicându-mă în picioare. Sunt *mare acum, poate să-mi spună.*

Fix când am ajuns la intrare, o energie ciudată a vibrat în aer şi pielea mi s-a făcut de găină. Aure de nemuritor – necunoscute mie – alunecând şi amestecându-se ca norii de pe cer. Nu puteam ghici

câte erau, dar una parcă ardea mai intens decât celelalte, mult mai puternică decât a mamei şi a lui Ping’er.

Cine venise?

Când am deschis uşile valvârtej, mama a dat buzna în cameră. Am dat înapoi, împleticindu-mă şi lovindu-mă de un scaun. Oare aflase ce făcusem? Venise ca să mă certe?

Am plecat capul.

— Îmi pare rău, mamă. Luminile…

M-a apucat de umeri.

— Lasă asta, Xingyin. A sosit un musafir. Nu trebuie să afle că eşti aici. Că eşti fata mea.

Inima mi-a zvâcnit la gândul că aş putea cunoaşte pe cineva nou. Apoi i-am înţeles cuvintele – precum şi tonul vocii – şi entuziasmul mi-a pierit întocmai cum ai mototoli o coală de hârtie.

— Nu vrei să-ţi cunosc prietenii?

A luat mâinile de pe mine şi trăsăturile chipului i s-au înăsprit până când au părut cioplite în marmură.

— Nu e o prietenă. E Împărăteasa Regatului Celest. Nu ştie de tine, nimeni nu ştie. Şi nu trebuie să te găsească!

Cuvintele ei – care s-au revărsat vijelios – m-au speriat, în ciuda entuziasmului care mi s-a aprins în inimă. Citisem că Regatul Celest era cel mai măreţ dintre cele opt ţinuturi ale nemuritorilor, adăpostit în inima tărâmului nostru ca o lacrimă de preţ. Împăratul şi împărăteasa locuiau într-un palat care plutea pe nori, din care stăpâneau asupra celeştilor şi a muritorilor şi orânduiau soarele, luna şi stelele. De atât de multă vreme, de când locuiam aici, nu binevoiseră niciodată să ne viziteze căminul îndepărtat, deci de ce o făceau acum?

Şi de ce trebuia să mă ascund?

Un tremur ciudat din adâncul stomacului mi-a împrăştiat fire de gheaţă în piept.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu, sperând că va nega.

Mi-a mângâiat obrazul cu blândeţe.

— Îţi voi explica totul mai târziu. Deocamdată, rămâi în camera ta şi nu face niciun zgomot.

Am încuviinţat din cap şi a plecat, închizând uşile în urma ei. Abia atunci mi-am dat seama că mama nu-mi răspunsese la întrebare. Am deschis o carte, lăsând-o la o parte după ce am citit acelaşi rând de trei ori. Am ciupit cu degetele o coardă de qin, dar imediat am apăsat-o ca să-i înăbuş sunetul. Privind uşile închise, m-a cuprins o curiozitate înflăcărată, care mi-a mistuit spaima. M-am dus încet la ele, deschizându-le numai puţin. Voiam să arunc o singură privire la împărătească, după care aveam să mă întorc în cameră. Când aş mai fi avut ocazia s-o văd pe una dintre cele mai puternice nemuritoare din lume? Şi poate că purta pe cap Coroana Phoenixului, despre care se spunea că ar fi fost făurită din pene de aur pur şi că ar fi fost împodobită cu o sută de perle luminoase.

Silenţioasă ca o umbră, am traversat pe vârfuri coridorul lung dintre camera mea şi Sala de Argint a Armoniei, cea mai fastuoasă încăpere din Palatul Luminii Pure, căminul nostru, cu a sa podea de marmură şi ale sale lampioane de jad şi draperii de mătase. Coloane de lemn fixate în socluri de argint bogat ornamentate insuflau puţină căldură acestei eleganţe imaculate. Aici îmi închipuisem întotdeauna că vom primi musafiri, deşi nu mai avusesem niciunul până acum.

Imediat după colţ am auzit o voce catifelată. Am

ciulit urechile.

— Chang’e, cum îţi mai merge?

Întrebarea amabilă a Împărătesei Celeste m-a surprins. Nu părea din cale afară de înspăimântătoare.

— Bine, Majestatea Voastră Celestă. Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi.

Vocea mamei era nefiresc de veselă.

O tăcere scurtă a urmat acestui schimb de amabilităţi. Ghemuindu-mă lângă perete, am întins gâtul ca să privesc în sală. Mama îngenunchea pe podea, cu capul plecat până jos, iar în faţa sa, aşezată chiar în scaunul ei, trebuia să fi stat Împărăteasa Celestă.

Nu purta coroană, ci o năframă complicată alcătuită din frunze şi flori incrustate cu nestemate care zornăiau când se mişca. În timp ce mă holbam la ea – vrăjită –, un boboc s-a deschis, transformându-se într-o floare de orhidee din ametist. În vârfurile degetelor îi sclipeau teci ascuţite din aur, curbate precum ghearele unui şoim. Broderia argintie a robei sale violet reflecta lumina tot mai firavă care se revărsa prin ferestre. Spre deosebire de aura delicată şi calmă a mamei, a ei era puternică, pulsând de căldură. Era strălucitoare, dar buzele ei lucioase, care contrastau cu tonul alb al pielii, m-au dus cu gândul la sângele proaspăt vărsat pe zăpadă.

Pentru, că era o persoană slăvită, împărăteasa nu venise de una singură. În spatele ei stăteau şase însoţitori şi un nemuritor înalt, cu pielea mai întunecată decât a celorlalţi. Pălăria lui neagră era împodobită cu bucăţi plate de chihlimbar, iar roba de culoarea cernelii pe care o purta era legată cu un brâu arămiu. În mâini avea mănuşi albe. Nu ştiam nimic despre Curtea Celestă, dar, judecând după ţinuta şi mişcările lui,

părea a fi mai înalt în rang decât ceilalţi. Totuşi, ceva nu-mi plăcea la el şi, când bărbatul şi-a învârtit prin încăpere ochii de un brun spălăcit, am sărit înapoi, lipindu-mă cu spatele de perete.

După o scurtă pauză, împărăteasa a vorbit din nou, de data aceasta pe un ton mai rece decât o podoabă de jad nepurtată.

— Chang’e, a fost observată o schimbare neobişnuită în energia de aici. Cultivi o putere secretă sau adăposteşti un musafir interzis, încălcând termenii prizonieratului tău?

Am încremenit, încordându-mi omoplaţii la auzul glasului ei. O anumită nerăbdare răsuna în fiecare cuvânt, de parcă s-ar fi bucurat la gândul că mama ar fi putut să greşească cu ceva. O fi fost împărătească, dar cum îndrăznea să vorbească astfel? Mama mea era Zeiţa Lunii, venerată şi îndrăgită de nenumăraţi muritori! Cum se poate să fi fost prizonieră? Locul ăsta nu era doar căminul nostru; era stăpânirea ei. Cine aprindea lampioanele în fiecare seară? Pentru cine se legănau şi oftau copacii când trecea ea? Ce nu ar fi avut dreptul să facă aici?

— Majestatea Voastră Celestă, trebuie să fie vorba de o neînţelegere. Puterea mea este firavă, după cum bine ştiţi. Şi nu mai e nimeni altcineva aici. Cine ar îndrăzni să vină? a răspuns mama fără ezitare.

— Ministre Wu. Spune-i ce ai descoperit, a poruncit împărăteasa.

S-au auzit paşi târşâiţi venind în faţă.

— Mai devreme, în cursul zilei de astăzi, a fost identificată o schimbare semnificativă în aura lunii. Fără precedent în toţi anii mei de studiu. Nu poate fi o coincidenţă.

În vocea lui catifelată am simţit o notă de

entuziasm. Oare se bucura de neliniştea mamei, aşa cum părea că o face şi împărăteasa? La gândul acesta m-a cuprins o furie arzătoare, în ciuda temerilor mele supărătoare. Fierbinţeala aceea a sângelui meu, de mai devreme, când atinsesem luminile, şoaptele din aer… cumva acestea îi aduseseră aici?

— Sper că mărinimia noastră nu ţi-a stârnit îndrăzneala, a şuierat împărăteasa. Ai avut noroc că ai fost întemniţată aici în condiţii confortabile, după ce ai furat Elixirul Nemuririi al soţului tău. Ai fost cruţată de biciul fulgerător şi de parul înflăcărat. Dar situaţia se va schimba dacă vom descoperi că încerci în continuare să ne înşeli. Mărturiseşte acum *şi poate* că ne vom îndura de tine, a izbucnit ea, sfărâmând liniştea casei noastre.

Am dus pe dată mâna la gură ca să-mi înăbuş ţipătul. Niciodată nu o întrebasem pe mama cum devenise nemuritoare, simţeam că aş fi îndurerat-o. Dar, de când citisem povestea păsărilor soarelui, o întrebare îmi vuise întruna în gând: unde era tatăl meu? Auzind că îi fusese dăruit Elixirul şi că mama era acuzată că-l furase… ceva m-a răscolit*. Împărăteasa se înşală,* mi-am spus hotărât, înăbuşindu-mi un sâmbure trădător de îndoială.

Mama nici nu a tresărit, nici nu a negat acele acuzaţii cumplite. Oare era obişnuită cu atitudinea aceasta a împărătesei? Aruncând încă o privire în sală, am văzut că se apleacă şi că îşi atinge fruntea şi palmele de podea.

— Majestatea Voastră Celestă. Ministre Wu. Poate că fenomenul acesta a fost provocat de alinierea recentă a stelelor.

Constelaţia Dragonului Albastru a păşit în calea lunii, fapt ce poate să ne fi distorsionat aurele. Situaţia

ar trebui să revină la normal după trecerea ei.

Vorbea ca o înţeleaptă care studiază stelele, deşi ştiam că nu o interesau astfel de probleme.

A urmat o tăcere lungă, punctată de bătăi ritmice – ghearele de aur ascuţite ale împărătesei loveau lemnul moale al braţului scaunului. În cele din urmă s-a ridicat şi însoţitorii s-au adunat în spatele ei.

— Se poate, dar ne vom întoarce. Te-am lăsat singură mult prea multă vreme.

M-am bucurat că plecau, în ciuda ameninţării ascunse în tonul împărătesei, ca o panglică de mătase întinsă. N-am mai suportat să ascult şi m-am furişat înapoi în cameră, lungindu-mă în pat şi privind pe fereastră. Cerul se întunecase, căpătând culoarea subtil violet-cenuşie a amurgului, când ultimele clipe ale zilei îşi cedează locul nopţii. Mintea îmi era amorţită, dar am simţit când s-au depărtat aurele acelea străine. După câteva clipe, mama a deschis uşile, mai albă la chip decât pereţii de piatră.

Îndoielile mi-au dispărut. Nu o credeam pe Împărăteasa Celestă. Mama nu l-ar fi trădat pe tatăl meu în veci. Nici măcar de dragul nemuririi.

M-am ridicat împleticit din pat şi m-am dus la ea. Aproape că ajungeam la înălţimea ei.

— Mamă, am auzit ce ţi-a spus împărăteasa.

M-a cuprins în braţe, strângându-mă cu putere. Cu capul pe umărul ei, m-am relaxat, uşurată că nu era mânioasă, deşi avea trupul încordat de agitaţie.

— Nu avem mult timp. Împărăteasa s-ar putea întoarce cu soldaţii ei în orice clipă, a şoptit ea.

— Ce ar putea să ne facă? Nu am greşit cu nimic.

Stomacul mi s-a întors pe dos, o senzaţie neplăcută.

— Suntem prizoniere? La ce se referea

împărăteasa când a vorbit despre elixir?

Mama a dat înapoi, privindu-mi chipul.

— Xingyin, tu nu eşti prizonieră aici. Dar eu sunt. Împăratul Celest i-a dăruit tatălui tău Elixirul Nemuririi, pentru faptul că a ucis păsările soarelui şi a salvat lumea. Dar Houyi nu l-a băut. Avea suficient doar pentru o singură persoană şi nu voia să se înalţe la cer fără mine. Eram însărcinată şi fericirea noastră părea deplină. Astfel, a ascuns elixirul şi numai eu am ştiut unde.

Atunci vocea i-a tremurat.

— Dar trupul meu a fost prea slab ca să te poarte. Doctorii ne-au spus că nu vei… că nu vom supravieţui naşterii. Houyi a refuzat să renunţe – m-a dus pe rând la numeroşi doctori, căutând să obţină un prognostic diferit. Dar, în adâncul inimii, am ştiut că spuneau adevărul.

A tăcut un moment şi pielea i s-a încreţit în jurul ochilor, ca şi când ar fi căutat printre amintiri, printre cele dureroase.

— Când a fost chemat la luptă, am rămas singură. Atunci au început durerile, mult prea devreme, în toiul nopţii. Trupul mi-a fost cuprins de o asemenea agonie, încât abia mai puteam ţipa. M-am temut atât de tare că voi muri, că te voi pierde.

Nu a mai spus nimic şi atunci întrebarea a ţâşnit de pe buzele mele:

— Ce s-a întâmplat?

— Am luat elixirul din ascunzişul lui, i-am scos dopul şi l-am băut.

În odaia neclintită, nu mai auzeam decât bătăile propriei inimi. Mâinile mele nu le mai încălzeau pe ale mamei, ci erau la fel de reci ca ale ei.

— Mă urăşti, Xingyin? a întrebat ea cu voce

tremurătoare.

— Pentru că l-am trădat pe tatăl tău?

Împărăteasa spusese adevărul. Preţ de o clipă, nu am mai putut să mă mişc şi am simţit un gol în stomac cu gândul la descoperirea aceasta. Dacă mama nu ar fi băut elixirul, poate că totuşi am fi supravieţuit. Familia mea nu s-ar mai fi destrămat. Dar ştiam cât de mult îl iubea pe tatăl meu, cât de îndoliată era din cauza pierderii lui. Şi, orice ar fi fost, eram recunoscătoare pentru faptul că eram în viaţă.

Mi-am stăpânit şi ultimele fărâme de ezitare.

— Nu, mamă. Ne-ai salvat.

Avea privirea distantă, înceţoşată de amintiri.

— Când l-am părăsit pe tatăl tău… vai, a fost atât de dureros! Dar trebuie să recunosc că nu voiam să mor. Şi nici nu puteam să te las pe *tine* să mori. Abia mai târziu am înţeles că darurile oferite de Împăratul Celest aveau sfori ascunse. Că nu stătea în dreptul muritorilor să ia asemenea decizii. Împăratul s-a mâniat când *a* aflat că *eu* devenisem nemuritoare, în locul ilustrului tău tată. Împărăteasa m-a acuzat că-mi câştigasem nemurirea nemeritată prin subterfugii.

— Le-ai explicat situaţia? am întrebat eu. Dacă ar fi ştiut că o făcuseşi pentru a ne salva, cu siguranţă că…

— N-am îndrăznit. Împărăteasa părea ostilă, ca şi când i-ar fi purtat duşmănie tatălui tău. L-a acuzat până şi de nerecunoştinţă, pentru că refuzase darul împăratului. Atunci mi-am dat seama că urmărise să-l pedepsească, nu să-l răsplătească, pentru uciderea păsărilor soarelui. Nu ar fi ezitat să-ţi facă rău. Cum să le spun despre existenţa ta? Ca să te protejez de mânia lor, am ascuns secretul naşterii tale. Am mărturisit furtul. Drept pedeapsă, am fost exilată pe lună – şi asupra mea a fost urzită o vrajă care să mă

ţină aici pe vecie. Nu pot părăsi locul acesta, oricât mi-aş dori.

A adăugat în şoaptă:

— Un palat din care nu poţi pleca e totuşi o temniţă.

Respiram cu mari eforturi şi pieptul mi se zbătea ca un peşte azvârlit pe uscat. Crezusem că vieţile noastre erau atât de paşnice, atât de ocrotite de pericolele din cărţile mele. Vestea că stârnisem mânia celor mai puternici nemuritori din ţinut m-a zdruncinat până-n adâncul sufletului.

— Dar de ce a venit împărăteasa tocmai astăzi, după atâta amar de vreme?

— Aurele noastre emană din propriile forţe vitale, sâmburii magiei – sunt luminiţele acelea pe care le vezi în gând. Din clipa în care te-ai născut, ne-am străduit din răsputeri să-ţi ascundem puterea. În ciuda eforturilor noastre, astăzi împărăteasa te-a simţit.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— N-am ştiut. E numai vina mea.

Cât de proastă şi de nesăbuită fusesem! Numai din plictiseală, ignorasem avertismentul mamei, îmi încălcasem promisiunea şi ne aruncasem înaintea celui mai grav pericol.

— Şi eu sunt de vină. Ţi-am spus să *nu* te apropii de magia ta, dar ar fi trebuit să-ţi explic motivul – că aceasta ar fi putut dezvălui existenţa ta Regatului Celest.

A oftat.

— În cele din urmă s-ar fi întâmplat oricum; an după an devii tot mai puternică. Dacă te găsesc, pedeapsa noastră va fi cumplită – nu am niciun dubiu. Mă tem nu atât pentru mine, cât pentru ceea ce-ţi vor face *ţie,* unei copile nemuritoare care nu ar fi trebuit să

trăiască.

— Ce putem face?

— Un singur lucru. Trebuie să pleci.

Frica mi-a acoperit pielea precum gheaţa de pe suprafaţa unui lac. Să n-o mai văd pe mama niciodată… brusc, mi-a fost teamă să mă desprind de ea.

— Nu pot rămâne cu tine? Mă voi ascunde. Antrenează-mă, ca să te pot ajuta.

— Nu putem. Ai auzit ce a spus împărăteasa. De acum ne vor urmări cu şi mai mare atenţie. E prea târziu.

— Poate că i-ai convins, poate că nu se vor întoarce.

O rugăminte disperată, o speranţă copilărească.

— Poate că am reuşit să câştig puţin timp. Dar împărăteasa nu ar fi venit dintr-un capriciu de moment. Se vor întoarce. În curând.

Vocea i s-a îngroşat, sugrumată de emoţie.

— Nu putem să te protejăm. Nu suntem suficient de puternice.

— Dar unde să mă duc? Când te voi revedea?

Fiecare cuvânt era ca o lovitură ce dădea formă acestui coşmar tot mai clar.

— Ping’er te va duce la familia ei, în Marea de Sud.

Acum vorbea cu seninătate, de parcă s-ar fi străduit să ne convingă pe amândouă.

— Am auzit că oceanul e minunat. Acolo vei trăi bine, eliberată de sub norul ce s-a abătut asupra noastră.

Ping’er îmi povestise tot ce ştia despre celelalte tărâmuri, stârnindu-mi imaginaţia, care tânjea după aventură. Marele ocean era împărţit în patru ţinuturi ce se întindeau de la ţărmul de est la oceanul de sud, de

la munţii din vest la apele din nord. Mă fascinaseră poveştile ei despre fiinţele care locuiau în oraşele sclipitoare de sub apă şi pe ţărmurile aurii. Cât de mult visasem să le explorez!

Dar *niciodată* nu-mi închipuisem că o voi face fugind de acasă. Ce rost mai aveau aventurile dacă nu aveam cu cine să le împărtăşesc?

Mâna mamei a cuprins-o pe a mea, aducându-mă înapoi în prezent.

— Nu trebuie să spui nimănui cine eşti, niciodată. Împăratul Celest are informatori peste tot. Ar privi până şi simpla ta existenţă drept o insultă de neiertat.

A vorbit agitată, sfredelindu-mă cu privirea până când, cu inima în gât, i-am promis.

Aplecându-se atunci asupra mea, mi-a legat ceva la gât. Un colier de aur cu un disc mic de jad. Acesta era de culoarea frunzelor de primăvară, cu chipul unui dragon cioplit pe suprafaţă. Am frecat piatra rece între degete şi am simţit o crăpătură subţire pe margine.

— A fost al tatălui tău.

Ochii i se întunecaseră precum noaptea lipsită de stele.

— Nu spune nimănui cine eşti. Dar nici să nu uiţi vreodată.

M-a strâns la piept, mângâindu-mi părul. Am ţinut capul plecat – din laşitate –, pentru că nu voiam s-o văd plecând, dorindu-mi ca momentul de faţă să se întindă la nesfârşit. Mi-a mângâiat obrazul o singură dată, cu dosul degetelor, după care n-am mai simţit decât un gol chinuitor.

Ghemuindu-mă pe podea, mi-am strâns genunchii în braţe. Vai, cât de mult voiam să ţip şi să urlu şi să lovesc cu pumnii în podea! Mâna mi-a zburat la gură, înăbuşindu-mi suspinele răguşite, dar lacrimile

tăcute… le-am lăsat să-mi curgă pe faţă. Într-o singură noapte, timp în care regina nopţii înflorea şi se ofilea, viaţa îmi fusese dată peste cap. Drumul meu, care păruse o cărare dreaptă, cotise în sălbăticie – şi mă rătăcisem.

Încăperea era întunecată, se lăsase noaptea. Luna încă era ascunsă printre umbre, căci lampioanele nu fuseseră aprinse. În noaptea aceasta avea să răsară târziu.

Neliniştea m-a îndemnat la fapte. Nu voiam să fiu descoperită, pentru că asta ar fi însemnat ca mama şi Ping’er să fie pedepsite. Cu toate că nemuritorii erau condamnaţi la moarte doar rareori, ameninţarea cu fulgere şi foc a împărătesei mi-a încleştat trupul de groază.

Ping’er m-a ajutat să-mi împachetez lucrurile într-o bucată largă de pânză.

— Nu lua prea multe şi nimic prea scump, ca să nu trezeşti bănuieli.

Avea ochii roşii dar, observându-mi expresia şocată, a adăugat:

— Vei fi în siguranţă în Marea de Sud, ascunsă bine, precum o stea pe cer. Familia mea îţi va purta de grijă şi te va învăţa tot ce trebuie să ştii.

A înnodat între ele capetele pânzei, formând un sac pe care mi l-a atârnat de umăr.

— Mergem?

Nu voiam să plec. Dar, insensibilă la toate, am încuviinţat din cap. Ce altceva aş fi putut să fac? Nici nu puteam da vina pe capriciile sorţii, pentru că *eu* adusesem această năpastă asupra noastră.

Când eu şi Ping’er am ieşit grăbite pe poarta de la intrare, pornind în est, spre pădurea de osmanthus, am privit în urmă o ultimă dată. Căminul meu nu-mi

păruse nicicând mai frumos ca în clipa aceea, când îmi întipăream în minte fiecare contur şi fiecare piatră. Miile de lampioane luminau solul şi ţiglele acoperişului de argint reflectau stelele. Şi pe balconul de unde înainte privisem lumea de sub mine, acum stătea o figură suplă, îmbrăcată în alb.

Mama nu fixa cu privirea Tărâmul Muritorilor, ci pe mine, luându-şi adio cu un gest al degetelor. Ignorând-o pe Ping’er, care mă smucea grăbită de mânecă, am căzut în genunchi şi m-am ghemuit, atingând fruntea de pământul moale. Buzele mele au conturat un jurământ tăcut: că mă voi întoarce, că o voi elibera pe mama. Nu ştiam cum voi face asta, dar aveam să încerc din răsputeri. Acesta *nu avea să fie* sfârşitul nostru. Urmând-o pe Ping’er spre norul care avea să ne ducă departe, durerea mi-a cuprins inima cu o putere atât de vie încât s-a frânt, ţinându-se laolaltă numai datorită firului subţire al speranţei.

2

Am inspirat aerul răcoros, atât de curat, şi totuşi searbăd, fără nicio urmă a parfumului aceluia picant. Când norul a ţâşnit pe cer, m-a smucit, astfel că m-am apucat de braţul lui Ping’er. Cât de sinistră era noaptea fără lumina lampioanelor! Dimineaţa, frica fusese ceva străin pentru mine, dar acum mă sufocam din cauza ei. Din fericire, faldurile umede ale norului nu mi-au cedat sub picioare, ci au rămas la fel de ferme ca pământul, numai că vântul vuia pe lângă noi.

Avea să fie o călătorie lungă până la Marea de Sud, aflată dincolo de Regatul Celest, după pădurile bogate ale Regatului Phoenixului. Mai departe până şi decât Deşertul Auriu, acea semilună vastă, acoperită cu nisip sterp, ce avea graniţă cu temutul Ţinut al Demonilor. Cum aş fi putut să găsesc vreodată drumul înapoi spre casă? Atunci mi-am dat seama că poate nici nu se aşteptau să-l găsesc vreodată.

Un ocean de lumini s-a aprins în depărtare, smulgându-mă din gândurile mele sumbre.

— Regatul Celest, a şoptit Ping’er.

În acel moment s-a stârnit subit o rafală care a făcut-o să privească peste umăr şi să i se scurgă culoarea de pe chip. M-am întors pe loc, cercetând cerul nopţii cu privirea. Un nor mare zbura spre noi, purtând pe el siluetele vagi a şase nemuritori. Armura le sclipea în alb şi auriu, dar aveau chipurile ascunse de întuneric.

— Soldaţi! a strigat Ping’er.

Inima mi-a bubuit în piept.

— Ne caută pe noi?

M-a tras în spatele ei.

— Poartă armura celeştilor. Trebuie să fi venit din

porunca împărătesei. Ţine capul jos! Ascunde-te! Voi încerca să scap de ei.

M-am întins cât am putut de bine, îngropându-mă în adânciturile reci ale norului. În parte mă bucuram că nu-i văd pe soldaţi, dar pielea mă furnica din cauza fricii faţă de necunoscut. Ping’er ţinea ochii închişi şi din palmă îi curgea un fir subţire de lumină. Până în noaptea aceasta, n-o mai văzusem folosindu-şi magia – poate că înainte nu mai fusese nevoie de ea. Norul nostru s-a repezit înainte, dar foarte curând a încetinit din nou.

Pielea i s-a acoperit de sudoare.

— Nu pot să-l zoresc mai mult de atât; nu sunt suficient de puternică. Dacă ne prind… vor descoperi cine suntem.

— Sunt aproape?

M-am întors ca să privesc în urmă şi imediat am regretat.

Oţelul ce îmbrăca mâinile soldaţilor lucea, apropiindu-se din ce în ce mai mult. În curând aveau să ne ajungă din urmă. Poate că cineva urma s-o recunoască pe Ping’er şi să ne pună întrebări. Nu ştiam să mint, nu aveam acest exerciţiu impus de nevoie – o singură privire severă din partea mamei fusese de ajuns ca să-mi smulgă adevărul de pe limbă. Închipuiri monstruoase mi-au acaparat mintea: mi-am imaginat soldaţi năvălind în căminul meu, târând-o după ei pe mama, ferecată în lanţuri. Un bici sfârâitor, din fulgere, plesnindu-i spinarea, despicându-i pielea şi vărsându-i sângele pe mătasea albă a robei. M-am înecat şi am simţit că-mi vine să vomit.

Mi-am înfipt unghiile în palmă. Nu trebuia să-i las să ne prindă. Nu le puteam permite să le rănească pe mama şi pe Ping’er. Dar, slabă fiind, nu mă puteam

gândi decât la o singură soluţie, care putea fi foarte bine şi ultima mea faptă.

Scrâşnind din dinţi până când m-au durut, am rostit cuvintele cu de-a sila.

— Ping’er, lasă-mă aici.

S-a holbat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Nu, aici e Regatul Celest! Trebuie să ajungem la Marea de Sud. Trebuie…

Calmul mi s-a spulberat. Am smucit-o de braţ cu o forţă nebună, trăgând-o în jos.

— Nu putem scăpa de ei. Dacă ne capturează, ne vor pedepsi pe toate. Cred… cred că trebuie să ne despărţim. Tu trebuie să rămâi pe nor; eu nu pot să-l manevrez. Ping’er, măcar aşa avem o şansă!

Aveam vreo altă opţiune? Niciuna care să ne ofere amândurora o şansă de scăpare. Şi totuşi, oricât m-aş fi străduit, nu reuşeam să-mi stăpânesc tremurul.

Ping’er a clătinat din cap, dar am insistat.

— Voi fi în siguranţă în Regatul Celest, atât timp cât nu se descoperă cine sunt. I-am promis mamei că nu voi spune nimănui şi chiar aşa voi face. Voi găsi unde să mă ascund. Poate că fără mine vei reuşi să fugi de soldaţi, nu?

Cuvintele mi s-au revărsat toate odată. În câteva clipe avea să fie prea târziu, să ne fie luată puterea de decizie.

O flacără s-a aprins în noapte, năvălind spre noi. Ne-a lovit şi norul s-a cutremurat, virând brusc. Am simţit o dogoare pe piele şi Ping’er a ridicat mâna, făcând-o să lumineze ca să stingă flăcările. A ţipat şi s-a prăbuşit lângă mine.

— Ne atacă, a spus ea uluită, lipindu-şi palmele luminoase de nor şi făcându-l să înainteze mai repede.

M-a cuprins groaza, dar nu puteam să mă las

păgubaşă. Nu acum, când era importantă fiecare secundă.

— Ping’er, e singura cale. Nu trebuie să-i lăsăm să ne captureze.

Am vorbit ferm, alertă – nu mai eram o copilă care se milogea să fie ascultată.

— Şi eu am dreptul să decid.

Atunci chipul i s-a înăsprit, cuprins de o hotărâre sumbră. A arătat spre nişte nori groşi din depărtare.

— Acolo – voi coborî cât de mult pot. Te vor proteja în momentul căderii.

În ciuda cuvintelor ei calme, ceva m-a neliniştit. Respira greoi şi răguşit. I-am atins pielea şi am simţit transpiraţie. Oare era bolnavă? Imposibil. Nemuritorii nu sufereau de pe urma unor astfel de neplăceri.

— Ping’er, eşti rănită? Cumva focul…

— Sunt doar puţin obosită. Nu-ţi face griji.

M-am întors pe o parte, privind peste margine în timp ce norul se repezea înainte. Gândul mi-a zburat la pericolele ce mă aşteptau – dincolo de golul de dedesubt, printre luminiţele strălucitoare care se unduiau pe întinderea întunecată. Frumoase. Înfiorătoare. M-am ridicat împleticindu-mă şi am luat-o în braţe pe Ping’er, strângând-o cu putere. N-aş fi vrut să-i mai dau drumul. Şi îmi doream atât de multe lucruri, dintre care niciunul nu avea să se împlinească vreodată.

Ping’er m-a apucat cu o disperare crâncenă în clipa în care am coborât şi am străpuns norii. Stropi de apă rece mi-au atins pielea şi umezeala mi-a îmbibat hainele. Coborând tot mai mult, frigul m-a străpuns până-n măduva oaselor. Picioarele mi-au tremurat când le-am îndreptat, ridicându-mă. Pielea lui Ping’er era precum cenuşa rece când m-a cuprins cu braţul de

umăr. Furnicături blânde mi-au acoperit trupul şi aerul din jur s-a unduit.

— Scutul acesta îţi va atenua căderea. Dar şi aşa s-ar putea să te doară şi trebuie să fii atentă în orice clipă.

Zicând acestea, mi-a petrecut micul sac peste braţ. Îi tremurau mâinile.

— Vei încerca să te întorci? După ce va trece pericolul?

M-am agăţat de speranţa aceasta firavă, încercând să-mi adun curajul fărâmiţat. Încercând să nu mă fac bucăţi.

Lacrimi i s-au adunat în ochi.

— Bineînţeles, dar dacă nu mă întorc…

— Voi găsi drumul de întoarcere de una singură. Într-o bună zi, când voi putea să mă întorc în siguranţă, am spus eu repede, ca să ne liniştim amândouă.

— Aşa vei face. Trebuie, de dragul mamei tale.

A inspirat scurt.

— Eşti pregătită?

Eram atât de încordată, încât parcă mai aveam puţin şi mă rupeam. Nu, niciodată n-aş fi fost pregătită… să plonjez în necunoscutul acesta, să tai această ultimă legătură cu căminul meu. Dar, dacă nu plecam acum, dacă mă lăsam pradă panicii mele acaparatoare, dacă mi-aş fi permis să mă afund în umbrele îndoielii, puţina tărie care-mi mai rămăsese s-ar fi risipit. Întorcându-mă spre ea, mi-am silit picioarele ţepene să facă un pas în spate, spre margine. Aş fi preferat de o sută de ori s-o privesc pe ea decât golul imens de dedesubt.

— Acum! a strigat ea cu o răbufnire subită de forţă, cu ochii înflăcăraţi.

Am păşit înapoi împleticindu-mă, exact când

Ping’er a lăsat capul într-o parte şi s-a prăbuşit grămadă pe nor. Dar şi eu cădeam, prin vidul negru al cerului. Vântul mi-a alungat orice gând, înăbuşind ţipătul care mi-a ţâşnit din gât, biciuindu-mi chinuitor faţa şi membrele. Hainele mi s-au strâns pe lângă corp, ca un nor de mătase. Nu puteam respira, din cauza aerului care-mi izbea trupul, şi plămânii îmi luaseră foc. Uruitul din urechi a amuţit orice alt sunet în afară de zvâcnetele inimii mele.

Dar înaintea ochilor am văzut norul lui Ping’er făcându-se tot mai mic, nemişcat. Trupul îi zăcea în aceeaşi poziţie. Oare leşinase? *Mişcă-te!* Am ţipat în sinea mea, în timp ce soldaţii goneau spre ea. Groaza mi-a strivit măruntaiele şi am întins mâinile – un gest inutil – încercând cu disperare să apuc… ceva dinăuntrul meu. M-a furnicat pielea, fierbinte şi apoi rece, moment în care un jet sclipitor de aer a ţâşnit pe întinderea goală spre norul lui Ping’er. Acesta a strălucit cu putere, după care a pornit subit, dispărând în orizontul îndepărtat.

M-am izbit de pământ şi durerea mi-a cuprins trupul. Plămânii mi s-au golit şi n-am putut decât să zac nemişcată, în timp ce lacrimile îmi curgeau din ochi, amestecându-se cu transpiraţia care-mi năclăise pielea. M-am simţit de-a dreptul istovită. Apucând între degete iarba moale de sub mine, am inspirat tremurând, iar parfumul florilor mi-a umplut nările. Un miros dulce, dar care mă lăsa rece. Mi-am apăsat palmele de pământ şi m-am ridicat în capul oaselor, cuprinsă de durere, dar altfel nevătămată. Vraja lui Ping’er mă protejase în mare parte de impact.

Crezusem că eu o salvam pe ea, dar ea mă ajutase să scap, fără să se gândească la binele său. Oare reuşise să fugă? Oare mama era în siguranţă? Dar eu?

Respiram scurt şi iute – mă înecam, chinuindu-mă să trag aer. Nemuritorii nu sufereau de boli sau de bătrâneţe, dar ne puteau răni armele, creaturile şi magia tărâmului nostru. În prostia mea, nu-mi imaginasem că asemenea pericole ar fi putut să ne ameninţe vreodată. Şi acum... m-am făcut ghem, strângându-mi genunchii la piept şi scoţând un suspin slab şi chinuit, ca de animal rănit. *Proasto,* m-am blestemat iar şi iar pentru că adusesem o asemenea năpastă asupra noastră, până când, într-un final, am strâns din buze, ca să înăbuş zgomotele.

Nu ştiu cât am stat aşa, cu o durere cumplită în gât din cauza suferinţei mele profunde. Şi da, mă temeam şi pentru mine însămi, având mintea plină de gânduri legate de soldaţi cruzi şi fiare nemiloase. Cine ştie ce pândea în întuneric? Mă rupeam în bucăţi, eram o ruină încâlcită, dar atunci asupra mea s-a abătut o rază de lumină. Ridicând capul, m-am holbat la lună – era întâia oară când o priveam de departe. Era frumoasă şi luminoasă şi liniştitoare. Am răsuflat uşurată, alinată de ideea că, atât timp cât luna avea să răsară noapte de noapte, voi şti că mama aprinsese lampioanele şi că era teafără. Mi-a revenit în minte o amintire în care ea se plimba prin pădure, cu roba sa albă lucind în întuneric. Inima mea îndurerată s-a topit de dor, dar m-am încordat, refuzând să mă afund din nou în abisul milei de sine.

Licăriri sclipitoare mi-au atras privirea, lumini tremurătoare ce dansau în adâncul întunecat al pământului. Oare pe acestea le văzusem de pe cer? Abia atunci am descoperit că pământul era ca o oglindă, reflectând stelele care împânzeau noaptea. Frumuseţea lor străină m-a îndurerat, era o amintire crudă a faptului că nu mai eram acasă. M-am întins pe

spate, strângându-mi braţele pe lângă trup. Am privit luna până când durerea s-a domolit şi m-am cufundat în sfârşit într-un somn lipsit de vise, pe pământul tare şi rece.

Cineva mă lovea uşor peste braţ. Să fi fost mama? Oare totul fusese un coşmar îngrozitor? Un zvâcnet de speranţă a risipit pâcla somnului. Am deschis ochii, clipind în lumina strălucitoare a zilei. Licăririle unduitoare dispăruseră şi în locul lor erau oglindiţi norii trandafirii ai zorilor.

O femeie stătea ghemuită lângă mine, cu un coş alături. Mâna pe care o lăsase pe cotul meu era caldă şi avea pielea uscată precum suprafaţa unui lampion de hârtie.

— De ce dormi aici? a întrebat ea, încruntându-se. Eşti bine?

Am sărit în capul oaselor, suprimându-mi un icnet provocat de durerea de spate. Abia am reuşit să încuviinţez din cap, amorţită din cauza amintirilor care s-au prăbuşit peste mine.

— Să ai grijă pe aici. Mai bine te-ai duce acasă. Am auzit că au fost probleme azi-noapte şi că soldaţii patrulează prin zonă.

Şi-a luat coşul şi s-a ridicat în picioare.

Am simţit un gol în stomac. *Probleme? Soldaţi?*

— Stai! am ţipat eu, neştiind ce să spun, dar nu voiam să rămân singură. Ce s-a întâmplat?

— O creatură a străpuns farmecele protectoare. Gărzile au pornit pe urma ei.

S-a cutremurat.

— Am mai fost atacaţi de vulpi-spirit în ultimii ani. Dar am auzit că de data asta se poate să fi fost un demon, care a încercat să răpească copii celeşti pentru

a-i folosi în magia lor nefastă.

Un monstru precum cei din Ţinutul Demonilor? Atunci mi-am dat seama că gărzile mă căutau pe *mine.* Că eu eram acest presupus demon. Aş fi râs în gura mare dacă n-aş fi fost copleşită de spaimă. Probabil că Ping'er nu ştiuse de vrăjile protectoare.

— Au prins pe cineva?

Vocea mi-a sunat firav şi subţire.

— Încă nu, dar nu te teme. Soldaţii noştri sunt cei mai destoinici din tot ţinutul. Vor captura intrusul cât ai zice peşte.

Mi-a zâmbit încurajator, după care a întrebat:

— Ce cauţi aici la ora asta?

M-am relaxat uşurată. Ping'er scăpase! Dar, deşi zăcusem aici ore în şir probabil, ea totuşi nu se întorsese. Oare rafala aceea care ţâşnise pe cer, aruncând-o în zare, o dusese prea departe?

Mi-a venit un gând. Oare puterea aceea venise cumva de la *mine? Aş fi* putut să mai fac o dată aşa ceva? Nu, ce idee ridicolă! Apoi, magia mea nu adusese nimic bun şi nu puteam risca să atrag din nou atenţia asupra mea. Am tresărit, descoperind că femeia mă privea îndelung, pentru că nu-i răspunsesem la întrebare. Nu avea nicio bănuială în privinţa mea, pentru că se aştepta să găsească cine ştie ce fiară sau monstru înfiorător, dar nu îndrăzneam să-i dau motive de suspiciune acum.

— Nu am unde să mă duc. Am… fost izgonită din casa în care slujeam. Am căzut şi am leşinat.

Am rostit cuvintele cu stângăcie, pe un ton şovăitor. Limba mea nu era obişnuită să spună asemenea minciuni sfruntate.

Chipul i s-a înmuiat. Poate că mi-a simţit nefericirea, care se revărsa din mine ca un râu umflat

de ploaie.

— Pe cele Patru Mări, unii dintre nobilii ăştia sunt atât de irascibili şi de egoişti. Lasă, nu-i aşa de rău. Vei găsi repede altă slujbă.

A înclinat capul într-o parte.

— Eu slujesc la Conacul Lotusului de Aur. Am auzit că tânăra stăpână caută o însoţitoare nouă, dacă ai nevoie de un loc de muncă.

Bunăvoinţa ei aducea căldură în mijlocul iernii suferinţei mele. Mintea mi s-a pus în mişcare. Pribegind de una singură, cu siguranţă că aş fi stârnit bănuieli. Nu înţelegeam cum de puteam să mă gândesc la nişte probleme atât de banale, dar ceva s-a întărit înăuntrul meu. Ar fi fost un lux nepermis să-mi plâng de milă în continuare, după ce făcusem acest lucru jumătate din noapte. Dacă m-aş fi prăbuşit acum, atunci toate ar fi fost în van. Aveam să-mi găsesc un loc aici şi, cumva, să mă întorc acasă – fie că ar fi durat un an, un deceniu sau un veac.

— Mulţumesc. Vă sunt recunoscătoare pentru bunăvoinţă.

M-am îndoit de brâu, făcând o plecăciune stângace, pentru că acasă nu fusesem niciodată atât de formală. Gestul parcă i-a fost pe plac, pentru că a zâmbit, făcându-mi semn s-o urmez.

Am mers în tăcere, trecând pe lângă un crâng de bambus şi traversând un pod de piatră sură, care se arcuia peste un râu, ca în final să ajungem înaintea porţilor unei moşii mari. O plăcuţă neagră, lăcuită, era expusă drept sub streaşina de la intrare, şi pe ea erau înscrise următoarele caractere aurite:

□□□

CONACUL LOTUSULUI DE AUR

Era o moşie întinsă, o adunătură de clădiri care comunicau între ele şi curţi spaţioase. Coloane roşii susţineau acoperişuri răsfrânte, din plăci albastru-închis ca miezul nopţii. Pe suprafaţa iazurilor pluteau flori de lotus, cu un parfum dulce şi ameţitor. Am urmat femeia de-a lungul unor coridoare lungi, luminate de felinare din lemn de trandafir, până când am ajuns înaintea unei clădiri mari. M-a lăsat lângă uşă, apoi s-a dus la un bărbat cu obraji rumeni şi i-a vorbit. Acesta a încuviinţat din cap şi a venit la mine. M-am îndreptat de spate, netezindu-mi roba din reflex.

— Ce moment prielnic! a exclamat el. Tânăra noastră stăpână, domnişoara Meiling, m-a certat chiar aseară pentru că nu am găsit o înlocuitoare pentru ea. Mă mir că nu-i ajung trei slujnice, dar... a mormăit el, cercetându-mă atent din privire. Ai mai slujit la o casă mare? Ce ştii să faci?

Am înghiţit în sec, gândindu-mă la căminul meu. Nu stătusem degeaba, ci ajutasem oricând se ivea ocazia.

— Nu la o casă atât de mare, am spus eu în cele din urmă. V-aş fi recunoscătoare pentru orice poziţie mi-aţi oferi. Ştiu să gătesc, să fac curat, să cânt şi să citesc.

Talentele mele erau departe de a fi impresionante, dar răspunsul a părut să-l mulţumească.

Am petrecut următoarele zile obişnuindu-mă cu sarcinile primite, adică să fac ceai pe gustul domnişoarei Meiling, să-i pregătesc prăjiturile preferate cu migdale sau să-i îngrijesc hainele. Unele dintre acestea erau împodobite cu broderii atât de delicate, încât parcă tresăreau la atingerea mea. Mai trebuia să lustruiesc mobila, să spăl aşternuturile de pat şi să

îngrijesc grădinile. Umblam întruna din zori până-n noapte, poate şi pentru că nu aveam nicio putere care să-mi înlesnească munca.

Dar regulile de aici erau mai supărătoare decât sarcinile: îmi impuneau să fac plecăciuni destul de adânci, să-mi ţin gura până când mi se vorbea, să nu stau niciodată aşezată în prezenţa stăpânei, să-i îndeplinesc orice poruncă, fără ezitare. Fiecare regulă îmi sfărâma mândria încă puţin, lărgind distanţa dintre stăpână şi slugă – îmi aminteau constant de inferioritatea poziţiei mele şi de faptul că nu mai eram acasă.

Eforturile acestea s-ar fi putut dovedi şi mai supărătoare, dar inima mea deja era împovărată de amărăciune şi mintea mi se afunda apăsată de griji mult mai chinuitoare decât durerea picioarelor sau a palmelor mele înroşite. Şi, într-un anumit sens, mă bucuram că-mi ocupam zilele cu asemenea munci silnice, care nu-mi dădeau răgaz să mă complac în suferinţa mea.

Când intendentul-şef s-a convins că priceperile mele erau satisfăcătoare, am fost trimisă în slujba domnişoarei Meiling, alături de celelalte însoţitoare ale ei, cu care aveam să locuiesc în aceeaşi cameră. Auzisem că era o stăpână exigentă, dar speram că toate patru, împreună, aveam să-i facem pe plac. Când am ajuns cu sacul meu, celelalte însoţitoare se îmbrăcau, legându-şi robele verzui ca salcia peste nişte veşminte albe. Una dintre fete o ajuta pe alta să-şi prindă un brâu galben în jurul taliei. O fată frumoasă, cu gropiţe în obraji, şi-a potrivit în păr o agrafă de alamă, de forma unei flori de lotus. Toate trebuia să purtăm aşa ceva. Formau o gaşcă veselă şi sporovăiau între ele cu o familiaritate lejeră. În ciuda chinului care

mă apăsa, în piept mi s-a aprins o scânteie. Poate că în sfârşit aveam ocazia să-mi fac prietenele la care sperasem atât de multă vreme.

Fata cu gropiţe s-a întors deodată spre mine.

— Eşti fata cea nouă? De unde te tragi?

— Mă… mă…

Povestea pe care Ping'er mă ajutase s-o născocesc mi-a zburat din gând. Sub greutatea privirilor batjocoritoare ale fetelor, mi s-au înfierbântat obrajii.

Celelalte fete au chicotit, cu ochii lucindu-le ca nişte pietricele spălate de ploaie.

— Jiayi! i-a strigat una dintre ele fetei cu agrafa în formă de lotus. Se pare că şi-a pierdut vocea.

Jiayi m-a sfredelit cu privirea şi buzele i s-au răsucit ca şi cum ar fi fost nemulţumită de ceea ce vedea la mine. Să fi fost coafura mea modestă sau faptul că nu-mi atârnau podoabe de brâu, de încheieturi sau de gât? Ori faptul că-mi lipseau atitudinea ei încrezătoare, certitudinea că-şi ocupa locul cuvenit în lume? Toate acestea sugerau adevărul simplu că eram o străină, că nu mă potriveam printre ele.

— Cu ce se ocupă părinţii tăi? Tatăl meu e comandantul gărzii de aici, a declarat ea cu un aer de superioritate evident.

Tatăl meu a răpus sorii. Mama mea ilumineză luna.

Replica asta i-ar fi şters rânjetul încrezut de pe faţă, dar mi-am stăpânit impulsul nechibzuit. Nu merita să fiu acuzată că mint sau să fiu aruncată în temniţă de dragul unei satisfacţii de un moment. Ca să nu mai vorbesc de pericolul care le-ar fi ameninţat pe mama şi pe Ping'er dacă m-ar fi crezut.

— Nu am rude aici, am spus eu.

Un răspuns precaut, chiar dacă avea să le

stârnească şi mai mult dispreţ – deja îl observam în privirile pe care le schimbau între ele, înţelegând că nu aveam pe nimeni care să mă apere.

— Cât de plictisitor! Unde te-a găsit intendentul? Pe stradă? a pufnit Jiayi, întorcându-mi spatele.

I-au urmat exemplul şi celelalte fete şi au început din nou să sporovăiască între ele, vesele ca un cârd de păsări.

Mi-am simţit stomacul ca un sloi de gheaţă. Nu prea înţelegeam la ce se aşteptau din partea mea – înţelegeam doar că în ochii lor, din cine ştie ce motiv, lăsam de dorit. Că eram nevrednică. M-am dus cu paşi rigizi în colţul opus şi mi-am urcat sacul pe patul liber. Fetele au râs, amuzându-se între ele, şi, din cauza veseliei lor, sentimentul meu de izolare a devenit şi mai înţepător. Mi s-a pus un nod în gât şi am ieşit repede, ca să-mi vin în fire. Nu voiam să fug de ele, dar m-aş fi supărat şi mai tare dacă aş fi plâns sub privirile lor.

Păstrează-ţi lacrimile pentru ceva cu adevărat important, mi-am spus îndârjită înainte să mă întorc în cameră. S-au rotit spre mine într-o clipă şi tăcerea subită m-a neliniştit. Abia atunci am observat că sacul meu de pânză fusese dezlegat, iar conţinutul era împrăştiat pe podea.

În aerul gros, impregnat de ostilitate, m-am târât de colo-colo, adunându-mi obiectele. Cineva a râs pe înfundate şi la auzul sunetului mi s-au înroşit urechile. *Copilăros. Meschin,* am gândit eu, fierbând de supărare. Dar vai, ce umilire chinuitoare! Cât de privilegiată fusesem până acum, să am parte doar de dragoste şi de afecţiune. În copilărie mă îngroziseră monştrii fioroşi despre care citeam în cărţi. Dar acum descopeream că la fel de temute erau şi zâmbetele

curbate ca o coasă şi cuvintele care tăiau adânc. Niciodată nu-mi închipuisem că puteau exista asemenea oameni – care se mândreau când călcau în picioare demnitatea altuia, care se bucurau de suferinţa celorlalţi.

O voce mică interioară mi-a şoptit că fusesem într-adevăr culeasă de pe străzi, fără talente şi fără relaţii. Poate că, dacă aş fi tăcut mâlc şi aş fi ţinut capul plecat, în cele din urmă m-ar fi acceptat în rândul lor. Eram atât de obosită, voiam doar să las lucrurile să decurgă în voia lor. Ce importanţă avea dacă ieşeau victorioase? Cui îi păsa de demnitate şi de onoare? Nu se comparau cu ceea ce pierdusem. Dar ceva dinăuntrul meu a ţipat revoltat. Nu, nu puteau să mă umilească. Nu aveam să le fac pe plac şi să le linguşesc pentru a le câştiga prietenia. Mai bine rămâneam singură decât să am astfel de prietene. Şi, în ciuda faptului că în clipa de faţă mă simţeam mai prejos decât o insectă, am înălţat bărbia şi le-am înfruntat privirile.

Pe chipul frumos al lui Jiayi se întipărise dispreţul, dar am observat şi nelinişte, văzând că privirea îi fuge de la mine. Se aştepta să mă ascund şi să mă pierd în umbre? M-am bucurat că o dezamăgisem. Mă răniseră, dar refuzam să le-o arăt, să le ofer o asemenea satisfacţie. Răutatea lor avea doar atâta putere cât le cedam eu şi aveam de gând să-mi smulg demnitatea şifonată de sub tălpile lor, pentru că… nu mai aveam nimic altceva.

3

Pavilionul dădea într-o curte cu tufe de glicină de care atârnau inflorescenţe liliachii. Stăteam în spatele stăpânei mele, domnişoara Meiling, care purta o rochie din brocart roz, cu flori lucitoare urzite pe mânecile largi şi pe fustă. Era minunată, petalele brodate se înroşeau, apoi deveneau argintii la loc. Am holbat ochii. Domnişoara Meiling avea nenumărate haine, dar acesta era un articol rar. Numai cele mai pricepute croitorese îşi puteau fermeca creaţiile astfel încât să reacţioneze la puterile persoanei care le purta.

Pe lângă datoria de a-i sluji domnişoarei Meiling şi de a păstra o curăţenie impecabilă în odăile şi în curtea acesteia, am primit în sarcină îngrijirea veşmintelor ei – a robelor, a mantiilor şi a brâurilor ei de mătase, satin sau brocart. La început, mi s-a părut o muncă plăcută, deşi cam anostă. Dar în curând am descoperit că eu eram cea care trebuia să-i suporte nemulţumirea indignată de fiecare dată când se rătăcea vreun obiect sau când stăpâna descoperea până şi cele mai discrete zgârieturi sau fire de praf. Mai rău era că Jiayi hotăra ţinuta stăpânei noastre în fiecare zi şi-mi dădea tot mai mult de lucru cu nesfârşitele ei reproşuri şi solicitări.

Poate pentru că-mi observase atitudinea distrată, domnişoara Meiling a ţuguiat buzele şi s-a întors spre mine.

— Ceai, a spus ea scurt.

M-am grăbit să-i umplu ceaşca din nou şi aburii parfumaţi s-au înălţat în rotocoale.

O rafală de vânt puternică a străbătut curtea, cernând petale pe iarbă. Domnişoara Meiling şi-a netezit încruntată mânecile fluturătoare, de parcă s-ar fi enervat că vântul îndrăznise să-i tulbure dimineaţa.

— Xingyin, adu-mi mantia! a poruncit ea. Cea de mătase, de culoarea piersicilor, cu tivul auriu. Ai grijă să mi-o aduci pe cea corectă.

Am făcut o plecăciune, străduindu-mă să nu scrâşnesc din dinţi. Domnişoara Meiling era tânără, dar avea temperamentul imperios al unei matroane de o mie de ani.

Trecuseră numai câteva luni de când ajunsesem aici, dar căldura vieţii petrecute alături de persoane iubite se risipise deja, lăsând în urmă doar un ecou vag. Aşa cum promisesem, îmi ascundeam identitatea – deşi niciodată nu era departe de gândurile mele. Noaptea ascultam respiraţia adâncă şi egală a colegelor mele de cameră şi îmi lăsam mintea să zboare spre sălile strălucitoare ale căminului meu. Atunci începeau coşmarurile, în care mama şi Ping'er erau capturate de soldaţi. În care mă întorceam acasă şi îmi găseam locuinţa părăsită şi ruinată. Nu-i de mirare că adesea mă trezeam leoarcă de transpiraţie, respirând sacadat din cauza încordării din piept.

Le eram antipatică celorlalte slujnice, care mă considerau sub nivelul lor. Dispreţul lor nu făcea decât să mă oţelească şi mai mult, deşi îmi îngreunau viaţa prin nenumărate mijloace meschine: stricau obiectele pe care le aveam în grijă, îmi batjocoreau fiecare cuvânt şi îi relatau stăpânei noastre neadevăruri despre mine. De atâtea ori mă trimisese să stau în genunchi în curte, încât parcă devenisem unul dintre leii sculptaţi în piatră care păzeau intrarea. N-ar fi trebuit să mă plâng; era mai bine decât să fiu închisă sau plesnită cu bice înflăcărate. Dar mai mult decât disconfortul mă chinuiau înjosirile. Îmi stăpâneam lacrimile de fiecare dată, înghiţindu-le până când aproape că am reuşit să disting gustul amar al

umilinţei de cel sărat al tristeţii.

M-am dus degrabă în odaia domnişoarei Meiling şi am căutat agitată mantia. Nu ştia de răbdare şi temperamentul ei era la fel de exploziv precum pocnitorile pe care le aprindeau muritorii în zilele de festival. În sfârşit am zărit-o atârnată de un scaun. Când am luat-o în mâini, uşurarea mi-a dispărut la vederea petei întunecate care se infiltrase în pânză. O pată de cerneală, care nu se uscase încă. I-am dat drumul fără să stau pe gânduri, înainte să mă pătez.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jiayi intrând în încăpere, privind haina distrusă cu un zâmbet jucăuş pe buze. Numai tu eşti de vină dacă nu ai grijă cum trebuie de hainele tinerei noastre stăpâne.

Când a făcut un gest dispreţuitor cu mâna, am observat că unul dintre degetele ei era pătat.

— Tu ai fost, am spus fără echivoc.

N-ar fi trebuit să mă mir.

Jiayi s-a înroşit în obraji şi a dat din cap.

— Mă rog, cine te-ar crede?

După luni întregi de fierbere, sângele mi-a dat în clocot.

— Asemenea tertipuri nu te înalţă deasupra celorlalţi, te aşază *mai prejos,* am şuierat eu.

Jiayi a făcut un pas în spate. Oare se temea că o voi ataca? Nu voiam decât să-şi ceară iertare, să-şi recunoască vinovăţia, în loc să se ascundă în spatele zâmbetelor batjocoritoare şi a complicilor.

Dar şi aceasta mi-a fost refuzată când domnişoara Meiling a dat buzna în cameră.

— De ce durează atât de mult? Aproape că am îngheţat din cauza vântului!

Privirea i-a alunecat la mantia de pe jos şi i-a picat faţa.

Jiayi şi-a revenit prima şi, holbând ochii cu un aer nevinovat, a ridicat mantia şi a scuturat-o ca să evidenţieze pata.

— Tânără stăpână, Xingyin a vărsat cerneală pe ea. Speriată, mi-a cerut să nu vă spun.

Am inspirat adânc, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Domnişoara Meiling nu mi-ar fi luat niciodată partea împotriva însoţitoarei sale preferate. Ar fi vrut dovezi – pe care, de data aceasta, le aveam.

— Jiayi se înşală; nu am făcut aşa ceva. Deja era pătată când am ajuns. Puteţi să ne cercetaţi, să vedeţi dacă suntem pătate.

Jiayi a pălit, ascunzându-şi mâinile în faldurile mătăsoase ale mantiei. Nu era nevoie, pentru că domnişoara Meiling a mijit ochii strâns, ca o pisică mângâiată în răspăr. Îi eram antipatică, poate din cauza poveştilor pe care le auzise de la celelalte.

— Jiayi îţi este superioară în casa asta. Cere-i iertare imediat. Apoi curăţă asta şi ai grijă să fie fără pată.

A luat haina care îi provocase supărare şi a azvârlit-o la mine. M-a lovit peste obraz, alunecându-mi grămadă la picioare.

Nu mai puteam vorbi, stomacul mi se strânsese din cauza nedreptăţii. Braţele mi-au încremenit în lături, sfidându-i porunca. Am simţit un imbold nebunesc, să-i arunc mantia înapoi. Să vărs cerneală proaspăt măcinată pe roba lui Jiayi. Să ies valvârtej… dar aici fantezia s-a sfârşit. Unde m-aş fi dus?

Când domnişoara Meiling şi-a strâns buzele în riduri fine, am plecat capul, silindu-mă să-i cer iertare. Am luat mantia şi am ieşit din cameră în fugă, neştiind cât m-aş mai fi putut stăpâni.

Voiam să rămân singură, departe de sporovăiala

celorlalţi slujitori. Începeam să înţeleg de ce mama prefera singurătatea când îi era împovărată inima. Cu o găleată şi o bucată de săpun, mi-am croit drum spre râul din apropiere. Crânguri de bambus de un verde bogat, ca de smarald, creşteau peste tot, înălţându-se falnic spre cer. M-am aşezat lângă mal, frecând mantia, cu pieptul atât de încordat, încât abia mai puteam respira. Mă copleşise un dor de casă cumplit! Jurământul pe care-l făcusem, de a o salva pe mama, m-a strivit sub desăvârşita lui zădărnicie. Cum aş fi putut s-o ajut vreodată, când eram atât de neputincioasă? Viitorul mi se întindea înainte singuratic şi sumbru – o viaţă întreagă de servitudine, fără nicio speranţă pentru un trai mai bun. O lacrimă nedorită mi-a izvorât în colţul ochiului. Învăţasem să le înghit, inspirând scurt sau clipind ca să le alung. Dar, singură fiind, i-am îngăduit să-mi alunece pe obraz.

— De ce plângi?

Am tresărit la auzul vocii cristaline.

M-am învârtit pe loc, abia acum observându-l pe tânărul aşezat în apropiere pe o stâncă, cu un cot sprijinit pe genunchiul ridicat. Cum de nu-i simţisem aura, care pulsa în aer? Puternică şi caldă, luminoasă precum cerul senin din amiază. Ochii întunecaţi îi luceau de sub sprâncenele lungi şi pielea îi radia de parcă ar fi fost glazurată de soare. Părul lung şi negru, strâns în coadă, i se revărsa peste roba albastră, de brocart, legată în talie cu o curea de mătase. O podoabă de jad galben îi atârna de brâu. Ciucurele lung al acesteia i-a coborât până la genunchi când a sărit de pe stâncă şi a venit la mine cu paşi mari. Mi-a întâlnit privirea fără rezerve şi am simţit că mi se înfierbântă gâtul.

— Nu poate fi atât de greu să cureţi nişte haine

murdare, a observat el, privind maldărul din mâinile mele.

— De unde ştii? E mult mai greu decât pare, i-am răspuns eu. Şi nici nu mi-ar trece prin minte să plâng dintr-o asemenea pricină. Dar... îmi e dor de familia mea.

În clipa în care cuvintele mi-au alunecat din gură, mi-am muşcat limba. Acesta era adevărul, dar ce m-o fi apucat să vorbesc despre astfel de lucruri unui străin?

— Dacă ţi-e dor de familia ta, atunci întoarce-te la ei, pur şi simplu. De ce ai plecat? Pentru asemenea munci?

A arătat cu dispreţ mantia udă, ridicând din colţurile buzelor.

Râdea de mine? Eram sătulă de asemenea atitudini. Aroganţa lui, maniera degajată în care vorbea s-au jucat cu nervii mei, şi aşa slabi. Ce înţelegea el despre problemele mele? Ce drept avea să mă judece?

M-am uitat cu înţeles la veşmintele lui bogate.

— Nu toate sunt la fel de simple. Nu toţi au norocul să poată trăi după pofta inimii. Şi nu accept sfaturi de la cineva care nu a muncit nici măcar o zi din viaţa lui.

I-a pierit zâmbetul.

— Ai o atitudine cam obraznică, având în vedere că eşti slujnică.

Părea mai curând intrigat decât ofensat.

— Faptul că sunt slujnică nu înseamnă că nu am demnitate. Munca pe care o îndeplinesc nu mă defineşte.

Întorcându-i spatele, am frecat mantia cu mai multă râvnă decât înainte. Deja pierdusem mult timp; domnişoara Meiling s-ar fi înfuriat dacă aş fi întârziat prea mult – ceea ce ar fi însemnat să petrec încă o

noapte în genunchi, pe pământul tare şi rece.

Nu am primit niciun răspuns şi m-am gândit că plecase, sătul să mă tachineze. Dar, când m-am întors, l-am găsit în acelaşi loc.

— Pe mine mă cauţi? a întrebat el râzând.

Văzând că mă pregăteam să-l contrazic vehement, a adăugat repede:

— Eşti de la Conacul Lotusului de Aur?

— Cum ţi-ai dat seama?

M-am ridicat în picioare, întrebându-mă dacă nu cumva era o cunoştinţă a domnişoarei Meiling.

Atunci s-a aplecat spre mine şi, întinzând mâna, mi-a atins capul. Am tresărit şi l-am lovit peste mână, desprinzându-mi din păr agrafa de aramă, în formă de lotus. Până să fac vreo mişcare, s-a aplecat şi a ridicat-o din iarbă. Fără niciun cuvânt, a şters agrafa de mâneca lui şi mi-a fixat-o la loc în păr. Îşi murdărise roba de praf, fapt ce nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

— Îţi mulţumesc, am spus eu, regăsindu-mi vocea.

Nu, nu putea fi prieten cu stăpâna mea. Cei ca ea nu s-ar fi încumetat să ajute o slugă.

— Agrafa ta, a explicat el. Nu o poartă toate slujnicele de acolo?

Am încuviinţat din cap şi m-am aşezat la loc, cufundând iarăşi mantia în pârâu şi blestemând în gând cerneala încăpăţânată. În loc să plece, aşa cum mă aşteptam, s-a aşezat alături, lăsând picioarele să-i atârne peste mal.

— De ce eşti atât de nefericită?

Trecuse atât amar de timp de când întâlnisem pe cineva cu care să vorbesc, care să mă asculte. Prudenţa mea – cultivată aici cu atâta atenţie – s-a topit sub scânteia căldurii lui.

— În fiecare dimineaţă, când mă trezesc, simt că nu mai vreau să deschid ochii, am început eu să vorbesc poticnit, neobişnuită să-mi pun sufletul pe tavă.

— Dacă eşti atât de obosită, poate că ar trebui să dormi mai mult.

A zâmbit larg, dar eu m-am încruntat la el, pentru că nu-mi ardea de glume. Era caraghios să cred că-i păsa de mine. Am luat mantia şi găleata, pregătindu-mă să plec, iar el s-a ridicat împleticit în picioare.

— Iartă-mă, a spus el încordat, ca şi când nu i-ar fi stat în obicei să-şi ceară iertare. N-ar fi trebuit să mă amuz când tu încercai să-mi spui ceva important.

— Aşa e, n-ar fi trebuit.

Totuşi, răspunsesem fără supărare; scuzele lui îmi domoliseră resentimentele. Era un gest sincer şi binevoitor, calităţi pe care nu prea le mai întâlnisem după plecarea de acasă.

— Dacă totuşi vei accepta să-mi spui, va fi o onoare să te ascult.

A înclinat capul cu o formalitate neaşteptată.

Am pufnit.

— Nu aş putea s-o numesc onoare, dar îţi apreciez încercarea stângace de a mă îmbuna.

— *Stângace?*

A venit rândul lui să se încrunte.

— Şi mi-a reuşit? a întrebat el fără ezitare.

Nu am putut să-mi stăpânesc zâmbetul.

— Din nefericire.

O tăcere stânjenitoare s-a lăsat între noi şi am cules un fir de iarbă lung, răsucindu-l între degete.

— Aşadar, de ce te temi de fiecare zi? a insistat el.

Am făcut un nod pe lungimea firului şi apoi încă unul. Era mai uşor să privesc la el decât la tânăr.

— Pentru că nu mă aşteaptă nimic bun în viitor. Sunt o ratată şi, indiferent ce aş face, oricât mi-aş da silinţa, nimic nu se va schimba vreodată. Tu te-ai simţit aşa vreodată? Neputincios?

Imediat m-am apostrofat pentru prostia spusă. Cineva ca el n-ar fi putut niciodată să înţeleagă.

— Da, a spus el simplu.

— Chiar aşa?

Nu mă îndoiam de sinceritatea lui, dar părea a fi una dintre acele fiinţe luminoase, vrednice de fericiri nemăsurate. Nu cunoşteam nimic despre el pe lângă înfăţişarea şi veşmintele lui somptuoase, dar încrederea de sine îi dovedea statutul privilegiat mai limpede decât orice titlu sau zestre de sânge.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se cu palmele pe iarbă.

— Fiecare are problemele lui; unii le arată pe faţă, pe când alţii ştiu să le ascundă mai bine. Eu, unul, fac ce pot pentru a slăbi legăturile care mă constrâng, chiar şi câte puţin. Cine ştie când apare o schimbare care să facă diferenţa?

Cuvintele lui mi-au mers la inimă. Mă criticasem pentru neputinţa mea, dar oare acesta era un motiv suficient ca să nu fac nimic? În ultimele luni fusesem ca o umbră a lui Xingyin cea de dinainte, pustiită de durere şi de milă de sine. Era adevărat că nu aveam nicio putere, niciun prieten şi nicio rudă care să mă ajute. Dar *nu* eram neputincioasă, nu fusesem astfel nici când soldaţii aceia ne fugăriseră pe mine şi pe Ping’er. Atunci am preferat să-mi asum un risc nebun decât să aştept să fiu capturată, ceea ce s-ar fi întâmplat în mod sigur. Aşadar, de ce să nu fac la fel aici? Unde îmi găsisem refugiu cu preţul demnităţii şi al viselor? Poate că nu aveam să-mi aflu scăparea în

viitorul apropiat, dar, cu puţin efort, cu paşi mici, aveam şanse să-mi găsesc drumul, care poate că în cele din urmă m-ar fi dus acasă.

M-a cuprins un sentiment ameţitor de uşurare, neaşteptat, dar binevenit. Îi eram recunoscătoare acestui bărbat cu apucături ciudate – când jignitor, când binevoitor şi amabil. Bineînţeles, încă mă aflam într-o situaţie cumplită, dar spiritul meu, deşi rănit, nu fusese înfrânt. Poate că doar avusesem nevoie ca cineva să mă privească din nou ca pe o persoană adevărată. Ca cineva să mă vadă *pe mine însămi.* Să mi se amintească faptul că viaţa mă aştepta şi dincolo de Conacul Lotusului de Aur, doar de aş fi reuşit să mă smulg din ciclul acesta al suferinţei, despre care ajunsesem să cred, fără a-mi da seama, că ar fi fost singura cale posibilă de înaintare.

— Aş pleca şi mâine, dar nu am unde să merg, am bolmojit însufleţită.

— Dar familia? Prietenii? Ei nu te pot ajuta?

Mi-a încremenit faţa. Le pierdusem pe mama şi pe Ping’er.

— Nu am pe nimeni.

— Părinţii tău au… murit? a întrebat el şovăitor.

La gândul acesta m-am cutremurat, regretând că adusesem vorba despre mama. Muritorii considerau că aducea ghinion până şi să vorbeşti cu voce tare despre asemenea lucruri. Prea multe temeri îmi umbreau încă inima, legate de prea multe deznodăminte nefericite.

I s-a îmblânzit chipul.

— Îmi pare rău, a spus el cu blândeţe, luându-mi tăcerea drept răspuns.

Vinovăţia îmi îngreuna limba. Nu voiam să-l mint, dar nici nu puteam să-i spun adevărul. Însă mai rău era să-i accept compasiunea, la care nu aveam niciun

drept. Am deschis gura ca să-l corectez, să rostesc cuvintele care i-ar fi risipit compătimirea şi l-ar fi transformat din nou într-un străin indiferent – dar zgomotul de paşi mi-a tăiat vorba.

Era domnişoara Meiling, se apropia cu paşi mari, acompaniaţi de brocartul foşnitor al veşmintelor. Am sărit în picioare, încercând să-mi stăpânesc groaza bineştiută care m-a cuprins. Aerul a tremurat sub dogoarea aurii ei şi a mâniei pe care o răspândea în valuri. Îi învăţasem stadiile iritării şi, judecând după petele stacojii care-i punctau obrajii, mi-am dat seama că era de-a dreptul furioasă.

— Xingyin! Cât îţi ia să cureţi o pată mică?

Auzindu-i tonul ascuţit, am tresărit şi am simţit că mi se tensionează spatele. Nicio scuză nu mi-a apărut pe limbă şi nici nu am coborât privirea.

Tăcerea mea a părut s-o enerveze şi mai tare.

— Cum îndrăzneşti să stai degeaba, să pierzi vremea pălăvrăgind cu străinii?

I-a aruncat o privire usturătoare noii mele cunoştinţe, dar atunci s-a întâmplat ceva ciudat şi minunat. Culoarea i s-a scurs de pe chip şi un icnet i-a scăpat dintre buze. A căzut în genunchi şi şi-a împreunat mâinile, apoi le-a întins în faţă, îndoindu-se de mijloc şi făcând o plecăciune formală la picioarele tânărului care se ridicase şi care acum stătea lângă mine.

— Domnişoara Meiling o salută pe Înălţimea Sa, prinţul moştenitor Liwei.

Vocea i-a devenit dulce ca mierea.

— Dacă am fi ştiut că ne veţi onora cu prezenţa voastră, v-am fi pregătit o primire pe măsură.

I-aş fi urmat exemplul şi m-aş fi lăsat în genunchi, dar n-am putut decât să mă holbez la el uluită. De ce

nu-mi spusese cine era? *Nici nu minţise,* am observat eu. Dispăruse tânărul binevoitor căruia îi făcusem mărturisiri; în locul lui apăruse un domnitor, sigur pe puterea sa. Şi-a împreunat mâinile la spate, privind cu o expresie plictisită. Dacă l-aş fi văzut sub acest chip şi înainte, poate că aş fi fugit.

I-a încuviinţat din cap domnişoarei Meiling într-o manieră formală şi rece.

— Domnişoară Meiling, ce a făcut slujnica aceasta pentru a merita reproşuri atât de aspre?

Tânăra stăpână şi-a înmuiat umerii, oftând încet. Cât de fragilă şi de frumoasă părea acum, ca un trandafir curăţat de spini.

— Înălţimea Voastră, mereu m-am purtat cu slujitorii mei ca şi când mi-ar fi fost rude. Adineauri aţi fost martor la o scăpare de moment, provocată de jignirile repetate ale acestei slujnice.

Un zgomot răguşit mi-a scăpat din gât, pe care l-am înăbuşit imediat. Expresia prinţului Liwei era indescifrabilă. Oare o credea? Şi de ce mă amăra gândul acesta?

— Cum v-a jignit?

Vorbea pe un ton amabil, dar nu i-a permis domnişoarei Meiling să se ridice.

— Mi-a murdărit mantia preferată şi a minţit pentru a scăpa de pedeapsă.

— Nu am minţit! am ţipat eu, uitând de bunele maniere.

Prinţul Liwei s-a îndreptat de spate discret. Regreta că se amestecase în disputa asta trivială? Aşa treceau zilele la Conacul Lotusului de Aur; ca un şir nesfârşit de meschinării care mă rodeau şi mă istoveau. Până aici, am hotărât eu. Întâlnirea cu prinţul – oricât de inexplicabilă ar fi fost – îmi amintise că nu era nevoie

să păşesc umil pe calea ce mi se întindea la picioare. Aveam să caut şi să mă folosesc de toate avantajele posibile, până şi de poziţia lui din prezent.

— Aţi văzut-o când v-a murdărit mantia? a întrebat-o pe domnişoara Meiling.

Tânăra stăpână a ezitat.

— Nu, am aflat de la…

Prinţul a ridicat mâna, tăindu-i vorba.

— Domnişoară Meiling, se pare că vă grăbiţi să aruncaţi vina, fără a cerceta problema îndeaproape.

A luat mantia de la mine şi s-a uitat la pată, pe care, cu toate eforturile mele, nu reuşisem s-o diminuez. Aerul s-a încălzit în clipa în care o lumină aurie i-a curs din palmă în mătase. Pata a dispărut şi mantia s-a uscat ca şi când nici n-ar fi fost udă.

Magia lui era puternică! Şi i se revărsa atât de uşor din fiinţă. Cât de mult mi-aş fi dorit să pot face şi eu la fel! Rafala care izbucnise pentru a o salva pe Ping’er era un vis îndepărtat. Dacă într-adevăr eu o stârnisem, nu aveam idee cum să o fac din nou. Când închideam ochii, încă mai zăream licăririle îmbietoare dinăuntrul meu, dar acestea fugeau de mine îndată ce dădeam să le apuc. Făceam aceste încercări fără prea multă tragere de inimă – vederea lor mă umplea de frică şi de regrete. Dacă nu aş fi atras atenţia împărătesei, aş fi fost acasă şi acum. Poate că, în cele din urmă, Ping’er m-ar fi învăţat să-mi folosesc puterile. M-am întrebat cu amar: ce valoare avea magia neinstruită? Şi aş fi avut puţine şanse de progres aici.

La Conacul Lotusului de Aur, numai cei mai apreciaţi slujitori erau învăţaţi să-şi concentreze magia pentru a împlini sarcini rudimentare, ca să-i ajute la lucru. Gărzile erau instruite să folosească vrăji de atac şi de apărare, cum ar fi să creeze scuturi protectoare

sau să lanseze săgeţi de foc sau de gheaţă. Pe când noi, ceilalţi, trebuia să muncim ca muritorii. Într-adevăr, mai toate celelalte slugi aveau forţe vitale slabe, puţin probabil a se dezvolta suficient de mult pentru a se înălţa în ierarhia nemuritorilor.

Poate că acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre mine, dar, în adâncul inimii, eram de altă părere. Puterile mele atrăseseră atenţia Regatului Celest. Îmi aduseseră căderea, dar poate că aş fi putut să le transform într-un avantaj – doar de aş fi găsit pe cineva dispus să mă antreneze.

Prinţul Liwei a înmânat mantia impecabilă domnişoarei Meiling.

— Sunt convins că nu va mai fi nevoie să certaţi pe nimeni.

Vocea i s-a înăsprit.

— Orice înalt slujitor al casei voastre sau poate chiar dumneavoastră aţi fi putut să remediaţi situaţia fără să apelaţi la asemenea măsuri. Un asemenea comportament, întâlnit la o persoană atât de privilegiată, nu vă pune într-o lumină bună.

Două pete roşii s-au aprins pe obrajii domnişoarei Meiling. O parte meschină a fiinţei mele s-a bucurat văzând că o certa, dar oare ce avea să se întâmple după plecarea prinţului? Când a răsunat o voce nouă, a tatălui domnişoarei Meiling, neliniştea mea a devenit de trei ori mai dureroasă.

— Înălţimea Voastră.

A venit în grabă, probabil înştiinţat despre sosirea prinţului moştenitor de către un slujitor vigilent. Lăsându-se în genunchi, a făcut o reverenţă formală, atingând pământul cu fruntea.

— Dacă fiica mea sau slujnica aceasta v-a ofensat, vă implor iertarea.

— Sunt dezamăgit de atitudinea domnişoarei Meiling faţă de slujitorii casei sale, a spus prinţul. Un asemenea comportament nu îşi are locul la curtea mea. La întoarcere, am de gând să retrag invitaţia prezentată casei voastre pentru alegerea tovarăşei mele.

Mi-am înăbuşit icnetul. Aproape numai despre asta vorbea domnişoara Meiling de când fusese aleasă drept candidată. Prinţul moştenitor pusese la cale competiţia aceasta pentru a-şi alege o tovarăşă de studiu, care să înveţe alături de el. Oare la asta se referea slăbirea legăturilor care-l constrângeau, despre care-mi vorbise? Oare se plictisise de prietenii săi de la palat? Se zvonea că prinţul dorise să ofere această şansă tuturor din regat, dar că unii i se împotriviseră. Acum toate candidatele trebuiau să fie sponsorizate de casele nobile, care imediat îşi propuseseră propriile rude.

Tatăl domnişoarei Meiling s-a făcut alb la faţă. Ar fi fost o umilire grea ca fata lui să fie ştearsă de pe listă şi lumea ar fi bârfit la nesfârşit despre neajunsurile care ar fi adus-o în situaţia asta.

— Vă rog să o iertaţi, Înălţimea Voastră, a implorat el. Fiica mea v-ar împodobi curtea ca o floare de preţ, dacă ar avea privilegiul de a i se alătura.

O idee îndrăzneaţă mi-a venit în minte. Chiar de-a dreptul neruşinată, dar poate că niciodată nu aveam să mai întâlnesc o asemenea ocazie. Să nu mai fiu la mila unei stăpâne capricioase, să studiez alături de prinţul Liwei, să învăţ să-mi mânuiesc puterile... gura mi s-a uscat la gândul acesta. Poate că astfel aş fi putut s-o ajut pe mama.

Am căzut în genunchi, făcând o plecăciune stângace.

— Înălţimea Voastră, vă rog să nu retrageri invitaţia domnişoarei Meiling. Dar…

Cuvintele mi s-au blocat în gât ca un os de peşte înfipt bine.

Prinţul a aşteptat şi răbdarea lui mi-a liniştit nervii împrăştiaţi. Limba mi-a alunecat pe buze şi mi-am făcut curaj ca să spun:

— Vreau să particip şi eu.

Domnişoara Meiling şi tatăl ei s-au întors pe loc, holbând ochii la mine. Pentru ei eram un nimic, o creatură nevrednică de o asemenea onoare. Îmi venea să mă ascund în pământ, nefiind obişnuită să mă pun astfel în evidenţă – dar numai părerea prinţului Liwei avea greutate.

Acesta a clipit, aparent luat pe nepregătite pentru întâia oară de când îl întâlnisem:

— De ce?

A lungit cuvintele.

Tatăl domnişoarei Meiling sperase să strângă legăturile cu familia regală. Se punea chiar şi problema ca fata lui să câştige afecţiunea prinţului. Pe mine nu mă interesau toate acestea. Mi-a trecut prin gând să-l măgulesc, dar am decis să-i vorbesc din inimă.

— Înălţimea Voastră, ar fi o onoare să vă ţin companie, dar nu pentru aceasta îmi doresc să particip…

Prinţul şi-a lovit bărbia uşor, cu buzele tremurătoare.

— *Nu* vrei să-mi ţii companie?

— Nu, Înălţimea Voastră. Adică da! Ba da, vreau să vă ţin companie, m-am bâlbâit eu. Dar, mai mult decât orice, vreau să *învăţ* alături de Înălţimea Voastră, să fiu instruită de cei mai de seamă maeştri ai regatului.

Mi-am blestemat cuvintele neîndemânatice în

tăcere. *Va refuza,* am gândit eu disperată. Dar ar fi fost şi mai rău dacă nu aş fi încercat.

Prinţul a încremenit, părând să-mi cântărească răspunsul. În cele din urmă, s-a adresat tatălui domnişoarei Meiling:

— Îi voi permite fiicei voastre să-şi păstreze locul, dar cu o condiţie: să sponsorizaţi şi participarea acestei slujnice.

Speranţa a zburat prin mine ca un zmeu înălţat de vânt.

— Înălţimea Voastră, e o simplă slujnică! a protestat tatăl domnişoarei Meiling.

— Nu ne defineşte munca pe care o îndeplinim.

Prinţul Liwei mi-a repetat cuvintele de mai devreme, cu o privire neobişnuit de severă pentru vârsta sa fragedă.

— Le veţi sponsoriza pe amândouă sau pe niciuna.

— Aşa voi face, Înălţimea Voastră.

Tatăl domnişoarei Meiling a făcut o plecăciune, moment în care prinţul Liwei a plecat, dispărând în pădurea de bambus.

O tăcere încordată s-a lăsat în urma lui. Am adunat lucrurile de pe jos, vrând să dispar cât mai repede, dar tatăl domnişoarei Meiling mi-a făcut semn să mă apropii.

— De unde îl cunoşti pe prinţul moştenitor? a întrebat el poruncitor.

— Astăzi l-am întâlnit, am răspuns eu sincer.

A mijit ochii la mine, netezindu-şi barba.

— De ce îl preocupă bunăstarea ta atât de mult? s-a întrebat el cu voce tare, neobservând nimic în înfăţişarea mea care să fi meritat protecţia prinţului moştenitor.

Preţ de o clipă, am zărit cu colţul ochiului faţa

domnişoarei Meiling, încă roşie de furie şi de ruşine. Nedorind să-i pun sare pe răni, mi-am ales cuvintele cu grijă.

— A văzut că plângeam şi cred că i s-a făcut milă de mine.

În clipa aceea mi-am dat seama că probabil acesta chiar era adevărul.

A încuviinţat din cap, făcându-mi semn să plec, cu un gest scurt al mâinii. Îi era uşor să înţeleagă că stârneam milă.

Am făcut o plecăciune şi am plecat, păşind mai uşor decât o pană plutitoare. Nu eram atât de proastă încât să-mi fac iluzii; aş fi avut nevoie de un miracol ca să câştig. Dar chiar şi numai încercarea de a profita de această ocazie îmi oferea o satisfacţie profundă. Chiar dacă aş fi pierdut. Chiar dacă aş fi fost alungată de la Conacul Lotusului de Aur. Fărâma aceasta de speranţă era ca o boare de aer curat care pătrunsese în existenţa mea îmbâcsită. Îmboldită de o hotărâre nouă, m-am întors cu fruntea ceva mai înălţată. Nu mai eram o copilă dispusă să plutească în voia curentului – la nevoie, aveam să mă împotrivesc apelor. Şi dacă, prin vreo întorsătură de situaţie miraculos de norocoasă, aş fi câştigat, nu aş mai fi fost neputincioasă niciodată.

4

Cu mintea bântuită de închipuiri ale eşecului, somnul nu mi-a oferit nicio odihnă. Am azvârlit cuvertura şi m-am ridicat din pat ca să mă pregătesc. Toate candidatele primiseră veşminte şi câte o tablă din lemn, de santal, gravate cu numele noastre. Am îmbrăcat roba de mătase de culoarea caiselor, apoi am legat centura de brocart galben în jurul taliei. După aceea, o mantie diafană, de nuanţele schimbătoare ale zorilor. Mânecile lungi îmi mângâiau încheieturile mâinilor şi fusta îmi cobora până la glezne. Am plimbat degetele pe materialul uşor şi moale, cu fire discret sclipitoare. Nu mai purtasem mătăsuri atât de fine de când plecasem de acasă. Neavând priceperea să-mi aranjez coafuri elaborate, l-am strâns într-o coadă pe care am lăsat-o pe spate.

Am luat tabla de lemn şi am legat-o de brâu, pipăind caracterele gravate ale numelui meu:

□□

Stea de argint, însoţitoarea constantă a lunii. *Mamă,* am gândit eu, *astăzi te voi face mândră.* M-am dus la uşi, nerăbdătoare să scap de privirile reci ale celorlalte fete, care abia se ridicau din pat.

□ Să nu te obişnuieşti cu Palatul de Jad. Te vei întoarce în curând! mi-a strigat Jiayi în batjocură.

M-am oprit la ieşire, fără să mă întorc.

— Îţi mulţumesc pentru urările binevoitoare, Jiayi, am spus eu, pe un ton cât mai plăcut. Mă voi întoarce numai ca să-mi fac bagajele. Între timp, te rog să fii mai atentă cu hainele domnişoarei Meiling. Pentru binele tău, ai grijă să le ţii departe de piatra de tuş.

Am plecat cu spatele drept – bucuroasă, totuşi, că nu putea să-mi vadă chipul. În ciuda cuvintelor mele îndrăzneţe, o parte din mine era convinsă că previziunea ei răutăcioasă avea să se adeverească. Cu toate acestea, după întâmplarea de pe malul râului, nu mă mai mulţumeam să mă prefac indiferentă şi să-mi strunesc limba atunci când eram insultată.

Părăsind conacul, mi-am dat seama că nu ştiam drumul spre Palatul de Jad. Chiar dacă m-aş fi încumetat s-o întreb pe domnişoara Meiling, nu m-ar fi ajutat sub niciun chip. Am ridicat capul, cercetând cerul. Palatul de Jad plutea pe nori deasupra regatului. Nu avea să-mi fie greu să-l găsesc.

În trecut, când mai părăsisem conacul, nu avusesem timp să zăbovesc. Peste tot, în jur, se întindeau moşiile magnifice ale celor mai puternici nemuritori ai ţinutului. Unele erau construite din lemn de preţ, cu acoperişuri din ţiglă smălţuită, dispuse în trepte multiple, pe când altele erau făcute din piatră şlefuită, cu acoperişuri răsfrânte, elegante. Copacii şi arbuştii păreau nişte nestemate, scăldaţi în nuanţe bogate, de la purpuriu şi stacojiu la violet-ametist şi verde-smarald. Regatul Celest era ca o grădină în care domnea o primăvară eternă; florile nu se ofileau şi frunzele nu se îngălbeneau. Astăzi pământul era de un albastru sclipitor, oglindind bolta senină de deasupra, ca şi când pământul şi cerul s-ar fi contopit.

Scara de marmură alb-imaculat care ducea la palat dispărea între nori. Urcând treptele cu mâna pe balustradă, privirea mi-a fost atrasă de sculpturile complicate ale baluştrilor, ce întruchipau păsări Phoenix. Ajungând în vârf, am încremenit înaintea peisajului. Coloane de chihlimbar susţineau un acoperiş magnific în trei trepte, făcut din jad verde ca iarba.

Dragoni de aur ocupau toate colţurile, cu perle strălucitoare între fălci – cu înfăţişări atât de veridice, încât aproape că simţeam vântul suflându-le prin coamă. În pereţii de piatră albă erau presărate cristale care scânteiau ca stelele pe fondul unui ocean de nori. De o parte şi de alta a intrării erau dispuse arzătoare de tămâie din bronz, incrustate cu pietre preţioase, din care se înălţau rotocoale de fum parfumat.

Deasupra porţii atârna o placă uriaşă din lapislazuli, gravată cu următoarele caractere aurii:

□□□□

PALATUL DE JAD AL CERURILOR NEMURITOARE

Slujitorul care mă aştepta mi-a făcut semn şi l-am urmat prin uşile lăcuite în roşu, străduindu-mă să nu mă uit lung la tavanele pictate cu flori stacojii, portocalii şi albastre. Am traversat coridoare întortocheate şi grădini de recreere, pavilioane aurii şi iazuri pline cu flori de lotus, ca în final să ajungem într-o curte ce forfotea de nemuritori. Am înălţat capul ca să citesc placa de lemn pe care era pictat numele acestui loc:

□□□

CURTEA PĂCII ETERNE

Dar astăzi pacea nu era de găsit la locuinţa prinţului moştenitor. Soarele încă nu se înălţase pe cer, dar aerul fremăta din cauza aurelor nemuritorilor. Toate celelalte candidate se adunaseră deja – cultivate şi smulse din sânul celor mai ilustre familii din regat. Toate erau nerăbdătoare să fie plantate în grădina

prinţului moştenitor, aşa cum, am recunoscut în sinea mea, eram şi eu. Deşi mă simţeam stingheră ca o buruiană printre orhidee, aceeaşi senzaţie pe care o aveam şi când mă comparam cu mama.

Pe lângă descendenţa lor nobilă, celelalte candidate erau fără îndoială inteligente, cultivate şi rafinate. *Puternice.* Deşi toate eram îmbrăcate în mod asemănător, în părul lor sclipea jad şi aur şi de brâu aveau legate ornamente cu pietre preţioase. Modele elaborate de mătase le împodobeau papucii, unii dintre ei incrustaţi cu perle lucitoare. Multe dintre ele s-au uitat la mine intrigate şi, când am întâlnit privirea domnişoarei Meiling, aceasta a ţuguiat buzele de parcă ar fi muşcat dintr-o prună acră. Mi-a întors spatele râzând forţat şi vorbele ei mi-au ajuns la urechi, pentru că nu s-a sinchisit să coboare vocea.

— Fata de acolo, cea care arată ca o ţărancă muritoare. A fost slujnica mea.

Domnişoara Meiling a făcut o pauză, aşteptând să se domolească exclamaţiile uimite, după care a continuat:

— Cea mai neisprăvită din câte am avut vreodată, şi proastă, şi anostă.

— Cum de a fost selectată? a întrebat un tânăr slab, privind spre mine.

Domnişoara Meiling a strâmbat din nas.

— S-a milogit de prinţul Liwei şi acestuia i s-a făcut milă de ea. Probabil că i-a permis să participe numai pentru că ştia că nu va putea să câştige.

Mi-am apucat fusta robei între degete, mototolind mătasea delicată. Voia să mă rănească, poate să-mi zdruncine încrederea în mine. Nu avea idee cât de adânc mă rănea. Dar am refuzat să-i dau satisfacţie şi dorinţa de a câştiga mi s-a înteţit şi mai mult.

Presupusa îndrăzneală de a mă înălţa deasupra statutului cuvenit pentru a câştiga premiul nu avea să-mi stârnească niciun regret. În fond, ce-mi păsa de regulile acestea? Nu fusesem educată astfel încât să le venerez titlurile şi rangurile şi în niciun caz nu aveam de gând să învăţ acum – când o victorie mi-ar transforma viaţa cu totul, nu ar polei doar un viitor şi aşa luminos, ca în cazul lor.

Un gong a fost lovit şi nota lui de aramă a reverberat cu putere, lăsând linişte în urma sa. Slujitorii au pătruns degrabă în curte, eliberând calea spre podiumul dinaintea pavilionului în care erau orânduite treisprezece mese. Un număr bizar, datorat probabil alăturării mele târzii. În mulţime a izbucnit o rumoare de şoapte şi nemuritorii s-au aşezat în genunchi, atingând pământul cu fruntea. Le-am urmat exemplul imediat, moment în care a apărut prinţul moştenitor, alături de mama sa şi de însoţitorii lor.

— Ridicaţi-vă!

Sunetul familiar al vocii lui mi-a calmat emoţiile. M-am ridicat şi am privit entuziasmată spre podium. Să fi fost acelaşi tânăr care-mi curăţase de praf agrafa şi-mi ascultase mărturisirile îndurerate? Un colier de aur îi sclipea la gât, sub o robă de brocart albastru brodat cu dragoni galbeni. O lumină argintie emana dintre fălcile lor, ca şi când ar fi suflat ceaţă şi nori. Zale plate din jad alb îi legau roba în jurul taliei. Avea părul prins într-un nod imaculat în creştetul capului, înconjurat de o coroană de aur incrustată cu un safir mare şi rotund. Ce înfăţişare grandioasă! Chiar maiestuoasă. Şi totuşi, era exact aşa cum mi-l aminteam, cu expresia îngândurată, cu ochi întunecaţi şi inteligenţi.

Privirea mi-a alunecat la roba luminos-vişinie a mamei lui, care-i stătea alături. Phoenicşii de pe

veşmintele ei îşi întindeau capetele graţioase, iar crestele lor aproape că se încâlceau cu şiragul lung de pietre de jad din jurul gâtului. Când am ridicat ochii la chipul ei, mi-a îngheţat sângele.

Împărăteasa Celestă.

Cea care o ameninţase şi o îngrozise pe mama, silindu-mă să fug de acasă. Scântei de furie mi-au topit teama şi emoţiile mi s-au războit în inimă. Am strâns pumnii şi m-am silit să zâmbesc amabil. Câtă lipsă de minte, să nu fi făcut legătura! Oare îmi amorţise mintea din cauza suferinţei şi lunilor întregi de nopţi nedormite? Instinctele îmi urlau să plec, dar nu puteam să-mi dezvălui identitatea acum. Mai mult, împărăteasa nici nu bănuia cine eram. Mai important, necesitatea situaţiei cântărea mai greu decât frica mea – aveam *nevoie* de oportunitatea asta pentru a putea spera la un viitor împlinit. Chiar dacă astfel aş fi ajuns mai aproape de cei de care îmi era groază. De cei pe care îi detestam. Am relaxat mâinile încet, lăsându-le să-mi atârne în lături.

Prinţul Liwei a făcut un semn cu capul şi intendentul-şef a anunţat:

— La primele două probe vor participa toate candidatele. Numai câştigătoarele vor trece la a treia şi ultima probă. Înălţimea Sa a hotărât că magia nu este permisă; acestea sunt probe de instruire, învăţătură şi abilitate, pe care le stimează cel mai mult.

A făcut o pauză.

— Prima probă constă în arta pregătirii ceaiului.

Am răsuflat şi încordarea m-a mai părăsit. O parte din mine se temuse că mi se va da o sarcină imposibilă şi că voi eşua încă de la început. Dar uşurarea mea a fost de scurtă durată, deoarece candidatele au pătruns grăbite în pavilion, ca un vârtej de mătase şi brocart.

Am fugit la masa care-mi fusese repartizată, încercând să-mi domolesc zvâcnetele inimii. Ştiam să pregătesc ceai, o făcusem de nenumărate ori – pentru mine, pentru mama mea. Chiar şi pentru domnişoara Meiling.

Dar ce erau toate aceste lucruri înşirate înaintea mea? A început să mă doară capul la vederea colecţiei uluitoare de obiecte. Mai bine de zece ceainice de dimensiuni diferite, din lut, porţelan şi jad. Pe o tavă mare erau înghesuite borcane cu frunze de ceai: rotocoale negre de oolong, perle de iasomie şi frunzuliţe brun-aurii şi verzi. Într-un colţ era aşezată o grămadă de cărămizi şi turte de pu’er presat. Alături de ele se înşirau vase micuţe de porţelan, pline cu flori uscate. Am luat câteva sortimente şi le-am dus la nas – amare şi ameţitoare, parfumate şi dulci – aromele m-au zăpăcit şi mai tare. Abia am reuşit să identific câteva dintre ele; printre acestea se numărau ceaiul Longjing, iasomia şi crizantema sălbatică.

Am privit în jur descurajată. Celelalte candidate miroseau tacticos sortimentele de ceai şi făceau selecţii. Unele au ales mai multe tipuri, poate în ideea că un singur soi ar fi fost prea insipid? Cele mai rapide deja turnau ceaiul în ceaşcă, pe când eu nici nu-mi alesesem ingredientele. Luând o turtă parfumată de pu’er, am desprins o bucată mică cu un ac de argint şi am pus-o într-un ibric de porţelan. Nu aveam experienţă în prepararea acestui sortiment, dar auzisem că frunzele cele mai preţioase erau presate sub aceste forme şi lăsate să se matureze ani întregi, chiar decenii. Aşteptând să fiarbă apa, am privit din nou în jur – descoperind abia acum că fetele care aleseseră pu’er folosiseră ibrice de lut şi că unele aruncaseră prima infuzie. Cuprinsă deodată de îndoieli, am renunţat la prima opţiune şi am hotărât să mă

limitez la sortimentul pe care-l cunoşteam cel mai bine – ceaiul preferat al mamei: Longjing, ceaiul Fântânei Dragonului. Aburii au ieşit şuierând din ibricul de bronz şi imediat am vărsat lichidul clocotitor într-un alt set de servire, încălzindu-l pentru a extrage mai bine aroma frunzelor. Fără o clipă de răgaz, am pus în ceainic un pumn de frunze verzi-luminoase şi l-am umplut cu apă fierbinte. Am pus capacul şi am aşteptat cu nerăbdare să se facă infuzia. Douăzeci de secunde. Niciun moment în plus, pentru că mi se termina timpul.

Am turnat ceaiul într-o ceaşcă de porţelan, un lichid tulbure şi brun. Mi s-a strâns stomacul când am ridicat capacul şi am inspectat resturile. *Neglijentă,* m-am blestemat singură. Din cauza grabei, pusesem ceaiul Longjing în acelaşi ibric în care pusesem pu'erul. În privinţa amestecării ceaiurilor fusesem avertizată să fiu atentă la temperatura apei şi la proporţii, pentru a echilibra aromele, fie că erau delicate sau puternice. Judecând după mirosul greoi şi amar care emana din ibric, am înţeles că greşisem totul.

Cineva şi-a dres glasul – intendentul-şef, care-mi făcea nerăbdător semn să mă apropii. Eram singura care nu-şi servise ceaiul şi nu mai aveam timp să prepar altă porţie. Am dus tava prinţului Liwei cu mâinile încordate. Pas cu pas, visul meu măreţ de a mă distinge în locul acesta se pierdea tot mai departe în hău. Mai rău, dacă Înălţimea Sa avea să scuipe ceaiul? Împărăteasa s-ar fi înfuriat, poate că aş fi fost eliminată imediat din competiţie – socotită tot atât de nevrednică şi de netrebnică precum mă credeau cei din jur.

Când am aşezat tava înaintea prinţului Liwei, acesta m-a recunoscut şi ochii i s-au luminat călduros, alunecând la plăcuţa de lemn de santal de la brâul meu, care-mi purta numele. Fără ezitare, a dus ceaşca

la gură şi a sorbit îndelung. Pentru că stăteam în faţa lui, numai eu i-am observat încreţirea discretă a frunţii şi tresărirea buzelor. Înfăţişarea i-a revenit la normal într-o clipă, dar mi s-a strâns inima. Îmi erau greu să cred că fusese o expresie de plăcere. Totuşi, spre uimirea mea, prinţul Liwei a ridicat ceaşca în aer.

— Acesta. Nu am mai băut niciodată un amestec atât de insolit.

A făcut semn unui însoţitor, care mi-a însemnat numele. Împărăteasa Celestă s-a aplecat în faţă.

— Liwei, eşti sigur? Are o culoare atât de neobişnuită. Dă-mi voie să gust şi eu.

Un fior mi-a alunecat pe şira spinării. Cât de bine îmi aminteam vocea ei, melodioasă, dar tăioasă.

Prinţul Liwei i-a întins ceaşca, dar atunci i-a alunecat dintre degete şi s-a izbit zgomotos de pământ. Porţelanul s-a sfărâmat şi băutura întunecată a băltit pe pardoseala de piatră, resturile creaţiei mele nefericite. O mulţime de slujitori s-au repezit ca să cureţe murdăria, dar Împărăteasa i-a ignorat, fixându-mă cu o privire mânioasă, de parcă eu aş fi scăpat ceaşca.

Când intendentul-şef m-a declarat câştigătoarea primei probe, m-am înmuiat de uşurare şi şuşotelile uluite nu au reuşit să mă jignească. Pentru că, în ciuda cuvintelor prinţului Liwei, mă îndoiam că ceaiul meu merita o asemenea onoare. Şi totuşi, din motive necunoscute, câştigasem un avantaj în competiţie şi asta era tot ce conta.

În faţa pavilionului a fost descoperită o pictură cu copaci de osmanthus înfloriţi, pentru a doua probă. Mulţimea a oftat de admiraţie şi ni s-a cerut să compunem câte un distih inspirat de peisajul picturii. Mi-am stăpânit mormăiturile. De mult timp nu mai

ţinusem în mână o pensulă, darămite să compun vreo poezie. Am încercat să născocesc cuvinte elegante şi expresii elevate, dar mintea mi-a rămas la fel de goală precum hârtia neatinsă din faţa mea. Am închis ochii şi mirosul cernelii a devenit mai pregnant în întuneric – greoi, cu o notă discretă de plante medicinale. Aproape că reuşeam să mă închipui la mine acasă, să simt din nou aerul răcoros care pătrundea pe fereastră şi să aud foşnetul, colilor subţiri de pe biroul meu de lemn.

Se întâmplase cu ani în urmă, când mama începuse să mă înveţe să scriu. Mi-am amintit cum îmi răsunau în urechi oftaturile ei. Cu toate că avea răbdare cu mine, eram o elevă dificilă, mai ales în privinţa subiectelor care nu mă interesau.

— Xingyin, ţine pensula mai strâns, m-a dojenit ea pentru a zecea oară. Cu degetul mare pe o parte şi cu arătătorul şi degetul mijlociu pe cealaltă. Ţine-o dreaptă, n-o lăsa să se încline.

Abia după ce a fost mulţumită de poziţia pensulei mi-a dat voie să-i cobor perii aspri şi sidefii în cerneala lucioasă. Când am început s-o învârt cu mai multă putere pe piatra de tuş, m-a avertizat:

— Nu prea mult. Altfel vei trasa linii neglijente şi cerneala se va scurge.

Mi-am imaginat caracterele elegante pe care aveam să le scriu, dar în curând entuziasmul mi-a pierit, după ce am trasat iar şi iar aceeaşi linie stângace.

— Ce rost are să învăţ asta? am întrebat eu, pierzându-mi răbdarea. Doar n-o să mă fac scrib sau învăţat.

Atunci mi-a luat pensula şi a desenat caracterul □ cu mişcări uniforme şi precise: „veşnic”, un cuvânt compus din opt mişcări de pensulă, care formau toate

caracterele.

— Nu vei evolua niciodată dacă vei face doar lucrurile la care te pricepi, mi-a spus ea. Cele mai dificile provocări sunt adesea şi cele mai valoroase.

Părăsind refugiul amintirilor fără tragere de inimă, am deschis ochii încet. Celelalte candidate scriau cu un calm frenetic, aplecate asupra hârtiei şi concentrându-se din răsputeri. Am privit îndelung la pictură, fără să mă mai gândesc la pretenţiile judecătorilor, ci tânjind de dorul mamei, până când m-a cuprins durerea. Ridicând pensula, am scris următoarele rânduri:

□□□□, □□□□, □□□□, □□□□
Petalele florilor se desprind îndurerate,
parfumul lor dulce dispare,
Odinioară dezmierdate de soare, acum
răpuse de îngheţare.

Când mi-a fost citit distihul, câţiva spectatori au încuviinţat din cap şi au murmurat aprobator. Nu era nici pe departe cel mai bun, dar m-am bucurat pentru simplul fapt că nu mă făcusem de ruşine. Când împărăteasa a ales drept câştigătoare poezia domnişoarei Lianbao, am aplaudat şi eu odată cu publicul.

Pictura a fost luată şi câţiva slujitori au intrat cu tăvi mari pline cu mâncare, pentru masa de după-amiază. Am pierdut şirul felurilor uluitor de numeroase pe măsură ce mesele erau acoperite cu platourile cu creveţi fierţi în unt auriu, friptură de porc, carne de pui înăbuşită cu mirodenii, supe delicate şi legume iscusit aranjate sub formă de flori. Mirosul era minunat, dar am reuşit să iau doar câteva îmbucături, pentru că stomacul îmi tresărea agitat. Am lăsat beţişoarele şi m-

am uitat la domnişoara Lianbao, care îşi împingea mâncarea în farfurie de colo-colo cu aceeaşi lipsă de entuziasm. Lumea pălăvrăgea necontenit în jurul nostru, dar eu nu mă gândeam decât la evenimentul ce urma – la ultima probă, la care aveam să participăm numai noi două. Când ni s-au întâlnit privirile, i-am zâmbit şovăitor şi, după o clipă de ezitare, mi-a zâmbit şi ea.

După ce au fost strânse platourile cu resturile de mâncare, gongul a răsunat din nou. Intendentul-şef a anunţat cu glas tare:

— În cadrul probei finale, domnişoara Lianbao şi slujnica Xingyin vor alege fiecare câte un instrument muzical pentru a-şi cânta melodia aleasă. Câştigătoarea va fi aleasă de Majestatea sa Celestă şi Înălţimea Sa, Împăratul.

Mi-a sărit inima în piept. În sfârşit, ceva la care aveam talent! Mesele fuseseră luate şi în locul lor era întinsă o colecţie vastă de instrumente. Domnişoara Lianbao a făcut o plecăciune înaintea podiumului, a ales qinul şi şi-a ocupat locul. A cântat o melodie încântătoare – o compoziţie clasică despre frunzele din lumea muritorilor, care-şi schimbă culoarea din verdele de jad în roşu-cafeniu –, ciupind corzile cu o dexteritate desăvârşită. Deşi îi admiram priceperea, încrederea mi se subţia cu fiecare notă perfectă.

A venit rândul meu. Toţi s-au întors spre mine şi au început să-mi transpire palmele. Le-am şters de fustă, încercând să mă calmez. Nu mai cântasem decât în faţa mamei şi a lui Ping’er. Un public cât se poate de prietenos, cât se poate de înţelegător. M-am dus în centrul pavilionului cu paşi rigizi. Ochii mi-au alunecat peste ţitere şi lăute, clopoţei şi tobe, dar nu am găsit niciun fluier. M-am oprit înaintea qinului, singurul

instrument de aici cu care eram familiarizată. Dar nu pe acesta îl stăpâneam cel mai bine şi domnişoara Lianbao cântase la el mai bine decât aş fi reuşit eu vreodată. Alegerea qinului ar fi însemnat alegerea înfrângerii şi o viaţă întreagă petrecută la Conacul Lotusului de Aur nu m-ar fi adus nici cu un pas mai aproape de împlinirea visului meu.

Recunoscătoare pentru faptul că fusta lungă îmi ascundea picioarele tremurânde, am făcut o plecăciune înaintea podiumului.

— Majestatea Voastră Celestă, Înălţimea Voastră. Nu este niciun fluier aici. Îmi permiteţi să cânt la instrumentul meu?

Împărăteasa a strâns din buze.

— Regulile nu pot fi încălcate.

A vorbit tăios, pe un ton dezaprobator.

Am plecat fruntea ca să nu-mi observe frica şi resentimentele înăbuşite.

— Majestatea Voastră Celestă, regulile precizează doar că trebuie să aleg un instrument la care să cânt. Nu precizează de unde trebuie să-l iau.

Cineva a exclamat de uimire. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe intendentul-şef făcând repede un pas în spate.

Împărăteasa m-a privit furioasă, dând capul pe spate şi făcând mărgelele din jurul gâtului să-i zornăie mânios.

— Fată obraznică, cum îndrăzneşti să mă contrazici?

— Onorabilă mamă, este vina noastră că nu am pus la dispoziţie niciun fluier, a intervenit prinţul Liwei. Nu văd ce importanţă ar avea dacă ar cânta la fluierul ei. Oare instrumentele noastre nu respectă aceleaşi standarde ca oricare altul?

Împărăteasa s-a aplecat în faţă şi mi-a vorbit cu răceală:

— Fluierul tău va fi inspectat. Dacă vom descoperi vreo vrajă urzită asupra lui, vei fi biciuită până când nu vei mai putea merge, pentru încercarea de a trişa.

— Astăzi nu va fi biciuit nimeni, a spus crispat prinţul Liwei, cu unul din pumni strâns în poală.

Fără să răspundă, împărăteasa a făcut semn cuiva din spate.

— Ministre Wu, fă-i inspecţia.

Un nemuritor cu ochi bruni şi palizi a ieşit din mulţime. Pietrele de chihlimbar de pe pălărie îi sclipeau ca nişte picături de aur. El era; ministrul care descoperise schimbarea din energia lunii, care o înştiinţase pe împărătească şi o adusese în căminul meu. Poate că era doar un curtean vigilent, dar la vederea lui mi s-a strâns stomacul. Din cauza şocului suferit la întâlnirea cu împărăteasa, a zilei agitate – nu-mi dădusem seama că şi el era aici.

Simţeam ochii împărătesei fixaţi asupra mea şi, sub privirile tuturor, am dezlegat baierele pungii mele cu mişcări stângace. M-aş fi bucurat să creadă că am emoţii – mai bine decât să-mi observe furia clocotitoare, care ameninţa să se reverse. Cum îndrăznea să mă acuze că trişez? Poate că, după mintea ei, cei ca mine nu aveau niciun scrupul. Poate că mă bănuia doar de fapte la care s-ar fi pretat *ea,* am gândit eu cu ură.

Am făcut o plecăciune şi am ridicat braţele, prezentând fluierul. O însoţitoare s-a grăbit să mi-l ia şi să i-l înmâneze ministrului Wu. Pe chip i se citea un dezinteres plictisit, foarte diferit de entuziasmul pe care-l arătase la vederea situaţiei dificile a mamei. Oare îl irita evenimentul de astăzi? Îl indispuneau

poruncile împărătesei? Cu toate acestea, şi-a îndeplinit rolul în mod admirabil, inspectându-mi fluierul cu o atenţie meticuloasă. Cât de mult am detestat vederea instrumentului meu preţios – a darului primit de la mama – între degetele lui înmănuşate!

În cele din urmă, s-a întors spre împărătească.

— Nu este vrăjit.

Nemulţumirea ei s-a văzut limpede în încuviinţarea scurtă.

— Continuă, a poruncit ea.

Când însoţitoarea împărătesei mi-a înapoiat fluierul, am strâns degetele în jurul lui. Am răsuflat îndelung, încercând să-mi destind încordarea din piept, fumegând încă din cauza acuzaţiei ei umilitoare. Închizând ochii, m-am străduit să uit străinii indiferenţi din jurul meu, căutând melodia dorită – despre o pasăre care îşi caută disperată puii răpiţi, până când moare îngheţată la venirea iernii. O melodie plină de durere, suferinţă şi jale, care să dea glas emoţiilor care-mi vuiau în inimă. Trupul mi-a fost cuprins de nemişcare şi am ridicat fluierul, bucurându-mă de atingerea familiară a jadului rece pe buze. Cât de mult îi dusesem dorul. Cântecul a început vesel, cu note jucăuşe susurând în aer, înălţându-se limpede şi pur. Treptat, melodia s-a amestecat cu incertitudini tăioase şi groază, ca în final să se afunde în hăul disperării.

S-a stins şi ultima notă. Am coborât fluierul cu mâini tremurătoare. Ping’er îmi lăudase priceperea, dar oare aici avea să fie desconsiderată? Am ridicat ochii şi am întâlnit chipul palid şi furios al împărătesei – cu siguranţă acesta era un semn bun, dar nu am reuşit să descifrez expresia ministrului Wu. Cineva a început să bată din palme, i s-au alăturat şi alţii şi zgomotul a năvălit ca un tunet. O bucurie aprigă m-a copleşit la

gândul că, indiferent de rezultat, îmi dădusem silinţa.

Prinţul Liwei şi împărăteasa s-au sfătuit îndelung. Pentru că prestaţia mea fusese ultima, rămăsesem aşezată înaintea lor şi le-am surprins frânturi din conversaţie.

Împărăteasa s-a străduit din răsputeri să-şi înduplece fiul.

— Zestrea domnişoarei Lianbao e impecabilă. E educată, inteligentă, graţioasă şi cu simţul muzicii. Cum poţi să preferi o biată slujnică în pofida ei? Are o înfăţişare atât de comună şi semnul acela de pe bărbie e o dovadă clară de temperament coleric.

Mi-am împreunat mâinile în poală, strângând degetele între ele.

— Onorabilă mamă, dacă am alege câştigătoarea numai după zestre, nu ar fi fost nevoie să organizăm evenimentul de astăzi.

Tonul îi era respectuos, dar ferm.

S-au privit unul pe celălalt într-o tăcere apăsătoare. Nu vedeam nicio asemănare între trăsăturile lor, fapt ce m-a bucurat – chipul prinţului Liwei era plin de căldură, spre deosebire de unghiurile ascuţite şi reci ale chipului împărătesei.

Într-un final, împărăteasa a oftat exasperată.

— O problemă atât de neînsemnată nu merită atenţia mea. Mă aştept din partea ta să ni te supui în chestiuni mai importante.

Fără nici un alt cuvânt, s-a ridicat şi a părăsit curtea, urmată degrabă de însoţitoare.

Când mi-a fost strigat numele, nu am mai auzit uralele şi urările de bine. Inima mi-a fost copleşită de uşurare şi totuşi încă mă temeam că totul ar fi putut să fie doar un vis. Prin mulţime, privirea mea agitată a căutat-o pe a prinţului Liwei. Abia după ce i-am văzut

zâmbetul am îndrăznit să sper, precum întâia floare răsărită după o iarnă lungă.

5

Soarele era coborât pe cer când mi-am făcut bagajele la Conacul Lotusului de Aur. Aş fi putut să plec a doua zi, dar nu exista niciun motiv să mai stau; nu aveam de la cine să-mi iau rămas-bun, de cine să-mi fie dor. În zilele de după competiţie, domnişoara Meiling şi celelalte slujnice ale ei îmi ocupaseră timpul cu un şir nesfârşit de munci neplăcute şi înjositoare. Aş fi vrut să pot spune că răutatea aceasta aluneca de pe mine ca apa de pe ulei, că bucuria din inima mea nu mai lăsa loc pentru amărăciune. Dar nu eram nici atât de generoasă, nici atât de iertătoare. Învăţasem că nimic nu-i irita pe tartorii mei mai mult decât indiferenţa. Astfel, am zâmbit la primirea poruncilor, am făcut plecăciuni şi m-am supus, mereu cu gândul la dezamăgirea pe care o vor suferi când voi pleca la palat, fără să mă mai întorc vreodată.

Urcând treptele de marmură albă care duceau la Palatul de Jad, paşii îmi erau mai uşori decât norii ce pluteau deasupra. Spre surprinderea mea, l-am găsit pe intendentul-şef aşteptând la intrare. La vederea mea buzele i s-au subţiat dezaprobator sau poate că era nemulţumit că sosisem târziu.

— Majestatea Sa Celestă a poruncit să te instruiesc cu privire la răspunderile tale.

Fără să-mi aştepte răspunsul, a pornit cu paşi mari prin uşile lăcuite în roşu, silindu-mă să-l urmez în grabă.

Din cauza neliniştii care mă cuprinsese data trecută, nu-mi mai aminteam decât un amestec tulbure de culori vii şi frumuseţe delicată. Astăzi, fiind mai calmă, am privit în jur cu atenţie, descoperind că Palatul de Jad era de mărimea unui oraş mic şi

organizat cu o precizie minuţioasă. Soldaţii erau cantonaţi în perimetrul exterior, de-a lungul zidurilor palatului, pe când odăile slujitorilor şi funcţionarilor de palat erau amplasate mai spre interior. Înconjurată de grădini înflorite şi de iazuri pline de carpi venea apoi Curtea Exterioară, cuprinzând locuinţele musafirilor onorabili şi ale unor curteni selecţi care nu posedau moşii proprii. Familia regală locuia în Curtea Interioară, ale cărei săli vaste erau grupate în jurul inimii palatului: Vistieria Imperială, Camera Contemplării şi Sala Luminii de Răsărit.

Pierdută în labirintul acesta de poteci întortocheate, cu fiecare sală şi încăpere având câte un nume propriu şi un rol precis, mi-am amintit cu durere de simplitatea căminului meu. Deşi pământurile Palatului Luminii Pure erau vaste, nevoile noastre erau fără îndoială mai modeste, din moment ce nu aveam curteni de întreţinut, ne pregăteam singure mese simple şi în curtea noastră creştea o pădure sălbatică.

În timp ce înaintam, intendentul-şef mi-a vorbit întruna despre regulile de etichetă.

— Trebuie să îngenunchezi când îl saluţi pe Înălţimea Sa şi de fiecare dată când îţi dă porunci. În orice alte împrejurări, înclină-te din brâu când îţi vorbeşte. Întotdeauna trebuie să te adresezi Înălţimii Sale după titlu, niciodată după nume. Dacă vei avea onoarea de a le întâlni pe Majestăţile Lor Celeste, îngenunchează şi atinge-ţi fruntea de pământ până când îţi vor încuviinţa să te ridici. Dacă treci pe lângă cineva de rang mai înalt, opreşte-te şi fă o plecăciune. Vorbeşte încet şi delicat, îmbracă-te frumos şi curat, pe măsura poziţiei tale...

Iniţial am ascultat cu interes, dar în curând atenţia mi-a fugit la tavanele şi coloanele bogat sculptate care

se întindeau de-a lungul coridorului. Phoenicşi poleiţi erau împrăştiaţi printre bujori stacojii şi frunze verzi ca de smarald. Poteca traversa o grădină pe care aş fi vrut mult s-o explorez, umbrită de magnolii şi meri pădureţi.

M-am oprit când am descoperit că-l pierdusem din ochi pe intendentul-şef. Întorcându-mă, l-am văzut la o mică distanţă în urma mea, cu braţele încrucişate la piept, în timp ce mă privea cu încruntare şi nemulţumire grea.

Am făcut o plecăciune – adâncă. Deşi nu cunoşteam nuanţele ierarhiei de la palat, era limpede că intendentul-şef se considera mai înalt în rang decât mine.

— Vă mulţumesc pentru îndrumarea voastră, am intonat cât mai respectuos, întrebându-mă câte reguli îmi scăpaseră şi dacă acestea aveau vreo importanţă.

Spre uşurarea mea, intendentul şi-a desprins braţele şi a luat-o iarăşi din loc.

— Dacă o tânără nobilă ar fi ajuns să ocupe poziţia ta, nu ar fi locuit la palat, ci ar fi sosit în fiecare dimineaţă pentru a-l întovărăşi pe Înălţimea Sa, întorcându-se acasă odată cu lăsarea serii. Dar, considerând situaţia ta, a trebuit să facem unele modificări.

Asta l-a determinat pe intendentul-şef să ofteze de parcă *el* mi-ar fi făcut vreo concesie supărătoare.

— Având în vedere şi beneficiile acestea suplimentare, pe lângă responsabilităţile tale ca tovarăşă de studii a prinţului Liwei, Majestatea Sa Celestă a poruncit să îl şi slujeşti.

Am ferit privirea pentru a-mi ascunde deruta, conştientă că intendentul mă urmărea atent. Oare eram doar o însoţitoare cu titlu sonor sau o tovarăşă

dizgraţiată? Nu acesta era premiul pe care-l câştigasem şi mă îndoiam că altcineva în postura mea ar fi avut parte de acelaşi tratament – domnişoara Lianbao cu siguranţă nu. Oare împărăteasa spera că mă voi simţi ofensată şi voi refuza? Nu eram atât de neputincioasă. În ciuda umbrei pe care o aruncase asupra realizării mele, nu aveam de gând să-i întorc spatele dintr-un acces de indignare. După ce îi slujisem domnişoarei Meiling, nu mai puteam vedea nicio dificultate în situaţia de faţă. Mai mult, preferam să-mi câştig traiul decât să mă simt îndatorată Majestăţilor Lor Celeste. Poate că această coborâre în rang ar fi trebuit să mă supere mai tare, dar, de dragul prezentei oportunităţi, aş fi fost în stare, la nevoie, să mătur podelele zi de zi.

— Este o onoare să-i slujesc Înălţimii Sale, am spus eu. Intendentul-şef a strâns din buze.

— Ţi se oferă într-adevăr o onoare. Să nu uiţi. În fiecare dimineaţă te vei trezi înaintea Înălţimii Sale şi îl vei ajuta să se îmbrace. Îi vei prepara ceaiul şi îi vei comanda mesele. Vei putea lua masa împreună cu Înălţimea Sa, dar atunci îl vei servi înaintea ta. Nu mânca înainte să ia prima îmbucătură. Îl vei însoţi la cursuri şi la antrenamente, unde vei studia alături de el – punând nevoile lui educaţionale înaintea alor tale, bineînţeles.

— Bineînţeles, am repetat eu crispată, înghiţind cuvintele mai alese care-mi răsăreau pe limbă.

Din fericire, am pătruns în curând în Curtea Păcii Eterne. Cât de liniştită era, în absenţa mulţimii de spectatori şi a agitaţiei care-mi frământaseră nervii. Arbuşti de iasomie, tufe de glicină şi caişi se înălţau în grădină, împrăştiind un parfum dulce şi delicat. O cascadă se vărsa uruitor într-un iaz plin de carpi

galbeni şi portocalii. Deasupra lor se înălţa pavilionul în care avusese loc competiţia de selecţie, dar în care acum erau aranjate o masă rotundă de marmură şi câteva scăunele.

— Asta e odaia ta.

Intendentul-şef s-a oprit înaintea uşilor închise ale unei clădiri mici.

— Încă ceva, te sfătuiesc să ai mereu o atitudine grijulie şi respectuoasă, creând un mediu armonios pentru Înălţimea Sa. Când face baie...

Am inspirat scurt şi aerul mi-a şuierat printre buze.

— Trebuie să-l ajut pe Înălţimea Sa să facă baie?

Intendentul s-a îndreptat de spate, aruncându-mi o privire dezaprobatoare.

— Când Înălţimea Sa face baie, profită de acest răgaz şi pregăteşte-i cărţile şi materialele pentru a doua zi.

A pronunţat fiecare cuvânt cu o claritate dureroasă, considerându-mă, fără îndoială, o proastă.

Am bolmojit nişte mulţumiri, bucuroasă când l-am văzut că a plecat. Împingând uşile în lături, am intrat. Camera era spaţioasă şi bine mobilată, cu un pat mare, din lemn, cu baldachin de perdele albastru-deschis. Fâşii de mătase pietate erau atârnate de pereţi, ilustrând peisaje cu munţi cenuşiu-violet şi chiparoşi, fazani şi bujori. O fereastră mare dădea în curte şi alături era un birou cu teancuri de hârtie, un set de pensule de scris şi o piatră de tuş din porţelan. Un lampion de mătase fusese aprins deja şi îşi împrăştia strălucirea în lumina tot mai firavă a zilei. M-am aşezat pe pat uluită şi m-am pişcat de braţ. M-a durut; toate erau adevărate. Întinzându-mă pe spate pe salteaua moale, mi-a venit să râd în gura mare. Liniştea acestui loc, deranjată doar de curgerea ritmică a apei şi de

vântul ce foşnea printre copaci, mi-a amintit de casă. Şi, după ce locuisem alături de oameni care-mi criticaseră fiecare cuvânt şi gest, a fost o mare uşurare să fiu din nou singură.

Netulburată de coşmarurile din trecut, am dormit toată noaptea, până când lumina soarelui s-a revărsat prin fereastră. Perdelele fluturau în adierea dimineţii ce aducea parfumul florilor. Mi-am simţit spiritul neobişnuit de uşor – eliberat de teamă, am descoperit eu. Am conştientizat încordarea care-mi împovărase trupul abia acum, după ce dispăruse. Şifonierul era plin cu teancuri de mătase şi brocart şi am scos o robă albă, pe care mi-am legat-o la brâu cu o curea de satin verde. Fusta delicată era brodată cu fluturi şi, când am plimbat degetele peste cusăturile netede ale unei aripi, aceasta a fluturat. O rochie fermecată. Oare aceasta însemna că aveam o forţă vitală puternică? Oare aveam să învăţ s-o folosesc în curând? Gândul mi-a furnicat pielea.

Părăsind camera, am traversat curtea spre odăile prinţului Liwei – clădirea mare aflată faţă în faţă cu a mea. Uşile de lemn erau lăcuite roşu-aprins şi zăbrelite cu modele de cercuri întrepătrunse cu camelii poleite. Ridicând mâna, am bătut uşor. Pentru că nu am primit niciun răspuns, am bătut mai tare. Aşteptând o scurtă vreme, am deschis uşa, de teamă să nu întârzii. Înăuntru lumina era obscură şi perdelele de brocart gros erau întinse de-a lungul ferestrelor şi în jurul patului din lemn de trandafir din colţul îndepărtat. Probabil că prinţul Liwei încă dormea. Inima mea şi-a iuţit bătăile când am păşit în cameră şi o scândură din podea mi-a scârţâit sub picioare.

— Înălţimea Voastră, am primit poruncă să vă

trezesc la ora aceasta.

Vocea mi-a sunat subţire şi şovăitoare şi limba mi s-a împleticit când i-am pronunţat titlul. Amintindu-mi indicaţiile intendentului-şef, m-am lăsat în genunchi şi m-am aplecat până când fruntea mi s-a lovit cu stângăcie de podeaua tare.

Tăcerea a fost singurul răspuns. M-am foit, întrebându-mă cum aş fi putut trezi un prinţ într-o manieră „respectuoasă”. Perdelele patului au foşnit şi, după o clipă, au fost trase în lături. Am ridicat capul şi i-am întâlnit privirea. Obrajii mi s-au înfierbântat când mi-am dat seama că purta doar o robă de corp albă.

— Ceai, am bolmojit eu. Doriţi ceai, Înălţimea Voastră?

Prinţul s-a ridicat într-un cot şi a căscat, cu părul căzându-i liber pe umeri.

— De ce stai pe jos? Ridică-te, nu-i nevoie să îngenunchezi. La prima noastră întâlnire n-ai fost nici pe departe atât de respectuoasă.

— Numai pentru că nu ştiam cine sunteţi. N-ar trebui să abordaţi oamenii pe furiş, fără niciun avertisment şi fără procesiune sau… cum obişnuiţi voi să faceţi. E o mare lipsă de consideraţie, nu e cinstit şi…

Am închis gura prea târziu. Avea talentul să mă îmboldească la vorbe necugetate.

A zâmbit larg, părând neaşteptat de mulţumit.

— Mă bucur că persoana pe care am întâlnit-o pe malul râului e încă aici. Păreai diferită adineauri. Erai atât de… deferentă.

Mi-am arătat dinţii încleştaţi, adresându-i mai curând o grimasă decât un zâmbet.

— Doriţi ceai, Înălţimea Voastră?

— Ah. Da, te rog.

Dar apoi i-a fulgerat pe chip o expresie ciudată.

— Poţi să rogi pe cineva de la bucătărie să-l pregătească? Nu cred că aş putea să mai beau din infuzia ta „insolită”.

Indecisă între ruşine şi imboldul de a râde, m-am dus degrabă la bucătărie, urmând drumul parcurs ieri. O aromă bogată şi picantă plutea dinspre oalele clocotitoare cu terci şi tigăile în care sfârâiau găluşte în formă de semilună. Din neatenţie, a fost cât pe ce să mă izbesc de un slujitor care ducea un vas aburit cu supă. S-a strâmbat fioros la mine şi a deschis gura, vrând să mă certe, dar cineva m-a apucat de braţ şi m-a tras deoparte.

Era o fată îmbrăcată cu roba violet purtată de slujnicele de la bucătărie. Avea obrajii rotunzi ca două mere şi părul negru împletit în coc.

— Ai face bine să nu-i stai în cale. Se crede mai mare decât ceilalţi, pentru că o serveşte pe împărătească.

Ochii căprui ca două castane i-au fugit la chipul meu.

— Eu sunt Minyi. Eşti nou-venită? Cu ce te ocupi? Cui slujeşti?

Am tăcut, luată pe nepregătite de întrebările ei entuziaste. Dar nu am simţit niciun strop de răutate în ea, doar curiozitate şi o atitudine primitoare care mi-a amintit de Ping’er.

— Prinţului Liwei, am răspuns eu.

— Ah, deci tu eşti cea care a supărat-o pe Majestatea Sa Celestă.

Mi s-a uscat gura şi, deodată, mirosul de mâncare mi-a întors stomacul pe dos. Cât de repede se răspândise vestea.

Mi-a atins mâna liniştitor.

— Nu te teme! Majestatea Sa Celestă nu priveşte cu ochi buni aproape pe nimeni. Aşadar, ai nevoie de ceva pentru tine sau pentru Înălţimea Sa?

— Doar de micul dejun. Şi de ceai pentru Înălţimea Sa, am spus eu, venindu-mi în fire.

— *Tu* ai vrea ceva? a întrebat ea.

Văzând că privirea îmi alunecă la găluşte, mi-a făcut cu ochiul.

— Voi avea grijă să primeşti o porţie deosebit de mare în dimineaţa asta.

— Îţi mulţumesc.

Am făcut o plecăciune, dar m-a ridicat.

— Nu-i nevoie de aşa ceva. Eşti tovarăşa prinţului Liwei.

Şi-a frecat bărbia îngândurată.

— Poate că eu ar trebui să mă aplec înaintea ta.

— Nu, te rog! am izbucnit eu, după care i-am mulţumit din nou şi am plecat.

Reîntoarsă în camera prinţului Liwei, l-am ajutat să se îmbrace, ţinându-i o robă de brocart albastru precum cerul ca să-şi strecoare braţele în mâneci. În talie i-am legat un brâu negru, de care a agăţat o podoabă din jad galben cu mătase.

S-a aşezat înaintea oglinzii, cu părul negru revărsându-i-se liber pe spate, şi mi-a întins un pieptăn de argint.

— Mă ajuţi, te rog?

Am ezitat o clipă, după care am întins mâna şi l-am luat. Niciodată nu îngrijisem părul altcuiva, doar pe al meu, pe care-l aranjam într-un stil simplu, fără a fi nevoie de vreo pricepere deosebită. La Conacul Lotusului de Aur, sarcina intimă de a o îmbrăca pe domnişoara Meiling îi revenise lui Jiayi. Am plimbat pieptănul prin părul prinţului Liwei cu mişcări ritmice,

încercând din răsputeri să-mi amintesc stilurile purtate de bărbaţii de la Conac. Părul îi era mai gros decât al meu, mătăsos şi lucios şi i se revărsa pe spate ca abanosul lustruit. Întâlnind un nod, am împins pieptănul mai adânc şi i-am smuls câteva fire din greşeală.

Prinţul a inspirat scurt, întorcându-se spre mine cu o expresie îndureratã.

— Xingyin, te-am ofensat cu ceva?

Pieptănul mi-a căzut din mână şi s-a izbit de podea zăngănind. Poate că-i atacasem părul cu mai multă forţă decât aş fi vrut.

— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră.

Cu degetele sale abile, prinţul şi-a adunat părul într-un coc îngrijit în creştetul capului, încadrându-l cu o coroniţă de argint şi fixându-l cu o agrafă din jad sculptat. Întâlnindu-mi privirea în oglindă, a ridicat dintr-o sprânceană.

— Oare? Îţi pare suficient de rău încât să mă ajuţi cu părul în fiecare dimineaţă, până când îl aranjezi cum trebuie?

Era o poruncă? Amintindu-mi eticheta, am îngenuncheat în semn de încuviinţare, dar prinţul s-a aplecat, apucându-mi braţele de sub coate, şi m-a ridicat.

 Xingyin, vom petrece fiecare zi împreună. Când suntem doar noi doi, nu e nevoie de o asemenea formalitate. Nu-i nevoie să îngenunchezi sau să faci plecăciuni de fiecare dată când îţi vorbesc, altfel vei petrece cea mai mare parte din zi cu capul pe jos. Şi spune-mi simplu Liwei. Când ne-am întâlnit, am simţit că nu exista niciun zid între noi. Că puteam vorbi deschis cu tine. Aş vrea să fim prieteni, ai vrea şi tu? a întrebat el cu blândeţe.

Privirea mi s-a izbit de ochii lui. Ce zâmbet cald avea, ca şi când o rază de soare mi-ar fi alunecat în singurătatea sufletului. Nu era deloc aşa cum mă aşteptasem să fie un prinţ, ci mult mai presus. M-am întrebat ce ar fi spus intendentul-şef despre toate acestea. Nu că ar fi avut vreo importanţă.

— Da, aş vrea, am răspuns eu.

După micul dejun, am plecat la prima noastră oră de studii. L-am urmat pe prinţul Liwei pe coridoare aparent nesfârşite, ieşind într-o grădină mare. Sălcii graţioase înconjurau un lac, cu un pod de lemn roşu arcuit peste apă, spre o insulă mică. Pe aceasta se înălţa un singur pavilion cu acoperiş răsfrânt făcut din plăci verzi smălţuite, care se împleteau perfect cu peisajul viu. Am inspirat adânc aerul curat, tentată să zăbovesc puţin, dar Liwei a mers tot înainte, trecând pe sub o boltă circulară de piatră albă, împodobită cu o placă lăcuită pe care scria:

□□□

CAMERA CONTEMPLĂRII

Un nume potrivit pentru un loc dedicat studiului, căruia speram să-i aduc cinste. După ce ne-am aşezat la o masă lungă şi ne-am scos cărţile, am privit în jur. Pardoseala de marmură cenuşie, grinzile de lemn brut şi mobilierul modest formau un contrast puternic cu celelalte spaţii ale opulentului palat. Rafturile erau pline de suluri şi pe mesele lipite de pereţi erau îngrămădite cărţi. Ferestrele înalte, cu zăbrele, dădeau în grădină şi aerul răcoros adia în cameră.

A intrat un nemuritor în vârstă. Liwei mi-a şoptit că era cronicarul destinelor muritoare, care avea să ne înveţe istoria ţinuturilor. Barba albă îi atârna până mai

jos de brâu şi în mâna ridată ţinea un toiag de jad.

Mai văzusem acele riduri pe chipul lui Ping’er, când mă pregătea de culcare în nopţile în care mama zăbovea prea mult pe balcon. Îi atinsesem cu degetele cutele din colţurile ochilor.

— Ping’er, ce sunt astea?

— Însemne ale trecerii anilor, mi-a răspuns ea.

— Eşti mai în vârstă decât mama?

M-am mirat, pentru că mama părea atât de gravă şi de solemnă.

— Cu o sută de ani, pe puţin. Până la vârsta adultă, vieţile noastre urmează un curs asemănător celor ale muritorilor. După aceea, vârsta nu mai are importanţă pentru noi. Un nemuritor de o mie de ani poate avea înfăţişarea unui tânăr de treizeci. Puterea forţei noastre vitale ne hotărăşte tinereţea.

M-am ridicat într-un cot, holbând ochii de curiozitate.

— Forţa noastră vitală?

— Sursa puterilor noastre, care stabileşte de câtă energie dispunem pentru a fi transformată în magie. Eu am cutele acestea pentru că nu sunt atât de puternică, a spus ea.

— Şi mamei îi vor apărea? Dar mie? am întrebat eu.

— Vom vedea în timp.

Înainte să pot pune şi alte întrebări, Ping’er a părăsit camera în grabă, închizând uşa ferm în urmă.

Amintirea aceasta mi-a înţepat inima. Până la apariţia împărătesei, acela fusese primul şi singurul moment în care Ping’er îmi vorbise despre magie. Acum ştiam secretul pe care mi-l ascunsese în seara aceea, cu privire la puterile mele ferecate. Poate că descoperirea m-ar fi tulburat mai mult dacă aş fi făcut-

o înainte de vizita împărătesei. Dar mi-am dat seama că nu mai avea importanţă acum, după ce furtuna se dezlănţuise şi mă luase pe sus. Totuşi, nu puteam să nu-mi doresc să fi aflat mai din timp, să fi avut posibilitatea să o previn.

Cronicarul destinelor muritoare a luat o carte, frunzărind paginile.

— Câţi ani are? am izbucnit eu către Liwei, privindu-i părul alb ca zăpada.

Cronicarul a ridicat privirea cu o expresie jignită.

— Nu vorbi despre vârstele altora. Este considerată o lipsă de bună maniere peste tot, dar mai ales în Tărâmul Muritorilor.

Mi-a vorbit sever, dar nu neapărat cu răutate, ca şi când m-ar fi avertizat că alţii s-ar fi putut supăra mai tare decât el.

Mi-am bâiguit scuzele repede. Dar imediat ce cronicarul ne-a întors spatele, Liwei s-a aplecat spre mine şi a şoptit:

— Unii nemuritori aleg să nu-şi mai întreţină tinereţea.

— Pentru că dorim mai curând să ne întreţinem înţelepciunea! a izbucnit cronicarul. Înălţimea Voastră, vă rog să fiţi un exemplu mai vrednic pentru tovarăşa voastră de studii.

Am încuviinţat din cap cu un aer serios, ignorând încruntarea lui Liwei – deşi, trebuia să recunosc, eram şi eu vinovată pentru reproşul primit. A fost o plăcere să aud şi pe altcineva în afară de mine criticându-i comportamentul.

După plecarea cronicarului destinelor muritoare, a venit un tutore care ne-a învăţat despre constelaţii, apoi încă unul care ne-a învăţat despre proprietăţile medicinale ale plantelor. Mi-a fost greu să stau locului

în timpul acestei lecţii lungi, ţinută de un nemuritor cu mină gravă, cu bărbia ascuţită şi cu un aer pedant. În timp ce privirea îmi aluneca peste ilustraţiile cu flori, care în ochii mei începeau să arate toate la fel, mâna mi-a zburat la gură şi mi-am înăbuşit un căscat.

Poate pentru că observase cum îmi fugea mintea, profesorul s-a întors deodată spre noi.

— Xingyin, care sunt proprietăţile acestei plante?

A lovit pagina din faţa mea cu un baston subţire de bambus, vorbind pe un ton tăios.

M-am îndreptat de spate imediat, privind orbeşte la o ilustraţie întruchipând o floare cu aspect banal, de un albastru palid şi cu petale ascuţite. Titlul era „crini-steluţă”. Din păcate, nu apărea nici o altă informaţie.

— Îmm… am început eu, privind disperată spre Liwei.

Acesta a holbat ochii la mine, după care i-a închis şi a înclinat capul într-o parte.

— Somn! am exclamat eu, înţelegând ce voia să-mi comunice.

Profesorul şi-a ţuguiat buzele.

— Corect. Deşi e amară, floarea aceasta sălbatică poate servi drept o puternică substanţă narcotică, dacă este consumată odată cu vinul.

— Îţi mulţumesc, i-am şoptit lui Liwei.

— Cu plăcere.

Un zâmbet mic i-a jucat pe buze.

Tocmai pusesem deoparte cărţile folosite la ultima oră când un nemuritor aspru la faţă a venit la noi cu paşi mari, cu încălţările păcănind pe pardoseala de marmură. Chipul lui uscăţiv era neted, cu excepţia unei cute adânci de pe frunte, iar părul negru îi era prins într-un coc în creştetul capului. Armura îi era făcută din bucăţi plate dintr-un metal alb strălucitor, mărginite cu

aur, legate strâns între ele ca nişte solzi pe umeri, pe piept şi în jos, până la genunchi. Avea braţele înveşmântate într-o stofă roşie, strânsă la încheieturi cu brăţări groase din aur. Talia îi era legată cu un brâu lat de piele neagră, incrustată cu un disc de jad galben. La şold purta o teacă mare din argint, din capătul căreia se vedea un mâner de abanos. Aura care-i emana tremurător din trup era fermă şi puternică precum un stejar bătrân.

Un soldat celest, precum cei de care fugiserăm eu şi Ping'er în noaptea aceea. M-a cuprins un fior şi am încordat degetele pe masă.

— De ce a venit? S-a întâmplat ceva?

— Generalul Jianyun este cel mai înalt comandant al Armatei Celeste. A venit ca să ne instruiască în arta războiului.

— Înălţimea Voastră.

L-a salutat pe Liwei cu o plecăciune. Când privirea i-a alunecat la mine, cutele de pe frunte i s-au adâncit şi mai mult.

— Generale Jianyun, aceasta e Xingyin, a spus Liwei, arătând spre mine.

Am făcut o plecăciune înaintea generalului, dar acesta nu a răspuns. M-am foit sub privirea lui pătrunzătoare, descumpănită de amintirile pe care mi le stârnea prezenţa lui.

— Te interesează arta războiului?

Auzindu-i tonul incisiv, am încremenit, căutând agitată un răspuns. Nu prea acordasem atenţie marilor intrigi ale regatelor implicate în lupta pentru dominaţie, glorie, putere şi fală. Ambiţiile mele erau mai umile, mai modeste. Nu voiam decât să învăţ să mă apăr şi să le protejez pe persoanele iubite.

— Încă nu ştiu. E prima mea lecţie, am răspuns eu.

Văzând cum i se întunecă privirea plină de dezaprobare, am simţit o scânteie sfidătoare aprinzându-mi-se în inimă.

— Vreau să învăţ. Dar interesul elevului depinde şi de priceperea profesorului.

A făcut ochii mari. Mi-am ţinut respiraţia. Oare avea să mă dea afară de la antrenament? Aş fi meritat-o pentru o asemenea impertinenţă.

Dar, spre surprinderea mea, generalul Jianyun a zâmbit larg.

— Majestatea Sa Celestă are o părere bună despre tovarăşa voastră? l-a întrebat el pe Liwei, prefăcându-se uluit.

— Mama mea nu se amestecă în asemenea probleme, a spus scurt Liwei, deschizând cartea.

Deşi generalul a părut uimit, nu a insistat.

La amiază, capul mă durea de la atâta studiu şi mâna îmi tremura de la scris. Când ni s-a acordat o pauză pentru masa de prânz, am fugit uşurată la bucătărie. Luând o tavă încărcată cu mâncare, am pornit spre pavilionul de lângă Camera Contemplării. Deasupra intrării era fixată o placă mică pe care erau pictate cu linii de pensulă groase şi negre următoarele caractere:

□□□

PAVILIONUL CÂNTECULUI SĂLCIILOR

— Ce nume frumos!

Am aranjat pe masa de marmură peştele înăbuşit, păstăile moi de fasole verde şi puiul celor opt comori.

□ Şi foarte potrivit, a răspuns Liwei, ducând degetul la buze.

Nu am înţeles ce voia să spună, dar i-am urmat

exemplul şi am făcut linişte. O adiere a făcut sălciile să se legene, aplecându-le ramurile în apa limpede. Frunzele lor delicate foşneau între ele şi în aer răsunau şoapte suave – un cântec melancolic, dar preţios. Cât de mult îmi amintea de vântul ce suflase printre copacii de osmanthus şi de clinchetul podoabelor de jad ale mamei!

— Ţi-au plăcut lecţiile? a întrebat Liwei, risipindu-mi reveria.

Mi-a aşezat în farfurie câte puţin din toate felurile de mâncare, o încălcare flagrantă a convenţiilor.

— Unele mai mult decât altele, am răspuns eu, amintindu-mi lecţia plictisitoare despre plante şi ierburi. Mai ales cea a generalului Jianyun.

— Mă aşteptam să adormi la ora aceea.

— De ce? Oare fetele trebuie doar să picteze, să cânte şi să coasă? am întrebat eu, amintindu-mi de lecţiile domnişoarei Meiling şi de cele pe care mi le ţinuse Ping’er şi mie.

— Bineînţeles că nu.

A spus-o pe un ton grav şi s-a aplecat spre mine ca şi când ar fi vrut să-mi împărtăşească vreo povaţă înţeleaptă.

— Cum rămâne cu harul femeilor de a avea copii?

O lumină jucăuşă i-a licărit în ochi.

M-am înecat cu bucata de pui pe care o mestecam, suferind apoi şi jignirea de a fi bătută pe spate de către Liwei. Dornică să schimb subiectul, am spus:

— Ei bine, nu ştiu să pictez şi nu cred că ţi-ar plăcea dacă aş cânta.

— Ai accepta să-mi coşi hainele?

— Doar dacă vrei haine cu găuri în locuri nedorite.

A bătut cu degetele în masă, cu un aer îngândurat.

— Deci nu poţi să pictezi, să cânţi sau să coşi. Dar

ai putea să…?

— Nu! am izbucnit eu mai zgomotos decât ar fi trebuit, încercând să astâmpăr fierbinţeala care mi s-a întins pe piele.

Liwei a clipit, aruncându-mi o privire nevinovată.

— Voiam doar să te întreb dacă ai putea să-mi cânţi din fluier.

Din fluier? În sinea mea, mi-am blestemat gândurile hoinare.

— Ce credeai că-ţi cer?

A clătinat din cap, mimând o atitudine dezaprobatoare.

— Asta. Nimic altceva.

M-am agăţat de minciună cu disperare.

— Cum altfel ai putea să-ţi răscumperi neajunsurile? Se pare că într-adevăr ai foarte multe.

Văzând cum îi tremură buzele, m-am gândit că se distra mult prea bine.

— Tot aşa cum le răscumperi şi tu pe ale tale, i-am replicat eu.

— Neajunsurile mele?

S-a arătat ofensat. O parte din mine s-a întrebat dacă-i mai vorbise cineva vreodată în felul ăsta.

— Spune-mi unul singur.

— Manierele tale? am propus eu. Aerul tău de superioritate? Obiceiul de a-ţi întrerupe profesorii? Faptul că te distrezi spunând asemenea absurdităţi? Faptul că…

Liwei a ridicat o mână, cu o privire îndurerată.

— *Unul singur* ar fi fost suficient.

Am încercat să păstrez o expresie serioasă, în ciuda veseliei care-mi juca în inimă. Cât de relaxată eram! De luni întregi nu-mi mai simţisem inima atât de uşoară.

— Apoi, din câte înţeleg, cântatul nu se numără printre îndatoririle mele, am adăugat eu.

A luat o bucată lucitoare de peşte alb, a căutat-o de oase şi mi-a aşezat-o în farfurie.

— Nu prea ai bunăvoinţă.

I-am adresat zâmbetul cel mai dulce cu putinţă.

— Depinde cum mă rogi.

Liwei a râs, dar apoi şi-a dres glasul.

— Îmi cer iertare pentru porunca mamei mele, pentru faptul că ţi s-a cerut să-mi şi slujeşti. Nu e nevoie. Pot foarte bine să-mi port de grijă şi singur dacă vreau.

— Chiar nu mă deranjează, am spus eu. Vreau să-mi câştig traiul. Şi, dacă nu o fac, poate că cineva o va anunţa pe Majestatea Sa Celestă.

S-ar fi bucurat de orice pretext, oricât de mic, ca să mă alunge – eram convinsă de asta. În parte, era o uşurare faptul că împărăteasa mă trata fără pic de generozitate, pentru că astfel nu mă îndatora cu nimic. Iar Liwei îmi dădea mai mult sentimentul că-l ajutam, nu că-i slujeam. O diferenţă mică, dar foarte importantă pentru demnitatea mea.

— Îţi mulţumesc, a spus el, ridicându-se în picioare. Acum trebuie să ne grăbim. Ne aşteaptă o după-amiază lungă, plină de antrenamente.

Mi-a stârnit curiozitatea.

— Ce antrenamente?

— Lupta cu sabia, trasul cu arcul şi artele marţiale. Dacă nu te interesează, pot să cer să ţi se îngăduie absenţa, a propus el, făcând un gest mărinimos cu mâna.

M-am silit să respir adânc, să potolesc entuziasmul care mi-a năvălit în trup aşa cum năvăleşte apa pe versanţii munţilor după ploile torenţiale. Lecţia

generalului Jianyun îmi stimulase apetitul şi eram nerăbdătoare să învăţ mai multe despre artele care m-ar fi putut ajuta să devin mai puternică. Suficient de puternică încât să pot rezista vânturilor schimbării sau să le pot influenţa cursul, în loc să cedez înaintea celor mai blânde adieri. Imaginaţia mea şi-a luat zborul nestingherit şi m-am închipuit întorcându-mă acasă pentru a rupe vraja care o lega pe mama de lună…

Vocea mi-a tremurat de entuziasm.

— Liwei, îţi voi cânta din fluier oricând vei dori – numai să *nu-mi* îngădui absenţa de la antrenamente.

6

Arbori de camfor înconjurau un câmp ierbos uriaş, aruncându-şi umbrele asupra noastră. Peste tot erau soldaţi îmbrăcaţi în armuri sclipitoare, albe şi aurii. Comandanţii strigau ordine trupelor – unii luptau cu săbii, alţii cu suliţe cu ciucuri roşii. Pe o platformă de lemn înălţată, şiruri de soldaţi imitau mişcările unui instructor. Se deplasau graţios şi sincronizat ca nişte dansatori, dar erau mult mai periculoşi, mi-am spus eu, văzând cum o femeie trânteşte pe spate un soldat. La marginea terenului erau înşirate câteva ţinte, unde soldaţii exersau tragerea cu arcul.

Sub ochii mei, unul a lansat o săgeată care a străpuns aerul şi s-a înfipt în centrul ţintei. Cuprinsă de admiraţie, am început să bat din palme până când au ajuns să mă doară.

— Eşti uşor de impresionat, mi-a spus Liwei.

 Tu poţi să tragi mai bine? i-am cerut eu socoteală.

 Bineînţeles.

Certitudinea tonului m-a surprins. Dar atunci a apărut generalul Jianyun, venind spre noi cu paşi mari.

— Înălţimea Voastră, ce doriţi să exersaţi mai întâi?

— Trasul cu arcul, a răspuns Liwei îndată.

La comanda generalului, soldaţii au eliberat ţintele – fiecare fiind pictată cu câte patru inele dispuse în jurul unui centru roşu. Liwei a ales un arc lung şi curbat din rastelul de arme. Aparent fără niciun efort, l-a întins cu o săgeată în coardă şi a lansat-o la ţintă. Până să clipesc, pe lângă mine a şuierat şi o a doua săgeată. Amândouă au străpuns centrul cu bufnete zgomotoase.

M-am holbat la ţintă, uluită de precizia şi de viteza lui.

— N-ai exagerat.

— Niciodată nu exagerez, a spus el. Vrei să încerci?

Am întins mâinile şi imediat le-am tras înapoi, aruncând priviri pe furiş soldaţilor din jur. Niciodată nu mai ţinusem vreo armă în mâini, cu atât mai puţin una care părea să necesite atâta precizie.

Liwei i-a şoptit ceva generalului Jianyun, care a plecat împreună cu ceilalţi. Când am rămas singuri, am respirat mai liber. Mi-a dat un arc, mai mic decât cel pe care-l folosise el.

— Din lemn de dud. E potrivit pentru începători, fiind mai uşor, mi-a explicat el.

M-au furnicat degetele când am atins lemnul lăcuit, strângând mâna pe mânerul învelit în mătase. Arcul nu mi-a părut ceva străin, ci parcă l-aş mai fi mânuit de sute de ori. Oare la fel simţise şi tatăl meu, cel mai destoinic arcaş din câţi trăiseră? Dacă mama n-ar fi băut elixirul, dacă am fi rămas în lumea de dedesubt, poate că m-ar fi învăţat să trag ca el – deşi mă îndoiam că aş fi reuşit să dobor vreun soare, darămite nouă. O durere neputincioasă, fără leac, mi-a chinuit inima. Oricât de mare mi-ar fi fost dorinţa, familia mea nu s-ar fi putut întregi niciodată.

— Xingyin, eşti gata? a strigat Liwei.

Am încuviinţat din cap şi m-am poziţionat în dreptul ţintei, la o oarecare distanţă, aşa cum făcuse şi el. Prinţul a stat în spatele meu şi mi-a îndrumat braţele când am ridicat arcul.

— Respiră adânc, din străfundul pieptului. Când întinzi coarda, foloseşte-te de puterea întregului trup, nu doar a braţelor.

M-a atins pe umăr şi mi-a înălţat cotul drept.

— Ţine-le pe aceeaşi linie.

Mi-am silit braţele să-şi menţină poziţia, în timp ce

coarda îmi rănea degetele.

În sfârşit mulţumit, Liwei a dat înapoi.

— Potriveşte-ţi săgeata până când vârful se aliniază cu ţinta. Când o eliberezi, numai mâna care o ţine trebuie să se mişte – pe cealaltă strânge-o ferm pe mâner. Şi nu te descuraja dacă ratezi. E prima ta încercare.

Ceva mi s-a aprins în adâncul stomacului. Dorinţa de a trage bine, de a mă ridica la înălţimea renumelui tatei. Chiar dacă numai eu aş fi ştiut-o. Am mijit ochii la ţinta din depărtare. Toate celelalte s-au tulburat ca prin ceaţă şi ţinta a strălucit puternic, ca un foc de semnal în întuneric. Ţinându-mi respiraţia şi rămânând cât mai nemişcată cu putinţă, am eliberat săgeata. Aceasta a spintecat aerul şi a nimerit ţinta în inelul cel mai din afară.

— Am nimerit-o!

Un fior arzător de entuziasm mi-a curs în vene.

Liwei a bătut din palme, înălţând colţurile gurii.

— Ai profesor bun.

— Ha! În curând o să te întrec, m-am lăudat eu, dezinhibată de euforie.

— Vrei să punem pariu? Peste trei luni vom organiza o competiţie. Cel care pierde va trebui să se supună dorinţelor învingătorului timp de o zi.

— Eu nu trebuie oricum să mă supun dorinţelor tale în fiecare zi?

Am reuşit cumva s-o spun cu o expresie serioasă.

— Fără scâncet, fără comentarii, fără ezitare, a adăugat el după o clipă de gândire.

— Dar în limitele bunului-simţ, am contrat eu, simţind o nouă încredere în mine, datorată arcului.

Şi de acum nu mai puteam să dau înapoi; m-ar fi tachinat fără milă.

— De acord.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Ţi-e teamă de ce-ţi voi porunci să faci?

— Nici pe departe, i-am răspuns cu acelaşi zâmbet larg. Îmi va face plăcere să dau ordine Înălţimii Voastre.

— Încă nu ai câştigat, mi-a amintit el, după care s-a dus la soldaţii care se antrenau cu săbiile.

— Nici tu, am mormăit pentru mine.

Am hotărât să rămân lângă ţinte. Mă furnicau degetele, nerăbdătoare să ţină arcul din nou – să simtă bucuria intensă din clipa lansării săgeţii şi satisfacţia momentului în care aceasta îşi lovea ţinta. Luând încă una, am potrivit-o în coardă şi am tras-o înapoi, încercând să-mi amintesc instrucţiunile lui Liwei.

— N-ar fi trebuit să accepţi pariul. Înălţimea Sa are multă precizie, a afirmat cineva din spate.

Mi-am pierdut concentrarea şi am tresărit. Săgeata a ocolit ţinta de departe.

M-am întors pe loc şi am dat cu ochii de un soldat celest care mă urmărea. Era frumoasă, cu pielea brun-deschis şi cu o brumă de pistrui pe nas, cu ochii uşor înălţaţi în colţuri. Strâmba din buzele sale pline, privindu-mi săgeata înfiptă neglijent în pământ.

— Da, categoric n-ar fi trebuit să accepţi pariul, a repetat ea.

Să fi fost încă o fată ca Jiayi, care-şi ascundea răutatea în dosul unui strat subţire de civilitate? Am încuviinţat din cap cu răceală, aproape cu dispreţ.

— Îţi mulţumesc pentru grijă. Mă voi descurca.

Credeam că va pleca, dar a strâns braţele la piept. Avea de gând să mă privească? Sperând, poate, că mă voi face de râs?

I-am întors spatele, sperând că va pleca. Pregătind

încă o săgeată, am eliberat-o. A nimerit ţinta, tremurând înfiptă în inelul cel mai apropiat de centru. Mai curând din noroc, probabil, nu din pricepere, dar nu m-am putut abţine să spun:

— Poate că Înălţimea Sa n-ar fi trebuit să accepte.

— Nu-i rău, având în vedere că e a treia încercare.

Complimentul m-a luat pe nepregătite. M-a surprins şi mai mult când şi-a cuprins pumnul cu mâna cealaltă şi a plecat capul.

— Eu sunt Shuxiao.

Mi s-a golit mintea; nu eram obişnuită cu o asemenea amabilitate. La Conacul Lotusului de Aur nimeni nu se purtase atât de politicos cu mine. Pe când aici atenţia tuturor se concentra asupra lui Liwei.

Tânăra a înclinat capul într-o parte, descumpănită, poate, de tăcerea stânjenitoare. M-am grăbit să o salut la rândul meu. Îndreptându-mă de spate, m-am străduit din răsputeri să găsesc ceva de spus. Ar fi fost prea plictisitor să vorbim despre vreme. Nu aveam prieteni în comun sau, mai bine spus, eu nu aveam niciun prieten. Şi nu puteam s-o întreb despre familie când eu n-aş fi putut vorbi despre a mea.

— Îţi place munca de soldat celest? am izbutit s-o întreb în cele din urmă.

— Cui nu i-ar plăcea? a spus ea cu un aer serios. E minunat să ţi se dea ordine întruna, să trebuiască să te supui fără crâcnire, să iei bătaie la antrenamente şi să te consideri norocoasă dacă supravieţuieşti misiunilor.

Am tresărit.

— Sună… groaznic.

— Încă nu ţi-am spus partea cea mai bună. Vezi ce trebuie să purtăm?

Şi-a împuns armura.

— E mai grea decât pare, dacă e posibil aşa ceva.

Şi, când mergem, zăngănim ca nişte oale. Noroc că ne învaţă să ascundem zgomotul de inamici.

— Atunci de ce te-ai făcut soldat? am întrebat eu, fără să mă pot abţine.

A ridicat din umeri.

— Cine n-ar vrea să slujească Împăratului Celest şi regatului?

Oare vocea îi tremurase de sinceritate sau de sarcasm? N-am putut să-mi dau seama şi am hotărât că lucrul cel mai înţelept era să nu spun nimic, timp în care Shuxiao a ales un arc din rastel.

— Am auzit că înveţi alături de Înălţimea Sa. Părinţii tăi au funcţii la curte?

Am clătinat din cap, dându-mă la o parte ca să-i fac loc, sperând să mă întrebe altceva. Orice altceva.

A ridicat arcul şi, privind ţinta, şi-a potrivit săgeata. A şuierat prin aer, lovind aproape de centru.

— Bună lovitură, am spus eu.

S-a strâmbat.

— Mă omoară arcul; am exersat atât de mult şi nici acum nu reuşesc să nimeresc centrul. Prefer săbiile. Sau suliţele.

S-a uitat la mine, insistând pe acelaşi subiect.

— Eşti celestă? Familia ta se trage de aici?

Am privit în faţă, cu o concentrare prefăcută.

— Familia mea s-a dus.

De data asta mi-a fost mai uşor să mint, deşi ruşinea m-a chinuit la fel de mult. Nu aveam de ales decât să continui jocul, de vreme ce Liwei credea că părinţii mei muriseră.

Shuxiao a tăcut câteva momente, după care a întins mâna şi m-a lovit uşor pe umăr.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că ar fi fost mândri de tine.

Mi s-a încordat pieptul. Cât de mârşav era să-i pretind compătimirea sub un pretext fals! Şi totuşi, cu cât jind speram la adevărul cuvintelor ei! Nu puteam să nu mă întreb ce părere ar fi avut mama dacă ar fi ştiut că slujeam la curtea împăratului care o întemniţase.

— Curtenii tot mormăiau că poziţia de tovarăşă a prinţului Liwei a fost câştigată de o „nimeni” a adăugat ea. După părerea mea, e cel mai mare compliment pe care ţi-l pot face. Cum ai reuşit?

— Am avut noroc, am spus eu cu o dezinvoltură pe care nu o simţeam, fiind cuprinsă de iritare.

Nu aveam să rămân o „nimeni” la nesfârşit. Într-o bună zi aveau să-mi afle numele şi pe cele ale părinţilor mei.

— Familia ta unde e? am întrebat eu, încercând să îndepărtez de mine firul conversaţiei.

— Suntem celeşti, dar părinţii mei nu slujesc la curte. Tatăl meu susţine că e prea periculos. E multă dezbinare şi toţi se bat pentru favoruri. Tata preferă o existenţă liniştită.

A strâmbat din nas, adăugând:

— Deşi, cu şase copii în casă, căminul nostru nu e liniştit nici pe departe.

— Şase?! am exclamat eu.

— Nu-i nici atât de cumplit, nici atât de minunat pe cât îţi imaginezi. Când ne înţelegem bine, surorile şi fraţii mei sunt cei mai buni prieteni din lume. Dar când ne certăm…

S-a cutremurat şi pe chip i-a apărut o expresie îngrozită.

— Poate că totuşi tatăl tău ar fi trebuit să fugă la Curtea Celestă, i-am spus eu.

Un zâmbet larg i s-a întins pe faţă.

— Nu l-ar fi lăsat mama.

Ne-am antrenat împreună tot restul după-amiezii. Fiind cel mai mic copil al familiei sale numeroase, Shuxiao fusese înconjurată de tovarăşi încă de la naştere. Avea o anumită vitalitate şi o manieră degajată care îi apropia pe ceilalţi. Mulţi soldaţi au salutat-o sau i-au făcut cu mâna când au trecut pe lângă noi. Unii m-au salutat şi pe mine, crezându-ne prietene.

Şi, într-adevăr, după ziua aceea, am devenit prietene.

Spre seară aveam băşici pe degete. Mă dureau braţele şi spatele. Nu pusesem mâna pe nicio sabie şi nu scosesem nicio şoaptă de magie. Cu toate acestea, am părăsit terenul de antrenament nerăbdătoare să mă întorc.

În camera lui Liwei, am aranjat cărţile pentru lecţiile de a doua zi. S-a întors de la baie îmbrăcat doar cu o robă scurtă şi albă şi cu pantaloni negri largi. Părul lung, încă umed, îi atârna pe spate. Mă aşteptam să-mi dea voie să plec, dar s-a aşezat la masă şi m-a privit cu interes.

— Ce vei cânta?

Rugămintea lui de mai devreme îmi zburase din gând. Eram obosită şi membrele mele chinuite tânjeau după somn – dar m-am aşezat lângă el şi am scos fluierul. O melodie duioasă s-a revărsat în aer, despre deşteptarea primăverii şi despre dezgheţarea şi învierea râurilor.

Încheind, am aşezat fluierul.

— E uimitor cum din instrumentul acesta mic reuşeşte să izvorască asemenea muzică.

După o clipă de ezitare, a adăugat:

— Cântecul acesta a fost mai vesel decât cel de

dinainte. Să fie o oglindire a stării tale de spirit?

— Da. A fost una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc.

Cuvintele mele erau simple, dar sincere. Încă îmi era dor de cămin, de mama şi de Ping'er – dar nu mai simţeam că pluteam în lume singură, fără niciun sprijin.

Liwei şi-a dres glasul şi i s-au înroşit vârfurile urechilor. Ridicându-se în picioare, s-a dus la birou cu paşi mari. Alături, pe perete era atârnată o pictură întruchipând o fată. Ochii negri îi străluceau din mijlocul ovalului perfect al chipului. Stătea aşezată sub un ciorchine de glicină înflorită, ţinând în mâini un gherghef de bambus.

— Cine e? am întrebat eu.

S-a uitat la ea în tăcere preţ de o clipă.

— A locuit cândva în curtea vecină. Am vizitat-o adesea în copilărie. A avut răbdare cu mine, chiar şi atunci când i-am încâlcit firele broderiei.

Mi l-am închipui pe Liwei în copilărie, fremătând de neastâmpăr.

— Ai spus „cândva". Acum unde e?

O umbră i s-a abătut pe chip.

— Într-o bună zi, m-am dus la curtea ei şi am găsit-o părăsită. Slujitorii mi-au spus că se mutase. Nimeni nu a vrut să-mi spună unde plecase.

Aş fi vrut să-i pot alina tristeţea. S-a aşezat la birou, pe care stătea o tavă cu materiale de pictat: câteva coli de hârtie groasă, o piatră de tuş din jad, mare şi violet, şi un suport din lemn de santal, de care atârnau pensule din bambus şi lemn lăcuit. Am privit curioasă cum ia o pensulă, o coboară în cerneala lucioasă şi desenează pe hârtie cu mişcări experte. După câteva minute, mi-a întins coala.

— E pentru tine, a spus el, văzând că nu o iau.

M-am holbat la hârtie. Propriul meu chip mi-a întâlnit ochii, de o asemănare remarcabilă, privind în zare cu degetele pe fluier. Am luat desenul de la el cu mâini tremurătoare.

— Pictezi foarte frumos, am spus eu încet. Dar nu e nevoie s-o faci de fiecare dată când îţi cânt. Poate că nu ţine de datoria mea, dar nici despre un troc nu e vorba.

— Cum altfel să-mi răscumpăr neajunsurile? a întrebat el cu o expresie serioasă. În fond, am atât de multe.

Am râs, amintindu-mi conversaţia de mai devreme.

— Atunci voi accepta pictura, dar numai de data asta.

A zâmbit.

— Noapte bună, Xingyin.

M-am ridicat în picioare şi i-am urat noapte bună, închizând uşile în urma mea, l-am văzut pe Liwei aplecat în continuare asupra biroului, cu pensula în mână. O căldură inexplicabilă mi-a umplut inima şi, întorcând spatele clădirii, am privit la cer.

În noaptea senină, lipsită de nori, luna sclipea vie şi nestingherită. Am traversat curtea spre odaia mea şi strălucirea ei mi-a îndrumat calea cu o lumină mai puternică decât a unui şir de lampioane.

7

În timp m-am obişnuit cu noua mea viaţă şi zilele au devenit săptămâni. În fiecare dimineaţă participam la lecţii în Camera Contemplării şi după-amiaza ne antrenam alături de Armata Celestă. Mi-au fost deschişi ochii cu privire la lumi şi cunoştinţe noi, dar cel mai mult mă entuziasmau antrenamentele de pe teren. Am învăţat să mânuiesc sabia în mod eficient – să tai şi să împung, să blochez şi să parez –, dar încă nu eram la nivelul lui Liwei. Nerăbdătoare să-l ajung din urmă, am studiat tehnicile de luptă până târziu în noapte, repetând mişcările în liniştea camerei mele până când am ajuns să le execut cu aceeaşi uşurinţă cu care apucam beţele de mâncare sau cântam note la fluier.

Uneori mă întrebam: de ce simţeam un asemenea entuziasm când săgeţile mele îşi găseau ţinta? Sau când îmi doboram oponentul cu câte o lovitură bine plasată? Oare mă bucuram de puterea recent descoperită pentru că înainte fusesem atât de slabă? Sau poate că imboldul – nevoia aceasta de a câştiga – îmi cursese în vene dintotdeauna?

Ideea de a-mi antrena puterile îmi inspira atât entuziasm, cât şi groază. În copilărie mă închipuisem azvârlind cu săgeţi de foc şi zburând pe cer. Dar, din cauza consecinţelor dezastruoase provocate de primul meu contact cu magia, mă gândeam că mai bine ar fi fost să nu mă mai ating de ea niciodată. Liwei ar fi fost permisiv, dar nemuritorii fără magie erau ca nişte tigri fără gheare. Poate am fost noi puternici din punct de vedere fizic, dar nu ne deosebeam de muritori. Ca s-o pot ajuta pe mama, trebuia să-mi accept puterea. Mă speria, dar, în acelaşi timp, o parte din mine tânjea

după ea.

Instructoarea noastră, doamna profesoară Daoming, era păzitoarea Vistieriei Imperiale şi a artefactelor ei fermecate. Părea să poarte mereu doar robe de un cenuşiu şters şi îşi lega părul într-un coc strâns, din care se răsfirau ace de argint precum coada porumbeilor rotaţi. Avea ochi mari, de culoarea migdalelor, şi pielea palidă, neatinsă de ridurile pe care le lasă în urmă încruntarea sau zâmbetul.

Nu mă antrenasem deloc în manipularea magiei, pe când Liwei deja înaintase la vrăjile avansate. În primele câteva săptămâni, doamna Daoming nu m-a lăsat decât să meditez – dându-mi indicaţii din când în când: să ţin ochii închişi, mintea goală şi spiritul „liniştit ca zorii fără de vânt”. La început am abordat aceste exerciţii cu entuziasm, aşteptând cu nerăbdare descoperirea vreunei puteri ascunse sau obţinerea iluminării, dar în curând m-am plictisit să stau pe jos ore în şir, cu picioarele încrucişate. De fiecare dată când doamna Daoming observa la mine până şi o încruntare a frunţii sau un tremur al piciorului, mă lovea peste braţ cu un evantai, strigându-mi instrucţiuni vagi precum: „Nu lăsa nimic să-ţi distragă atenţia! Concentrează-ţi mintea asupra energiei tale! Caută lumina în întuneric!”

Scrâşneam din dinţi, chinuită de o frustrare tot mai apăsătoare, înghiţindu-mi furia şi închipuindu-mi cum Liwei crea săgeţi de foc pe când eu zăceam aici, încasând lovituri de evantai.

Pentru mine, meditaţia era deosebit de exasperantă. La tir, ţinta era clară şi rezultatele erau instantanee. Ştiam ce trebuia făcut pentru a progresa şi cum să abordez problema. În schimb, meditaţia era ceva nebulos şi misterios. Un drum cu destinaţii

întortocheate şi nesfârşite, pe care puteai hoinări ore întregi ca în final să ajungi de unde plecaseşi.

Într-o bună zi, în timp ce mă străduiam să stau cât mai neclintită şi să nu aţipesc, o umbră s-a abătut asupra mea. Am ridicat pleoapele numai puţin şi înaintea mea am găsit-o pe doamna Daoming.

— Dacă îţi faci griji că nu procedezi cum trebuie, atunci nu procedezi cum trebuie, a oftat ea.

Am deschis ochii larg.

— Nu prea mă pricep la toate acestea, am recunoscut eu. Dar, de fapt, cum poate să mă ajute meditaţia? Nu face decât să-mi provoace somn.

Doamna Daoming a clătinat din cap, aşezându-se lângă mine.

— Of, Xingyin! Liniştirea minţii e un talent esenţial, care merge chiar mai departe decât magia. Eşti nerăbdătoare, grăbită şi impetuoasă în demersurile tale. Mai mult decât oricine altcineva, trebuie să înveţi să-ţi dezlegi mintea de emoţii. Stăpâneşte-ţi gândurile şi priveşte atent înainte să te repezi înainte. Când ne tulbură emoţiile, ne aşteaptă dezastre.

Şi-a întins roba peste genunchi.

— În meditaţie nu există nicio ţintă. Nicio judecată. Cheile sunt pacea, comuniunea şi întregirea cu tine însăţi.

A făcut o pauză.

— Simt că ai multă forţă vitală. Dar ţi-a fost înăbuşită încă din copilărie, fapt pentru care îţi găseşti magia cu dificultate. Metoda a fost rudimentară şi nu ar fi funcţionat dacă ai fi fost mai mare şi antrenată cum trebuie. Meditaţia te va ajuta să rupi sigiliul care îţi constrânge forţa vitală şi să-ţi eliberezi puterile. Dar numai dacă îi permiţi să te ajute.

M-am holbat la doamna Daoming, simţind că-mi

vuieşte mintea. Mama nu dorise să mi se dezvolte magia. Probabil că ea şi Ping’er au făcut ce au putut să-mi ascundă puterile şi să-mi tăinuiască existenţa. Mi-am muşcat buza cu putere. Mama dorise să-mi ofere o viaţă liniştită, o viaţă fericită. După atâtea decenii de durere şi de groază, se gândise, probabil, că pacea era cel mai preţios dar pe care mi-l putea oferi. Poate că şi eu mi-o dorisem – până când în suflet mi s-a aprins focul acesta de a fi mai mult decât am fost, de a ajunge cât de departe îmi stătea în putinţă.

Doamna Daoming a continuat:

— Ai un mare potenţial. Dar, înainte să-ţi poţi folosi puterile, trebuie să le înţelegi. Înainte să-ţi poţi dezlănţui energia, trebuie să înveţi s-o stăpâneşti. Înţeleg că eşti talentată la tir. Ai fi putut fi atât de pricepută dacă nu ai fi devenit una cu arcul?

Mi-a atins tâmpla cu blândeţe.

— Unele cunoştinţe ne pulsează în inimi, dar pe altele le învăţăm cu ajutorul trupului şi al minţii.

Îmi spunea acelaşi lucru pe care mi-l spusese şi mama, o lecţie pe care ar fi trebuit s-o învăţ cu mult timp în urmă. Din cauză că unele activităţi le deprindeam cu uşurinţă, îmi pierdeam răbdarea cu cele care cereau efort.

Un val de emoţii mi-a răbufnit în inimă – ruşine pentru comportamentul meu, recunoştinţă pentru răbdarea ei. M-am ridicat în genunchi şi am întins în faţă mâinile împreunate, făcând o plecăciune adâncă.

— Doamnă Daoming, îmi cer iertare. Am fost nerăbdătoare şi plină de resentimente. Arogantă, crezând că ştiam mai bine. De acum înainte, vă promit că-mi voi da silinţa să vă urmez instrucţiunile.

Zâmbetul ei i-a insuflat chipului o căldură neaşteptată. Era frumoasă, am înţeles eu atunci, dar

altfel decât mama. Trebuia să o priveşti mai atent ca să-i descoperi eleganţa mişcărilor, fermitatea posturii şi delicateţea trăsăturilor. Avea o frumuseţe mai discretă, dar care lumina tot atât de puternic atunci când o descopereai.

— Mă bucur că spui asta. Începuse să mi se strice evantaiul.

Fără nici un alt cuvânt, s-a ridicat şi a plecat.

Mi-am stăvilit râsul, dar, în acelaşi timp, mi-am masat braţul instinctiv. Poate că doamna Daoming nu era atât de fioroasă pe cât crezusem. Şi poate că nici eu nu eram o elevă atât de slabă pe cât mă temusem.

Am progresat mai repede după ce am încetat să mă împotrivesc lecţiilor. Chiar şi aşa, mi-au trebuit mai multe săptămâni în plus până să mă obişnuiesc cu meditaţiile suficient de mult încât să trec la folosirea puterilor după care tânjisem, dar de care îmi şi fusese groază de la plecarea de acasă.

După spusele doamnei Daoming, luminiţele pe care le vedeam roind înăuntrul meu erau energia mea spirituală. Urzirea vrăjilor ne-o consuma, precum apa care picură dintr-o găleată, dar o puteam recupera prin odihnă şi meditaţie. Fără ea, trupurile noastre nu s-ar fi deosebit de ale muritorilor cu nimic şi vieţile ne-ar fi fost tot atât de firave.

— Niciodată să nu-ţi epuizezi energia, Xingyin, m-a avertizat ea.

— De ce?

— Dacă încerci să foloseşti mai multă energie decât ai la dispoziţie, nu vei mai putea să-ţi întreţii forţa vitală – baza puterilor şi sursa energiei tale.

A vorbit încet, privindu-mă în ochi, pentru a se asigura că o ascultam cu atenţie.

— Pentru nemuritori, asta înseamnă moarte.

O transpiraţie rece mi-a năpădit palmele. Mereu îmi imaginasem că, învăţând să-mi folosesc magia, aş fi devenit puternică. Că aş fi uitat de frică. Niciodată nu mă gândisem că şi mânuirea ei ar fi putut să fie periculoasă.

— Cum se poate întâmpla? am întrebat eu.

— Dacă încerci să lansezi vrăji prea puternice, să le menţii prea mult timp sau să dezlegi ceva peste putinţă de dezlegat.

Gândul mi-a zburat la mama şi la farmecul care o înlănţuia.

— Există vrăji care nu pot fi rupte?

— Orice vrajă poate fi ruptă dacă ştii cum. Dacă eşti suficient de puternică. Dacă eşti persoana potrivită pentru a o rupe, a spus ea. Nu vrei să-ţi verşi puterea în gol şi să te pierzi cu gândul într-atât încât să nu te mai poţi opri.

Am răsuflat îndelung. Se putea face. Asta era important. La întrebarea „cum?” aveam să găsesc răspuns mai târziu.

La început nu am putut să urzesc nici cele mai simple vrăji – luminiţele încă îmi scăpau. Dar, cu trecerea săptămânilor, am înaintat până când am simţit un tremur în adâncul fiinţei, ca de acord nefinisat, aşteptând în pragul armoniei.

Într-o seară, în timp ce Liwei făcea baie, am descoperit că i se răcise ceaiul. Chiar dacă nu s-ar fi supărat, era o seară răcoroasă, ideală pentru o băutură caldă. Închizând ochii, mi-am căutat energia în interior – lucea ca argintul, sclipind ca praful de stele. A licărit când m-am întins după ea, luptându-mă cu forţa nevăzută care mă trăgea înapoi. Mi-a dat sudoarea pe

frunte şi am încleştat pumnii de efort, dar am reuşit să frâng legătura ascunsă şi să apuc luminiţele. Preţ de o clipă, mi s-au zbătut în strânsoare ca solzii alunecoşi ai unui peşte care nu vrea să fie prins, dar apoi ceva s-a mişcat în adâncul meu, inspirându-mi un sentiment de întregire, ca şi când în sfârşit m-aş fi unit cu o parte vitală a fiinţei mele. Pielea m-a furnicat de parcă aş fi fost stropită cu apă îngheţată. Nu era nimic întâmplător. Luminiţele s-au oprit din mişcare, supunându-se autorităţii mele, şi un fir de energie luminoasă mi-a ţâşnit din vârfurile degetelor înspre ceainic. Aburii s-au revărsat din gâtul lui şi apa a bolborosit clocotită. Am izbucnit în râs, încântată de succesul primei mele vrăji.

Sub îndrumarea doamnei Daoming, am învăţat să smulg adieri din aer, să preschimb picăturile de apă în gheaţă, să înalţ scuturi protectoare şi – da – până şi să lansez săgeţile de foc la care visasem. Mulţi nemuritori preferau să nu-şi exercite puterile pentru sarcini cotidiene care puteau fi îndeplinite foarte uşor şi fără ajutorul lor. Dar în zilele acelea de început, am exersat cu orice ocazie, la munci oricât de mici şi de obositoare. Odată, fără să mă gândesc, am creat un ac de păr, care s-a înfipt în cocul lui Liwei cu mai multă forţă decât aş fi vrut. Prinţul a tresărit, şuierând surprins, dar a zâmbit când a privit spre mine. Nu mai bâjbâiam în întuneric după un fir subţire de lumină – energia îmi sărea în mâini cu uşurinţă şi magia îmi curgea nestingheritǎ.

După câteva luni de antrenament, doamna Daoming m-a dus în grădina somptuoasă de dincolo de Camera Contemplării. Era o dimineaţă netulburată de vânturi şi lacul era neclintit ca o oglindă. Profesoara a ridicat mâna şi în aer au apărut cinci sfere luminoase.

Într-una din ele dansau limbi de foc, în alta lipăia apă translucidă. A treia conţinea o bucată de pământ arămiu şi în cea de-a patra se învârtea o ceaţă tulbure.

Focul, Apa, Pământul, Aerul. Cele patru Talente magice elementare, pe care mi le aminteam dintr-o lecţie anterioară. Am privit ultima sferă, care strălucea cu o lumină stacojie.

— Asta ce e?

— Magia Vieţii, cu care se vindecă rănile şi tulburările trupului. E unul dintre Talentele intrinseci.

S-a încordat discret, strângând buzele în linii subţiri.

— *Unul* dintre ele? Care sunt celelalte?

M-a fixat cu o privire severă, ignorându-mi întrebarea.

— Xingyin, care e cel mai puternic dintre Talentele elementare?

Am plimbat mâna peste sfere şi amestecul de dogoare şi răceală care emana din diferitele energii. În gând mi-au fulgerat fragmente din lecţiile noastre. Pământul putea să stingă Focul, dar Focul putea să pârjolească Pământul. Aerul putea ori să aţâţe flăcările, ori să le înăbuşe. Gândurile mi s-au încâlcit ca un labirint de contradicţii.

— Depinde de puterea Talentelor care se confruntă, am răspuns în cele din urmă.

Profesoara s-a încruntat.

— Aceasta e numai o jumătate de răspuns.

Am plecat capul, reproşându-mi că nu-i ascultasem lecţiile cu mai multă atenţie.

Doamna Daoming a continuat:

— Fiecare Talent are puncte tari şi puncte slabe. Toate patru pot fi la fel de puternice. Cea mai importantă este puterea urzitorilor, forţa lor vitală,

care hotărăşte câtă energie au la dispoziţie şi priceperea cu care o mânuiesc.

Şi-a trecut palma peste primele două sfere şi focul a ţâşnit, cuprinzând sfera de apă. În clipa următoare, apa a năvălit şi a stins flăcările.

— Cei suficient de puternici pentru a se specializa trebuie mai întâi să-şi descopere Talentul. Majoritatea nemuritorilor sunt atraşi de câte unul, poate două. Magia cea mai puternică a prinţului Liwei se trage din Foc şi Viaţă, pe când împăratul nostru este unul dintre puţinii nemuritori care stăpânesc toate Talentele, având chiar şi puterea să manipuleze focul-cerului.

— Focul-cerului? am repetat eu.

Era prima dată când auzeam despre el.

— Fulgere, sub forma mânuită de nemuritori. O magie rară şi puternică. Nu e un element propriu-zis, ci mai curând o concentrare unică a magiei personale.

Dintr-o mişcare a degetelor, a reaprins flăcările.

— Pentru, unii, Talentele sunt înnăscute. În cazul celor mai mulţi dintre noi, acestea se trag din mediul natural – poate pentru că absorbim energia lumii înconjurătoare în mod inconştient. Locuitorii pădurilor şi munţilor sunt mai destoinici în artele Pământului şi ale Aerului. Nemuritorii din Regatul Phoenixului sunt maeştri ai magiei Focului, iar nemuritorii mărilor urzesc cele mai puternice vrăji ale Apei. Talentele celeştilor au variat mereu între elemente.

S-a întors spre mine cu o privire gravă.

— Care sunt ale tale?

M-a străbătut un fior de entuziasm. Doamna Daoming mă considera suficient de puternică pentru a avansa! Majoritatea nemuritorilor aveau suficientă magie ca să urzească o varietate de vrăji mici – să stârnească flăcări rapid, să vindece răni minore, să

provoace ploi scurte. Dar puterea adevărată se obţinea stăpânind un Talent la perfecţiune şi pentru aceasta era nevoie de o forţă vitală suficient de bogată. Se spunea că unele vrăji avansate erau atât de puternice, încât secau energiile nemuritorilor mai slabi dintr-o singură execuţie.

Urmându-i instrucţiunile, am întins mâna spre sferele luminoase şi mi-am eliberat energia sub forma unui nor argintiu sclipitor. Sferele Pământului, Aerului şi Vieţii au dispărut pe loc. Focul s-a înteţit, dar o rafală de vânt a ţâşnit din sfera translucidă, stingând flăcările şi năvălind în grădină. Sălciile s-au aplecat adânc, stârnind valuri pe lac.

Cu o mişcare a mâinii, doamna Daoming a calmat şi a oprit vântul. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet rar şi inima mi-a bubuit ca o tobă. Vântul distrusese grădina atât de paşnică; pământul era acoperit de frunze risipite, copacii se legănau înnebuniţi şi ramurile frânte ale sălciilor se aplecaseră în apă. *Eu* făcusem toate acestea?

— Talentul tău este Aerul, dar ai şi o oarecare afinitate faţă de Foc, a afirmat doamna Daoming.

În ciuda bucuriei mele nestăpânite, ceva m-a tras de marginile conştiinţei, un cuvânt care îi scăpase mai devreme. Am arătat sferele luminoase.

— Acestea sunt *toate* Talentele?

O umbră i-a alunecat pe faţă.

— E târziu. Poţi pleca, a spus ea scurt.

Curiozitatea mi s-a luptat cu simţul curtoaziei. Am făcut o plecăciune, mulţumindu-i pentru lecţie. Dar apoi întrebarea s-a revărsat din mine:

— Dacă Viaţa e *unul* dintre Talentele intrinseci, atunci care sunt celelalte?

— E interzis să le menţionăm.

A plecat fără nici un alt cuvânt.

Comportamentul ei straniu nu a făcut decât să-mi incite curiozitatea şi mai mult şi problema aceasta m-a apăsat tot restul zilei. La cină am mâncat fără poftă, abia gustând din creveţii prăjiţi în piper.

— Nu ţi-e foame? a întrebat Liwei, cu beţele înălţate deasupra castronului.

Am ezitat. Doamna Daoming spusese că era interzis, dar… numai el ar fi putut să-mi spună.

— Pe lângă Viaţă, care sunt celelalte Talente intrinseci?

A tăcut atât de mult timp, încât m-am gândit că şi el avea să mă lase în beznă.

— Nu avem voie nici să vorbim despre ele?

Apoi am clătinat din cap.

— Uită că te-am întrebat. Nu vreau să spui ceva ce n-ar trebui.

Liwei a aşezat beţele jos şi a început să bată agitat cu degetele în masă.

— Mai există unul singur: Mintea, care cândva a fost unul dintre cele mai puternice Talente. Dar, în urmă cu câteva secole, tatăl meu şi aliaţii săi au condamnat magia respectivă şi au interzis-o în tot ţinutul.

Am umplut din nou ceainicul cu apă fierbinte, am lăsat ceaiul să facă infuzie şi apoi am turnat băutura în ceşti.

— De ce a făcut-o?

— Au apărut relatări înfiorătoare despre practicile celor Talentaţi în arta Minţii – că beau sângele muritorilor şi se înfruptau din trupurile copiilor ca să-şi întreţină magia, că puterile acestea le distorsionaseră chipurile adevărate atât de mult, încât deveniseră de nerecunoscut.

S-a încruntat.

— Poate că sunt doar zvonuri? În definitiv, sunt nemuritori, exact ca noi. Singura diferenţă pe care o cunoaştem cu certitudine este aspectul ochilor lor, care sclipesc ca nişte nestemate şlefuite.

— Puterile lor erau chiar atât de malefice? am întrebat eu.

— Unii Talentaţi ai Minţii puteau să-i constrângă pe ceilalţi să le îndeplinească dorinţele. O faptă cumplită. Imaginează-ţi: să fii constrânsă să ataci pe cineva? Să-i răneşti pe cei la care ţii?

Gândul acesta m-a cutremurat.

— Cum se poate una ca asta?

— Din fericire, puţini nemuritori au într-adevăr asemenea puteri. Cu cât victimele au forţe vitale mai puternice, cu atât sunt mai greu de constrâns, pentru că e nevoie de un consum mai mare de energie. Un Talentat al Minţii iscusit ar putea controla un nemuritor puternic numai pentru un interval de timp scurt.

O umbră i s-a abătut pe chip.

— Chiar şi dacă s-ar întâmpla o singură dată, ar fi prea mult. Chiar dacă ar fi doar pentru o clipă, viaţa îţi poate fi nimicită. Temniţele minţii sunt mult mai cumplite decât cele ale trupului.

— Există mulţi nemuritori cu puterea aceasta? De ce nu suntem avertizaţi?

— Tatăl meu nu doreşte ca problema să fie adusă în discuţie. În orice caz, e o putere rară, pe care nici el nu o poate mânui.

Fără să vreau, o parte din mine s-a întrebat dacă nu cumva acesta era motivul pentru care împăratul detesta magia respectivă. Pentru că nu o înţelegea, pentru că era singurul Talent pe care nu-l putea stăpâni. Dar mi-am stăpânit gândurile, refuzând să le

dau glas. Oricât de mult m-aş fi apropiat de prinţul Liwei, nu trebuia să uit că era fiul Împăratului Celest.

A continuat:

— Cei mai mulţi se trăgeau din Zidul Norilor, cândva o provincie a regatului nostru care se învecina cu Deşertul Auriu. Când a fost anunţată interdicţia, câţiva dintre ei s-au oferit să-şi suprime puterile şi să se stabilească pe pământurile noastre. Dar majoritatea au refuzat.

— Nu e uşor să sacrifici ani întregi de studii şi de exerciţiu, am spus eu şovăitor, gândindu-mă la eforturile pe care le făceam ca să stăpânesc numai câteva abilităţi.

— Cei care au acceptat au fost recompensaţi pe măsură. Un parvenit ambiţios a instigat revolte printre nemuritorii Norilor, încercând să pună mâna pe putere şi să se declare rege. Când şi-au arătat făţiş separarea de noi, tatăl meu a ars sulurile străvechi ale magiei lor şi le-a îngropat cenuşa pe fundul celor Patru Mări.

O ripostă aspră.

— Şi aşa s-a sfârşit povestea? am întrebat eu.

— Din păcate, regele Zidului Norilor a recuperat cenuşa şi a recompus sulurile. Fusese slăbit, dar, cu ajutorul artelor întunecate învăţate, şi-a depăşit puterile dinainte. A legat apoi alianţe cu Mările de Nord şi de Vest şi a declarat război împotriva noastră. Pierderile au fost catastrofale, mii de nemuritori au fost ucişi – până când, în cele din urmă, a fost semnat un armistiţiu. Totuşi, tatăl meu a jurat că niciunui nemuritor al Norilor nu îi va mai fi permis să pătrundă în Regatul Celest.

Am încercat să-mi amintesc tot ce-mi spusese Ping’er despre cele opt regate ale Tărâmului Nemuritorilor. Nu spusese nimic despre Zidul Norilor.

— Zidul Norilor a fost încorporat în vreun alt regat?

A tăcut un moment.

— În prezent e cunoscut drept Ţinutul Demonilor.

M-am înecat cu ceaiul, tuşind şi stropind, şi Liwei mi-a întins o batistă cu care să mă şterg pe bărbie. Ţinutul Demonilor era cunoscut drept un tărâm al ceţurilor, populat de fiare şi monştri îngrozitori şi de vrăjitoare malefice. Cumva, îmi fusese mai uşor să-i urăsc înainte de a descoperi – aşa cum spusese Liwei – că erau ca noi.

Mintea îmi vuia de la toate aceste noutăţi şi nu m-am putut abţine să întreb:

— Ai fost de acord cu măsurile tatălui tău?

Liwei s-a strâmbat.

— Tatăl meu susţine că nu poate exista respect fără frică. Pentru a fi un conducător puternic, trebuie să domneşti cu mână de fier, să-i striveşti pe cei care ţi se opun cu o forţă şi mai mare. Eu îl dezamăgesc; îmi reproşează că sunt prea blând. Dar, orice ar face, nu pot să-mi schimb firea.

— Dar ce face?

Mi s-a strâns stomacul. Niciodată nu-l mai văzusem pe Liwei atât de tulburat.

A strâns pumnul pe masă. A răspuns încet.

— Îmi vrea doar binele. Dar nu voi domni ca el când îmi va veni rândul să urc pe tron.

Întinzând mâna, i-am atins pumnul încleştat, încercând să-l liniştesc. Tot ce ştiam despre problemele acestea era ce am învăţat la lecţii şi din cărţi, poveştile marilor regi şi regine – atât muritori, cât şi nemuritori. Dar un fapt îmi era clar, că Regatul Celest – că *orice* regat – ar fi trăit mai bine sub domnia unui conducător care i-ar fi ascultat pe ceilalţi cu mintea deschisă decât sub conducerea unuia care îi

obligă la o supunere absolută.

Nu aveam pic de dragoste faţă de Împărăteasa Celestă şi îl îndrăgeam şi mai puţin pe împăratul care îmi întemniţase mama, deşi încă nu-l cunoscusem. Din câte auzeam din bârfe şi din ceea ce aflasem pe cont propriu, Liwei nu le semăna părinţilor deloc. Spre deosebire de mulţi alţi nemuritori puternici, lui nu îi făcea nicio plăcere să-şi impună voinţa sau să-i coboare pe ceilalţi. Niciodată nu mă privise de sus, aşa cum făcuseră atâţia alţii. Se purta când ea un prieten binevoitor, când ea un instructor răbdător şi, indiferent de rolul jucat, preocuparea şi consideraţia lui mă încălzeau. Când discutam lecţiile sau ne confruntam în exerciţii de luptă, mă încuraja să progresez şi nu-mi ceda niciun avantaj pe care să nu-l fi câştigat pe merit. În fiecare seară mă întindeam în pat istovită şi chinuită de dureri, dar inima îmi ardea cu gândul că mă trata de la egal la egal.

Cel mai mult mă remarcam la tir – fie că foloseam arcul scurt, mai uşor şi mai rapid, sau pe cel lung, cu care puteam trage cu mai multă precizie. În curând, câţiva comandanţi au ordonat trupelor să mă urmărească în timp ce mă antrenam. Prezenţa lor mă stânjenea; îmi era frică să nu mă fac de râs, să scap săgeţile sau să ratez ţinta. Dar, în clipa în care întindeam arcul, calmul punea stăpânire pe întreaga mea fiinţă. Poate că învăţasem să-mi controlez emoţiile mai bine, cu ajutorul îndrumării doamnei Daoming, deşi încă eram departe de perfecţiune.

Sosind la tir într-o după-amiază, l-am găsit aranjat diferit, cu numai două ţinte amplasate în zare. Liwei mă aştepta cu câte un arc în fiecare mână. Mai în spate l-am văzut pe generalul Jianyun cu un grup de soldaţi, printre care şi Shuxiao.

— Au trecut trei luni. Ai uitat? mi-a strigat Liwei.

Mi-a căzut inima când mi-am amintit de pariul meu nesăbuit. Totuşi, am afişat un zâmbet luminos când am luat arcul de la el.

— Bineînţeles că nu. Care sunt condiţiile?

— Trei săgeţi de persoană? a propus el. Câştigă cel care marchează cele mai multe puncte.

Am încuviinţat din cap şi m-am dus la linie. Săgeata lui a şuierat, zburând spre ţintă, dar am ferit privirea. Nu trebuia să permit performanţei lui să-mi distragă atenţia. Concentrându-mă asupra ţintei mele, am lansat prima săgeată, nimerind ţinta în centru. I-a urmat şi a doua, care s-a înfipt în acelaşi ochi stacojiu. Iar ultima mea săgeată a despicat-o pe cea din urmă. Cu trei lovituri perfecte, încrederea mi-a crescut – până când am văzut ţinta lui Liwei, care o oglindea pe a mea.

Generalul Jianyun s-a încruntat, neştiind pe cine să declare câştigător. S-a îndreptat cu paşi mari spre rastelul de arme, de unde a scos un disc de lut, mare cât pumnul.

— Asta folosesc pentru exerciţiu arcaşii noştri avansaţi. Voi lansa discul în zare. Va câştiga persoana care îl doboară.

Am mormăit în sinea mea. Nu prea aveam experienţă cu ţintele aflate în mişcare.

— Poate că e prea dificil pentru Xingyin, a spus Liwei.

Orgoliul meu a avut câştig de cauză.

— Nu-i nicio problemă, am spus eu scurt, potrivind o săgeată în coarda arcului.

Generalul Jianyun a aruncat discul la înălţime. A ţâşnit prin aer mai iute decât mă aşteptam. Am clipit – ezitând cât o jumătate de bătaie de inimă – şi săgeta

mea deja se repezea spre discul zburător... în clipa în care acesta a fost spulberat de săgeata cu aripioare aurii a lui Liwei.

Mi-am înfrânt dezamăgirea. Fusese o întrecere cinstită.

— Ai câştigat, am recunoscut eu.

— Îmi voi cere recompensa mâine.

Mi-a fulgerat un zâmbet larg, făcându-mi pielea de găină.

— Dacă am mai fi aşteptat o lună, două, n-aş fi reuşit să te bat. Data viitoare să-ţi alegi luptele cu mai multă prudenţă!

A plecat cu paşi mari şi i-am fixat spatele cu o privire încruntată, uitând de demnitatea înfrângerii mele onorabile.

Shuxiao m-a lovit pe umăr.

— A fost pe aproape. Preţ de o clipă, mi s-a părut că-l vei învinge, dar ţintele astea zburătoare sunt dificile. Eu mai mult le ratez.

— „Pe aproape” nu-i suficient.

S-a strâmbat la mine.

— Eşti prea severă cu tine. Azi te-a învins, dar te antrenezi numai de câteva luni.

Oarecum încurajată de cuvintele ei, m-am întors spre generalul Jianyun. Cu capul înclinat într-o parte, inspecta ţintele cu atenţie.

— Generale Jianyun, aş putea să mai încerc discul o dată?

A doua oară nu aveam să pierd.

8

M-au trezit lovituri zgomotoase în uşi.

— Xingyin, te-ai trezit? a strigat Liwei de afară.

Am gemut, cu membrele şi ochii încă apăsaţi de somn.

— Întoarce-te după ce răsare soarele!

— Nu.

Părea enervant de binedispus.

— Să-ţi amintesc de pariul nostru?

M-am strâmbat în direcţia lui, un efort irosit, din moment ce nu putea să mă vadă. Eram foarte tentată să-l las să aştepte afară şi eu să zac în pat, ignorându-l, dar ar fi fost un gest atât răutăcios, cât şi inutil. Mai important decât faptul că *era,* într-adevăr, prinţul moştenitor, îmi dădusem cuvântul. Azvârlind pătura în lături cu picioarele, m-am ridicat greoi şi m-am spălat pe faţă cu apă rece – eram prea obosită ca s-o mai încălzesc –, după care am tras pe mine o robă de mătase şi mi-am prins părul la ceafă într-un coc. Când am ieşit, l-am găsit pe Liwei rezemat de perete, bătând nerăbdător din picior. Se îmbrăcase simplu, cu brocart cenuşiu, şi îşi legase părul cu o panglică neagră.

Afară era întuneric, fără a pune la socoteală lampioanele aprinse, din lemn de trandafir. Nici măcar slujitorii bucătăriei nu se treziseră ca să pregătească micul dejun.

— Unde mergem? am întrebat eu în timp ce traversam curtea în grabă.

— În afara palatului. În dimineaţa asta nu avem lecţii, pentru că profesorii noştri vor merge în audienţă la curtea tatei. Până şi generalul Jianyun ne-a dat liber astăzi, pentru că s-a întors din luptă căpitanul Wenzhi.

Am ciulit urechile. Căpitanul Wenzhi era unul dintre

cei mai tineri şi mai apreciaţi războinici ai Regatului Celest. Soldaţii vorbeau despre realizările şi talentele lui în lupta cu sabia şi trasul cu arcul cu atâta reverenţă, încât îmi treziseră curiozitatea. Din păcate, cel mai adesea era plecat în diverse misiuni, spre dezamăgirea numeroşilor săi admiratori, şi, când se întorcea, nu zăbovea mult timp niciodată. Şi eu sperasem să-l întâlnesc pe terenul de antrenament şi o parte mică din mine s-a amărât înţelegând că nu aveam ocazia.

Totuşi, la gândul că voi părăsi palatul, m-a cuprins un fior de entuziasm şi l-am urmat pe Liwei până la o curte pustie, înconjurată de un zid gros de piatră. Un fior al energiei lui mi-a alunecat pe piele, cald ca o adiere de vânt luminată de soare.

— Camuflez aurele, a explicat el. Altfel, gărzile vor simţi că am plecat.

Observând cum se furişa, am dedus că nu era vorba de o excursie oficială. Nu era de mirare că evitasem intrarea principală, din moment ce nu îi era îngăduit să plece fără obişnuita suită de gărzi şi de însoţitori. Avea să poată veni şi pleca după bunul plac abia după ce-şi va fi preluat îndatoririle la curte.

Cuprinsă de curiozitate, am întrebat:

— Cum e aura mea? Pot s-o simt pe a ta şi pe a celor din jur, dar nu şi pe a mea.

M-a privit atent şi m-am încordat de emoţie.

— Ca ploaia, a spus el în cele din urmă.

— Ca ploaia? am repetat eu, simţindu-mă ca o bulă spartă.

Părea sumbru şi anost, câtuşi de puţin palpitant.

— Ca o furtună argintie; neîmblânzită, nedomolită, fioroasă.

O căldură neaşteptată mi s-a aprins în inimă la

auzul acestor cuvinte.

A zâmbit larg.

— Îţi place explicaţia asta?

Plăcerea mea de scurtă durată a fost înăbuşită într-o clipă.

— Numai dacă e sinceră.

— Eu mereu sunt sincer. Poate că asta îl necăjeşte atât de mult pe tatăl meu.

O spusese cu un aer amar şi privirea jucăuşă îi dispăruse.

Încercând să înveselesc din nou atmosfera, am întrebat:

— Dar şiretlicul ăsta al tău ne va ajuta să păşim prin zid?

— Bineînţeles că nu. Ai răbdare.

A mijit ochii concentrat şi aerul din jur a început să tremure din nou. A izbucnit o rafală de vânt, care ne-a luat pe sus. Inima mi-a sărit în piept şi stomacul mi s-a întors pe dos când am fost aruncaţi peste zid şi aşezaţi la loc la marginea unei păduri mari.

M-am împiedicat, apucându-mă de un copac. Respiram scurt şi sacadat. Senzaţia de gol, de cădere prin aer, mă copleşise cu amintiri nedorite. Cu groaza din clipa în care sărisem de pe norul lui Ping’er.

Liwei m-a fixat cu privirea.

— Tremuri. Ce s-a întâmplat?

Nefiind în stare să vorbesc, m-am ghemuit pe pământ şi mi-am sprijinit fruntea de braţe.

Toată dimineaţa mă zorise şi totuşi acum s-a aşezat alături, păstrând o tăcere prietenoasă. M-a cuprins cu braţul pe după umeri, trăgându-mă la el. Am inspirat adânc şi i-am simţit mirosul – de iarbă primăvăratică, proaspătă şi uşor dulceagă.

Treptat, căldura lui mi s-a strecurat în corpul

tremurător, până când mi-am recăpătat echilibrul. Înţelegând cât de aproape era de mine, m-am depărtat, strângând mâinile pe după genunchi şi încercând să nu dau atenţie răcelii care m-a cuprins în absenţa atingerii lui.

— Sunt bine. Nu mai e nevoie să stăm aici, am spus eu.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat cu blândeţe.

— Nu… nu-mi place să cad.

O fărâmă de adevăr, care abia atingea problema.

Am auzit paşi călcând pământul cu putere şi cu tot mai mult zgomot. Să fi fost nişte gărzi care patrulau zona? Luându-mă de mână, Liwei m-a ajutat să mă ridic şi am fugit în pădure.

— Aşa ai plecat din palat când te-am întâlnit prima dată? am întrebat eu din fugă.

După atâtea luni de antrenament, mi-a fost uşor să ţin pasul cu el.

— Da. Eram curios în privinţa viitoarei mele tovarăşe. Aveam să petrec mult timp alături de ea şi voiam să mă asigur că nu era enervantă, răutăcioasă sau insipidă. Deja vizitasem şase case înainte de a veni la Conacul Lotusului de Aur.

— De ce ai organizat competiţia? am vrut eu să ştiu.

— Prietenii – prietenii adevăraţi – se găsesc greu la Palatul de Jad.

Mărturisirea lui făţişă m-a surprins. Nenumăraţi curteni şi nobili concurau pentru atenţia lui. Una dintre răspunderile mele era să sortez darurile şi invitaţiile care se revărsau în Curtea Păcii Eterne în fiecare zi. Liwei ignora majoritatea invitaţiilor, preferând să citească sau să picteze în camera sa decât să participe la vreun banchet.

— Uneori mă întreb, a continuat el încet. Câţi ar mai fi vrut să-mi fie prieteni dacă nu aş fi fost fiu de împărat? O poziţie pe care nu am câştigat-o pe merit.

Eu aş fi vrut.

Cuvintele mi-au sărit pe limbă, dar nu am putut să le spun cu voce tare. Păreau a fi linguşitoare şi false, dar era doar adevărul. De câte ori nu-mi dorisem ca el să *nu* fi fost fiul Împăratului Celest? Şi să nu fi fost nevoită să mint cu privire la identitatea mea, pentru a-i proteja pe cei dragi mie?

— Speram ca prin concurs să-mi fac o cunoştinţă nouă – o persoană neatinsă de ambiţie sau de lăcomie. Mama m-a încurcat cu condiţiile ei, dar, din fericire, te-am întâlnit pe tine.

Era prima dată când îmi spunea de ce îmi înlesnise participarea.

— Credeam că m-ai ajutat pentru că îţi era milă de mine, am mărturisit eu ruşinată.

Nu-i meritasem compătimirea după ce-l lăsasem să creadă că familia mea murise. Dar cum aş fi putut să-l corectez fără să spun alte minciuni?

Un zâmbet i-a luminat chipul.

— Te-am ajutat pentru că mi-ai *plăcut.* Spui ce gândeşti, îţi preţuieşti demnitatea. Eşti sinceră în dorinţe şi neînfricată în împlinirea lor. De faţă cu mine nu te prefaci că ai fi altcineva. Şi, chiar dacă între timp ai aflat cine sunt, acest lucru nu s-a schimbat.

Remuşcările mi-au stins căldura din piept. Nu am mai îndrăznit să-l privesc în ochi. De fapt, chiar *mă prefăceam,* mă prefăcusem încă de la început. Eram eu însămi şi totuşi nu eram cine îşi închipuia el.

Liwei a vorbit în continuare, fără să-mi observe neliniştea.

— În preajma ta, am senzaţia că mă vezi aşa cum

sunt cu adevărat – nu vezi coroana şi nici regatul. Nu vezi favorurile pe care le pot acorda sau refuza.

Atunci a oftat, cu o gravitate exagerată.

— Dar nu mi-am dat seama în ce m-am băgat. În fiecare noapte adorm epuizat de atacurile tale şi insultele tale îmi ţiuie în urechi…

— Dar le meriţi şi le ceri pe toate! i-am replicat eu. Îţi amintesc că *tu* eşti cel care insistă să se lupte cu mine de dimineaţa până seara.

Am ignorat mâna pe care mi-a întins-o, privindu-l încruntată.

Liwei şi-a dres glasul cu înţeles.

— Iar eu îţi amintesc că în clipa de faţă încalci termenii pariului.

Înghiţind câteva insulte alese, l-am luat de mână. Când şi-a strâns degetele puternice peste ale mele, m-am străduit să-mi stăpânesc zvâcnirea neaşteptată a pulsului.

Ne-am plimbat prin pădure, oprindu-ne abia atunci când am auzit voci. Aerul fremăta ca şi când ar fi fost viu, străbătut de aurele amestecate ale nemuritorilor.

— Am ajuns.

M-a condus printre copaci, într-o poiană întinsă.

Zeci de tarabe erau îngrămădite între ele, întinzându-se într-o spirală mare, ca de scoică. Erau construite din lemn lăcuit în roşu şi negru, albastru şi galben, cu firme pictate expuse pe acoperişuri. În aer pluteau arome de mâncăruri neobişnuite şi ispititoare de-ţi lăsa gura apă şi un curent de entuziasm părea să străbată mulţimea care se adunase încă de la ora aceasta matinală.

— Ce-i aici? am exclamat eu pe nerăsuflate, cu uimire în glas.

Liwei a părut încântat de reacţia mea.

— Târgul acesta se ţine o dată la cinci ani. Se deschide în zori şi se încheie la amiază. Nemuritorii se adună de peste tot pentru a face schimb de obiecte, artefacte magice şi delicatese rare.

Când am pătruns mai mult în poiană, privirile s-au întors spre Liwei precum florile spre soare. Chiar şi fără veşmintele regale, ţinuta şi chipul său atrăgeau atenţia. Văzând că nu le acordă nicio importanţă, ochii mulţimii au alunecat la mine – mijindu-se bănuitor, holbându-se de uimire. Formam o pereche contrastantă, dar ce-mi păsa mie de părerile pe care le afişau cu aceeaşi ostentaţie ca pe ornamentele din păr? Astăzi nimic nu ar fi putut să-mi ştirbească entuziasmul şi bucuria faptului că eram aici împreună cu el.

În timp ce treceam pe lângă tarabe, negustorii strigau cu voce tare, încercând să ademenească potenţiali clienţi:

— Amulete fermecate!

— Fructe de litchi din Tărâmul Muritorilor!

— Rubine din Valea Focului!

Clienţii cumpărau dând la schimb propriile obiecte – de la nestemate sclipitoare şi perle mari cât degetul meu mare până la pungi cu mirodenii parfumate şi inele din metale preţioase. Aş fi vrut să zăbovesc la fiecare tarabă, dar Liwei m-a zorit să merg mai departe.

— Mai sunt doar câteva ore până când se strânge târgul. Obiectele mai rare se găsesc mai departe, spre centru, a explicat el.

— Ceai din Munţii Kunlun! a strigat o tânără, oferind ceşti trecătorilor.

Ceaiul ei avea o aromă atât de parfumată, încât în curând a strâns un şir lung de clienţi – căruia i ne-am

alăturat şi eu şi Liwei.

Kunlun era numele unui lanţ muntos din lumea de dedesubt, bogat în energie mistică. Era singurul loc din Tărâmul Muritorilor unde nemuritorilor le era permis să locuiască, cu condiţia să nu fie văzuţi. Acolo creşteau cele mai rare plante şi flori, cultivate cu sprijinul armoniei unice dintre energiile muritoare şi nemuritoare. Sorbind din ceai, am descoperit că era minunat – bogat şi aromat, cu o notă amară care nu făcea decât să-i potenţeze gustul. Liwei a scos un inel de jad şi l-a dat la schimb pentru câteva pungi de mătase cu ceai.

— De ce ai dat inelul? am întrebat eu. De ce se dau bijuterii, ierburi şi altele asemenea?

— Unele sunt doar decorative, pe când altele au proprietăţi sau puteri speciale. Fiecare dintre inelele acestea, a spus el, arătându-şi punga, conţine câte un grăunte de magie care poate ajuta la urzirea vrăjilor.

Mi-a atras atenţia o tarabă plină de scoici. Unele erau mari cât pumnul şi altele mici cât unghia. Culorile variau de la alb pur la azuriu şi câteva aveau nuanţa florii de lotus.

— Scoicile acestea sunt fermecate astfel încât să păstreze sunetele şi melodiile preferate sau chiar vocea persoanei iubite. Au fost culese din apele cele mai adânci ale Mării de Sud, a spus negustorul cu mândrie.

Din Marea de Sud, ţinutul din care se trăgea Ping’er. Am luat o scoică albă şi frumoasă, plimbând degetul de-a lungul muchiei ei curbate. Dar, neavând nimic de dat la schimb, am aşezat-o la loc. Lângă mine, Liwei a scos un inel din jad roşu şi i l-a oferit negustorului. I-am tras braţul înapoi, pentru că nu voiam s-o cumpere pentru mine.

— Acceptaţi să-mi daţi scoica în schimbul unui cântec? l-am întrebat eu pe negustor. Aş putea să vă cânt o melodie pe care s-o captaţi în scoicile acestea şi astfel, poate, să le creşteţi valoarea.

— Cât de bine ştii să cânţi?

Privirea i-a fugit, căutând în mulţime clienţi mai puţin dificili.

Înainte să-i pierd atenţia cu totul, am scos fluierul şi i-am cântat o melodie vioaie. Una dintre preferatele mamei, despre ploaia care se prelinge printr-o pădure de bambus. Când am terminat de cântat, am descoperit surprinsă că în jurul meu se adunase un grup mic de oameni, dintre care unii ţineau întinse în faţă câte o piatră colorată sau un inel de argint. Înainte să pot refuza, negustorul s-a repezit şi a luat toate podoabele. Cu mâini dibace, mi-a împachetat scoica dorită şi mi-a aşezat-o în palmă împreună cu jumătate dintre obiectele câştigate. Pe celelalte le-a pus în sacul său.

— Mi-a făcut plăcere, a spus negustorul, făcându-mi cu ochiul.

Mi-a picat faţa şi Liwei m-a bătut pe spate.

— Data viitoare ar trebui să ridici şi tu o tarabă aici, a propus el pe un ton glumeţ.

Am zâmbit larg.

— Şi tu ce ai face? Te-ai aşeza lângă mine şi ţi-ai vinde picturile?

A înclinat capul într-o parte, privindu-mă cu ochi sclipitori.

— Poate. Am putea călători prin tot ţinutul, oprindu-ne unde vrem şi plecând când ne plictisim. Ar fi o viaţă frumoasă.

— Da, ar fi.

Cuvintele mi-au scăpat înainte să le pot înăbuşi.

Imposibil, mi-a şoptit o voce în gând, fără să-mi spună nicio noutate. Prinţul Celest Moştenitor nu era sortit unei asemenea vieţi, liberă de responsabilităţi şi datorii. Şi cum ar fi ajutat-o pe mama pribegirile acestea fără ţintă? Cum aş fi putut s-o las singură şi încolţită, numai pentru a-mi satisface imboldurile egoiste?

Tăcerea a vibrat în noi şi aerul s-a îngreunat sub povara unei încordări subite. Pentru a-i distrage atenţia, am ridicat mâna şi i-am arătat câştigurile mele – vreo două inele de argint, trei picături de chihlimbar şi o piatră mică şi albastră.

— Hai să facem rost de micul dejun, am spus eu, prefăcându-mă că uitasem vorbele de adineauri.

Am cumpărat fructe de litchi proaspete, găluşte cu arpagic crocante şi turte cu migdale, pe care le-am mâncat traversând târgul. Deja aveam degetele lipicioase de ulei, zahăr şi firimituri când am început să decojim pieliţa roşie şi solzoasă a fructelor de litchi, a căror carne translucidă era mai dulce decât mierea. Liwei le asemăna aroma delicată cu cea a piersicilor nemuritoare, care se pârguiau abia după trei veacuri, dar, din păcate, fructele acestea nu aveau şi puterea lor magică.

Era aproape de amiază când am ajuns în capătul târgului, drept în centrul spiralei de tarabe. Ultima era construită din lemn lăcuit în negru, cu o firmă mică pe care scria „Podoabe preţioase”. Proprietara aştepta liniştită între exponate, fără să strige sau să facă cu mâna clienţilor. Pe tăvile ei erau îngrămădite bucăţi sculptate din jasp şi jad, cornalină şi peruzea, ce puteau fi legate la brâu. Liwei a luat două podoabe splendide din jad alb sculptat sub forma unor noduri nesfârşite, un simbol al longevităţii şi succesului.

Deasupra lor strălucea câte o nestemată transparentă sub formă de lacrimă, de la baza căreia atârna câte un ciucure de mătase azurie.

Observându-i interesul, vânzătoarea s-a apropiat.

— Tinere stăpâne, aveţi gusturi excelente. Acelea sunt picături cereşti cu ciucuri. Roagă o persoană iubită sau un prieten să strecoare în ele puţin din energia lor. Când piatra e limpede, înseamnă că e bine şi sănătos. Dar când devine roşie, înseamnă că acea persoană se află în mare pericol, iar picătura te va ajuta s-o găseşti.

— Le voi cumpăra.

Liwei a numărat zece inele din jad verde ca iarba, pe care i le-a dat vânzătoarei. Aceasta i-a mulţumit, strecurând inelele în buzunar.

Liwei şi-a plimbat degetul mare peste una dintre pietrele din palmă. Magia i s-a revărsat strălucitor şi nestemata transparentă a început să sclipească, umplută cu fărâme aurii de lumină.

Mi-a oferit-o, dar am refuzat.

— Pentru ce e asta?

— Nu pot să-i ofer prietenei mele un cadou?

Când a deschis gura, m-am aşteptat să-mi amintească din nou despre pariul nostru, dar a spus doar:

— M-aş bucura foarte mult dacă l-ai accepta.

Ceva din ochii lui mi-a captivat privirea.

Am încuviinţat din cap, neştiind ce să spun. Liwei mi-a zâmbit şi apoi s-a aplecat ca să-mi lege ciucurele de brâu. Jadul lucea discret pe fondul mătăsii pale a rochiei mele. Cât de mult aş fi vrut să-i pot da şi eu ceva la schimb!

— Îţi mulţumesc. O voi preţui veşnic, i-am spus eu.

— Aşa ar trebui, a spus el cu un aer grav. Astfel vei

şti când sunt în pericol şi nu vei avea nicio scuză să nu-mi vii în ajutor.

Am râs zgomotos. Mi se părea de neconceput că prinţul moştenitor al Regatului Celest ar fi putut avea vreodată nevoie de ajutorul meu.

Mi-a dat şi cealaltă podoabă cu ciucure.

— Acum e rândul tău. Trimite-ţi energia în piatră.

Am ezitat.

— Eşti sigur?

— Prietenii îşi poartă de grijă unii altora. Dacă asta vrei şi tu.

Ezitarea discretă din vocea lui mi-a rănit inima. Oare se temea că voi refuza? Îl preţuiam pentru calitatea asta – pentru faptul că, în ciuda poziţiei sale, niciodată nu-mi cerea fără drept de refuz, mereu îmi îngăduia să aleg.

Mi-am atins degetele de piatra preţioasă, eliberându-mi energia în ea. A început să strălucească exact precum cea pe care o aveam legată la brâu, dar cu luminiţe argintii scânteind în adâncul ei. Zâmbind, Liwei şi-a legat-o de cureaua lui neagră.

— Soarele şi luna. O pereche perfectă, a declarat vânzătoarea, strângându-şi tăvile.

M-am uitat la ea – neînţelegând ce voia să spună –, dar am plecat la apariţia unui nou client.

La amiază, mulţimea s-a împrăştiat şi târgul a fost acoperit de nori zburători albi şi cenuşii. Negustorii şi-au strâns tarabele, au păşit pe norii lor şi au ţâşnit în zbor. În numai câteva momente, orice urmă a târgului dispăruse, ca şi când nici n-ar fi existat – cu excepţia greutăţii jadului care-mi atârna de brâu, a aromei dulci de fructe litchi care-mi rămăsese în gură şi a căldurii care mi se cuibărise în adâncul inimii.

9

În Regatul Celest nu existau anotimpuri care să marcheze trecerea timpului. Doi ani au trecut atât de repede, încât aproape că le-aş fi pierdut firul dacă nu ar fi fost ciclurile lunii. Liniştea de care aveam parte aici îmi amintea de casă, numai că o durere supărătoare îmi apăsa pieptul de fiecare dată când mă gândeam la mama. Cât de mult aş fi vrut s-o revăd, şi nu doar ca pe un glob depărtat de pe cer. Mă consolam cu gândul că măcar aici descoperisem un ţel cum nu mai cunoscusem; mă străduiam să devin mai puternică, să găsesc drumul spre casă.

Din zori până-n noapte, eu şi Liwei petreceam timpul împreună, învăţând lecţii sau luptându-ne pe terenul de antrenament. Mesele erau cele mai plăcute momente din zi, când vorbeam despre orice, după cum ne îndemna inima, fie discutând probleme serioase, fie glumind între noi. Odată Liwei m-a întrebat cum fusese căminul meu şi cum îmi muriseră părinţii. M-am muşcat de limbă cu putere, îndurerată că nu-i puteam spune adevărul. Când i-am observat încordarea buzelor, am înţeles că era dezamăgit de reticenţa mea. Cât de mult mă chinuia – aveam şi eu inimă şi eram apăsată de remuşcări pentru faptul că-l înşelam. Pentru mine prietenia noastră era mai valoroasă decât orice bun.

A doua zi avea să fie aniversarea lui. Era organizată o sărbătoare mare, pentru că era un an deosebit, cel în care avea să-şi asume răspunderile de prinţ moştenitor. Mă invitase şi pe mine, dar îl refuzasem, de vreme ce nu doream să petrec seara alături de Majestăţile Lor Celeste şi de curtenii lor. Cu toate acestea, mă chinuisem îngrozitor să găsesc un

dar potrivit pentru el, din moment ce nu aveam nimic de preţ, şi într-un final am decis să-i compun un cântec. Avea o mare preţuire pentru muzică, deşi nu cânta la niciun instrument. Dar a durat mai mult decât mă aşteptasem, pentru că nu mă puteam ocupa de asta decât noaptea târziu sau dimineaţa devreme, după ce urzeam un scut intim în jurul camerei pentru a împiedica muzica să se reverse în curte.

Am scotocit prin sertare şi am găsit scoica albă pe care o cumpărasem la târg cu doi ani în urmă. Îmi lucea în palmă, cu volutele ei curbate terminându-se într-o spirală elegantă. Am aşezat-o pe masă şi am suflat o adiere de vânt asupra ei, pentru a-i deştepta magia. Apoi am dus fluierul la gură şi mi-am lăsat respiraţia să curgă prin instrument. Scoica s-a luminat sub şuvoiul melodiei şi s-a stins la încheierea ultimei note. Am înfăşurat-o repede într-o bucată de mătase. Durase prea mult; eram deja în întârziere.

Am alergat prin curte, oprindu-mă la intrarea în camera lui. Dinăuntru pulsa o aură puternică – colţuroasă, ascuţită şi potentă –, pe care până acum mă străduisem din răsputeri s-o evit. Cu palmele transpirate, am deschis uşile încet şi am intrat. Împărăteasa Celestă şedea alături de Liwei, cu însoţitorii în spate. Roba ei verde se aduna pe podea ca un pat de muşchi şi în păr îi sclipeau agrafe sub formă de frunze aurii. Niciodată nu o mai privisem pe împărătească atât de aproape. Amintirea despărţirii de mama mi-a fulgerat în minte, rănindu-mă cumplit, de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă.

Am îngenuncheat aşa cum cerea eticheta, aplecându-mi trupul până când am atins podeaua cu mâinile şi cu fruntea.

Împărăteasa nu mi-a îngăduit să mă ridic.

— Aşa se poartă tovarăşa prinţului moştenitor? Se trezeşte atât de târziu şi-l lasă pe fiul meu să se descurce singur?

Vocea i-a răsunat plină de dezaprobare.

Ar fi trebuit să-mi cer iertare sau îndurare. Dar, deşi trupul îmi încremenise de încordare, buzele mi-au rămas ferecate. Nu mai eram o copilă neajutorată, speriată de umbra ei.

— Ridică-te, a spus Liwei.

Am ridicat capul de pe podea, dar am rămas în genunchi. Nu voiam să-i dau împărătesei nicio scuză să mă alunge din cameră.

— Onorabilă mamă, în dimineaţa aceasta Xingyin a întârziat numai din cauza sarcinii pe care i-am dat-o.

Liwei s-a întors spre mine.

— Ai găsit rădăcina ginseng de iarnă?

— Da.

I-am fost recunoscătoare pentru mintea lui iute.

— Poţi să o duci la bucătărie pentru ca din ea să fie preparat un tonic? Roagă-i să-l trimită Majestăţilor Lor Celeste odată cu gustarea lor de după-amiază.

Simţind privirile atente ale însoţitorilor aţintite asupra mea, am atins fruntea de podea în semn de confirmare. Ridicându-mă în picioare, am pornit repede spre intrare, nerăbdătoare să scap.

Vocea împărătesei a plutit în urmă, având un ton mai plăcut în absenţa mea.

— Liwei, eşti un copil respectuos, l-a lăudat ea. Banchetul de mâine va fi un eveniment important. Vor veni şi nemuritorii florilor şi codrilor, precum şi monarhii mărilor – va fi o oportunitate rară să ne demonstrăm bunăvoinţa faţă de cele Patru Mări. Ne va onora cu prezenţa şi regina Fengjin, împreună cu fiica ei.

— Prinţesa Fengmei? a întrebat Liwei, cu un tremur în voce.

— Fireşte. Regatul Phoenixului este aliatul nostru cel mai important, mai ales acum, când asupra noastră încă pluteşte ameninţarea blestematului de Ţinut al Demonilor.

Apoi a adăugat pe un ton plin de înţeles:

— Sper că vei fi o gazdă grijulie. Şi că înţelegi ce se aşteaptă din partea ta.

De dincolo de pragul uşii, am privit compătimitor spre Liwei. Evenimentele acestea nu îi făceau plăcere şi le evita pe cât posibil. Dar i-ar fi fost imposibil să scape de festivităţile propriei aniversări, mai ales când ochii ageri ai mamei sale îi urmăreau fiecare mişcare.

Eu şi Liwei sădisem o grădină mică într-un colţ al curţii. Luând o lopată, am dezgropat rădăcina ginseng de iarnă, crescută dintr-o sămânţă îngropată cu numai o lună în urmă. Deşi în mod obişnuit era nevoie de ani întregi pentru a cultiva ginseng, farmecele lui Liwei ajutau plantele să se maturizeze mai repede. Admirând rădăcina perfect formată, cu carnea atât de albă, încât era aproape translucidă, m-am gândit că merita să o sacrific pentru a-mi salva pielea.

În bucătăria aglomerată am găsit-o pe Minyi, cu care ajunsesem să mă cunosc bine. După ce i-am dat rădăcina, m-am hotărât să aştept să ne pregătească masa.

M-a privit atent, strâmbând din nas.

— Xingyin, eşti atât de palidă! Mănânci bine?

— În dimineaţa asta am întârziat şi Majestatea Sa Celestă m-a certat, i-am spus eu.

A oftat înţelegătoare. Mulţi se temeau de împărătească şi de temperamentul ei – coleric, maliţios şi atât de irascibil –, de care puţin reuşeau să se

ferească.

— Împărăteasa noastră are prea mult foc în inimă. Cei din Regatul Phoenixului au firi atât de înflăcărate, a declarat ea.

— Regatul Phoenixului? Ea nu e celestă?

Minyi a clătinat din cap, privind în jur pe furiş. Afla multe poveşti şi bârfe de la slujitorii numeroşi care vizitau bucătăria. Îi era uşor să ofere delicatese la schimb pentru veştile cele mai recente, iar seara un pahar de vin putea slobozi până şi limbile cele mai strâns legate. Şi singurul lucru care-i făcea mai multă plăcere decât să asculte bârfe era să le împărtăşească prietenilor.

— Înainte de a se mărita cu împăratul, Majestatea Sa Celestă a fost prinţesă a Regatului Phoenixului. La început nu a avut un temperament atât de amar, dar inima i s-a înăsprit după moartea rudelor sale dragi.

Era întâia oară când auzeam asta. Nu credeam că ar fi fost posibil, dar, cu gândul la pierderea ei, m-a cuprins mila.

— Ce li s-a întâmplat?

Lui Minyi i s-a întunecat chipul.

— E o poveste tragică. Împărăteasa e rudă cu doamna Xihe, Zeiţa Soarelui care locuieşte în Crângul Duzilor Parfumaţi din cerurile de est. Doamna Xihe a avut zece copii pe care obişnuia să-i ducă cu trăsura ei trasă de păsări Phoenix – rând pe rând –, purtându-i în zbor pe cer. Copiii ei erau creaturi puternice, zămislite din lumină pură şi căldură, şi în Tărâmul Muritorilor erau veneraţi sub întruchiparea soarelui.

Mi-a îngheţat inima.

— Zece copii? Zece sori? Rudele Împărătesei Celeste?

Minyi amesteca într-o oală clocotitoare cu tăiţei şi,

din fericire, nu mi-a observat neliniştea tot mai grea.

— Phoenicşii sunt rude apropiate ale păsărilor cu trei picioare ale soarelui.

Păsările soarelui. Cuvintele mi-au ars pieptul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu răguşit.

— Acum mulţi ani, doamna Xihe a fost grav rănită. Pentru a-i veni în ajutor, împărăteasa a trimis un general credincios la Crângul Duzilor Parfumaţi, care să conducă trăsura în locul ei. O singură pasăre avea voie să-l întovărăşească, dar i s-au împotrivit şi toate zece au sărit în trăsură, plecând în zbor înainte ca generalul să le poată opri. Păsările soarelui nu au mai vrut să se întoarcă şi au plutit pe cer zi şi noapte.

Minyi a tăcut o clipă.

— Au fost vremuri groaznice, pline de lumină orbitoare şi o dogoare cumplită. Muritorii au avut cel mai mult de suferit, lumea lor fragilă a fost pârjolită şi adusă în pragul distrugerii.

A povestit în continuare:

— Împăratul Celest a trimis soli care să certe păsările soarelui, dar acestea i-au ignorat pe toţi. Erau atât de rapide, încât nu le putea prinde nimeni. Împăratul ar fi putut să le doboare cu mâna sa, dar împărăteasa le ferea de atacurile lui. Sub protecţia ei, păsările ar fi putut să facă praf şi pulbere din lume – dar, într-un final, au fost doborâte de un muritor curajos.

De tatăl meu. Mi-au tremurat picioarele. M-am apucat de marginea mesei şi cu cotul am doborât un vas cu prune galbene care s-a rostogolit pe podea. Evitând privirea încruntată a unui bucătar iritat, m-am aplecat ca să culeg fructele, bucuroasă că aveam un motiv să-mi ascund faţa. Mi-am cercetat amintirile şterse legate de cartea pe care o citisem cândva –

povestea tatălui meu, aşa cum o relatau muritorii. Se spunea că păsările soarelui se bucurau de favoarea şi protecţia zeilor. Dar erau şi rudele de sânge ale Împărătesei Celeste? Nu era de mirare că încercase să-l pedepsească pe tata pentru uciderea lor.

Am înghiţit în sec, ca să-mi umezesc gâtul uscat.

— Muritorul… ce s-a întâmplat cu el?

Minyi a presărat arpagic mărunţit peste două castroane cu tăiţei şi apoi le-a aşezat pe o tavă din lemn lustruit. S-a gândit o clipă şi a adăugat şi o farfurie mică cu legume şi una cu găluşte. Mi-am stăpânit imboldul de a o apuca de braţ şi a o scutura ca să storc din ea şi restul poveştii.

— Ah. Fapta muritorului a fost lăudată de împărat, care i-a dăruit Elixirul Nemuririi.

— Majestatea Sa Celestă nu s-a supărat pe el pentru că omorâse rudele împărătesei?

Nu am reuşit să-mi ascund disperarea din glas.

Minyi s-a aplecat spre mine şi mi-a vorbit în şoaptă.

— Se vorbea că poate împăratul fusese şi el implicat în moartea păsărilor. Muritorul le-a doborât cu un arc de gheaţă fermecat, purtând o amuletă care îl proteja de foc. Cum ar fi putut un biet muritor să obţină asemenea comori, darămite să le folosească fără încuviinţarea Majestăţii Sale Celeste?

Ceva mă tulbura. Ce motiv ar fi avut împăratul să facă una ca asta? De ce nu a oprit păsările cerului cu mâna lui? Doar ca să evite o confruntare cu împărăteasa?

— Ce s-a întâmplat apoi? am întrebat eu, deşi mă temeam să-i aflu răspunsul.

Minyi a ridicat privirea surprinsă. Poate că îşi imagina că acesta era sfârşitul poveştii. Lumea salvată

de dezastru. Muritorul răsplătit pentru serviciul adus Împăratului Celest.

— Doamna Xihe s-a înfuriat după pierderea copiilor şi a întrerupt orice legătură cu împărăteasa. Fiind rudă a Zeiţei Soarelui, s-a supărat şi regina Phoenixului. Înainte se vorbise îndelung despre logodirea fiicei ei cu Înălţimea Sa, dar am auzit că planul acesta a căzut! Mare păcat, pentru că ar fi făcut o pereche foarte bună. Unii bombănesc că prinţesa Fengmei e mai în vârstă decât Înălţimea Sa cu o sută de ani. Dar numerele astea sunt o nimica toată pentru cei ca noi.

Liwei nu-mi vorbise niciodată de vreo logodnă, dar acum i-am înţeles reacţia ciudată de dimineaţă, când fusese pomenit numele prinţesei. În jurul lui circulau atâtea zvonuri la fel de fragile precum florile de piersic, încât pe cuvintele lor ajunsesem să pun doar greutatea petalelor suflate de vânt – erau uitate îndată ce atingeau pământul. Dar nu asta voiam să aflu acum.

— Care a fost soarta muritorului, după ce a primit elixirul? am întrebat eu cu delicateţe, sperând să nu-mi observe interesul neobişnuit.

Poate că aş fi aflat vreun indiciu cu privire la locul în care se afla tata.

Minyi s-a încruntat, aşezând un ceainic de porţelan pe tavă. Rotocoale parfumate de iasomie mi-au plutit la nări.

— Muritorul nu s-a mai înălţat la ceruri ca nemuritor. Nimeni nu ştie ce s-a ales de el.

Vocea i s-a subţiat şi mi-a întors spatele subit.

Nu am insistat. Nu mă mira reticenţa ei de a vorbi despre înălţarea mamei. Nimeni nu s-ar fi grăbit să povestească despre cum fusese pedepsită Zeiţa Lunii. Majestăţile Lor Celeste nu agreau să li se amintească despre cei care îi ofensaseră.

I-am mulţumit lui Minyi şi am părăsit bucătăria în stare de şoc, ţinând strâns tava cu mâncare. Îi eram antipatică împărătesei, mă considera nevrednică de poziţia de tovarăşă a fiului ei. M-am cutremurat, imaginându-mi cum s-ar fi înfuriat dacă ar fi descoperit că tatăl meu omorâse păsările soarelui. Am inspirat adânc, încercând să-mi astâmpăr forfota din stomac. Am dat dreptate instinctelor mamei; împărăteasa *chiar* îi purta duşmănie tatei. Nu ne-ar fi arătat pic de milă, s-ar fi apucat cu dinţii de orice ocazie de a ne distruge. Nu îi voi permite, am hotărât eu. Dar, deocamdată, nu puteam să fac nimic, doar să muncesc din răsputeri, să-mi cizelez talentele şi să caut o cale de a ne ţine în siguranţă.

Întorcându-mă la camera lui Liwei, am descoperit cu uşurare că împărăteasa plecase, pentru că nu mă simţeam în stare să mimez respectul şi supunerea. Am mâncat în tăcere şi parcă niciunul dintre noi nu avea chef de vorbă astăzi. Găluştele primite de la Minyi erau frumos legate; grăsune şi pline cu carne de porc şi praz, cu foiţa de aluat de culoare brun-aurie prăjită şi crocantă – şi totuşi, pe limba mea parcă aveau gust de hârtie.

— Xingyin, pari obosită, a spus Liwei.

Mâinile mi-au zburat la obraji, pişcându-i discret pentru a le reda culoarea. Era a doua persoană care-mi observa paloarea în dimineaţa aceasta.

— Nu am dormit bine.

A părut o scuză firavă chiar şi în urechile mele.

— Nu pune la inimă spusele mamei. Pare fioroasă, dar e doar exagerat de preocupată de binele meu.

Am încuviinţat din cap mecanic, fără a mă simţi în stare să-i răspund. Luându-ne cărţile de pe masă, l-am aşteptat lângă uşi.

Mi-a luat teancul greu din mâini.

— Ţi-am mai spus că nu e nevoie să-mi cari lucrurile.

— Ce ar zice mama ta? am întrebat eu.

— Nu-i spune, a propus el, adresându-mi un zâmbet conspirativ.

I-am răspuns la zâmbet, dar nu am reuşit să scap de nelinişte. Toată dimineaţa m-am simţit nelalocul meu şi abia am auzit lecţiile profesorilor, câştigând o privire severă din partea generalului Jianyun şi reproşuri din partea doamnei Daoming. Şi acum, exersând la tir alături de Shuxiao, am ratat toate ţintele.

S-a strâmbat după o tragere deosebit de neîndemânatică, în urma căreia am înfipt săgeata în iarbă, la un metru de ţintă.

— Xingyin, ai praf în ochi?

Înainte să pot răspunde, generalul Jianyun a venit la mine cu paşi mari şi cu gropiţele obrajilor netede şi încordate. Astăzi abuzasem de răbdarea lui.

— Xingyin, oare exerciţiile noastre au devenit atât de uşoare încât nu te mai sinchiseşti să depui niciun efort?

Am plecat capul, apăsată de ruşine. Generalul Jianyun îşi dădea silinţa să fie un mentor bun pentru mine şi Liwei. Pe când mulţi dintre profesorii noştri îşi concentrau eforturile asupra prinţului moştenitor, el îşi împărţea atenţia între noi în mod egal.

Auzind tonul ridicat al generalului, Liwei a privit spre noi din locul în care făcea exerciţii de luptă cu un soldat. A fandat înainte cu sabia întinsă şi, din câteva lovituri precise, a câştigat confruntarea în câteva clipe. Apoi a venit imediat spre mine, dar, cu toate că mă bucuram de sprijinul lui, nu voiam să fie martor la

umilirea mea.

Generalul Jianyun a luat un sac de piele de pe rastelul cu arme.

— Hai să încercăm o provocare mai dificilă astăzi. Dacă ratezi vreuna, rămâi diseară pentru încă o oră de antrenament.

Spunând acestea, a azvârlit conţinutul sacului în aer. Au ţâşnit zece discuri de lut, mici cât moşmoanele.

— Loveşte-le pe toate! s-a răstit el.

Până să termine de vorbit, le doborâsem pe primele două. În aceeaşi răsuflare, am potrivit următoarea săgeată şi am doborât încă trei, unul după altul. Lăsându-mă într-un genunchi, am tras încă două săgeţi care s-au înălţat pe cer. Ultimele trei aproape că dispăruseră din vedere. Am ţintit săgeţile cu grijă, lovind unul, apoi pe al doilea. Pe ultimul disc l-am pierdut din ochi. Am închis ochii, străduindu-mă să ascult în tăcere. Aveam mintea limpede, lipsită de orice gând. Mi-a ajuns la urechi un fâlfâit subţire, o şoaptă de vânt. Am lansat săgeata cu o zbârnâitură şi discul s-a făcut bucăţi.

Am încremenit, încurcată de liniştea subită şi de mulţimea care se adunase. Atunci un soldat înalt şi suplu, pe care nu-l mai văzusem, a început să bată din palme şi zgomotul a rupt vraja. Shuxiao a chiuit şi Liwei a păşit în faţă, ridicându-mă de brâu şi învârtindu-mă împrejur.

— Liwei, lasă-mă jos, am şuierat eu, simţind privirile atente ale celorlalţi.

Dintr-un motiv necunoscut, nu reuşeam să-mi trag sufletul şi pulsul îmi zvâcnea haotic.

M-a aşezat la loc pe pământ şi, despărţindu-se de mine cu un zâmbet, a pornit înapoi spre terenul de exerciţii cu sabia.

Soldaţii s-au împrăştiat, dar generalul Jianyun a rămas, privindu-mă atent câteva momente.

— Te-ai gândit ce ai vrea să faci în viitor? Când nu vei mai fi tovarăşa prinţului moştenitor? a întrebat el în cele din urmă.

Întrebarea lui directă m-a uluit. Nu-mi imaginasem că aş fi putut să-mi pierd poziţia, dar în curând Liwei avea să-şi preia responsabilităţile la curte. Aveau să i se rărească lecţiile şi atunci eu ce aş fi făcut? I-aş fi devenit slujnică? I-aş fi servit masa şi ceaiul? Ideea aceasta mi-a ars inima ca un tăciune aprins.

Generalul Jianyun a vorbit în continuare, fără să-mi observe neliniştea.

— Priceperea ta cu arcul e neîntrecută. Din câte spune doamna Daoming, ai o magie puternică. Cred că te-ai descurca foarte bine în armată şi viitorul tău ar fi mai luminos decât soarele.

Mintea mi-a vuit, cântărind posibilităţile. Tatăl meu era soldat; pe această cale obţinuse glorie, doborâse păsările soarelui şi salvase lumea. O mare onoare şi o povară cumplită. Răsplata lui fusese elixirul datorită căruia eu şi mama deveniserăm nemuritoare, deşi acelaşi elixir ne despărţise de el.

Revenindu-mi din stupoare, am întrebat:

— Generale Jianyun, cum se poate avansa în armată?

— Luptând pentru regatul nostru. Îndeplinind fiecare sarcină cât poţi mai bine. Apărându-ţi camarazii. Prin muncă grea, supunere şi loialitate de-a lungul anilor. Ce onoare poate fi mai mare decât să slujeşti regatului nostru şi Majestăţilor Lor Celeste?

În voce îi răsuna mândria.

Un refuz scurt mi-a răsărit pe limbă, pe care l-am înăbuşit din respect pentru general, deşi nu m-am

putut abţine să strâmb din buze.

Generalul nu a părut să observe şi, după o clipă, a adăugat:

— Unii visează să câştige şi Talismanul Leului Stacojiu, dar aceasta se întâmplă rar.

— Talismanul Leului Stacojiu?

Nu mai auzisem de el.

— E cea mai mare onoare oferită armatei celeste, acordată de împăratul însuşi. Celui care îl poartă i se acordă o favoare regală.

O speranţă nebună mi-a fluturat în piept.

— Cum se poate câştiga talismanul acesta?

Mi-am blestemat tremurul din voce, sperând că nu-mi va observa nerăbdarea.

— Prin fapte excepţionale de vitejie, curaj sau sacrificiu, în slujba Regatului Celest.

S-a încruntat.

— Dar nu trebuie să-ţi pui speranţele într-o asemenea reuşită. Pe parcursul vieţii mele, talismanul a fost dăruit doar de câteva ori.

Generalul Jianyun probabil că trăia de sute de ani. Poate de o mie? Cum aş fi putut să-i întrec pe soldaţii viteji de aici, când eu îmi descoperisem puterile abia cu câţiva ani în urmă? Nu, nu trebuia să-mi permit asemenea gânduri, nu trebuia să accept înfrângerea înainte măcar să fi încercat. Dintre toţi muritorii câţi trăiseră de-a lungul veacurilor, numai tatăl *meu* câştigase recunoaşterea împăratului şi Elixirul Nemuririi. Ţelul meu nu avea să fie mai prejos.

Dar ceva mi-a potolit entuziasmul clocotitor. Dacă mă alăturam armatei celeste, ar fi trebuit să părăsesc Curtea Păcii Eterne. Eram în siguranţă acolo. Atât cât se putea de fericită, în lipsa mamei. Of, deveneam tot mai nesigură. Niciodată nu trebuia să uit pentru ce

venisem aici – că fusesem despărţită de căminul meu cu de-a sila, că venisem la Palatul de Jad pentru a găsi o cale de întoarcere. Discursul generalului Jianyun cu privire la onoare şi credinţă nu mă impresiona. Căminul meu nu era aici; nu aveam niciun motiv să fiu loială acestui loc. Faţă de Majestăţile Lor Celeste purtam o adevărată duşmănie, pe care eram dispusă să o înghit de dragul ţelului meu. Şi totuşi, oferta aceasta îmi sugera imaginea unui viitor în care aş fi putut să avansez pe meritul meu, posibilitatea de a ţinti spre libertatea mamei. O perspectivă mult mai bună decât fanteziile mele nebuneşti de a zbura pe lună şi a sfărâma vraja care o ţinea legată. Ce fel de viaţă ne-ar fi aşteptat după aceea? Am fi trăit sub umbra fricii şi am fi fost vânate o eternitate.

Generalul Jianyun şi-a dres glasul, descumpănit, poate, de lunga mea tăcere.

Mi-am împreunat mâinile şi am făcut o plecăciune.

— Vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o acordaţi, generale Jianyun. Promit să mă gândesc la propunerea voastră.

Oferta lui mă tenta mai mult decât aş fi fost dispusă să recunosc. Deja voiam să accept, dar n-o puteam face înainte de a mă consulta cu Liwei.

În seara aceea, la cină, Liwei m-a întrebat:

— Despre ce ai vorbit cu generalul Jianyun? Părea o conversaţie serioasă.

Uimită că observase, am ridicat beţele şi am băgat în gură un bulgăre de orez. Dintr-un motiv necunoscut, ezitam să-i spun despre oferta generalului. Mi-au trecut prin minte câteva explicaţii false, dar nu-l mai minţisem decât o dată şi atunci din necesitate.

— Generalul Jianyun mi-a propus să mă alătur armatei după ce mi se va fi încheiat rolul aici.

— Să ţi se încheie rolul?

Părea derutat.

— Cine ţi-a spus că se va încheia?

Am aşezat beţele pe masă şi l-am fixat cu o privire sobră.

— Liwei, cât vor mai continua lucrurile în felul acesta? După ce îţi vei asuma îndatoririle la curte, vei avea mai puţin timp pentru lecţii. Nu vei mai avea nevoie de o tovarăşă de studii.

Pentru întâia oară, a părut că nu ştia cum să reacţioneze.

— Dar… eşti prietena mea.

Cum îmi chinuiau conştiinţa cuvintele acestea, dar nu puteam să mă gândesc decât la mine.

— Chiar sunt prietena ta. Şi aici şi oriunde m-aş duce.

— Vrei să mă părăseşti? Să te alături armatei?

În voce i se simţea o notă de uluire şi, ascunsă dedesubt, de de amărăciune.

— Îmi doresc anumite lucruri despre care nu ştii nimic. Am şi eu visurile mele.

Vocea mi se îngroşase de emoţie. Anii petrecuţi aici, de antrenament şi studii, fuseseră fericiţi. Şi totuşi, erau doar treptele scării pe care trebuia să urc ca să-mi împlinesc ambiţiile.

Poate că Liwei a simţit că mă distanţam de el, că luam o hotărâre fermă. S-a aplecat spre mine şi a întrebat:

— Care sunt visurile tale? Lasă-mă să te ajut, atât cât pot.

Cuvintele mi-au plutit pe vârful limbii. Să mărturisesc. Să-i spun adevărul. Era un Prinţ Celest, puternic şi influent. Dar mi-am stăpânit pornirea. Nu ştiam cum s-ar fi schimbat relaţia dintre noi dacă ar fi

aflat cine eram. Dacă ar fi aflat că-l minţisem. Că eram fiica unei zeiţe dizgraţiate, care se împotrivise dorinţelor tatălui său, şi a unui muritor care le omorâse pe păsările soarelui mult iubite de mama lui.

— Nu, nu poţi să mă ajuţi, am spus eu încet. Dar îţi mulţumesc pentru intenţie.

Mi-a acoperit mâna cu a lui şi un fior neaşteptat mi-a străbătut braţul.

— Propunerea mea rămâne valabilă. Oricând, indiferent de ce ai avea nevoie. Gândeşte-te bine şi nu lua nicio hotărâre pripită.

Credeam că luasem o decizie fermă. Dar, ţintuită de privirea lui intensă, n-am putut decât să încuviinţez din cap. *Mâine,* mi-am spus eu ca o laşă. *Voi hotărî mâine.*

10

Am sărit în capul oaselor şi ţipătul meu a străpuns noaptea. Privirea mi-a fugit prin încăperea întunecată şi am apucat cuvertura patului, mototolind-o între degete. Nu eram acasă. Nu ajunsesem prea târziu. Mama şi Ping’er nu muriseră.

Asemenea coşmaruri mă mai tulburaseră şi înainte, dar niciodată la Curtea Păcii Eterne – până acum. Poate că întâlnirea cu împărăteasa Celestă sau incertitudinea legată de viitor îmi redeşteptase fricile trecutului.

Zgomote puternice de paşi au răsunat în curte. Uşile mele au fost deschise valvârtej, primind năvala aerului răcoros al nopţii, şi Liwei a apărut în prag. A traversat camera şi s-a aşezat pe pat, împletindu-şi degetele cu ale mele şi strângându-le cu putere şi căldură.

— Ai ţipat. Eşti bine?

— Un vis.

Respiram sacadat şi tremurător. Teroarea mea fusese cât se poate de reală. Imaginea trupului neînsufleţit al mamei mi-a fulgerat în minte şi spaima s-a amestecat cu dorul chinuitor de casă. Pe neaşteptate, ochii mi s-au umplut de lacrimi înţepătoare.

Cu cealaltă mână, Liwei mi-a cuprins faţa, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare. Mă mai văzuse plângând o singură dată, la prima noastră întâlnire, pe malul râului. Fără ezitare, m-a strâns ferm în braţe. La rândul meu m-am agăţat de el şi îmbrăţişarea lui a deşteptat în mine un fel de nevoie – neobişnuită şi cumplită. Relaxându-mă, mi-am îngăduit confortul puterii lui şi trupul mi s-a rezemat de al său,

rupând zăgazul care-mi fereca emoţiile.

I-am înmuiat hainele de lacrimi şi mătasea albă era umedă când am ridicat capul. Abia atunci am observat că purta doar roba de noapte; probabil că alergase la mine direct din pat. Pulsul a început să-mi gonească, deşi îl mai văzusem în ţinuta aceasta de mii de ori. Cu un colţ al mânecii i-am tamponat ţesătura subţire, încercând s-o usuc. Inima a început să-i bată mai tare sub atingerea palmei mele şi a încordat braţele în jurul meu, stârnindu-mi o dogoare care mi s-a revărsat în vene.

Toate lunile de prietenie s-au topit; parcă ne-am fi văzut unul pe celălalt pentru întâia oară. Nu mai era tânărul cu care mă împrietenisem, care mă tachina. Atingerea lui îmi înflăcăra simţurile, privirea lui îmi lua aerul. Am ridicat mâna şi i-am dat la o parte de pe faţă părul lung şi ciufulit de somn, care îi lucea întunecat pe fondul robei albe.

Mi s-au depărtat buzele. Ochii i-au fugit la ele, adânci ca două iazuri în miez de noapte. S-a aplecat şi şi-a apăsat gura de a mea cu putere, dar şi cu o delicateţe dureroasă. Am inspirat adânc şi mirosul lui curat s-a amestecat cu parfumul florilor din curte. Cu o mână mi-a cuprins ceafa şi cu cealaltă mi-a încercuit mijlocul. Braţele mi se împletiseră strâns pe după gâtul lui, dar nu înţelegeam cum ajunseseră acolo. Eram îmbrăţişaţi atât de strâns şi răsuflarea lui mi-a alunecat în gură, fierbinte şi dulce, unindu-se cu a mea. M-a apăsat şi mai tare cu buzele, despărţindu-le pe ale mele – şi limbile noastre s-au căutat şi s-au înlănţuit. O fierbinţeală topită mi s-a extins din piept până în picioare. Braţele mi-au căzut moi pe lângă corp şi ne-am prăbuşit pe pat încleştaţi.

O rafală de vânt a năvălit prin uşile deschise.

Albastrul palid al perdelelor din jurul culcuşului s-a înfoiat ca nişte nori fini de mătase. Când zăbrelele ferestrelor au început să zornăie, am sărit deodată în capul oaselor… tremurând, lipsită de căldura lui. Privirea mi-a fugit afară, în curte. Orice trecător ar fi văzut ce făceam. Din fericire, încă era întuneric. Ne era martoră doar luna de pe cer.

S-a ridicat lângă mine, trecându-şi mâinile prin păr.

— Xingyin, îmi pare rău.

Cuvintele lui m-au izbit ca un val de apă rece, trezindu-mă cu brutalitate din reverie. Bineînţeles că aveau să-l lovească regretele! În bezna nopţii, răscolit de milă şi de emoţiile mele revărsate – nu era de mirare că se simţise obligat să-mi facă pe plac. Iar eu nu ezitasem să profit de bunătatea lui.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău.

Am vorbit uşor, ferind privirea şi lăsând părul să-mi umbrească chipul. Din tăcerea lui i-am dedus încuviinţarea.

— A fost o greşeală pentru amândoi. O clipă de nebunie care va fi uitată până-n zori.

O încercare neîndemânatică de a-mi recâştiga demnitatea.

Mi-a apucat mâna strâns, lipind-o de pieptul său.

— De nebunie? În viaţa mea nu mi-am simţit mintea mai limpezită. Vrei să uiţi ce s-a întâmplat între noi? Eu nu pot.

Inima mi-a tresărit violent, ca aripile unei păsări ce se zbate în cuşcă. Dar teama şi raţiunea, mereu vigilente, şi-au ivit capul.

— N-ar trebui să facem asta.

Liwei a înclinat capul spre mine.

— De ce?

O întrebare uluitor de simplă. Dar nu era atât de

uşoară pe cât credea; erau atâtea lucruri e împotriva noastră, despre care el nu ştia nimic... pentru că i le ascunsesem.

A coborât vocea, ca şi când ar fi făcut o mărturisire.

— De mult timp vreau să te sărut.

Dogoarea m-a copleşit din nou, alunecându-mi pe piele ca şi când aş fi stat în soare. Cuvintele lui mi-au alungat îndoielile şi am întins braţele, trăgându-l mai aproape, iar el a aplecat din nou capul spre al meu. Ochii mi s-au deschis larg, apoi s-au închis încet şi m-am pierdut în ceaţa moale a dorinţei, ca şi când aş fi plutit pe un ocean de stele. Când în sfârşit ne-am despărţit, am zăcut încolăciţi în lumina lunii, respirând aspru şi sacadat, până când un tremur al nemişcării a anunţat apropierea zorilor.

Amintindu-mi ce zi era, m-am ridicat împleticit şi am scotocit în sertar în căutarea darului. I-am pus în mână pachetul învelit în mătase şi mi-am stăpânit imboldul de a-l lua vijelios înapoi. Ce valoare putea să aibă o scoică umilă pe lângă comorile lui nepreţuite?

Liwei a dat pânza la o parte şi s-a holbat la scoica dinăuntru. Am luat-o şi am suflat în ea încet, făcând-o să lumineze şi să-şi verse cântecul în cameră. Un cântec vesel, plin de promisiuni şi speranţă – şi de dorinţe arzătoare, mi-am dat seama acum. Cântecul inimii mele, chiar înainte să realizez asta.

Liwei nu s-a clintit până la sfârşit.

— E minunat. Cum se numeşte? a vrut el să afle.

Am zâmbit, în ciuda nodului care mi se pusese deodată în gât.

— Îi poţi da ce nume doreşti. L-am compus pentru tine.

Mi-a luat scoica din mâini şi a ridicat-o din nou, dar

i-am oprit braţul.

— Ascultă-l când nu sunt aici.

Trupul i-a încremenit şi s-a întors spre mine, cercetându-mi chipul.

— Ai de gând să pleci?

— Nu am vrut s-o spun cu sensul ăsta. E un cadou de aniversare, nu de rămas-bun.

Am avut mustrări de conştiinţă din cauza modului în care îi evitasem întrebarea.

Relaxându-se, şi-a împletit degetele cu ale mele din nou.

— Îţi mulţumesc. Niciodată nu am primit un dar mai preţios.

Apoi a adăugat, zâmbindu-mi jucăuş:

— Şi de acum nu va mai trebui să mă rog de tine ca să-mi cânţi.

Am dat înapoi, încruntându-mă la el cu o mânie prefăcută.

— Îţi e atât de uşor să mă înlocuieşti?

— Nu vreau să aflu niciodată.

Oftând amar, mi-a dat drumul şi s-a ridicat din pat.

— Trebuie să plec înainte să se trezească slujitorii.

Mi-am făcut curaj şi am strigat după el.

— Liwei, mâine nu avem lecţii. Ai vrea să petrecem ziua împreună?

S-a oprit la intrare şi a încuviinţat din cap o singură dată, arcuind buzele şi închizând uşile în urma sa.

Rămânând singură din nou, mintea mi s-a deşteptat din vraja ce pusese stăpânire pe mine. M-a copleşit o vinovăţie cumplită şi nemiloasă. Împăratul Celest se arătase neîndurător cu mama, condamnând-o la întemniţarea veşnică. Mi-am amintit cât de mult se temea ea de împărătească şi groaza ei m-a umplut de remuşcări. Cum puteam să am asemenea sentimente

faţă de fiul lor? Atât de slabă eram, de puteam să o trădez cu atâta uşurinţă?

Mi-am masat tâmplele cu degetele, plimbându-mi-le apoi prin păr. Dar nu o trădasem pe mama cu nimic. Chiar şi cufundată în cea mai adâncă durere, niciodată nu-i vorbise de rău pe împărat şi pe împărătească. Nu mi-o va lua în nume de rău; mereu îmi dorise doar fericirea. Eram o persoană independentă, separată de părinţi – aşa cum era şi Liwei. Iar el nu le semăna deloc părinţilor lui. După atât de mult timp petrecut împreună, înţelegeam lucrul acesta mai bine decât oricine altcineva. Fusese prietenul meu cel mai bun, înainte... de a deveni ceea ce însemna pentru mine acum. Şi nu aveam să-l învinovăţesc pentru evenimentele acestea îndepărtate şi pentru nişte circumstanţe asupra cărora nu avea nicio putere.

Cât de mult îmi doream să-mi despovărez inima înaintea lui, să-i dezvălui chipul meu întreg. Liwei nu mi-ar fi făcut niciun rău, dar ezitam să-l amestec în problemele mele, să-l întorc împotriva părinţilor cu care ştiam că avea relaţii atât de încordate. Şi laşa din mine a tresărit sub greutatea dezamăgirii lui; înşelăciunea unei iubite l-ar fi rănit mai profund decât cea a unei prietene.

Detestam aceste minciuni, aceste frici şi îndoieli. Dar nu se comparau cu pericolul de a fi descoperită. Asemenea secrete nu se puteau spune la Palatul de Jad. Şi aici asprimea împăratului şi răutatea împărătesei s-ar fi arătat nemiloase faţă de mine şi de mama. Cu atât mai mult cu cât aflasem despre legăturile dintre familiile noastre. Nu, nu aveam să încalc promisiunea făcută mamei – mai întâi trebuia să mă asigur că nu exista niciun pericol.

Am stat trează în pat până când razele soarelui au

alunecat peste lume. În lumina dimineţii, dorinţa de noaptea trecută s-a estompat până a părut un vis înceţoşat, mai puţin amintirea buzelor lui, care îmi ardea adânc în suflet.

11

Mi-am privit chipul în oglindă. Părul negru îmi cădea lin până la brâu şi pielea îmi strălucea de pe urma după-amiezilor petrecute în soare. Chiar dacă aveam o figură comună, eram mulţumită de ceea ce vedeam – până şi de gropiţa din bărbie, pe care Împărăteasa Celestă o criticase drept semn de temperament coleric.

Am întins mâna după una dintre rochiile mele obişnuite, dar apoi am scos una de mătase albastru-deschis, brodată cu păsări colorate. Când am îmbrăcat-o, un graur cusut cu aţă verde şi-a întins aripile şi a dat un ocol fustei, în zbor. Într-adevăr, forţa mea vitală devenise mai puternică. Minyi rugase o prietenă, o croitoreasă iscusită, să-mi confecţioneze roba aceasta, după ce îmi reproşase că aveam haine prea simple şi anoste. Într-adevăr, şifonierul era plin de haine albe. Nu mă deranjaseră, pentru că-mi aminteau de mama.

Dar acum viaţa căpătase culori vii.

Astăzi m-a cuprins un interes deosebit pentru înfăţişarea mea; rareori mă mai îmbrăcasem cu o asemenea atenţie. Am traversat curtea cu paşi sprinteni, dar în faţa camerei lui Liwei am şovăit. Să fi fost un vis? Dacă nu-şi mai amintea? Mai rău, dacă regreta toate cele întâmplate? Făcându-mi curaj, am deschis uşile şi am intrat.

Se trezise deja şi stătea la masă, îmbrăcat cu o robă de brocart legată în talie cu o centură de mătase neagră. Un inel de argint îi lega în creştet părul care i se revărsa pe spinare ca un râu de cerneală. Avea ochii la fel de întunecaţi ca întotdeauna, dar acum mi se păreau de o sută de ori mai frumoşi.

S-a ridicat în picioare, privindu-mă îndelung.

— Nu te arăta atât de uluită. Pot să mă îmbrac şi fără să-mi ţină cineva hainele.

Cu un zâmbet pe buze, a adăugat:

— Deşi prefer să mi le ţii tu.

Mintea mea perfidă mi-a întruchipat toate clipele în care îi așternusem mătase şi brocart pe umeri. Cum îi atinsesem claviculele cu degetele când îi potriveam faldurile robei, înconjurându-i brâul cu mâinile pentru a-i lega centura. Pe atunci nu acordasem nicio importanţă acestor gesturi, dar acum mi s-a uscat gâtul şi inima a început să-mi gonească.

— Xingyin.

Auzindu-mi numele rostit de buzele lui, am tresărit. M-am uitat la el, observând cutia subţire pe care mi-o întinsese.

— E ziua ta, nu a mea.

— Schimbul de cadouri aduce noroc, a spus el drept explicaţie.

Văzând că nu fac nicio mişcare ca să iau cutia, a deschis capacul şi a scos un ac de păr. Era sculptat în lemn, lăcuit în nuanţe bogate de albastru şi incrustat cu pietre mici şi limpezi, care captau şi reflectau lumina.

Mi s-a tăiat respiraţia. În mod tradiţional, acele de păr se dăruiau ca dovadă de dragoste, dar am înăbuşit speranţa care mi s-a aprins în inimă. Nu ne făcuserăm asemenea promisiuni unul celuilalt. Cât despre noaptea trecută… în lumina zilei nu îi mai înţelegeam limpede semnificaţia.

— L-am făcut acum ceva timp, pe măsura însemnătăţii numelui tău. Mi-a trebuit destul de multă vreme ca să nimeresc culorile.

El îl făcuse? Pentru mine? Era minunat, priceperea lui surprinsese toate nuanţele temperamentale ale

cerului. Şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, chiar dacă ar fi fost doar o bucată lungă de lemn neprelucrat, nu ar fi fost un dar mai puţin preţios pentru mine.

S-a aplecat şi mi-a strecurat acul în păr. Întocmai cum făcuse la prima noastră întâlnire.

— Îţi mulţumesc, am reuşit eu să spun, ridicând ochii la el.

— Avem numai dimineaţa la dispoziţie. Tatăl meu mi-a cerut să ne vedem înaintea banchetului.

A luat cu o mână de pe masă un coş cu mai multe compartimente şi mi-a întins-o pe cealaltă.

— Nu vrei totuşi să vii şi tu diseară? Ar însemna mult pentru mine. Seara ar fi mult mai puţin plictisitoare.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet persuasiv.

Mi s-a pus un gol în stomac la gândul de a le vedea pe Majestăţile Lor Celeste. Dar banchetul se dădea în cinstea lui Liwei şi o parte din mine era curioasă să vadă şi chipul acesta al lui, cel de moştenitor al tronului. Şi în prezent îmi doream să petrec fiecare clipă alături de el, simţind o durere ciudată când ne despărţeam.

— Bine, i-am spus eu. Voi veni.

În curte, Liwei a chemat un nor. Am descoperit că putea părăsi palatul după bunul plac, ceea ce însemna că în curând avea să-şi asume responsabilităţile de la curte. Mi-am stăpânit un fior de nelinişte; nu voiam să umbresc ziua de azi cu îndoieli legate de ziua de mâine şi cu fricile trecutului. Dar, privind norul, n-am putut să nu mă gândesc la ultima dată când zburasem astfel, împreună cu Ping’er. Păşind pe el, Liwei m-a ajutat să mă ridic în spatele său. Norul era moale şi răcoros, dar ferm sub picioarele mele. Când a ţâşnit prin aer, m-am dezechilibrat, dar Liwei m-a apucat de mână ca să mă

sprijine şi nu mi-a mai dat drumul.

După câteva momente, am început să mă relaxez. Norul înainta atât de lin, încât în curând am uitat de temeri. Era mult mai plăcut să zbor în timpul zilei decât să fug în toiul nopţii. Munţi falnici, lacuri sclipitoare şi păduri bogate, ca de smarald, ni se întindeau la picioare ca o pictură. Am trecut printr-o ploaie subţire şi picăturile care mi-au atins pielea au fost răcoritoare ca roua dimineţii. Poate că mi s-ar fi făcut frig din cauza norilor întunecaţi care se adunau, ascunzând soarele, dacă Liwei nu m-ar fi ţinut de mâini, încălzindu-mi tot trupul.

Am aterizat în mijlocul unei păduri cum nu mai văzusem. Nici în Regatul Celest, nici în vise. Piersicii înfloreau cât vedeam cu ochii şi ramurile lor aplecate de flori rozalii şi albe împrăştiau în aer un parfum dulce şi ameţitor. De fiecare dată când adia vântul, puzderii de petale alunecau pe pământ.

Am prins una în palmă. Era moale precum catifeaua şi mai uşoară decât aerul.

— Unde suntem?

— Undeva în Tărâmul Muritorilor.

— În Tărâmul Muritorilor?

Am ridicat vocea alarmată.

Nemuritorilor le era interzis să coboare aici fără permisiunea Împăratului Celest. Cu mult timp în urmă, cutreieraseră lumea aceasta după pofta inimii. Poate că le plăcuse fiorul de putere resimţit când păşeau printre cei mai slabi decât ei şi când le auzeau cântecele de slavă sau rugăminţile îngrozite. În ochii muritorilor, nu erau doar nemuritori; erau zei. Dar astfel provocaseră mari tulburări. Magia îi îngrozea pe muritori. Şi prea multe destine fuseseră schimbate din cauza unor astfel de intervenţii, care unora le

provocaseră o moarte timpurie şi pe alţii îi salvase de calamităţi sortite. Cronicarul destinelor muritoare l-a înduplecat pe Împăratul Celest să dea o lege care le-a interzis nemuritorilor să se aventureze aici după bunul plac. Deşi mulţi au deplâns acest deznodământ, nimeni nu a îndrăznit să-i sfideze porunca. Atunci ţinuturile noastre au fost ascunse de privirile muritorilor şi, an după an, amintirile lor legate de noi s-au apropiat din ce în ce mai mult de mituri şi legende. Acum, când ridicau ochii la cer, nu vedeau decât soarele, luna şi stelele.

— Avem voie să venim aici?

Am privit iute spre cer, aproape aşteptându-mă ca cronicarul destinelor muritoare să coboare şi să ne târască înapoi pentru a fi pedepsiţi.

Liwei a ridicat bucata ovală de jad care-i atârna de brâu, minuţios sculptată sub formă de dragon. Un sigiliu imperial.

— Cu acesta putem merge oriunde dorim, m-a asigurat el, lăsând sigiliul să cadă la loc, unde s-a ciocnit de picătura cerească cu ciucuri. E unul dintre puţinele beneficii câştigate de pe urma discuţiilor nesfârşite de la curte.

După ce ne-am plimbat o vreme prin pădure, ne-am aşezat lângă un pârâu clipocitor. Iarba moale era acoperită de petale şterse, dintre care unele deja se ofiliseră pe margini. O amintire a faptului că aici nimic nu rămânea neschimbat şi că fiecare clipă apropia toate fiinţele de sfârşitul lor inevitabil. N-am putut să nu mă gândesc la tata, închipuindu-mi cum îmbătrânea pe zi ce trece. Am simţit un imbold dureros să-l caut, să merg la el dacă mai era în viaţă. Dar Liwei nu ştia nimic despre părinţii mei şi cum aş fi putut să-i spun?

M-am bucurat că nu mi-a văzut chipul în timp ce

despacheta coşul. A scos o carafă din porţelan cu vin, pere aurii şi diverse chifle aburinde – unele umplute cu pastă de fasole dulce, altele pline cu carne. Când m-am întins după o chiflă, mâna mi s-a ciocnit de a lui.

A tras farfuria înapoi.

— Ce zici să ne întrecem pentru astea?

Am mormăit în gând. Neavând arcul, probabil că m-ar fi bătut cu orice altă armă. Şi, chiar dacă nu ţineam la asemenea premii, nici nu voiam să pierd. Fără să-mi observe nemulţumirea, Liwei a căutat pe jos până când a găsit două beţe solide şi mi-a aruncat unul.

L-am prins din aer.

— Nu ţi se pare că eşti avantajat? Te pricepi mai bine la sabie. Cel puţin pentru moment, am bombănit eu.

M-a înconjurat cu mişcări graţioase, de prădător.

— Deja îţi accepţi înfrângerea?

Am sărit în picioare într-o clipă, strângând degetele pe scoarţa aspră a băţului.

O bucată de mătase albă i-a apărut în palmă.

— Îmi voi acoperi unul dintre ochi, dar, chiar şi aşa, voi câştiga.

— N-ai decât, am spus eu pe un ton dulce, străduindu-mă să nu scrâşnesc din dinţi.

Aş fi putut să-i refuz propunerea arogantă, dar eram hotărâtă să profit de orice avantaj, numai să-i mai ştirbesc din orgoliu.

O adiere de vânt s-a revărsat printre copaci, împrăştiind o ploaie de flori peste noi în timp ce ne-am aşezat faţă în faţă. Întâi m-am repezit la partea cu ochiul acoperit, sperând să-l iau prin surprindere. Liwei a ridicat băţul imediat, parând lovitura şi sărind iute înapoi pentru a-mi lovi gamba. Am şuierat şi m-am

învârtit ca să-l lovesc în piept. A expirat zgomotos printre buze când am sărit în spate şi, în clipa următoare, ne-am aruncat unul la altul fără nicio reţinere. Liniştea pădurii a fost spulberată de scrâşnetele paşilor noştri pe pietre şi pe frunzele uscate şi de ciocnirile beţelor. N-am putut să nu-i admir tehnica – ataca în forţă, dar se retrăgea rapid şi fiecare mişcare era stăpânită, dar liberă. Îi ţineam piept cu mai mult succes decât mă aşteptasem şi am sperat că voi avea norocul să câştig. Sesizând o oportunitate, am fandat înainte, dar Liwei s-a lăsat pe spate şi băţul meu a spintecat aerul, înainte să pot da înapoi, lovitura lui puternică mi-a azvârlit băţul din mână.

Mi-am înăbuşit ţipătul, încercând să-mi ascund frustrarea.

— Dacă ne-am fi întrecut cu arcul, te-aş fi învins cu *ambii* ochi închişi.

Am luat o chiflă din coş şi i-am aruncat-o.

A prins-o, dar îndată mi-a oferit-o mie.

— Poftim, ia-o tu.

— E premiul tău.

Luând o pară, mi-am înfipt dinţii în carnea ei fragedă şi seva dulce şi parfumată mi-a umplut gura. Când a încercat să mi-o ofere din nou, am clătinat din cap.

— Vrei să mă provoci la întrecere pentru dreptul de a nu o mânca? am întrebat eu cu viclenie.

Mi-a adresat o privire rece ca gheaţa şi apoi a muşcat din pâinea moale. Aroma bogată de carne de porc friptă a plutit până la mine, un miros delicios.

— Vezi să nu te îneci, am spus cu un zâmbet câtuşi de puţin prefăcut.

A meritat să rămân cu foamea mea ca să surprind expresia iritată care i-a fulgerat pe chip. Pierdusem

întrecerea şi totuşi reuşisem cumva să câştig avantajul. Privind cerul înnorat, m-am minunat de faptul că toate păreau mai frumoase. Nici norii de ploaie nu mai erau sumbri şi ameninţători, ci impresionau prin măreţia lor întunecată.

După-masă, mi-a turnat o cupă de vin. Am încremenit când am simţit parfumul delicat al copacilor de osmanthus plutind în aer şi mi-am amintit de pădurea plină de flori albe ca luna.

Încordând degetele pe cupă, am ridicat-o pentru un toast.

— Să ai parte de fericire veşnică!

M-a privit îndelung.

— Cea mai bună urare ar fi să fiu veşnic la fel de fericit cum sunt acum.

Vinul mi-a alunecat pe gât cald şi ameţitor. După ce ne-am golit ceştile, le-a umplut din nou şi a ridicat-o şi el pe a lui.

— Să ţi se împlinească toate visurile!

M-am întrebat ce ar fi spus dacă ar fi aflat care erau acestea. Multă vreme, visul meu fusese să recuperez cele pierdute în trecut. Dar după ultima noapte sau poate chiar mai dinainte, o speranţă pentru viitor îmi încolţise în inimă.

— Care sunt visurile tale? a întrebat el, aşa cum mă întrebase şi cu o zi înainte, ca şi când mi-ar fi smuls gândul din minte.

— Să fiu alături de cei pe care-i iubesc, am spus eu după un moment de tăcere.

Era adevărat, dar un soi de adevăr gol, poleit cu amăgiri.

Când i s-au întunecat ochii şi s-a aplecat spre mine, respiraţia mi s-a accelerat.

— Dar m-aş mulţumi şi să te înving astăzi.

Am bolborosit primul gând care mi-a venit în minte şi m-am blestemat când Liwei a dat înapoi.

S-a întins pe iarbă, împreunându-şi mâinile la ceafă.

— Ai vrea să-mi dovedeşti măiestria cu care te-ai lăudat adineauri?

— De ce nu? N-am de gând să te menajez doar pentru că e ziua ta.

Nu simţeam cu adevărat încrederea aceasta cu care vorbisem; niciodată nu mai trăsesem cu ochii acoperiţi.

Înaintea noastră, pe pământ, s-a materializat un arc auriu, cu pene superbe sculptate de-a lungul braţelor.

— Voiam să-ţi arăt asta, a spus Liwei, ridicându-se în picioare. E una dintre cele mai puternice arme din vistieria noastră. Poate că e o ocazie bună s-o testăm.

Am ridicat arcul şi degetele m-au furnicat când am atins metalul.

— Unde sunt săgeţile?

Liwei a venit în spatele meu şi trupurile ni s-au apropiat până la câţiva centimetri. Cu braţele întinse de o parte şi de alta a mea, m-a îndrumat să ridic arcul şi să-i întind coarda argintie. Pulsul mi-a vâjâit şi mi s-a învârtit capul. În postura actuală aş fi ratat orice ţintă, chiar şi de la o distanţă de cinci paşi.

O săgeată înflăcărată mi-a apărut în mână, sfârâind de parcă ar fi fost vie. Aş fi scăpat arcul de surprindere dacă Liwei nu m-ar fi strâns de mâini şi mai tare. Când în sfârşit am relaxat coarda, săgeata a dispărut.

— Există puţine arme la fel de puternice ca aceasta. Fiecare săgeată lansată de Arcul Focului de Phoenix poate provoca răni grave dintr-o singură

lovitură. Dar numai cei cu o forţă vitală puternică pot mânui asemenea arme în mod eficient, m-a prevenit el.

M-am holbat la arc, amintindu-mi coperta ştearsă a cărţii aceleia scrise de muritori. Să fi fost adevărat că tata doborâse păsările soarelui cu ajutorul unui arc de gheaţă? Cu o armă fermecată din Tărâmul Nemuritorilor?

— Ar putea fi folosite şi de cineva cu o forţă vitală slabă, de exemplu, de un muritor? am întrebat eu.

Liwei s-a gândit câteva momente.

— Obiectele magice au şi ele puteri proprii. Cele mai multe pot fi folosite de oricine. Chiar şi de muritori. Dar, cu cât mânuitorul e mai puternic, cu atât obiectul devine mai potent – pentru că se foloseşte de energia persoanei care îl manipulează pentru a o suplimenta şi a o regenera pe a sa. Dacă arcul acesta ar fi folosit de cineva cu o forţă vitală slabă, nu doar că persoanei respective i-ar fi greu să-l stăpânească, dar puterea lui ar fi cu mult slăbită.

— Cum se foloseşte arcul acesta de energia noastră? Nu pare diferit de celelalte.

S-a aplecat şi mai mult şi respiraţia lui mi-a şerpuit în ureche.

— Armele precum Arcul Focului de Phoenix formează legături cu persoanele care le mânuiesc, absorbindu-le energia pe nesimţite. De aceea sunt puternice, dar şi periculoase.

— Periculoase? am repetat eu, încercând să mă gândesc la orice altceva, numai nu la căldura trupului său, care se contopea cu a mea.

— Periculoase, pentru că, în toiul luptei, se poate ca mânuitorii acestor arme să nu-şi dea seama câtă energie au consumat. Până când e prea târziu, a spus

el cu gravitate.

Am înghiţit în sec, amintindu-mi avertismentul sever al doamnei Daoming, care-mi spusese să nu mă secătuiesc. Depărtându-mă de braţele lui, i-am întins arcul.

— Tu primul.

— Te-ai gândit la vreo provocare anume?

— Ce spui ca de data asta să ne întrecem în precizie, nu în viteză? am propus eu, gândindu-mă la înfrângerea mea din trecut.

Liwei s-a aplecat şi a cules două flori de piersic ofilite. Magia lui s-a revărsat peste ele şi şi-au recăpătat culoarea, cu petalele lucind ca şi când ar fi fost sculptate din cuarţ roz.

— Va câştiga cel care le nimereşte de la distanţa cea mai mare.

Am luat din palma lui una dintre flori, care se făcuse tare ca piatra.

I-a dispărut atitudinea glumeaţă şi a privit înainte cu ochii mijiţi, cu arcul înălţat şi cu coarda întinsă. Când a încuviinţat din cap, am aruncat prima floare. A zburat pe cer, mai iute decât o pasăre colibri, învârtindu-se în aer. Au trecut câteva secunde şi floarea a devenit un punct mic pierdut în zare. Săgeata lui Liwei a ţâşnit cu o zbârnâitură, spărgând petalele cu o explozie de scântei înflăcărate.

O tragere excelentă. Nu ştiam dacă voi putea s-o întrec cu ochii acoperiţi. Îmi venea să-mi retractez lauda de mai devreme şi să cer condiţii de întrecere egale – dar mi-am înăbuşit pornirea şi am luat arcul. Nerăbdătoare să-i încerc puterea, am plimbat degetele pe coarda sclipitoare, mai rigidă decât cele împletite din mătase.

Când Liwei mi-a legat pânza albă la ochi, mi-a atins

obrajii cu încheieturile degetelor. Nu era momentul potrivit să-mi distragă atenţia şi am inspirat adânc ca să-mi limpezesc mintea.

Simţindu-mă pregătită, am încuviinţat din cap. Un freamăt discret a rupt tăcerea, un vâjâit stins care s-a diminuat cu fiecare clipă. Deja era aproape imperceptibil, dar am aşteptat, ciulind urechile. Tocmai în clipa în care sunetul a dispărut cu totul, am eliberat săgeata – a şuierat prin aer, lovind cu un pocnet subţire. Ceva s-a sfărâmat şi a luat foc cu un sâsâit.

Am ridicat mâna ca să-mi dau jos legătura de la ochi, dar nişte braţe puternice m-au încercuit şi mirosul de iarbă încălzită de soare mi-a copleşit simţurile. Mi-a strivit buzele, depărtându-le cu putere, şi i-am gustat respiraţia caldă, parfumată de aroma dulce a vinului. M-am cutremurat, nu de frig, ci din cauza dogorii care mi se împrăştia în vene. Apucându-l de umeri, l-am apropiat şi mai mult. Gura i-a alunecat în jos, trasându-mi o dungă fierbinte pe gât cu o poftă disperată, care mi-a tăiat răsuflarea. Mi-am smuls legătura cu mâna liberă şi am clipit în strălucirea subită a luminii. Am căzut pe pământ împreună, pe covorul de petale mai moale decât orice pat… şi trupul mi s-a aprins, mistuit de o mie de senzaţii licăritoare.

Primele picături de ploaie au fost blânde şi firave şi uşor de trecut cu vederea. Dar în curând s-au transformat într-un potop, imposibil de ignorat. Am zăcut pe pământ, lăsând ploaia să ne acopere şi să ne scalde ca şi când am fi înotat în râu.

Respiram greu şi sacadat şi degetele ni se încâlciseră în iarba umedă.

— Cine a câştigat? am întrebat eu, revenind la clipa prezentă.

Mi-a adresat o privire uluită.

— Asta te preocupă în asemenea momente?

— Eu am câştigat, mi-am răspuns singură la întrebare, oftând mulţumită.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ai fi câştigat tu, nu mi-ai fi distras atenţia. Mi-ai fi făcut în ciudă. Fără milă.

S-a ridicat într-un cot şi m-a privit îndelung.

— Aşa crezi? a întrebat el pe un ton îndurerat. Prea bine. Sărutul nu are nicio legătură cu înfăţişarea ta din clipa în care ai întins coarda şi ai nimerit ţinta, deşi aceasta dispăruse deja.

A clătinat din cap.

— De ce m-am îndrăgostit de cineva căreia îi face atât de multă plăcere să-mi calce în picioare mândria?

Am despărţit buzele uluită.

— Te-ai… îndrăgostit de mine?

— După tot timpul petrecut împreună, crezi că am avut de ales?

Mi-am aşezat palma pe pieptul lui. Nu era momentul pentru glume frivole.

— Vorbeşti serios?

Lumina din ochii lui mi-a pârjolit o cărare spre inimă, în timp ce mâna s-a întins să o ia pe a mea.

— Da.

În copilărie mama mă sfătuise să nu privesc direct la soare, spunându-mi că intensitatea strălucirii lui ar fi putut să mă orbească. Poate că ceva asemănător îi spusese şi mama ei. Aşa o fi fost pentru muritori, dar acum mă îndoiam că un asemenea lucru ar fi putut dăuna vederii nemuritorilor. Totuşi, îi reţinusem avertismentul – de fiecare dată când vedeam pe cer globul acela înflăcărat, îi întorceam spatele sau îmi feream privirea instinctiv. Astăzi îndrăznisem în sfârşit să privesc la soare, îngăduindu-i luminii să

strălucească nestingherită în mine şi să mi se reverse în vene până când fiinţa mea a început să sclipească. Niciodată nu-mi închipuisem că ar putea exista o bucurie atât de arzătoare şi niciodată nu aveam să mă mai mulţumesc să rămân în umbră.

După ploaia torenţială, cerul a redevenit senin. Liwei a chemat un nor care să ne ducă acasă şi pe drum ne-am uscat hainele. Dacă ne-am fi întors uzi leoarcă, am fi stârnit întrebări indiscrete şi bârfe nedorite. Zburând înapoi spre Palatul de Jad, mi-am simţit spiritul mai uşor decât norii pe lângă care treceam.

Întoarsă în cameră, m-am întins în pat, plutind ca într-un vis. Gândul nu-mi stătea la odihnă şi entuziasmul care-mi curgea în trup înăbuşea orice speranţă de somn. Auzind bătăi, am deschis uşile şi am dat cu ochii de un slujitor care-mi întindea un sul de hârtie legat cu un şnur de mătase.

— Înălţimea Sa a poruncit să vă dau asta.

Când am luat hârtia şi i-am mulţumit, slujitorul a adăugat:

— Cineva îl aşteaptă pe Înălţimea Sa afară.

Întrebându-mă cine ar fi putut să fie, am ieşit în curte şi am găsit o fată aşezată în pavilion. Aura ei era caldă şi uşoară, dar pulsa, plină de putere. Era izbitor de frumoasă, cu ochi oblici cu colţurile ridicate pe chipul în formă de inimă, cu trăsături delicate. Silueta ei înaltă era înveşmântată în mătase trandafirie şi părul negru îi era prins cu agrafe aurii de care atârnau şiraguri de rubine ce străluceau cu flăcări interioare. Am salutat-o cu o plecăciune. Să fi fost fiica vreunui curtean sau una dintre domnişoarele favorizate de împărătească?

— Prinţul Liwei e aici?

Vocea ei era blândă şi dulce.

Un ghimpe de nelinişte mi-a înţepat inima, dar i-am zâmbit amabil.

— Înălţimea Sa se vede cu Majestăţile Lor Celeste.

Când am văzut cum i se înmoaie umerii, am adăugat:

— Eu pot să vă ajut cu ceva?

— Am un cadou pentru Înălţimea Sa, dar pot să i-l dau mai târziu.

Fata a coborât ochii la o pictură de pe masă, terminată pe jumătate, întruchipând un piersic înflorit. Câteva pensule se înmuiau într-un vas cu apă şi, alături, o tavă de porţelan era încă umedă de la vopsea. Probabil că Liwei pictase aici cu scurt timp în urmă.

— Aceasta e opera prinţului Liwei? A plimbat degetul pe contururile ramurilor. E foarte frumoasă.

— Înălţimea Sa are multe talente, am spus eu.

Ridicându-se ca să plece, a lovit o pensulă cu cotul. O vopsea verde-închis a împroşcat pictura.

Tânăra a exclamat şi a scos o batistă de mătase, tamponând agitată hârtia. M-am repezit să o ajut şi am lovit vasul cu apă. Acesta s-a vărsat pe masă, înmuind opera în numai câteva clipe. Din copacul pictat cu atâta fineţe mai rămăsese doar o harababură umedă, în care se întrezăreau doar pete verzi întunecate.

Tânăra a răsucit batista între degete şi gâtul ei s-a chinuit să formuleze cuvinte pe care nu a reuşit să le rostească.

— Poate că vântul a fost de vină, am spus eu cu un aer solemn.

S-a întors spre mine clipind.

— Sau vreo pasăre, a încuviinţat ea repede.

Ochii ni s-au întâlnit într-un moment profund de

înţelegere. După scurt timp a plecat, întorcând o ultimă privire spre curte.

M-am întors în cameră şi am desfăşurat hârtia primită de la Liwei. Era o pictură care mă întruchipa sub un copac înflorit, cu o săgeată trasă în coardă, aşteptând să-şi ia zborul. Aveam privirea concentrată asupra ţintei, buzele încordate cu hotărâre şi spatele drept şi falnic. Mi s-a iuţit pulsul la gândul că mă vedea astfel – puternică şi, cumva, frumoasă.

În marginea de jos a hârtiei era scris un mesaj cu liniile lui groase de pensulă.

Ai câştigat întrecerea, dar nu şi premiul cel mai de preţ.

Un zâmbet mi s-a întins pe chip la amintirea îmbrăţişării noastre de mai devreme. Luând o coală de hârtie, am înmuiat pensula în cerneală şi am scris un răspuns:

În jocul inimilor nu există premii.

Mama ar fi fost încântată de mine; îmi mai cizelasem caligrafia. Împăturind biletul, l-am pus în pungă. Diseară aveam să găsesc un moment potrivit în care să i-l dau.

12

Sala Luminii de Răsărit nu avea tavan, ci se deschidea spre cerul înstelat. Pereţii din piatră albă erau brăzdaţi de firişoare de aur pur şi podeaua era pardosită cu plăci de jad sculptate în formă de flori. Încăperea era luminată de stâlpi de cristal strălucitor şi de sutele de lampioane de mătase atârnate între ei, ce radiau nuanţe arzătoare purpurii şi stacojii. Parfumul de flori rare înmiresma aerul, amestecându-se cu aromele delicioase ale mâncărurilor înghesuite pe mesele din lemn de trandafir. Mult râvnitele piersici nemuritoare erau adunate pe platouri de argint, pentru a fi împărţite după bunul plac al Împărătesei Celeste. Chiar şi una dintre piersicile acestea, de un ivoriu cremos cu nuanţe trandafirii divine, ar fi avut puterea să întărească forţa vitală a unui nemuritor sau să prelungească viaţa unui muritor.

Până şi în Regatul Celest, o asemenea decadenţă era rară. Invitaţii scump înveşmântaţi se salutau exuberant, cu obrajii îmbujoraţi de entuziasm şi de vin. Abia sosisem şi deja mă pierdusem în oceanul de străini.

Cineva m-a lovit uşor pe umăr. Era generalul Jianyun, care de data aceasta renunţase la uniformă şi purta o mantie lungă din brocart argintiu aşternută peste o robă cenuşie. Mi-am împreunat mâinile şi am făcut o plecăciune, bucuroasă că întâlneam un cunoscut.

— E primul tău banchet? a întrebat el.

— Da. Înălţimea Sa m-a invitat.

A urmat o tăcere scurtă.

— Ei? Te-ai mai gândit la propunerea mea? a întrebat el fără ocoliş.

Am aţintit privirea la o dală de jad, străduindu-mă să formulez un răspuns. Da, înainte m-aş fi apucat cu dinţii de o asemenea oportunitate. Dar o temere nouă îmi pulsa acum în inimă la gândul despărţirii de Liwei pentru săptămâni, poate luni în şir. Nu se putea spune că ocupase locul mamei în gândurile mele, ci mai curând că inima mi se despicase în două, pe când înainte fusese întreagă. Aveam să accept, ştiam sigur că aveam să accept, dar, din egoism, voiam să mai zăbovesc aici o vreme. Dragostea noastră era prea nouă, prea valoroasă încât să o periclitez fără discernământ.

M-am hotărât să discut problema cu Liwei chiar în seara aceea. După festivităţi, aveam să îi mărturisesc adevărul după putinţă, fără să dezvălui numele mamei. Avea să înţeleagă, fără să insiste să afle mai mult. Şi poate că împreună aveam să găsim o soluţie.

— Generale Jianyun, poate că ar fi mai bine să nu discutăm asemenea probleme cu ocazia aniversării Înălţimii Sale.

Speram să-mi îngăduie această amânare.

A încruntat din sprâncene nemulţumit, dar a încuviinţat din cap şi a întors privirea spre sala aglomerată.

— Recunoşti pe vreunul dintre păunii ăştia?

Un râset sufocat mi-a izbucnit din gât şi am tuşit, încercând să-l camuflez.

— Sunt în armată de prea mult timp. Nu măgulesc pe nimeni şi spun doar ceea ce cred. Crede-mă pe cuvânt, ceata asta de curteni nu ştie decât să îmbrace pene scumpe şi să ciripească complimente goale.

Generalul Jianyun a strâmbat dezaprobator din buze şi a arătat cu capul spre un bărbat din faţa noastră.

— Dar acela e mai curând o cioară vicleană. E sfetnicul credincios al împăratului, dar sfaturile lui servesc adesea propriilor sale interese.

Rareori se întâmpla ca generalul Jianyun să-i critice atât de usturător pe ceilalţi şi m-am întrebat cine era acel bărbat care îi câştigase dispreţul. Nu îi vedeam faţa, doar roba purpurie şi fină şi mănuşile palide care-i îmbrăcau mâinile... Un accesoriu neobişnuit, care mi-a sărit în ochi. Era ministrul Wu, care s-a întors valvârtej, de parcă ne-ar fi simţit privirile. Pe mine m-a ignorat, dar, strângând din buze, a făcut o plecăciune înaintea generalului Jianyun. Vederea ministrului mi-a întors stomacul pe dos, răscolindu-mi vechea suferinţă şi groază.

Eram atât de pierdută în gânduri, încât a fost cât pe ce să mă lovesc de nemuritorul înalt care s-a oprit în faţa noastră, cu frunzele de bambus brodate ale robei sale foşnind pe fondul mătăsii ca de smarald. O centură cenuşie îi lega brâul şi avea părul strâns într-un coc lucios în creştetul capului, fixat cu un ac de abanos. Aura i s-a revărsat peste mine; răcoroasă şi proaspătă, dar densă şi puternică. Ca un vânt tomnatic îngreunat de frunze strivite şi ploaie. Şi-a plimbat ochii negri peste mine fără interes, după care l-a salutat pe generalul Jianyun, împreunând mâinile şi aplecându-se cu ele întinse înainte.

Străinul l-a luat pe general deoparte, fapt ce mi-a permis să-l privesc mai atent. Postura lui dovedea un simţ al autorităţii, deşi nu părea cu mult mai în vârstă decât mine – doar dacă nu cumva era unul dintre nemuritorii aceia deosebit de puternici, care-şi ascundeau sutele de ani cu ajutorul forţei lor vitale. Avea un chip captivant; pomeţi înalţi, o bărbie pronunţată şi buze armonios conturate, dar cam

severe. Nu-mi aminteam să-l fi văzut pe terenul de antrenament, dar mă îndoiam că era fost curtean, judecând după maniera în care îşi plimba nerăbdător privirea prin încăpere, ca şi când tot acest fast l-ar fi plictisit.

Am făcut un pas în faţă, vrând să-mi iau la revedere. Nu-mi făcea nicio plăcere să fiu exclusă şi trecută cu vederea ca o simplă mobilă, deşi mă intimida şi ideea de a naviga prin mulţime de una singură.

Generalul Jianyun a tresărit, de parcă ar fi uitat de prezenţa mea.

— Ah, Xingyin. L-ai cunoscut pe căpitanul Wenzhi?

Vestitul comandant? Unul dintre cei mai destoinici războinici ai regatului, în ciuda faptului că era mai mare decât mine cu numai o sută de ani? Dar, înainte să-l pot saluta, mi-a întors spatele brusc, ca şi când ar fi vrut să scape de mine. Era nesuferit, am decis eu, muşcându-mi limba, încercând să nu permit impoliteţii lui să mă deranjeze, deşi m-am supărat cumplit pe mine însămi pentru faptul că dorisem să-l cunosc.

— Xingyin e tovarăşa prinţului Liwei, a adăugat generalul Jianyun.

Atunci tânărul şi arogantul căpitan s-a întors deodată spre mine şi chipul i s-a luminat, plin de interes.

— Cea care se antrenează alături de Înălţimea Sa? Arcaşul?

— Da, am răspuns scurt, încă iritată de obrăznicia lui de mai devreme.

— M-am întors abia acum câteva zile. Te-am văzut ieri, pe teren, când ai nimerit discurile acelea. Nu am mai văzut o asemenea pricepere în mânuirea arcului.

Un zâmbet i-a plutit pe buze.

Am clipit, recunoscându-l în sfârşit. Soldatul înalt care aplaudase primul.

Privirea i-a alunecat pe mătasea azurie a robei mele şi pe magnoliile crem cu mijlocurile aurii, brodate pe fustă. La brâu aveam legată o centură din brocart verde, străpuns cu fire de argint. În păr aveam acul primit în dar de la Liwei.

— Îmi cer iertare că nu te-am recunoscut mai devreme. În ţinuta aceasta, arăţi…

Vocea i s-a stins şi i s-au înroşit vârfurile urechilor.

— Ca un păun inutil? am încheiat eu fraza în locul lui, zâmbindu-i larg generalului Jianyun.

Căpitanul Wenzhi nu a râs.

— Voiam să spun că, în ţinuta aceasta, îţi este ascuns chipul adevărat de războinică.

Complimentul lui mi-a făcut o plăcere neaşteptată. Poate că totuşi nu era atât de nesuferit pe cât crezusem.

— Ai vrea să stai lângă noi? m-a invitat el.

Am acceptat bucuroasă. Tocmai îl zărisem pe tatăl domnişoarei Meiling şi eram tot atât de nerăbdătoare să păstrez distanţa faţă de el cum şi el voia să mă evite pe mine.

Masa noastră se afla în faţă şi de aici podiumul se vedea foarte bine. Acolo, o masă din lemn de trandafir se întindea înaintea tronurilor din jad alb, flancate de o parte şi de alta de alte jilţuri mai mici. În seara aceasta, musafirii de viţă regală aveau onoarea de a sta alături de Majestăţile Lor Celeste, deşi încă nu îşi făcuseră apariţia.

Apoi peste încăpere s-a aşternut tăcerea. Aerul a vibrat de putere la intrarea familiei regale şi toţi s-au grăbit să îngenuncheze. Am ridicat capul un centimetru ca să-l văd mai bine pe împăratul care îmi întemniţase

mama. Chiar şi înconjurat de cei mai puternici nemuritori ai ţinutului, Împăratul Celest strălucea. Aura lui sfârâia cu o putere impenetrabilă; ca a unui munte de stâncă sau a unui gheţar nesfârşit. Pe roba lui de un galben briliant erau brodaţi dragoni stacojii şi azurii care zburau printre nori învolburaţi Cadrul de aur bogat ornat al coroanei sale era fixat pe o bază incrustată cu nestemate, de care atârnau şiraguri de perle lucitoare. Acestea i se legănau înaintea frunţii, răsfrângând lumina cu fiecare mişcare. Chipul lui era fără vârstă, chiar şi în comparaţie cu ceilalţi nemuritori, tenul lui neted nu purta nici vitalitatea tinereţii, nici poverile timpului. În pupilele sale întunecate am observat un crâmpei de asemănare cu fiul lui – dar adâncimile lor opace erau lipsite de căldură. Nu părea deosebit de înfiorător, dar ceva din aspectul lui mi-a îngheţat măruntaiele.

Liwei s-a oprit în faţa mea, plecând capul în semn de salut. Dar zâmbetul îi era reţinut, iar ochii îi erau lipsiţi de viaţă. Oare ar fi vrut să se întoarcă în camera sa? Aş fi vrut să-l întreb, dar nu aici. Nu acum. Chiar şi numai prin faptul că-mi acordase atenţie încălcase protocolul care îi impunea să salute musafirii onoraţi mai întâi. A trecut mai departe şi am privit după el cu ochi mari ca luna, cu pulsul zvâcnindu-mi în vene, în seara aceasta era magnific, mantia sa din brocart întunecat ca noaptea se despărţea, dezvăluind o robă alb-argintie, ce sclipea ca urzită din lumina stelelor. Avea părul strâns sub o coroană din aur şi safir şi fixat cu un ac ornat.

— Monarhii celor Patru Mări.

Generalul Jianyun mi-a făcut semn spre podium, interpretând greşit interesul meu aprins.

— Rareori îi vezi împreună. Relaţiile dintre ei au

devenit încordate după ce Marea de Vest şi Marea de Nord au sprijinit Ţinutul Demonilor. Dar acestea s-au întâmplat în trecut; poate că întâlnirea de astăzi anunţă un început nou.

Toţi purtau robe de diverse nuanţe de albastru şi verde, dar aici asemănările se opreau. Părul lung al regelui Mării de Est lucea ca argintul topit pe fondul tenului său întunecat, pe când ochii verzi ai reginei Mării de Sud sclipeau pe chipul palid al acesteia. Ceilalţi doi monarhi s-au aşezat ţeapăn pe jilţuri. Unul purta o coroană din coral, iar celălalt o coroană din peruzea şi perle.

— Cine stă lângă ei?

Am holbat ochii la nemuritoarea uluitor de frumoasă, cu părul în bucle din care sclipeau flori din pietre preţioase.

— Nemuritoarea Florilor. Grădinile noastre minunate sunt rodul eforturilor ei. Am văzut-o înviind o grădină veştejită cu o simplă mişcare a încheieturii, deşi nu e la fel de puternică precum predecesoarea ei, a spus generalul Jianyun.

— Ce s-a întâmplat cu predecesoarea ei?

Rareori se întâmpla ca nemuritorii să-şi cedeze poziţiile.

— Doamna Hualing a ales să trăiască departe de Regatul Celest, în Codrul Primăverii Eterne. Un loc pe care l-a cultivat după bunul plac.

Am aşteptat să povestească mai departe – pentru că nemuritoarea respectivă îmi stârnise curiozitatea –, dar generalul a tăcut, bătând cu degetele în masă.

Atunci a vorbit căpitanul Wenzhi.

— Celeştilor nu le place să vorbească despre ea. Poate că le aminteşte ce li s-ar putea întâmpla până şi celor mai puternici dintre ei dacă ar pierde favoarea

împăratului nostru.

Generalul Jianyun s-a încruntat.

— Nici vouă, locuitorilor celor Patru Mări, nu v-ar cădea bine să-l supăraţi pe împăratul nostru.

Mă pregăteam să-l întreb pe căpitanul Wenzhi din care dintre cele Patru Mări se trage, dar atunci a vorbit din nou.

— Se spune că doamna Hualing îşi neglija îndatoririle de zeci de ani când curtea a solicitat Majestăţii Sale Celeste să-i revoce poziţia. De atunci, nu a mai fost văzută. Au trecut sute de ani.

M-am întrebat de ce împăratul nu o înlăturase din funcţie mai devreme, având în vedere că în cazul altora nu părea să tolereze nici cel mai mic semn de nesupunere. Dar apoi toate privirile s-au întors spre intrare şi şoapte entuziasmate au animat mulţimea. M-am întors şi am văzut două nemuritoare apropiindu-se de podium.

— Regina Fengjin şi fiica sa, prinţesa Fengmei, din Regatul Phoenixului, mi-a spus căpitanul Wenzhi.

Numele ei m-a trăsnit ca o lovitură. Prinţesa despre care se zvonea că fusese logodită cu Liwei? Mantii sclipitoare din pene aurii le atârnau de umeri, îmbrăcându-le robele lungi din brocart stacojiu decorat cu perle. Pe capul reginei strălucea o coroană din rubine roşii ca focul. Când prinţesa a înălţat fruntea, mi s-a strâns pieptul. Era fata pe care o întâlnisem mai devreme în curte, partenera mea în distrugerea nefericită a picturii lui Liwei. Împărăteasa i-a primit călduros, ridicându-se şi indicându-le locurile. Ceva mi s-a încolăcit strâns în jurul inimii când prinţesa a ocupat locul de lângă Liwei, al cărui chip parcă era sculptat în piatră.

Am inspirat adânc, hotărâtă să nu-mi pierd buna

dispoziţie. Din fericire, generalul Jianyun ştia multe lucruri interesante despre nobilii musafiri şi nu a ezitat să mi le împărtăşească. În mare parte, căpitanul Wenzhi a păstrat tăcerea, dar a fost foarte grijuliu cu mine, având grijă să am mereu cupa plină şi să îmi pună în farfurie cele mai alese delicatese.

De fiecare dată când ridicam ochii, întâlneam privirea lui Liwei. Pe parcursul serii, chipul i-a devenit mai întunecat decât o noapte fără lună şi mai fulgerător decât o furtună de primăvară. În clipa de faţă, arăta mai fioros decât Împărăteasa Celestă.

Căpitanul Wenzhi s-a aplecat spre mine.

— De ce se uită încruntat la tine Înălţimea Sa?

— Cred că te înşeli, am spus eu repede, încercând să-mi ascund jena.

M-a privit cu neîncredere. Dar apoi a ridicat din umeri.

— Atunci probabil că se uită la mine.

Poate că vinul îmi dezlegase limba sau poate că de vină era maniera informală în care îmi vorbea, dar am răspuns:

— Crezi că ai o înfăţişare atât de plăcută? Nu toţi încremenesc de admiraţie când te văd.

— M-ar interesa să aflu părerea ta.

A ridicat provocator din sprâncene.

— Chiar dacă nu ţi-ar face nicio plăcere?

— Mai ales în cazul acesta, a spus el pe un ton mai grav.

Am râs – un sunet gol, pentru că nu reuşeam să-mi alung sentimentul de nelinişte, senzaţia că ceva nu era tocmai în regulă. *De ce* se încrunta Liwei la mine? Altfel nu puteam să-i descriu buzele încordate şi ochii care-i mistuiau pe ai mei ca nişte tăciuni.

Din păcate, a observat şi împărăteasa. Mi-a făcut

semn cu degetul şi teaca de aur ascuţit de pe degetul acesteia a lucit în lumină. Abia atunci mi-am dat seama că acelea nu erau simple podoabe, ci Ghearele Phoenixului, despre care se spunea că ar fi fost unse cu o otravă puternică.

Ridicându-mă încet, m-am dus înaintea podiumului şi am îngenuncheat, aşteptându-i porunca.

Privirea ei tăioasă m-a dus cu gândul la un şoim care se năpusteşte asupra prăzii.

— Acul tău de păr e minunat, cu adevărat o comoară rară. De unde îl ai?

Tonul catifelat al vocii îi camufla pumnalele ascunse în cuvinte.

Sângele mi-a năvălit în obraji şi m-am chinuit să găsesc un răspuns. Unul politicos sau vreo replică abilă, orice, numai nu tăcerea aceasta asurzitoare, care sugera o vinovăţie inexistentă.

Liwei s-a ridicat şi a împreunat mâinile în faţă, făcând o plecăciune.

— Onorabilă mamă, eu i l-am oferit în dar.

— Ai noroc că fiul meu este atât de generos. Cum intenţionezi să-i răsplăteşti bunăvoinţa?

Buzele roşii i s-au despărţit într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Astăzi este ziua fiului meu. Tu ce dar i-ai adus? Pot doar să sper că e de aceeaşi valoare.

Liwei a ridicat vocea.

— Onorabilă mamă, nu este nevoie de asemenea cuvinte. Dacă gestul meu ţi-a adus vreo ofensă, te rog să discutăm această problemă între noi.

L-a ignorat şi tecile unghiilor i-au scânteiat în timp ce bătea cu ele pe braţele tronului. Voia să mă umilească, să le declare tuturor că nu aveam loc aici. Dar nu am simţit nicio ruşine – doar furie. Nu numai în

numele meu, ci şi din cauza ameninţărilor pe care i le adresase mamei, a încercării ei nereuşite de a-mi pedepsi tatăl, a egoismului cu care refuzase să le strunească pe păsările soarelui înainte de a se ajunge la tragedia ştiută.

Nu, refuzam să mă feresc de privirea ei aţintită, refuzam să mă ascund de dispreţul ei. Am înălţat fruntea cu un zâmbet luminos pe chip.

— I-am dat cadoul meu Înălţimii Sale. Totuşi, dacă doriţi să vi-l împărtăşesc, ar fi o onoare să vă fac pe plac.

S-a zgâit la mine de parcă aş fi fost cea mai umilă dintre gângănii. Cu o încuviinţare imperioasă a capului, mi-a indicat să încep.

Am scos fluierul din pungă, simţindu-mi degetele tot atât de reci ca jadul pe care-l ţineau. Mi-am lins repede buzele uscate, aruncând o privire spre mulţime şi începând să regret vorbele nesăbuite care mă aduseseră aici. Unii invitaţi păreau plictisiţi, pe când alţii radiau de nerăbdare să fie martori la inevitabila mea umilire. Cum aş fi putut să cânt unui asemenea public? Abia mai puteam să respir şi coastele mi se strânseseră laolaltă ca şi când mi le-ar fi strivit cineva. În spatele meu, sunete de paşi zgomotoşi au răsunat pe pardoseală. Era căpitanul Wenzhi, aducând un scăunel pe care mi l-a aşezat în faţă.

Aplecându-se, mi-a şoptit la ureche:

— Când liniile de luptă sunt formate, înaintează cu mintea limpede.

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap recunoscătoare. Cuvintele lui mi-au liniştit spaima paralizantă. Într-adevăr, în clipa aceea, retragerea ar fi fost mai dureroasă decât un eventual eşec. Aş fi preferat ca împărăteasa să-mi critice muzica decât să

mă considere laşă sau mincinoasă. Am luat loc pe scaun, recunoscătoare pentru faptul că puteam să mă aşez şi să-mi ascund tremurul picioarelor. Inspirând adânc, am dus fluierul la gură. Împărăteasa, împăratul şi toţi curtenii au dispărut; nu mai vedeam decât ochii lui Liwei, privindu-i pe ai mei. Era cântecul lui şi aveam să-l cânt numai pentru el. Notele au răsunat limpede, tare şi hotărât, oglindind toate emoţiile pe care mi li stârnise în inimă vreodată.

La sfârşit am făcut o plecăciune înaintea podiumului şi am fugit înapoi la locul meu. Mi-a venit să intru în pământ, înconjurată de o tăcere străpunsă numai de câteva aplauze ale celor care încă nu înţeleseseră că expresia de pe chipul împărătesei nu era plină de admiraţie, ci de furie, una care se revărsa clocotitor, ca dintr-o oală lăsată prea mult timp pe foc. Mânia îmi trecuse şi eram îngrijorată, întrebându-mă cum avea să riposteze. Nu acum, ci mai târziu, pentru că nu avea să uite insulta aceasta. Nu făcusem decât ceea ce îmi poruncise ea şi totuşi amândouă ştiam că o sfidasem prin refuzul de a-i permite să mă facă de râs. Era Împărăteasa Celestă, dar era şi mama lui Liwei. Prin fapta mea nesăbuită şi orgolioasă, încâlcisem şi mai mult legăturile dintre noi.

Am încercat să-i atrag atenţia lui Liwei, dar atunci au fost aduse dulciurile şi invitaţii au murmurat încântaţi. Produsele erau minunate – turte de migdale presate sub formă de flori, pătrate aurii de jeleu de osmanthus, bomboane crocante din susan şi un curcubeu de budinci, dar mie îmi dispăruse pofta de mâncare.

Împărăteasa i-a şoptit ceva soţului ei, care a încuviinţat din cap o singură dată. Vocea lui gravă a răsunat în tăcerea care a cuprins sala deodată.

— În seara aceasta ne-am întrunit pentru a sărbători aniversarea fiului meu, prinţul moştenitor Liwei. Întâmplarea face că va fi o sărbătoare dublă. Cu aceeaşi bucurie anunţăm şi logodna sa cu prinţesa Fengmei a Regatului Phoenixului. Fie ca veşnic să formeze o singură minte şi să-şi găsească fericirea eternă împreună.

Ca şi când aş fi căzut în transă, mâna mi s-a mişcat din proprie iniţiativă, înălţând odată cu ceilalţi cupa la buze. Nu am simţit gustul băuturii, dacă într-adevăr am băut din ea. Anunţul împăratului mi-a alunecat în piept ca un cuţit, răsucindu-se nemilos în rană. Nu am mai auzit nimic dincolo de vuietul propriei minţi – nici uralele invitaţilor care s-au ridicat imediat în picioare, nici aplauzele care au răsunat în toată sala. Am strâns degetele pe masă, zgâriind lemnul lăcuit cu unghiile. Lacrimile mi-au înţepat ochii, dar le-am înăbuşit şi mi-am muşcat obrazul până când gustul cald de metal şi sare mi-a umplut gura.

Nunţile erau ocazii fericite, considerate a aduce noroc. În vreme ce invitaţii se întreceau în laude la adresa cuplului, am rămas pe scaun amorţită, lipsită până şi de puterea de a fugi.

— Ce combinaţie armonioasă de perle şi de jad!

— Prinţesa phoenicşilor şi prinţul dragonilor, într-adevăr o pereche fericită!

— Vedeţi ce frumoşi sunt? Cu adevărat o pereche făurită în ceruri!

Fiecare cuvânt era o lovitură de pumnal în rana mea supurândă. Uluită, am ridicat ochii la Liwei, parcă aşteptând să sară în picioare şi să nege. Să-mi spună că era doar o festă crudă. Dar nu s-a uitat la mine; avea ochii iernatici, lipsiţi de lumină. Mai rău, a primit felicitările invitaţilor încuviinţând scurt din cap.

Prinţesa Fengmei s-a îmbujorat sub atenţia tuturor şi, când a atins braţul lui Liwei, măruntaiele mi s-au chircit ca o frunză uscată aruncată în flăcări.

Era real; era logodit cu altcineva. M-a cuprins o dorinţă disperată să plec. Voiam să fiu singură, să las durerea să se reverse din mine ca un râu în ocean. Dar mi-am strivit pornirea laşă. Nu aveam să fug şi nici să mă ascund. Tocmai când m-am convins că voi leşina de durere, o mână a acoperit-o pe a mea – puternică şi fermă – şi atingerea ei răcoroasă mi-a risipit stupoarea. Înălţând capul, privirea mea a întâlnit-o pe a căpitanului Wenzhi, ai cărui ochi luminau înţelegător. Un străin abia întâlnit, dar singura mea ancoră în acea furtună neostoită. I-am acceptat consolarea tăcută şi i-am strâns degetele – simţindu-mă golită ca un ulcior de vin răsturnat ce îşi risipeşte conţinutul pe pământul nepăsător.

13

Noaptea era senină, purtând un iz discret de brumă, dar eu deja eram îngheţată pe dinăuntru. M-am aşezat în curte, holbându-mă la luna solitară de pe cer. Oare mama mă vedea? Pentru întâia oară, am sperat să mă pot ascunde de privirea ei. Nu voiam să-mi simtă durerea, să-mi descopere nesăbuinţa.

O umbră s-a abătut asupra mea, dar nu am ridicat privirea. Nici măcar când s-a aşezat lângă mine.

— Xingyin, dă-mi voie să-ţi explic.

Am încordat pumnii în poală, atât de tare că venele mi se zbăteau sub piele. Să se joace cu dragostea mea cu atâta cruzime, să o trateze ca pe o floare culeasă şi lăsată să se ofilească pe pământ... Meritam mai mult de atât. Aveam să protejez demnitatea care-mi mai rămăsese, pentru că deja pierdusem prea multă.

— Înălţimea Voastră, aveţi nevoie de ajutorul meu? Altfel, mă voi retrage.

— Vrei să mă asculţi?

Lumina din ochi i se stinsese, înecată într-un hău.

M-am ridicat, simţindu-mi picioarele ca nişte scânduri de lemn. S-a întins spre braţul meu, dar m-am ferit, refuzând să fiu atinsă – în niciun caz de el.

— Prea bine, a spus pe un ton încordat. În seara aceasta poţi să mă ajuţi.

L-am urmat până la camera lui în tăcere. Am aprins lampioanele, am stârnit tăciunii din mangal, am încălzit un ulcior cu vin şi i-am dus un set de haine curate. Pe masă i-am aşezat cărţile şi materialele pentru a doua zi. Făcusem asta pentru el de nenumărate ori, dar niciodată cu o precizie atât de rece şi cu o inimă atât de îndărătnică.

M-a privit nemişcat, cu ochii aceia întunecaţi şi

insondabili. Când a ridicat braţele, i-am dat jos mantia bleumarin şi apoi roba alb-argintie, atârnându-le de un suport de lemn. Am scos acul de păr din aur şi i-am luat coroana de pe cap. Părul i-a căzut pe umeri şi l-am pieptănat, atentă să nu las niciun fir să mă atingă.

După ce am terminat, am făcut o plecăciune şi i-am întors spatele, vrând să plec.

— Nu ţi-am dat voie să faci asta, a spus el încet.

— Mi-am îndeplinit toate sarcinile. Cu ce doriţi să vă mai ajut?

Aveam vocea plată şi inima grea ca plumbul. Nu aş mai fi putut suporta mult timp jocul acesta.

— Ia loc. Ascultă-mă. Te rog, a adăugat.

Deşi orgoliul îmi urla să plec, m-am aşezat pe un scaun. Privind lumânarea pâlpâitoare de pe masă, am hotărât să rămân până când se va stinge. Mai mult de atât nu doream să-i ofer.

Liwei s-a aşezat lângă mine, trecându-şi mâinile prin păr. Am observat cu detaşare că eforturile mele cu pieptănul fuseseră inutile.

— Mama mea a dorit mereu să întărească legăturile noastre cu Regatul Phoenixului. Stăpânesc un ţinut puternic, ar fi aliaţi preţioşi şi fac parte din neamul ei, deşi regina Fengjin e o rudă îndepărtată. Când au fost ucise păsările soarelui, doborâte cu săgeţi deşi se aflau sub oblăduirea noastră, legătura dintre regate a devenit încordată.

A inspirat sacadat.

— Atunci a insistat să aranjăm o logodnă între mine şi prinţesa Fengmei. Nu mi-am dat acordul niciodată, deşi asta mi-ar fi impus datoria şi aşteptările lor. Nu doream să mă căsătoresc cu o persoană pe care nu o iubeam. Anii au trecut şi am crezut că mama renunţase la idee. Ieri, după ce ne-am despărţit, m-am

dus la părinţi, cu gândul să le spun despre noi. Atunci m-au informat că în aceeaşi zi fusese hotărâtă logodna mea cu prinţesa Fengmei. Evident, am refuzat! Dar mi-au explicat cât de urgent este să formăm această uniune. Dincolo de prestigiu, ea este menită să ne asigure supravieţuirea. Regina Phoenixului îşi pierde răbdarea. După spusele spionilor, duşmanii noştri i-au propus să formeze o alianţă împotriva noastră. Momentan nu ne permitem să pierdem prietenia Regatului Phoenixului, darămite să câştigăm un duşman nou. Nu acum, după ce am fost slăbiţi de războiul cu Ţinutul Demonilor. Când încă trăim sub ameninţarea lor. Armistiţiul dintre noi atârnă de un fir extrem de subţire, care ameninţă să se rupă îndată ce inamicul va câştiga un avantaj – şi suntem convinşi că uneltesc împotriva noastră, chiar şi în clipa aceasta.

A vorbit în continuare pe tonul acela plat şi lipsit de viaţă.

— Trebuie să-mi protejez regatul şi familia, pe orice cale. Nu pot să fac cu bună ştiinţă ceva ce le-ar putea pune în pericol. Nu pot să fiu egoist, oricât de mult mi-aş dori.

Tăcerea s-a întins între noi, adâncă precum un hău tenebros.

Îmi spunea aceste lucruri ca să mă consoleze, dar eram distrusă în interior. Poate că aş fi suportat situaţia mai uşor dacă ar fi fost silit. Dar gândul că acceptase logodna de bunăvoie era mai dureros decât un pumn în burtă.

Însă logica era necruţătoare şi raţiunea neînduplecată, indiferentă faţă de inima mea rănită. Oare eu în locul lui aş fi procedat diferit? Nu aş fi acceptat orice sacrificiu pentru a-mi salva familia şi căminul?

Nu era suficient. Nu era suficient pentru a-mi uşura durerea din piept, nodul din gât, greaţa care-mi răscolea străfundul stomacului. Îmi spusese că mă iubeşte şi apoi se dăruise alteia. Îmi era rău din cauza emoţiilor zvârcolitoare şi spasmodice care se învolburau şi ardeau şi pârjoleau totul înăuntrul meu. Dar el nu trebuia să afle de suferinţa mea; nu trebuia să-i spun. Nu pentru a cruţa sentimentele lui, ci pe ale mele. Să plâng în faţa lui, să mă rog sau să mă milogesc – nu aş fi suportat una ca asta. Orice s-ar fi întâmplat, aveam să ţin fruntea sus. În cele mai dificile momente îmi găsisem sprijinul în demnitatea mea şi numai aceasta îmi mai rămăsese acum.

Dar nu era uşor. Am privit lumina pâlpâitoare a lumânării şi m-am străduit să mă calmez. Cum se făcea că momentele în care trebuia să fiu mai puternică decât oricând erau tocmai cele în care eram cea mai slabă? Am ferit ochii, nu din ciudă, ci ca să-mi ascund lacrimile.

Amintindu-mi de biletul împăturit din pungă, l-am scos cu grijă, pentru că îmi tremurau degetele. Ce profeţie crudă se dovedise a fi gluma mea; într-adevăr, nu existau premii în jocul inimilor. Am strâns hârtia în pumn, adunând-o mototol. Cât de naivă fusesem să cred că toate se vor rezolva, ca în cărţile pe care le citisem: copilul rătăcit regăsit de mamă, monstrul învins de bravul războinic, prinţesa salvată de prinţ. Dar eu nu eram prinţesă şi pentru cei ca mine viaţa nu era un basm, nici măcar aici, în ceruri.

Cu chiu, cu vai, am găsit puterea să rostesc cuvintele ce trebuiau rostite. Cele care pe el aveau să-l elibereze, care mie aveau să-mi frângă inima:

— Înţeleg. Chiar te înţeleg. Dar trebuie să plec.

— Nu e nevoie. Mereu voi avea un loc pentru tine

aici.

S-a întins după mine, dar a dat înapoi în ultima clipă, strângând degetele în pumn.

Nu voiam să-i permit să mă îndatoreze şi mai mult, deşi poate unii ar fi considerat că ajutorul lui mi se cuvenea, pentru că mă înşelase. Dar refuzam să cântăresc fragmentele iubirii noastre cu ajutorul favorurilor. Apucând firele demnităţii mele, m-am înveşmântat în indiferenţă.

— Ce loc ai putea tu să-mi oferi? O slujbă de servitoare? De parteneră de joacă pentru viitorii tăi copii? De doamnă de companie pentru *soţia* ta?

Am râs aspru şi sacadat.

— Vreau mai mult de la viaţă.

A fost rândul lui să-şi ferească privirea:

— Unde te vei duce? Te voi ajuta să-ţi găseşti alt post. Oriunde doreşti.

— Nu, am spus repede, prea repede.

Ar fi fost atât de uşor să accept, să-l las să-mi înlesnească drumul. M-a cuprins o bucurie aprigă la gândul că nu eram nevoită să-i primesc bunăvoinţa. Că îmi câştigasem locul pe merit, nu prin favoarea lui. Nu voiam să fiu datoare nimănui. Calea mea era limpede, nu aveam niciun motiv să zăbovesc. Poate că slujba în armată avea să mă ajute să uit cele întâmplate aici. Poate că acest nou început urma să-mi ofere şansa să-mi vindec rănile.

Mi-am dat jos acul de păr şi i l-am întins, cu nestematele lui clipind în lumină. Văzând că nu îl ia, l-am aşezat pe masă. Mi-am dus degetele rigide la picătura cerească de la brâu, dar am ezitat. Pe aceasta aveam s-o păstrez ca amintire. Era un dar oferit între prieteni şi, orice s-ar fi întâmplat, Liwei avea să-mi rămână prieten.

O greutate cumplită s-a lăsat peste mine, storcându-mi puterile din picioare. Poate că de vină era gândul că, părăsind încăperea aceasta, nu aveam să mă mai întorc niciodată. Că timpul petrecut împreună luase sfârşit. Amărâtă, mi-am spus că ar fi trebuit să fiu obişnuită să mă despart de persoanele iubite.

Ridicându-mă în picioare, am împreunat mâinile şi am făcut o plecăciune adâncă.

— Înălţimea Voastră, a fost o onoare să vă slujesc.

Amintiri ale timpului petrecut cu el mi-au fulgerat în minte: anii de prietenie şi cele câteva zile de dragoste furate. Atunci flacăra lumânării a tremurat, agăţându-se de ultimele clipe de viaţă, după care s-a spulberat într-un rotocol de fum… şi încăperea s-a cufundat în întuneric.

Partea a II-a

14

Focul a trosnit, împrăştiind scântei în aer. Nici nu am tresărit. Eram aşezată pe pământ şi şlefuiam săgeţi ca să le fac mai subţiri. Mai rapide. Nu era nevoie de asta, dar munca îmi ţinea mâinile ocupate şi mintea tăcută. Un colţ al gurii mi s-a înălţat într-un zâmbet amar. Cu numai câteva luni în urmă studiam în Camera Contemplării şi acum îmi pregăteam săgeţile pentru a răpune un monstru.

Xiangliu, şarpele cu nouă capete, fugise din Tărâmul Nemuritorilor în lumea de dedesubt. Hăituia satele din apropiere, inundându-le râurile şi răpind victime cu care îşi astâmpăra foamea neostoită. Războinicii muritori încercau de mult timp să doboare creatura, dar nu se puteau măsura cu puterea şi viclenia ei. Oare de ce aşteptase Împăratul Celest să-şi trimită forţele abia acum, întocmai aşa cum le lăsase în voie atât de mult timp şi pe păsările soarelui? Nu credeam că ar fi fost vorba de o cruzime intenţionată, ci mai curând de neglijenţa detaşată cu care muritorii priveau vieţile insectelor, fără a le putea înţelege suferinţa. Nu numai împăratul gândea aşa; mulţi nemuritori aveau aceeaşi atitudine. Poate că şi eu aş fi fost ca ei dacă în vene nu mi-ar fi curs sânge de muritoare. Dacă gândurile mele cu privire la mama şi tata n-ar fi fost legate de locul acesta.

Am privit muntele care se înălţa din pământ. I se spunea Piscul Umbrelor. În lumina obscură, stânca neagră lucea ca şi când ar fi fost acoperită cu un strat de ulei. Nu aşa îmi imaginasem Tărâmul Muritorilor

când îl privisem de deasupra. Niciun lampion luminos, niciun râset de copil, nici un singur copac care să împodobească ţinutul acesta sterp. Doar o atmosferă încordată, asemănătoare dezlănţuirii unei furtuni.

Mi-am schimbat poziţia, luptându-mă cu metalul care-mi apăsa umerii şi coastele. Shuxiao nu exagerase în privinţa greutăţii lui. Mi s-a părut o glumă proastă faptul că acum purtam aceeaşi armură care înainte îmi provocase atât de multă groază. Dar eu făcusem alegerea asta.

Mi-am adus aminte de noaptea în care am părăsit Curtea Păcii Eterne. Hotărâtă să nu mai zăbovesc nicio clipă, m-am dus la generalul Jianyun şi i-am acceptat propunerea de a mă alătura armatei celeste.

— Excelent!

Atunci mi-a zâmbit, o privelişte rară.

— L-ai înştiinţat pe Înălţimea Sa? Ar trebui să…

— Ştie.

Nervii îmi erau prea încordaţi ca să mai pot traversa drumul întortocheat al bunelor maniere. Am făcut încă o plecăciune, sperând că gestul acesta avea să mai domolească asprimea următoarelor mele cuvinte:

— Generale Jianyun, vă mulţumesc pentru oportunitatea aceasta, dar trebuie să pun câteva condiţii.

— Aşa?

Acest cuvânt scurt a reuşit cumva să-mi comunice atât indignarea, cât şi amuzamentul provocate de îndrăzneala mea.

— Nu-mi trebuie nici rang oficial, nici remuneraţie. Vreau libertatea de a-mi alege misiunile şi să-mi fie recunoscute realizările.

Mi s-a încordat trupul, aşteptându-i dezaprobarea.

A strâmbat din buze. Oare îl jignise obrăznicia mea? Dar deja îmi cunoşteam valoarea şi nu mă mai mulţumeam cu orice oportunitate oferită. Nu voiam să înaintez greoi prin rândurile armatei pentru câştigarea unui titlu lipsit de valoare sau a unei influenţe pe care nu o doream. Şi nici nu mă grăbeam să-mi las viitorul în mâinile altora. Până şi apropiaţii cei mai de încredere puteau să mă dezamăgească, chiar şi fără voie – o lecţie dobândită de pe urma relaţiei cu Liwei, pe care o învăţasem bine.

Generalul Jianyun a încrucişat braţele pe piept, fixându-mă cu o privire fioroasă.

— Nu se face aşa. Comandanţii îşi aleg trupele pentru fiecare misiune, cântărind experienţa şi talentul fiecărui soldat. Cu *toţii* servim intereselor Regatului Celest cât putem de bine.

— Şi eu voi face la fel.

Rosteam nişte cuvinte atât de lipsite de sens. Nu făceam asta din loialitate faţă de Regatul Celest; nu voiam decât să obţin Talismanul Leului Stacojiu. Dar nu avea să fie deloc uşor să strălucesc mai tare decât ceilalţi războinici. Aşa că, în noaptea aceea înstelată aveam să trasez pe cer propriul drum înflăcărat. Aveam să urmăresc oportunităţile prin care aş fi putut în mod cert să atrag atenţia Împăratului Celest. Aveam să câştig talismanul, cheia eliberării mamei, *pe merit* – era singura ambiţie care mă mistuise fără oprire ani întregi şi care acum se eliberase de lanţurile inimii mele nevolnice. Îmi era ruşine de şovăielile mele anterioare. Niciodată nu aş fi uitat de mama mea şi aş fi făcut tot ce era posibil pentru a o ajuta… dar fericirea tindea să-ţi amorţească mintea şi să-ţi astâmpere avântul. *E ultima dată,* am jurat eu.

În cele din urmă, generalul Jianyun s-a înduplecat.

Primind rangul ambiguu de „arcaş”, m-am alăturat trupei lui Wenzhi – singurul comandant pe care-l cunoşteam şi, mai important, un comandant renumit căruia i se încredinţau cele mai importante campanii.

Dar în săptămânile următoare am ajuns să-mi blestem decizia – am tras cu arcul până când mi s-au învineţit degetele, am exersat cu sabia până când n-am mai putut să mă ţin pe picioare şi am urzit vrăji până când m-am epuizat, ca o cârpă stoarsă de apă. Căpitanul Wenzhi îşi antrena soldaţii fără milă şi în fiecare noapte mă prăbuşeam în pat cu trupul amorţit şi cu muşchii în flăcări, dornică să mă afund în somnul nesimţitor.

Şi nici antrenamentele nu erau lipsite de pericole. La scurtă vreme după ce m-am alăturat armatei, căpitanul Wenzhi m-a dus într-o încăpere subterană, luminată de torţe pâlpâitoare. De-a lungul pereţilor se înşirau lei de piatră cenuşie cu ochii bulbucaţi şi cu fălcile deschise ca într-un rânjet fioros, de parcă ar fi râs de noi. Cum m-a furnicat pielea la vederea lor! În clipa în care căpitanul a plecat, trântind uşa după el, săgeţi mici şi şuierătoare au ţâşnit din gurile leilor, repezindu-se la mine mai repede decât o ploaie torenţială dezlănţuită de o furtună. M-am aruncat la podea, rostogolindu-mă sub un pervaz. Dar am fost prea lentă şi durerea mi-a săgetat piciorul. Cu chipul încordat, mi-am smuls proiectilele din carne, am pus o săgeată în coardă şi am tras în direcţia din care veneau. Mai mult întâmplător decât în mod intenţionat, am nimerit gura unui leu. Fălcile i s-au trântit, punând capăt atacurilor. Abia după ce le-am lovit pe toate, înfigându-le săgeţi între fălci, s-au oprit salvele şi uşa s-a deschis din nou.

Am simţit că-mi fierbe sângele când l-am văzut pe

căpitanul Wenzhi la intrare. Să fi fost o încercare?

— De ce nu m-ai avertizat? m-am răstit eu.

— Oare într-o luptă adevărată inamicul te-ar avertiza înainte să atace?

— Nu eşti inamicul meu.

A înclinat capul într-o parte, ţintuindu-mă cu o privire fixă.

— Mă bucur că aşa consideri. Dar, arcaşe Xingyin, nu te-ai descurcat deloc.

Am ridicat fruntea, rănită în orgoliu.

— Am nimerit toţi leii. Am supravieţuit capcanei.

Privirea i-a alunecat la rănile roşii care-mi punctau gamba, din care sângele îmi curgea în firişoare subţiri.

— A fost doar prima treaptă a încăperii Leilor şi tot te-ai rănit. Dacă săgeţile acelea ar fi fost otrăvite, ţi-ai fi pierdut viaţa.

Clătinând din cap, a intrat în cameră şi a rupt săgeţile înfipte în gurile leilor. Proiectilele au ţâşnit asupra noastră din nou. Mi-a venit să plec capul, să sar la loc sigur, dar, văzând că el rămâne pe poziţie, m-am silit să stau în spatele lui şi, cu inima zvâcnindu-mi în piept, am privit apropierea vertiginoasă a vârfurilor ascuţite. Dar când să mă arunc la podea, Wenzhi a făcut o mişcare aproape neglijentă din încheietura mâinii. Un zid sclipitor de gheaţă a apărut înaintea noastră şi săgeţile s-au izbit în el.

Mândria mi s-a risipit ca aburii în aerul răcoros. O rafală de vânt, un zid de flăcări – oricare ar fi funcţionat! Deşi învăţasem să-mi mânuiesc magia fără efort, nu apelam la ea în mod instinctiv. Poate că mă descurcasem fără ea prea mult timp. Fiind atacată, prima mea reacţie era să mă apăr cu mâinile şi cu picioarele. Ca o muritoare, am gândit eu în tăcere. Leită rădăcinilor din care mă trăgeam.

Vocea i s-a înăsprit.

— Războinicii cei mai puternici se pricep atât la luptă, cât *şi* la magie. Nu ai supravieţui multă vreme dacă te-ai folosi doar de tehnicile de luptă şi nici dacă te-ai bizui doar pe magie. În cazul acesta, ai ajunge repede să-ţi epuizezi energia. O situaţie nespus de periculoasă. Orice ar fi, păstrează-ţi mintea limpede şi judecă atunci *când* ar trebui să-ţi foloseşti puterile pentru efect maxim. Dar nu ezita să le foloseşti la nevoie.

Cuvintele lui mi-au lăsat o impresie puternică. Nerăbdătoare să-mi dovedesc vrednicia, m-am întors în cameră pe cont propriu. De fiecare dată capcanele deveneau din ce în ce mai dificile; uneori nişte ţepi ţâşneau din podea sau pereţii împroşcau cu foc. La sfârşitul exerciţiilor, eram plină de vânătăi şi de durere şi sângele îmi picura din răni. Abia mai târziu am aflat că încăperea Leilor era numai pentru cei mai talentaţi războinici ai armatei. Pe când altora le trebuiseră luni întregi, chiar şi un an ca să stăpânească toate capcanele, mie mi-au trebuit doar câteva săptămâni.

Şi am devenit mai puternică, mai rapidă şi mai eficientă decât oricând.

Dar oare eram pregătită pentru cele ce mă aşteptau? Am privit îndelung la muntele întunecat, încercând să-mi astâmpăr neliniştea, întrebându-mă dacă decizia de a veni aici fusese înţeleaptă – prima mea luptă era împotriva unui monstru atât de fioros, încât până şi nemuritorii amuţeau la auzirea numelui său.

S-a apropiat cineva, călcând zgomotos pe pământ. M-am bucurat că venise ca să-mi distragă atenţia de la gândurile mele sumbre.

— Arcaşe Xingyin, te caut de ceva timp.

Căpitanul Wenzhi s-a aşezat alături.

— Trebuie să-ţi spun anumite lucruri despre Xiangliu.

Am dat să mă ridic în picioare, ca să-l salut, dar mi-a făcut semn să rămân aşezată. Adesea avea o atitudine informală când eram singuri – o situaţie rară în armata celestă, unde domneau rangul şi ierarhia. Oare ne apropiase seara aceea a banchetului, când îmi oferise sprijin în clipa în care aveam cea mai mare nevoie de el? Sau poate că se relaxa în prezenţa mea pentru că nu deţineam nicio poziţie oficială şi nu-i doream nici favoarea, nici aprobarea?

— Dintre cele nouă capete ale lui Xiangliu, poţi să loveşti unul singur, a spus el fără preambul.

Am încremenit, strângând degetele pe săgeată.

— Cum adică?

— Sursa puterilor lui se află în craniul al cincilea, cel din mijloc.

A privit în flăcări.

— În orice alt loc am fi putut să-l atacăm cu magie. Dar, pe muntele acesta, puterile noastre sunt ferecate.

Fusesem avertizată în privinţa aceasta. Când încercam să apelez la energia mea aici, se risipea ca în trecut, când încă eram neantrenată.

— Să fie din cauza vreunei vrăji?

S-a foit şi flăcările agitate i-au ascuns chipul în umbre.

— Nimeni nu ştie. Am descoperit locul acesta abia atunci când am luat urma lui Xiangliu. Şarpele e atât străvechi, cât şi viclean; poate că a înţeles că aici va fi protejat.

— Nu pot să trag în toate capetele până când îl nimeresc pe cel corect?

Atitudinea mea glumeaţă îmi ascundea neliniştea.

Imaginându-mi nouă guri scrâşnind ameninţător din colţi, m-am înfiorat până în măduva oaselor.

— Dacă ar fi fost aşa, am fi putut foarte simplu să adunăm zece arcaşi şi să-l acoperim cu săgeţi. Xiangliu ar fi murit demult şi n-am mai fi avut nevoie de tine.

— Atunci de ce nu faceţi aşa? am răspuns eu, iritată de cuvintele lui.

— Celelalte capete sunt invulnerabile. Lovirea lor nu face decât să-l înfurie pe Xiangliu, să-l pună în gardă şi să ne îngreuneze misiunea. Data trecută a trebuit să ne retragem după ce arcaşul nostru a fost compromis. Dar, cu fiecare luptă, învăţăm tot mai multe despre inamicul nostru.

M-am holbat la el surprinsă. Nu ştiam că încercaseră şi înainte. Poate că umblau numai veştile victoriilor, pe când eşecurile erau repede uitate.

— Capul al cincilea e diferit de celelalte? am întrebat eu.

— Nu e acoperit cu solzi, spre deosebire de celelalte, şi pielea lui e aproape ca a noastră. Pentru a-l distruge pe Xiangliu, trebuie să-l nimereşti în ochi, să-i străpungi craniul.

A făcut o pauză.

— Din păcate, pleoapele lui nu pot fi străpunse cu nicio armă. În orice caz, nu cunoaştem nicio armă suficient de puternică.

— Pot să trag în ochii lui numai atunci când îi deschide? am repetat uluită.

A încuviinţat din cap sumbru.

— Xiangliu ştie să se apere. Din informaţiile obţinute data trecută am dedus că deschide ochii aceia numai când atacă cu acid, arma lui cea mai puternică. Şi, chiar şi atunci, îi deschide doar un moment.

A luat un băţ şi l-a aruncat în foc. Acesta a trosnit,

împroşcând cu scântei şi oglindind temerile mele tot mai apăsătoare.

Mi-a căzut săgeata din mână.

— Asta e *tot?*

Mă rugam din tot sufletul să fie aşa.

A încuviinţat din cap, ca şi când ar fi fost vorba doar de nimerirea unei ţinte de la o distanţă de zece paşi.

— De ce nu mi-ai spus mai din timp?

M-am blestemat în sinea mea pentru că nu mă gândisem să obţin mai multe informaţii. Nu-mi dădusem interesul. Dar în noaptea aceasta… am descoperit că problema propriei supravieţuiri nu mă lăsa chiar indiferentă.

— Nu te teme. De data aceasta, Xiangliu nu va scăpa. Avem tot ce ne trebuie, a spus el cu o convingere calmă.

— Mai exact? am întrebat eu bănuitoare.

— *Doi* arcaşi, a glumit el.

— În curând veţi pierde unul, i-am spus eu posomorâtă.

A izbucnit în râs.

— Şi viteză. Mai exact, avem viteza ta. N-am mai văzut pe nimeni să tragă cu o asemenea precizie şi viteză. Este esenţial.

A rostit ultimele cuvinte pe un ton grav.

— Poate că m-aş fi antrenat diferit dacă aş fi ştiut ce am de înfruntat.

— Cum ai fi putut să-ţi dai silinţa mai mult de atât? mi-a răspuns el, după care vocea i-a devenit mai blândă. Nu simţi că eşti pregătită?

Am strâmbat din buze. Mai mult decât frica de monstru mă supăra sentimentul că eram o piesă de

şah pe care o juca după bunul plac. Îmi spunea numai ce considera el că trebuie să ştiu, mă poziţiona acolo unde credea de cuviinţă. Aşa funcţiona ierarhia despre care mă avertizase Shuxiao, dar eu nu eram un recrut neajutorat.

— Data viitoare, aş prefera să hotărăsc singură cum să mă pregătesc.

Buzele i s-au arcuit şi s-a ridicat în picioare.

— Noapte bună, arcaşe Xingyin. E târziu şi toţi ceilalţi dorm deja.

Mă aşteptam să se ducă la cortul lui, dar a pornit spre munte, dispărând în umbra lui. Unde se ducea la ora asta? Curiozitatea mea s-a luptat cu refuzul de a-l deranja şi a câştigat dorinţa de a-i respecta intimitatea. Toţi simţeam nevoia de a rămâne singuri din când în când. Flăcările au licărit slab şi apoi s-au stins, lăsând în urmă un morman fumegător. Fără şuierul şi trosnetele lor, în tăcere se mai auzeau doar respiraţiile egale ale celorlalţi soldaţi. Nu am idee cât am stat aşa, căzută pe gânduri. În sfârşit, când căpitanul Wenzhi s-a întors şi m-a găsit singură pe întuneric, a holbat ochii la mine.

— De ce nu te-ai culcat? a întrebat el, apropiindu-se cu paşi mari.

— Nu sunt obosită.

Ochii mi-au fugit la mâinile lui, mânjite cu noroi.

— Tu de ce nu te-ai culcat? i-am întors eu întrebarea.

— Trebuia să inspectez drumul pentru ziua de mâine. Să mă asigur că nu ne aşteaptă vreo surpriză.

A oftat.

— Încearcă să dormi. Mâine ne aşteaptă un urcuş obositor şi o luptă grea.

Atunci m-am despărţit de el şi am căutat un petec

de pământ pe care să mă întind. Noaptea îmi era cel mai greu. Când zăceam singură în întuneric, amintirile pe care le alungam în lumina zilei dădeau năvală. Legate de doi ochi întunecaţi şi calzi şi de un zâmbet jucăuş care îmi sfărâmau învelişul dur al inimii, până când ajungeam să-mi strâng braţele în jurul corpului şi să respir cu dificultate, din cauza încordării care-mi apărea în piept. Poate că în noaptea aceasta îmi era şi mai greu pentru că mă aflam în Tărâmul Muritorilor – unde mama şi tatăl meu se întâlniseră, se îndrăgostiseră şi trăiseră fericiţi. Până la apariţia păsărilor soarelui. Până la apariţia mea.

Cândva îmi luasem inima în dinţi şi o întrebasem pe mama cum se cunoscuseră. Dacă nu aş fi citit cartea aceea, nu aş fi avut o asemenea îndrăzneală. Dar aşa se întâmplă cu orice fel de cunoştinţe: să ai puţine îţi stârneşte o sete de cunoaştere şi mai mare. Şi am descoperit că nu o deranja să-mi vorbească despre trecutul ei de muritoare. Se ferea doar de amintirile de după aceea. Uneori aveam impresia că era împărţită în două, în partea muritoare şi în cea nemuritoare, dintre care prima aparţinea tatei şi a doua îmi revenise mie.

S-a luminat când mi-a auzit întrebarea şi s-a înroşit în obraji.

— Am crescut împreună într-un sat de pe malul mării, mi-a spus ea. Era isteţ, alergătorul cel mai rapid şi arcaşul cel mai iute. Nu a fost nicio surpriză când soldaţii au venit ca să-l recruteze imediat ce a împlinit şaptesprezece ani. Nu s-a împotrivit, n-a făcut decât să-şi îmbrăţişeze mama, care îi plângea pe umăr. Eu am încercat să nu plâng, deşi ne iubeam. Înainte să plece, mi-a promis că se va întoarce după mine. Am aşteptat cinci ani. Uneori am crezut că, în drumul său

spre glorie, uitase de mine. Dar nu a uitat.

Atunci o umbră i s-a abătut pe chip şi a strâns tremurător din buze. Nu era nevoie să spună cu voce tare ceea ce ştiam amândouă: că *s-au despărţit* într-adevăr, mai irevocabil decât dacă tata s-ar fi răzgândit şi nu s-ar mai fi întors niciodată, pentru că acum se întindea între ei tot cerul.

Oftând, m-am întins pe pământul rece. Toţi ceilalţi dormeau, întocmai cum spusese căpitanul Wenzhi. Încă mă durea inima, dar nu mă mai amăra doar pierderea mea. Părinţii mei fuseseră smulşi unul de lângă celălalt ca o piersică răsucită şi ruptă în două jumătăţi. Dragostea lor rămăsese neschimbată şi totuşi nu se puteau regăsi. Să fi fost mai cumplit decât sfârşitul inevitabil al morţii? Nu ştiam.

M-am gândit cu amar că, spre deosebire de mine, mama măcar apucase să se mărite cu iubitul ei. Acesta îi fusese credincios. Aşa cum fusese şi ea, până în ziua nefericită în care a băut elixirul. Oare aici duceau toate căile dragostei? La o inimă frântă din cauza despărţirii sau *a* trădării ori a morţii? Oare bucuria aceasta trecătoare merita durerea ce-i urma? Mi-am spus că probabil depindea de puterea iubirii, de amintirile rămase – care păreau s-o fi sprijinit pe mama în lungile decenii ale vegherii ei. Şi totuşi, în momentele mele cele mai dureroase, o umbră îmi alunecase în inimă, şoptindu-mi idei pline de ură – că eram nesăbuită, nevolnică, uşor de înlocuit. Ar fi fost o alinare pentru suferinţa mea chinuitoare să mă las pradă urii, să permit resentimentelor să-mi înăbuşe tristeţea, să-l învinuiesc pe Liwei pentru chinul pe care mi-l pricinuise. Dar ar fi fost o înlesnire trecătoare, pentru că, mai mult decât pe orgoliul meu rănit, jeleam iubirea pe care o pierduserăm, viitorul care nu ne mai

aparţinea.

Golul dureros din pieptul meu s-a lărgit şi mai mult. Am privit instinctiv spre cerul nopţii şi am căutat luna, îngăduind luminii ei blânde să-mi mângâie chipul şi să-mi aline durerea ca un balsam. Închizând ochii, aproape că am reuşit să-mi închipui că era chiar atingerea mamei. Mi-am înfipt unghiile în palme. Viaţa mea *nu* se terminase din cauza dragostei aceleia nefericite; refuzam să-i permit să mă definească. Trebuia să-mi îndrept gândurile spre familie, spre visurile pe care le aveam de împlinit… şi spre şarpele cu nouă capete pe care trebuia să-l răpun în zori.

15

Lumina soarelui a incendiat muntele cu strălucire rău-prevestitoare. M-am cățărat scrâșnind din dinți, urcând versantul chiar în spatele căpitanului Wenzhi. Sudoarea îmi aluneca pe frunte, pe gât și pe spate în timp ce înfigeam degetele în stânca rece, încercând să mă țin bine de suprafața alunecoasă. Am privit în jos și pământul era atât de departe, încât mi s-a învârtit capul. M-am asigurat pentru a suta oară că era imposibil să murim pe Tărâmul Muritorilor din cauza unei căzături, dar tot mi-aș fi dorit nespus de mult să pot chema un nor!

— Am ajuns.

Căpitanul Wenzhi s-a urcat pe o margine de stâncă.

Ne-am cățărat și noi după el și arcașul Feimao a apărut ultimul – roșu-foc, cu armura sa sclipitoare murdară pe alocuri. Oare căzuse? Din fericire, părea nevătămat. În capătul terasei se căsca o intrare întunecată, suficient de înaltă încât să putem pătrunde fără să ne aplecăm. Xiangliu își alesese căminul cu mult discernământ. Nu numai că era protejat împotriva magiei, dar terenul acesta stâncos, cu cărările sale înguste și intrările înghesuite, împiedica orice asalt cu trupe numeroase.

Căpitanul Wenzhi a așteptat să ne adunăm și apoi ne-a vorbit cu calm:

— Fiți vigilenți. Xiangliu e puternic și rapid, colții lui sunt mai ascuțiri decât cuțitele și pielea îi e protejată de solzi impenetrabili. Pentru că are nouă capete, nimic nu îi scapă atenției. Și, orice ați face, nu îl priviți în ochi.

— De ce? am întrebat eu, îngrozindu-mă deja în

aşteptarea răspunsului.

— Pot să te paralizeze.

O tăcere încordată s-a lăsat între noi, întreruptă doar de foşnetele de paşi. Nu era de mirare că monstrul acesta scăpase cu viaţă atât de mult timp, chiar şi după ce atrăsese asupra sa mânia Împăratului Celest.

Ne-a vorbit în continuare, mai lent:

— Concentraţi-vă atacurile asupra burţii lui, partea cea mai vulnerabilă. Nu veţi reuşi să-l ucideţi, dar îi veţi provoca durere. Scopul nostru este să-i distragem atenţia şi să-l hărţuim până când împroaşcă acid. Atunci va deveni expusă ţinta noastră şi vor trage arcaşii. La semnalul meu, vom ataca în două grupuri, flancându-l şi împingându-l spre intrare, unde arcaşii vor lua poziţie.

S-a întors spre mine şi arcaşul Feimao.

— Nu-l atacaţi decât dacă nu aveţi de ales. Staţi cu săgeţile pregătite, aşteptând clipa prielnică pentru atac. Nu vom avea multe şanse. Aveţi răbdare, ţintiţi bine şi luptaţi împreună.

Am făcut plecăciuni toţi odată, strângând pumnii în palme. Ne-am ridicat cu capetele puţin mai înălţate decât înainte. Am privit chipurile serioase din jurul meu, încordată până în măduva oaselor. Acesta nu era un exerciţiu pe care să-l pot repeta ori de câte ori voiam. Cea mai mică greşeală ar fi putut înclina balanţa între viaţă şi moarte şi nu doar pentru mine.

Am părăsit refugiul terasei scăldate de soare, strecurându-ne în peşteră. Era enormă şi se înălţa atât de sus, încât nu vedeam tavanul în întuneric. Am rămas cu spatele la lumină, aşa cum a făcut şi arcaşul Feimao, aflat în apropiere. Am inspirat adânc şi aproape că m-am înecat când aerul umed mi-a intrat în

plămâni – mirosea a sare, a pământ şi a carne putrezită. La o oarecare distanţă în faţa noastră, căpitanul Wenzhi a ridicat brusc mâna, în semn de avertisment. A arătat spre centrul peşterii, spre o baltă neagră precum cerneala. Soldaţii i-au urmat indicaţiile şi au înaintat de o parte şi de alta, păşind peste oasele împrăştiate cu o neglijenţă aproape crudă.

Am mijit ochii, zărind o siluetă mare ascunsă în apă, atât de nemişcată, încât suprafaţa abia tremura în jurul ei. Oare dormea? Mi-am şters palmele ude de transpiraţie şi am luat o săgeată. Trăsesem la nenumărate ţinte din metal, lemn şi piatră, dar niciodată într-o creatură în carne şi oase. Înghiţind în sec, am întâlnit privirea căpitanului Wenzhi. Am încuviinţat din cap, aşa cum a făcut şi arcaşul Feimao, indicând că eram pregătiţi. Când fluierătura gravă a căpitanului a străpuns tăcerea, soldaţii au năvălit înainte, călcând pământul cu zgomot.

Luminiţe roşii ca nişte licurici s-au aprins şi au dansat pe apă. Doar că acestea aparţineau unor capete pe care Xiangliu le-a desfăşurat şi le-a ridicat până la înălţimea sa deplină, aproape cât a unui chiparos tânăr. Nouă capete se întindeau din trupul lui rotund ca un butoi, smulse parcă dintr-un coşmar, ţâşnind fiecare ca dintr-o voinţă proprie. Opt dintre ele erau acoperite cu solzi negri şi aveau ochi înflăcăraţi şi colţi albi ca oasele, acoperiţi cu o mâzgă înspumată şi lucitoare. Unul avea pielea ca a unui nemuritor palid, dar era brăzdată de linii întunecate, ca porţelanul fisurat. Avea gura deschisă, astfel că i se vedeau dinţii cenuşii şi, acolo unde ar fi trebuit să se afle ochii, erau nişte goluri netede, ca nişte găuri în pământ, umplute doar în parte. Mi-a provocat impresia sinistră că faţa unui nemuritor fusese furată şi întinsă peste chipul

şarpelui ca o mănuşă.

Un fior ca de gheaţă mi-a alunecat pe spinare şi am strâns arcul mai bine. Soldaţii au năvălit în apă, ridicând săbiile.

Creatura a trosnit fioros din fălci şi i-a înconjurat pe cei mai apropiaţi cu coada sa ţepoasă, izbindu-i de zidul de stâncă. Războinicii s-au prăbuşit cu zgomot şi ţipetele lor mi-au ţiuit în urechi. Unul dintre capetele lui Xiangliu a coborât vertiginos şi şi-a înfipt colţii în gâtul unui soldat. Acesta a urlat în agonie, lovind cu sabia peste faţa solzoasă a şarpelui.

— Nu! a strigat căpitanul Wenzhi.

Era prea târziu, capetele lui Xiangliu s-au adunat şi au format un scut în jurul sursei puterii lui, ca petalele unei flori strânse în boboc. Şarpele a ţâşnit din apă cu o agilitate uimitoare, împroşcând cu stropi în toate direcţiile. Reci şi duhnind a moarte.

Soldaţii au luptat în continuare. O femeie i-a înfipt sabia în burtă. Xiangliu a urlat, scoţând un zgomot feroce, şi s-a târât spre ieşire, înălţându-se sus de tot, asupra mea şi a arcaşului Feimao. În bătaia luminii soarelui, solzii i-au sclipit ca onixul.

Frica mi-a spintecat inima, nu ca furnicăturile neliniştitoare stârnite de teama de necunoscut, ci ca teroarea ascuţită pe care o deşteaptă lupta pentru supravieţuire. Un instinct animalic a pus stăpânire pe mine şi, insensibilă la strigătele căpitanului Wenzhi, am luat degetele de pe coarda arcului, eliberând săgeata. În momentul impactului, m-am blestemat pentru faptul că nu rămăsesem ascunsă, după cum îmi fusese indicat. Pentru faptul că atrăsesem atenţia fiarei în loc să sar la atac la momentul oportun.

Unul dintre capetele lui Xiangliu s-a aplecat şi a smuls săgeata lansată de mine, aruncând-o în lături

aproape cu dispreţ. Celelalte s-au împrăştiat în jurul meu şi ochii aceia luminoşi i-au străpuns pe ai mei. Am încremenit şi abia atunci am observat solzii mici şi sidefii care acopereau orbitele sursei, abia vizibile în întuneric.

— Fereşte privirea! a strigat arcaşul Feimao, gesticulând la mine înnebunit.

Am păşit în spate împleticindu-mă, fix când un soldat şi-a azvârlit suliţa în burta şarpelui. Urletul lui Xiangliu a spintecat aerul şi capul său central s-a înălţat, ridicând pleoapele deodată şi descoperind doi tăciuni arzători. Sursa! Cele opt guri s-au deschis, împroşcând în toată peştera un lichid verzui şi spumos, acru şi urât mirositor. Cei atinşi au urlat de durere şi s-au prăbuşit pe pământ, zvârcolindu-se în agonie. Acidul mi-a împroşcat braţele, făcând spume, topind stofa şi împrăştiindu-mi pe piele băşici roşiatice ca nişte flori de mac. Aş fi urlat până la răguşire, dar durerea aceea cumplit de arzătoare – a pielii care mi se desprindea de pe trup – mi-a stors aerul din plămâni.

Scrâşnind din dinţi până când am crezut că se vor sparge, am bâjbâit după încă o săgeată şi am potrivit-o în coarda arcului. Arcaşul Feimao s-a holbat la mine, făcându-mi semn să atac, dar tremuram prea tare din cauza groazei şi durerii. M-a cuprins teama că voi rata, că voi da greş, dezamăgindu-i pe toţi cei care se bizuiau pe mine. Săgeata arcaşului Feimao a ţâşnit înainte – fix când globurile acelea arzătoare au dispărut – şi s-a izbit de pleoapele şarpelui, rupându-se în bucăţi.

Nouă guri s-au lungit în zâmbete înfiorătoare şi ochii aceia roşii ne-au fixat licărind nemilos. Soldaţii s-au repezit la el, dar Xiangliu a atacat cu coada,

azvârlindu-i în lături. Eu şi arcaşul Feimao am dat înapoi, dar două dintre capetele creaturii au ţâşnit la el şi şi-au înfipt colţii în umerii lui. Feimao a urlat şi s-a chircit de durere, cu sângele curgându-i din răni.

Îmi venea să mă ghemuiesc şi să dau afară totul din stomac. Să plâng pentru durerea lui şi a celorlalţi, care fuseseră loviţi de creatura aceasta îngrozitoare. Dar groaza mi-a ferecat gâtul; nu puteam nici să suspin. Xiangliu s-a apropiat, întinzând spre mine unul dintre capete cu o eleganţă leneşă. Atât de aproape, încât m-am văzut oglindită în globurile acelea stacojii. M-a copleşit o oboseală stranie. Mâna mi s-a relaxat pe arc, care mi-a scăpat dintre degete. Ochii şarpelui au scânteiat şi fiara a deschis gura. Din colţii săi de un alb pur picura un lichid spumos. Respiraţia lui putredă m-a deşteptat din stupoare şi am tresărit, clipind derutată. Mi s-a limpezit mintea şi m-am repezit la arc.

Cineva a strigat – căpitanul Wenzhi –, alergând la noi cu sabia înălţată. A lovit şarpele în burtă şi Xiangliu a răcnit furios, întorcând capetele spre el.

— Ţinta! a strigat el, ridicând scutul pentru a se apăra de fălcile lacome ale fiarei.

Pleoapele acelea sidefii s-au deschis. Tăciunii roşii ca focul s-au aprins din nou, scânteind ca nişte cărbuni în întuneric. Fălcile i s-au deschis, împroşcând cu acid, nimerindu-mi mâinile şi o parte a obrazului, arzându-mă şi mistuindu-mă ca prin flăcări şi gheaţă. Valuri negre de agonie s-au revărsat asupra conştiinţei mele, trăgându-mă în abis, dar, văzând cum căpitanul Wenzhi înfrunta monstrul, în mine a prins viaţă o hotărâre feroce de a nu-l dezamăgi din nou.

Muşchii picioarelor mi s-au încleştat şi m-am străduit să rămân pe poziţie, luptându-mă cu nevoia de a vărsa din cauza mirosului groaznic de carne arsă.

Luând două săgeţi din tolbă, le-am potrivit în coardă. Xiangliu a întors capul valvârtej şi, cu un tremur în braţe, am încercat să găsesc o cale liberă spre ţintă, fixând privirea asupra ochilor acelora înflăcăraţi şi lăsând toate celelalte să se topească în fundal. Săgeţile au spintecat aerul, lovind cu un zgomot umed şi scârbos.

Creatura a încremenit şi opt perechi de ochi ca nişte rubine au început să clipească iute. Fix când mi-am spus că dădusem greş, că ratasem ţinta, trupul i s-a cutremurat înfiorător şi capetele i s-au dat pe spate, prăbuşindu-se pe pământ cu gâturile chircite. Aerul s-a umplut de praf.

Tăcerea subită, eliberată de urlete, de gemete şi de zgomote de carne sfâşiată, a fost un şoc. Am schimbat priviri uluite între noi, pentru că nu ne venea să credem că teroarea luase sfârşit. Că eram în viaţă. Feimao m-a plesnit pe spate, dar zâmbetul i s-a prefăcut într-o grimasă şi s-a apucat de umăr. Cineva a râs, altcineva a chiuit. Un zâmbet crispat mi s-a întins pe chip, deşi nu mă simţeam în stare de niciun fel de sărbătoare. Braţele îmi erau pline de băşici, dar mi s-a strâns stomacul când l-am văzut pe căpitanul Wenzhi. Trupul lui, atât cât vedeam din el, era brăzdat de răni mult mai grave decât ale mele.

— Îmi pare rău, am spus eu răguşită, privind spre Feimao şi spre ceilalţi soldaţi răniţi. Am ratat prima ocazie, m-am pierdut cu firea. Dacă mi-aş fi păstrat calmul, dacă…

— Arcaşe Xingyin, nu-ţi mai cere iertare.

Căpitanul Wenzhi mi-a vorbit pe un ton aspru, dar nu tocmai lipsit de bunăvoinţă.

— Nicio bătălie nu decurge perfect; puţine evenimente decurg conform planului. Important e că

Xiangliu e mort şi că am supravieţuit cu toţii.

Mi-a cercetat rănile, strâmbând din buze – de nemulţumire, mi s-a părut mie. În loc să mă certe, a scos o sticlă mică din jasp, picurându-mi pe braţe câţiva stropi dintr-un lichid gălbui. Parfumul mângâietor de mentă şi de ierburi s-a împrăştiat în aerul putred, o senzaţie răcoritoare mi s-a strecurat în piele şi durerea mi s-a liniştit în parte, prefăcându-se într-un zvâcnet vag.

— Soluţia aceasta nu face decât să amorţească durerea. Mi-a întins sticla.

— Nu încerca să te vindeci singură. Acidul lui Xiangliu e amestecat cu un venin care trebuie tratat în mod corespunzător. Voi trimite un tămăduitor la tine după ce ne întoarcem.

— Trimite-ţi şi ţie unul. Arăţi mai rău decât mine, am spus, arătând spre rănile lui.

Atunci picioarele au început să-mi tremure, dezminţindu-mi vorbele curajoase, şi am căzut. Copleşită de un val de ameţeală, mi-am lipit fruntea de braţe. Învinseserăm, dar unde dispăruse bucuria de a nimeri ţinta? Era o mare uşurare că povestea luase sfârşit, da, dar sentimentul acesta se amesteca cu o încordare chinuitoare care-mi apăsa pieptul. Să fi fost milă? Faţă de creatura căreia îi luasem viaţa? Mai rău, îngropată şi mai adânc, oare îmi era… ruşine? Că ucisesem cu atâta uşurinţă? Şi că aveam s-o fac din nou?

Căpitanul Wenzhi s-a ghemuit lângă mine.

— Te vei obişnui, a spus el, ca şi când mi-ar fi citit gândurile.

— Şi asta mă sperie, am mărturisit eu şovăitor.

— Xiangliu a devorat nenumăraţi muritori. Dacă nu l-am fi oprit, ar fi omorât şi alţii.

Cuvintele lui m-au consolat. În orice caz, m-au liniştit suficient de mult încât să-mi încetinească respiraţia şi să-mi domolească încordarea. Ridicându-mă cu greu, am privit trupul şarpelui. Îi curgea sânge din ochi şi intra în pământ. Chiar *era* un monstru – nu din cauza înfăţişării, ci a faptelor sale. Agăţându-mă de gândul acesta, am simţit că mi se întăreşte inima. Am refuzat să mă amărăsc pentru ceea ce aveam să fac din nou, ori de câte ori ar fi fost nevoie.

Chiar atunci, o senzaţie ciudată mi-a atins marginile conştiinţei întorcându-mă valvârtej, am zărit ceva luminos în adâncul peşterii – devenise vizibil abia acum, când lumina amurgului cădea drept sub unghiul acesta.

— Căpitane Wenzhi, ce se vede în fundul peşterii?

Mi-a urmărit privirea.

— Să fie o reflexie a luminii?

— Nu cred. *Simţi* ceva dintr-acolo? am întrebat eu.

Când a clătinat din cap, mi-am muşcat buza, întrebându-mă dacă nu cumva mă înşelam. Şi totuşi o simţeam în continuare, chemarea aceea care-mi murmura în minte. O prezenţă firavă şi discretă.

— Voi cerceta locul şi mă voi întoarce mai târziu, am hotărât eu.

— Vin şi eu cu tine. Dacă Xiangliu are vreun frate? a sugerat zâmbind.

M-am cutremurat.

— Dacă nu mănâncă muritori, putem să-l lăsăm în pace.

Am intrat în pasajul îngust care se deschidea în capătul peşterii, traversând un fir de apă şi intrând într-o cavernă. O deschidere din tavan îngăduia pătrunderea liberă a luminii, care cădea asupra unui morman de comori sclipitoare. Şiraguri de perle,

podoabe de jad şi nestemate mari cât pumnul erau îngrămădite pe pământ, împrăştiate neglijent de parcă ar fi fost beţe, frunze şi pietre.

— Ce-i asta? am întrebat eu, recăpătându-mi vocea.

— Pradă adunată de la victimele lui Xiangliu?

Căpitanul Wenzhi s-a aplecat şi a inspectat câteva obiecte.

— Nu, unele au fost luate de pe tărâmul nostru. Xiangliu trebuie să le fi adus aici.

Ridicând un cufăr mic, i-am deschis capacul. Înăuntru am găsit un colier de aur incrustat cu bucăţi de chihlimbar.

Wenzhi l-a scos ca să-l vedem mai bine.

— O amuletă cu magie a Pământului.

— De unde ştii? am întrebat eu curioasă.

— Chihlimbarul e o comoară sacră a copacilor, a explicat el, punând colierul înapoi în cufăr. Îl voi prezenta Majestăţii Sale Celeste.

Am deschis alte câteva cufere, aruncând în lături un şirag preţios de rubine, un glob neted de lapislazuli, brăzdat de firişoare numeroase de aur, şi o podoabă de păr de argint, sub formă de clopoţei de vânt. Când am plimbat degetele peste ei, o melodie delicată a răsunat în cavernă.

Am arătat spre mormanul lucitor.

— Ce facem cu toate acestea?

Nemuritorii nu aveau nevoie de bogăţii materiale decât ca podoabe, pentru a-şi satisface vanitatea. Magia, rangul şi zestrea de sânge – numai acestea îţi hotărau puterea în Regatul Celest.

Căpitanul Wenzhi a ridicat din umeri.

— Voi duce câteva podoabe pentru colecţia Majestăţilor Lor Celeste şi fiecare soldat poate să ia

câteva suvenire ca răsplată pentru o luptă grea. Cu celelalte poţi să faci ce vrei.

Atunci am văzut-o, o cutie mare din lemn, aşezată într-un ungher al peşterii, de o simplitate puternic contrastantă cu comorile nepreţuite dimprejur. Apropiindu-mă, chemarea nevăzută care-mi aţâţa mintea a devenit mai puternică; era ca şi când aş fi simţit aura unui nemuritor, numai că aceasta mă chema numai pe mine. M-am aplecat şi am smuls capacul, moment în care inima mi-a luat-o la goană când am văzut conţinutul; un arc din jad verde sculptat, cu coardă auriu-sclipitoare. Un dragon, începând cu capul magnific din vârf şi încovoindu-se până la coada din capătul inferior. Când am atins piatra rece, m-a cuprins un freamăt de putere, ca şi când aş fi băgat mâna în apele unei cascade tumultoase. Ceva s-a declanşat în mine, de parcă aş fi regăsit ceva despre pierderea căruia nici nu ştiusem. Ridicând arcul, am întins coarda şi aproape că l-am scăpat când o rază subţire de lumină mi-a apărut între degete. Nu m-a durut, ci a emis un tremur plăcut, care a sfârâit o clipă şi apoi a dispărut.

— Focul-cerului, a şoptit uimit căpitanul Wenzhi.

Arcul mi-a căzut din mâini. Se spunea că era o putere mare, pe care o stăpânea Împăratul Celest, şi că o singură săgeată ar fi putut să ne rănească grav, poate chiar să ne curme vieţile.

Cu scântei în ochi, s-a aplecat şi l-a ridicat.

— Arcul Dragonului de Jad, a şoptit el, plimbând palma peste jadul sculptat.

Familiaritatea cu care i-a rostit numele m-a neliniştit.

— De unde ştii? L-ai mai văzut?

A ridicat din umeri.

— Există puţine arme cu focul-cerului şi un singur arc.

— De ce a dispărut fulgerul?

Eram nedumerită, pentru că nu eliberasem coarda.

O expresie îngândurată i-a apărut pe chip.

— Poate că încă nu ai suficientă putere încât să-l poţi mânui.

Părea calm, deşi începea să respire greu. A ridicat arcul şi i-a apucat coarda aurie. Muşchii braţului i s-au încleştat, dar coarda nu s-a îndoit, în timp ce în mâinile mele cedase ca o sfoară de mătase. În clipa în care l-a aşezat jos, arcul mi-a sărit în mâini ca şi când l-aş fi tras la mine.

Wenzhi a ridicat capul şi m-a privit atent. Tulburată, am pus arcul înapoi în cutia sa şi i-am întins-o. Dinăuntru au răsunat zăngăneli zgomotoase.

Căpitanul s-a încruntat şi mi-a împins cutia înapoi. Zăngănelile s-au oprit.

— Ţine-l la tine deocamdată, până când hotărâm ce e de făcut. Pare să fi format o legătură cu tine şi e o armă prea puternică s-o lăsăm de izbelişte.

Un fior mi-a ţâşnit prin trup la auzirea acestor vorbe. Dintr-un motiv necunoscut, nu mai voiam să mă despart de arc, dar m-am silit să întreb:

— Să-l înapoiem Regatului Celest?

— Arcul nu aparţine Regatului Celest. Am auzit că proprietarul lui a dispărut cu mult timp în urmă. Ţine-l ascuns şi ferit, până când hotărâm cui ar trebui să-l înapoiem.

Ochii lui m-au sfredelit cu o intensitate neaşteptată şi a adăugat:

— Nu spune nimănui.

Am încuviinţat din cap, în ciuda neliniştii care-mi provoca un gol în stomac. Oare se temea că Împăratul

Celest avea să revendice arcul? Cu toate acestea, să înapoiem arcul proprietarului de drept era fără îndoială abordarea corectă.

Privind celelalte comori, mi-a venit o idee.

— Să le împărţim sătenilor oropsiţi de Xiangliu. Deşi nimic nu poate compensa vieţile pierdute ale apropiaţilor lor, măcar aşa le vom înlesni traiul.

A încuviinţat din cap.

— Alege ce doreşti. Mă duc să îi chem şi pe ceilalţi.

M-am ghemuit şi am luat o brăţară de aur incrustată cu coral, ale cărui culori luminoase m-au dus cu gândul la Shuxiao. Am pus-o deoparte la brâu.

— Îi va plăcea prietenei mele.

— Pentru tine nu iei nimic? a întrebat el.

Am ezitat, dar apoi am ridicat un colier din safire, ale căror scânteieri albastre mi-au amintit de coroana lui Liwei. Atunci, bijuteria mi-a alunecat printre degete, lovindu-se zgomotos de pământ.

— Nu există banchete sau alte evenimente pompoase la care trebuie să particip. Chiar dacă ar exista, am tot ce-mi trebuie.

M-am gândit la pandantivul pe care-l purtam, pe care nu-l dădeam jos niciodată. Îmi inspira un sentiment de apartenenţă, ştiind că fusese al tatei şi că degetele mamei mi-l legaseră la gât.

Căpitanul Wenzhi a tăcut un moment şi apoi s-a dus la intrarea peşterii pentru a-i chema pe ceilalţi. Au venit şi au holbat ochii la comori. În timp ce alegeau agrafe de păr cu pietre preţioase, coliere cu perle şi chihlimbar şi brăţări de jad, căpitanul a ales câteva podoabe pentru Vistieria Imperială şi pentru soldaţii care plecaseră mai devreme.

Cei care mai aveau putere au muncit toată noaptea ca să adune aurul şi bijuteriile. Când în sfârşit

am părăsit peştera, privirea mi-a fugit o ultimă dată la silueta nemişcată chircită pe pământ. Mi-am ţinut respiraţia, încercând să evit duhoarea metalică a pământului năclăit de sânge.

Cerul căpătase o culoare cenuşie şi înceţoşată când am livrat satelor şi ultimele comori. Am rămas în urma celorlalţi şi am văzut o uşă deschizându-se şi o bătrână ieşind pe ea – primul muritor pe care-l vedeam de aproape. Avea pielea zbârcită şi ochi galbeni, aplecaţi. Zdrenţele care-i atârnau pe trupul slab abia o protejau de frigul muşcător şi în mâini ţinea o lopată acoperită cu pământ întărit. Oare ieşea la muncă încă de la ora aceea? S-a împiedicat de cufărul de la intrare şi s-a aplecat ca să-l ridice. A rămas înmărmurită şi a holbat ochii la vederea averii împărăteşti dinăuntru. Un ţipăt strident i-a scăpat dintre buze, străpungându-mă până în adâncul fiinţei. A strâns cufărul la piept şi a alergat pe străzi cu un tonus nou, strigându-le vecinilor să se trezească. Uşile s-au dat de pereţi şi strigăte au răsunat la descoperirea comorilor. Unii săteni au căzut în genunchi, bolmojind rugăciuni recunoscătoare, pe când alţii se strângeau în braţe, suspinând. Bucuria şi uşurarea lor pulsa în aer, cu gândul că poate iarna nu avea să mai fie atât de grea.

Credeam că dăruiam averile din pură generozitate, dar căldura aceasta care mi s-a înfiripat în inimă s-a dovedit a fi şi mai preţioasă. Când cineva a apărut lângă mine, am înghiţit nodul care mi se pusese în gât. Aruncându-i o privire fugară lui Wenzhi, am văzut un zâmbet larg pe chipul lui impasibil. Ochii lui negri au oglindit focul auriu al soarelui când razele s-au abătut asupra noastră, anunţând începutul unei zile noi.

16

Niciun iaz argintiu sau vreo grădină plină de flori nu-mi mai înfrumuseţa priveliştea; fereastra camerei mele mici dădea spre zidurile palatului. Dar o câştigasem prin eforturi proprii, nu prin bunăvoinţa altora. În nopţile în care mintea mea neastâmpărată îmi alunga somnul, mă urcam pe acoperiş, privind stelele de deasupra şi luminile regatului de dedesubt. Uneori adormeam pe ţiglele reci de jad, îngânată de lucirea argintie a lunii. Aceasta îmi amintea de lampioanele căminului meu, a căror lumină îmi strălucise la fereastră când stăteam întinsă pe patul din lemn de scorţişor.

În intimitatea odăii personale, mi-am dat jos hainele, nerăbdătoare să-mi curăţ trupul de sânge şi de transpiraţie. Unguentul căpitanului Wenzhi îşi pierdea efectul şi, când m-am cufundat în apa caldă, m-au usturat braţele. Am strâns din dinţi şi m-am frecat bine. Apoi am îmbrăcat o robă de corp albă şi m-am întins pe pat, sperând să mă odihnesc înainte de sosirea tămăduitorului.

Somnul a pus stăpânire pe mine. Când m-am trezit, am descoperit că soarele se întunecase, căpătând culori de ambră. M-am ridicat în capul oaselor şi am întins braţele – aşteptându-mă să simt dureri –, dar nu am simţit nimic. Nu-mi mai rămăsese nicio rană, nicio pată. Probabil că tămăduitorul mă vizitase în timp ce dormeam.

— Te-ai odihnit bine?

Am tresărit la auzirea vocii lui, pe care o ştiam la fel de bine ca pe a mea. M-am întors încet, simţind cum pulsul mi-o ia la goană.

Liwei şedea liniştit lângă masă, de parcă ultima

noastră întrevedere fusese cu o zi înainte, nu cu luni întregi în urmă, de parcă ultimele cuvinte schimbate între noi n-ar fi fost sufocate de amărăciune şi de regrete. Roba lui cenuşie era prinsă la brâu cu o curea din zale de onix şi avea părul lung legat cu un inel de argint. Arăta exact aşa cum mi-l aminteam, numai că părea mai slab la faţă şi avea ochii mai întunecaţi decât înainte sau poate că lumina lor îşi pierduse din strălucire.

Mi-am netezit trăsăturile feţei, afişând o expresie indiferentă, deşi inima mea… era o încâlcitură de emoţii fremătătoare. Ridicându-mă îndată din pat, am făcut o plecăciune formală şi crispată.

— Nu e nevoie de aşa ceva, a spus el pe un ton încordat.

— N-ar fi fost nevoie dacă n-ai fi venit aici neinvitat.

Mi-am strâns roba în jurul corpului.

— Liwei, ai venit într-un moment foarte nepotrivit. Nu sunt îmbrăcată. Acestea sunt odăi militare şi… locul tău nu e aici.

Văzând că nu voia să plece, m-am dus cu paşi mari la şifonier şi am scos afară prima haină care mi-a căzut în mână – o robă verde, prin care mi-am strecurat braţele, legând centura la brâu. Nu voiam să iau loc pe scăunelul de lângă el, aşa că m-am aşezat la loc pe pat.

— Pentru ce aţi venit, Înălţimea Voastră?

— Cu o clipă în urmă mi-ai spus Liwei, mi-a atras el atenţia.

— O greşeală, am spus eu. Tu eşti prinţul moştenitor. Eu sunt soldat. Pentru mine eşti „Înălţimea Voastră”.

Degetele lui subţiri s-au jucat cu ceaşca de pe

masă.

— Am auzit că te-ai întors. Am vrut să te văd, să mă asigur că eşti nevătămată.

S-a încruntat.

— Rănile tale erau grave. De ce nu te-ai vindecat singură mai devreme?

— Priceperea mea este în cel mai bun caz rudimentară. Şi, din cauza veninului şarpelui, căpitanul Wenzhi a considerat că rana trebuia tratată de un tămăduitor.

Nu i-am întâlnit privirea. Vederea lui sfărâma învelişul ce-mi înconjura inima, redeşteptând durerea pe care mă străduisem îndelung să o înăbuş.

Şi-a dres glasul.

— Se pare că meriţi felicitări. Am auzit că l-ai răpus pe Xiangliu cu două săgeţi dintr-o singură lovitură.

Părea încântat. Chiar mândru.

— Nu de una singură. Dacă n-ar fi fost ceilalţi, n-aş fi scăpat cu viaţă, am spus eu vehement.

Culoarea i s-a scurs de pe chip, dar nu mi-am îngăduit să deduc prea multe din expresia lui îngrijorată.

— Înălţimea Voastră, vă mulţumesc pentru vizită, dar aş vrea să mă odihnesc. Iertaţi-mă că nu vă conduc spre ieşire.

Am întins mâna către uşi, temperându-mi obrăznicia cu o plecăciune scurtă.

Nu s-a ridicat. Nu a răspuns. Oare se simţea jignit? Intendentul-şef ar fi făcut o criză apoplectică dacă ar fi aflat că îi vorbisem cu atâta neruşinare. Dar atunci mi-am dat seama: cum ar fi putut să-mi vadă rănile, dacă nu ar fi…

— *Tu* m-ai vindecat?

— Da.

M-a privit drept în ochi.

Mintea mea trădătoare şi l-a închipuit aşezat pe marginea patului, plimbându-şi mâinile peste braţele mele şi vărsându-şi energia în ele.

— Nu ţi-am cerut aşa ceva. Dar îţi mulţumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, a spus el. Cum ţi-a mai fost?

Mi-am amintit numeroasele nopţi nedormite de când plecasem şi de durerea care-mi măcinase inima. De lacrimile pe care le înghiţisem până când secaseră. Erau secretele mele, pe care le ascundeam sub un zâmbet.

— Bine, am minţit eu cu neruşinare. Antrenamentele îmi ocupă tot timpul. Căpitanul Wenzhi este foarte exigent.

Şi-a încordat maxilarul şi o notă neobişnuit de aspră i-a pătruns în voce.

— Da, căpitanul Wenzhi se arată deosebit de preocupat de situaţia ta. Mă întreb de ce depune atât de multe eforturi de dragul unui singur recrut, alegând să petreacă atât de mult timp în compania sa?

Insinuarea lui mi-a înfierbântat sângele. Dacă era gelos, nu avea niciun drept.

— Pentru ce aţi venit? am întrebat din nou, mai aspru decât înainte.

Mâna i s-a strâns în pumn pe masă.

— Nu ar trebui să fiu aici. Am păstrat distanţa atât cât am putut. Dar, când ai pornit spre Tărâmul Muritorilor, nu am putut să nu mă tem că ai putea fi în pericol. Că poate nu te vei mai întoarce.

Mărturisirea lui mi-a spintecat scutul de apărare construit cu atâta grijă. Cât de mult uram slăbiciunea aceasta a mea, dorul acesta inutil pentru cele pierdute. Cât de uşor mi-ar fi fost să mărturisesc durerea ce-mi

apăsa pieptul, să îi cer alinarea la care visasem. Dar era făgăduit alteia şi refuzam să mă mulţumesc cu mai puţin decât aş fi dorit să ofer la rândul meu.

Aşa că am râs, un zgomot scurt şi aspru, servindu-mă în lupta aceasta de armura indiferenţei şi a ironiei.

— Aveţi o părere atât de proastă despre abilităţile mele?

M-a privit îndelung, fără nicio tresărire.

— Xingyin, nu eşti corectă. Ştii bine cât de mult te admir.

— Nu suficient de mult, se pare. Nu-mi vorbi despre corectitudine, Liwei.

M-am blestemat pentru că-mi scăpase numele lui şi pentru strălucirea subită care i s-a aprins în ochi.

— Ţi-ai declarat alegerea în seara în care te-ai logodit cu altcineva. Şi eu am declarat-o pe a mea când am plecat. Este incorect din partea *ta* să vii la mine acum, ştiind că prezenţa ta mă tulbură.

Aici ar fi trebuit să mă opresc, dar resentimentele şi mânia s-au revărsat din mine.

— Mi-ai spus că eşti îndrăgostit de mine. Mi-ai frânt inima. Nici măcar nu mi-ai spus despre logodnă în persoană. Oare tu ai fost *corect?*

Cuvinte amare şi totuşi o uşurare să le spun cu voce tare.

— Nu, a răspuns el răguşit. Ai tot dreptul să mă urăşti. Doar să ştii că, dacă aş putea să aleg, te-aş alege pe tine.

Şi-a trecut o mână prin păr, aşa cum făcea când era pus în dificultate. Cât de mult aş fi vrut să nu ştiu acest lucru despre el, să nu-l fi lăsat să mă afecteze atât de tare.

— Aveam de gând să-ţi spun. Logodna nu ar fi trebuit anunţată în seara aceea, dar mama l-a convins

pe tatăl meu să o facă atunci.

Am inspirat cu greu. Mă înşelasem; împărăteasa nu pierduse timpul ca să contraatace şi lovitura ei fusese mai puternică decât ar fi putut spera vreodată. Nu avea importanţă; nu s-ar fi schimbat nimic. Era prinţul moştenitor. Era datoria lui să se căsătorească, fapt pe care ar fi trebuit să-l înţeleg încă de la început.

Între noi s-a lăsat o tăcere grea. O parte din mine îşi dorea să plece, ca să mă pot întinde din nou în pat şi să mă pierd în somnul nesimţitor. Însă o parte mai slabă a fiinţei mele încă se bucura de prezenţa lui – îi sorbea chipul şi vocea şi tânjea după atingerea lui –, în ciuda durerii care i-ar fi urmat.

Mi-am făcut curaj şi am întrebat:

— A fost hotărâtă ziua nunţii?

Gata, o spusesem, smulgând bandajul de pe rană dintr-o singură smucitură. Nu era mai bine să înfrunt monstrul făţiş, în loc să-l las să pândească în umbră, fără să ştiu când va ataca?

Lumina i s-a scurs din ochi.

— Am schimbat darurile de logodnă, dar ceremonia va avea loc peste câţiva ani. Eu şi prinţesa Fengmei încă suntem tineri şi am cerut răgaz ca să mă pot dedica îndatoririlor mele. Poate că atunci situaţia va fi diferită.

Nu vorbea ca un mire entuziasmat. Şi nu înţelegeam amânarea aceasta, de vreme ce schimbul de daruri era o promisiune tot atât de fermă precum semnarea contractului de logodnă. Cine ar mai fi îndrăznit să intervină în alianţa dintre cele mai puternice două familii din ţinut? Eu pusesem întrebarea, eu invitasem durerea, smulgându-mi din inimă şi ultima frântură de speranţă îndărătnică. Dar ce regret ascuţit mă săgeta acum! Cu ce gheare mă

sfâşia gelozia!

Cineva a bătut în uşă. Să fi fost Shuxiao, venită ca să mă cheme la masa de cină? M-aş fi bucurat de orice ar fi reuşit să-mi distragă atenţia. Repezindu-mă la uşi, le-am tras în lături, zâmbind senin…

În prag s-a ivit căpitanul Wenzhi, fără armură şi îmbrăcat cu o robă neagră.

— Tămăduitoarea a spus că a fost trimisă înapoi înainte să-ţi poată îngriji rănile.

La vederea lui Liwei, a încremenit şi a făcut o plecăciune.

— Înălţimea Voastră, nu mă aşteptam să vă întâlnesc în odăile soldaţilor.

Liwei a căpătat o expresie rece, punându-şi masca imperială pe care o purta cu atâta uşurinţă.

— Căpitane Wenzhi, eşti foarte grijuliu cu soldaţii tăi. Îi vizitezi până şi la ore atât de târzii.

— Într-adevăr, Înălţimea Voastră. Mai ales cu cei răniţi.

A intrat cu paşi hotărâţi, netulburat de ostilitatea lui Liwei.

S-au privit sobru, fără să clipească, şi capul a început să-mi zvâcnească.

În cele din urmă, Liwei s-a întors spre mine.

— Întoarcerea ta mi-a adus o mare linişte.

L-a salutat scurt pe Wenzhi, cu o mişcare a capului, iar acesta i-a răspuns cu încă o plecăciune mică. Observându-i încordarea umerilor, mi-am dat seama că pleca nemulţumit.

— De ce îl preocupă întoarcerea ta pe prinţul Liwei? a întrebat căpitanul Wenzhi, aşezându-se pe scăunelul eliberat de curând.

Cu o explozie de magie, a încălzit apa din ibric, pregătind o infuzie proaspătă din ceai de iasomie şi

turnându-mi o ceaşcă.

Am sorbit din ea, savurându-i parfumul delicat şi căldura liniştitoare.

— Suntem prieteni. Am învăţat împreună.

— Nu părea prietenos. Nici tu nu păreai prietenoasă.

Păstrând o privire inexpresivă, am aşezat ceaşca la loc.

— Căpitane Wenzhi, ai venit pentru un motiv anume sau doar ca să stârneşti probleme acolo unde acestea nu există?

— Am venit să-ţi verific rănile. Cum sunt?

— Vindecate.

Am întins braţele ca să-i arăt pielea refăcută şi am descoperit cu uşurare că dispăruseră şi rănile lui.

O expresie ciudată i-a alunecat pe chip.

— Ai noroc că ai fost îngrijită cu atâta pricepere.

Mi-am tras braţele înapoi. Ştia că tămăduitoarea nu se ocupase de mine.

— Cum a decurs audienţa cu Majestatea Sa Celestă?

O încercare stângace de a-i îndrepta atenţia în altă parte.

— Împăratul a fost încântat. Ai deveni candidată pentru avansare dacă ai alege să începi o carieră militară.

A ridicat tonul, ca şi când ar fi pus o întrebare.

Nu mă interesau aceste lucruri, dar era un început promiţător al călătoriei care speram că mă va duce acasă.

— Nu plec nicăieri. Totuşi, dacă vor să-mi dea un titlu, nu m-ar deranja să-l preiau pe al tău, i-am spus eu cu seninătate.

— Voi avea grijă să le înştiinţez pe Majestăţile Lor

Celeste cu privire la dorinţa ta.

S-a gândit o clipă şi apoi a întrebat:

— Arcul Dragonului de Jad… l-ai pus la loc sigur?

Am încuviinţat din cap, cu gândul la cutia de sub pat, asupra căreia urzisem o vrajă care s-o ascundă de priviri nedorite.

— În curând voi pleca spre unul dintre Regatele Mării. Dacă ni te alături, poate că vom afla informaţii despre arc acolo. Dar s-ar putea să fie periculos. Nu e puţin lucru ca regele lor să ne solicite ajutorul şi orice favoare a Împăratului Celest vine cu un preţ.

Ceva i-a fulgerat pe chip. Să fi fost dispreţ? Sau preocupare pentru pericolele ce-l aşteptau?

— Mă voi gândi, am spus eu încet.

Atunci s-a ridicat în picioare.

— Ne vedem mâine la antrenament. În zori.

M-am împotrivit imboldului de a protesta. Nu ar fi avut niciun rost.

La uşă a fost cât pe ce să se izbească de Shuxiao. Încercând să echilibreze tava grea pe care o ţinea în mâini, aceasta a făcut o plecăciune neîndemânatică. Wenzhi a încuviinţat din cap scurt, cu o privire distantă, şi a plecat.

Shuxiao a aşezat tava pe masă.

— Cina ta. Am auzit că ai fost rănită.

— Mulţumesc.

Compania ei mă bucura. Avea camera aproape de a mea şi mâncam împreună când aveam posibilitatea. Privind carnea de porc înăbuşită, păstăile verzi prăjite rapid şi moşmoanele coapte, stomacul mi-a chiorăit, amintindu-mi că nu mâncasem nimic toată ziua. Am ridicat capacul oalei de bambus, am luat o bucată moale de pâine şi am vârât în ea felii de carne fragedă.

— Te-a vizitat vreun tămăduitor? a întrebat ea.

— Da.

Nu voiam să intru în detalii.

A lăsat capul pe spate şi m-a privit îndelung.

— Arăţi bine. Aproape că străluceşti. Poate că tu ar fi trebuit să-mi aduci mie cina.

Împingând scăunelul în spate, şi-a ridicat marginea robei şi mi-a arătat două şiruri de semne roşii întipărite pe gamba sa.

— Acelea sunt urme de dinţi? Ce s-a întâmplat?

— Vulpi-spirit. Câteva au pătruns în interior.

S-a strâmbat.

— Când li se epuizează magia, încep să muşte. Nu mă mai doare, dar mă mănâncă ca focul şi tămăduitoarea a spus că urmele vor dispărea abia peste câteva săptămâni. *Dacă* vor dispărea.

— Cum au reuşit să intre?

M-am mirat, pentru că Regatul Celest era apărat de duşmanii săi cu ajutorul unor vrăji protectoare puternice. În fiecare noapte, soldaţii de serviciu urzeau scuturi de-a lungul graniţelor regatului şi acestea îi înştiinţau cu privire la orice intruziune.

— Una dintre ele a luat forma unui celest şi a pătruns pe nesimţite. Intrând pe teritoriul nostru, a rupt vrăjile dinăuntru. N-ar fi trebuit să se întâmple. Chiar şi cu înfăţişarea schimbată, vrăjile noastre ar fi trebuit să-i sesizeze aura. Generalul Jianyun cercetează problema.

Am scotocit în pungă, scoţând sticla de jasp primită de la căpitanul Wenzhi. Am scos dopul şi i-am turnat ultimele picături peste picior.

Roşeaţa rănilor s-a estompat şi Shuxiao a oftat uşurată.

— Ce-i aia?

— E doar o soluţie pe care mi-a dat-o căpitanul

Wenzhi pentru rănile mele.

— Ah? Căpitanul Wenzhi obişnuieşte să dăruiască leacuri rare celor mai umili soldaţi?

M-a sfredelit cu privirea.

— A făcut-o doar de data asta, a fost tot ce am spus.

— Sau doar pentru persoana asta.

Nu am răspuns, luând o moşmoană şi curăţând-o de pieliţă cu o atenţie exagerată.

Atunci a ridicat din umeri, obosită probabil când eu nu muşcam momeala.

— Cum a fost Xiangliu? a întrebat ea, de parcă am fi vorbit despre un prieten comun.

— Mort. O săgeată în ochi.

Era uşor să o spun cu nonşalanţă. Cumva, aceasta ştirbea din realitatea întâmplării, a pericolului, a vieţii pe care o luasem.

— Câtă sete de sânge, a spus ea. A fost o luptă grea?

I-am descris bătălia, ştiind că ar fi interesat-o toate detaliile. La urmă, am ferit privirea şi am mărturisit:

— M-am pierdut cu firea. Răniţii… totul s-a întâmplat din cauza greşelii mele.

— Oricine ar fi fost îngrozit. Ce-a fost în mintea ta – Xiangliu, în prima ta misiune? De obicei recruţilor noi li se dau sarcini banale, cum ar fi să inspecteze graniţele sau să caute vreun artefact pierdut.

Mă oferisem tocmai din cauza pericolului. Sarcinile banale nu-mi erau de niciun folos. Nu mi-ar fi purtat numele în şoaptă la urechea împăratului; nu mi-ar fi câştigat Talismanul Leului Stacojiu.

Shuxiao a adăugat:

— Măcar ţi-ai revenit la timp. Nu a murit nimeni. Bine, mai puţin Xiangliu. Nu uita că tu l-ai răpus.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă mai bine.

— Până la urmă n-a fost aşa de rău. Am găsit o peşteră plină cu comori.

S-a aplecat peste masă.

— Ai păstrat ceva pentru tine?

M-am gândit la Arcul Dragonului de Jad, mult mai preţios decât orice bijuterie.

Dar nu era al meu şi căpitanul Wenzhi mă sfătuise să-l ascund şi să păstrez secretul. Am scotocit în pungă în căutarea brăţării şi i-am pus-o în palmă.

A deschis încuietoarea şi şi-a petrecut-o pe braţ. Aurul şi coralul i-au lucit pe piele.

— E foarte frumoasă.

— E doar o podoabă mică.

M-am bucurat că părea să-i placă.

— Să fi văzut ce a adus căpitanul Wenzhi pentru vistierie!

Privirea i-a devenit curioasă.

— Ce căuta căpitanul Wenzhi aici? Nu că m-ar deranja, doar sunt atâţia care ar avea pentru ce să ne invidieze.

— Ce vrei să spui?

— N-ai observat mulţimile care se adună pe teren când se antrenează el – atât bărbaţi, cât şi femei? Înalt, cu umeri laţi, cu ochi limpezi, cu buze ferme, cu nasul drept, a recitat ea, numărând pe degete. Doar de-ar zâmbi mai des, astfel am avea mai mult de câştigat de pe urma trăsăturilor lui chipeşe.

— Chipeşe?

Îmi părea o persoană interesantă, dar chipeşă?

Mi-a aruncat o privire dojenitoare.

— Cum să nu fi observat? După atâtea luni în care te-ai antrenat cu el, ai mers alături de el, ai dormit lângă el sub stele, la lumina focului de tabără…

Am luat o pâine şi am aruncat-o în ea, dar Shuxiao a prins-o cu dibăcie.

— Nu protesta atât de mult, a spus ea zâmbind larg. Altfel, voi începe să cred că zvonurile astea au o fărâmă de adevăr.

Oare era vorba de aceleaşi zvonuri care ajunseseră la urechile lui Liwei? Oare de aceea mă căutase imediat după sosire, ca să le neg sau să le admit?

— Zvonurile acelea despre care vorbeşti sunt absolut ridicole, am spus eu, cu mai multă patimă decât aş fi vrut.

— Am atins o coardă sensibilă?

Am închis gura într-o clipă.

Shuxiao a luat o moşmoană din vas şi mi-a întins-o. O propunere de pace.

— Puţini sunt atât de stimaţi precum căpitanul Wenzhi. Priceperea lui în luptă e renumită şi magia lui e neobişnuit de puternică, având în vedere că nu se trage din nicio familie cu tradiţie.

M-am uitat la ea.

— De unde se trage?

— Am auzit că vine dintr-o familie de rând din cele Patru Mări. A fost o mare realizare pentru el – pentru un străin – să urce în rang, să devină cel mai tânăr căpitan al armatei celeste.

Simţeam o anumită apropiere între mine şi căpitanul Wenzhi, pentru faptul că amândoi încercam să ne orânduim vieţi noi aici. Chiar dacă era mai capabil decât mine, îmi dădea speranţe pentru propriile ambiţii – faptul că necunoscuţii chiar puteau să capete renume în Regatul Celest.

Dar nu am putut să nu mă gândesc că nici măcar el nu câştigase Talismanul Leului Stacojiu.

După-masă, am ajutat-o pe Shuxiao să adune

vasele goale pe tavă. Când am încercat să i-o iau din mâini, a smucit-o la ea.

— Nu se întâmplă în fiecare zi să răpui un monstru legendar. Şi nici nu pare că mâine căpitanul Wenzhi te va lua cu blândeţe.

Fără nici un alt cuvânt, a ieşit din cameră.

Nu am reuşit să dorm în noaptea aceea. Oftând iritată, am azvârlit cuvertura de pe mine şi am părăsit încăperea. Urcând pe acoperiş, m-am aşezat pe ţiglele reci din jad. Cât de mult îmi amintea de casă singurătatea nopţii! Dedesubt sclipeau luminile Regatului Celest, pe ale cărui graniţe le apăram acum cu viaţa. Oare mama s-ar fi simţit trădată de noua mea alianţă? Oare ar fi crezut că uitasem de ea în goana mea după putere? Gândul acesta mi-a înjunghiat pieptul. Doar de ar fi ştiut adevărul – că făceam totul pentru a-i câştiga libertatea, pentru a ne putea revedea.

17

M-am înfăţişat înaintea biroului generalului Jianyun, întrebându-mă de ce mă chemase. Nu-l mai văzusem decât rareori în ultimul timp, după ce începusem antrenamentul cu căpitanul Wenzhi şi cu trupele lui. Am fixat privirea asupra mesei, cioplită minuţios în lemn de trandafir şi incrustată cu sidef sub forme de bambus, flori de lotus şi cocori. Nu mă aşteptam ca un articol atât de delicat să mobileze biroul unui soldat atât de pragmatic. Totuşi, mi-am amintit că, în ciuda atitudinii lui reci, generalul îmi arătase o bunăvoinţă nemeritată. Îmi observase potenţialul chiar înainte să-l fi recunoscut eu.

M-am foit stânjenită sub greutatea privirii lui, făcându-mi solzii aurii ai armurii să zornăie. Sprâncenele generalului Jianyun s-au încruntat, un reproş tăcut: soldaţii vrednici nu se foiesc.

M-am îndreptat de spate, silindu-mi picioarele să înceteze să se mai mişte. Oare mă chemase ca să mă certe pentru vreo greşeală? Să-mi ţină morală pentru neglijenţa de care dădusem dovadă în lupta cu Xiangliu?

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— Având în vedere că a fost prima ta misiune, te-ai descurcat bine.

Am răsuflat repede:

— Vă mulţumesc, generale.

— Aşa cum am convenit, poţi să-ţi alegi următoarea misiune. Avem două în care e nevoie de încă un recrut. O echipă va porni spre Deşertul Auriu pentru a culege ierburile rare care cresc acolo. Chiar dacă deşertul este vecin cu Ţinutul Demonilor, atât timp cât tratatul de pace rămâne valabil, nu ne

aşteptăm la nicio problemă.

Am încuviinţat din cap, încercând să par entuziasmată. Nu mai fusesem niciodată în Deşertul Auriu, dar nu-mi surâdea ideea de a culege plante. Poate că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru că mi se oferea o sarcină mai uşoară după lupta cu Xiangliu, dar aceasta nu ar fi atras atenţia împăratului.

— Ori poate că vei dori să-l întovărăşeşti din nou pe căpitanul Wenzhi? a propus generalul Jianyun. Chiar dacă el asta îşi doreşte, alegerea e a ta. Va conduce o trupă spre Marea de Est, al cărei rege ne-a cerut ajutorul împotriva unor tulburări recente.

Mi-a venit deodată în minte un fragment dintr-o poveste pe care obişnuia să mi-o spună mama. Mi-am amintit vocea ei blândă şi melodioasă, vorbindu-mi despre Marea de Est şi…

— Dragonii, am şoptit eu, atât de vrăjită de amintirea mângâierii ei răcoroase pe obraz, încât am inspirat din reflex, o încercare zadarnică de a surprinde parfumul de scorţişor.

M-a cuprins o durere surdă, diferită de chinul sfâşietor al inimii mele frânte, deşi amândouă îmi deşteptau dorul după ceva pierdut.

Generalul Jianyun s-a încordat, o scăpare rară a atitudinii sale cumpătate.

— Dragonii?

Am râs pentru a-mi ascunde neglijenţa – prea strident, prea zgomotos.

— O legendă veche pe care am auzit-o, cum că Marea de Est ar fi locul de naştere al dragonilor. Ei au provocat aceste tulburări?

Generalul a vorbit încet, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Dragonii nu se mai află în Marea de Est. Nu mai

sunt pe Tărâmul Nemuritorilor.

Zece întrebări mi-au fulgerat în minte. Nu ştiam despre dragoni decât ceea ce era cuprins în povestea respectivă. Până acum, crezusem că erau doar un mit, un simbol al puterii pe care împăratul părea să-l favorizeze.

Înainte să pot vorbi, generalul a continuat încruntat:

— E vorba de tritoni, de locuitorii mării adânci. Au tulburat pacea pentru întâia oară în istorie. Şi, chiar dacă deocamdată e vorba doar de câteva lupte mici şi disparate, căpitanul Wenzhi se pregăteşte pentru orice eventualitate.

Explorarea paşnică a Deşertului Auriu sau pericolele Mării de Est? Duhoarea din peştera lui Xiangliu mi-a revenit în gând şi zornăitul înfiorător al solzilor lui mi-a stârnit un fior pe şira spinării. Dar acesta era preţul drumului pe care-l alesesem. Şi, din câte îmi spusese căpitanul Wenzhi, poate că în Marea de Est aveam să aflăm mai multe despre Arcul Dragonului de Jad.

În săptămânile de dinaintea plecării, m-am antrenat mai intens decât oricând. Deşi eram lăudată pentru răpunerea lui Xiangliu, în adâncul inimii mă simţeam ca o impostoare – simţeam că asemenea laude erau nemeritate. Frica şi lipsa mea de experienţă ne puseseră pe toţi în primejdie. Cât de arogantă fusesem să cred că eram pregătită, că aş fi putut să plonjez în adâncul mării şi să învăţ să înot, ca prin miracol. Cât de nesăbuită să cred că realizările mele din timpul antrenamentelor vor putea fi repetate cu uşurinţă când mirosul greu de sânge plutea în aer şi durerea şi panica îmi acaparau trupul şi mintea. Nu,

refuzam să repet greşeala aceasta. În fiecare seară mă prăbuşeam în pat atât de istovită, încât nu mă mai temeam să rămân singură în întuneric, cu gândurile mele. Nu mai căutam intimitatea acoperişului. De ce să o fac, dacă adormeam îndată ce lăsam capul pe pernă?

Cerul era acoperit de norii pe care-i chemaserăm pentru călătoria spre Marea de Est. Privind în sus, muritorii s-ar fi speriat de masele de nori care înaintau iute pe cer. În sfârşit reuşisem să-mi înving teama de a stăpâni abilitatea aceasta şi nu mai aveam nevoie să fiu purtată în zbor de alţii. Energia mi s-a revărsat în nenumărate sclipiri, chemând norul cel mai apropiat. Scântei argintii i-au cuprins faldurile voluminoase, amestecându-l cu magia mea pe măsură ce mă înălţam spre cer.

Frumuseţea Mării de Est m-a uluit. Flori şi alte plante în culori vii creşteau abundent de-a lungul ţărmului, strălucind cu o lumină interioară. Am întins mâna spre o petală şi am descoperit cu surprindere că era tare şi rece ca porţelanul. O pădure bogată creştea departe, la marginea plajei, şi pe nisip erau clădite case din lemn de cedru şi de piatră. Acoperişurile lor înclinate erau placate cu peruzea şi sidef şi, în lumina dimineţii, sclipeau precum coamele valurilor din mare. Un podeţ din cristal se întindea arcuit între ţărm şi palat, care se înălţa direct din ocean.

Înaintând spre apă şi afundând ghetele în nisipul moale, am privit ţintă la orizontul nesfârşit. Uitând de datorie, m-am ghemuit, am cufundat mâinile în apa rece, speriind peştişorii argintii care înotau la adâncime mică. Când o umbră s-a abătut asupra mea, m-am întors valvârtej şi am mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui.

Căpitanul Wenzhi se înălţa deasupra mea, cu un

zâmbet plin de umor pe buze.

— Nu ai mai fost niciodată la mare?

M-am ridicat în picioare, scuturându-mi mâinile de picături. Câteva l-au împroşcat, dar nu au părut să-l deranjeze.

— Am văzut-o când am zburat pe deasupra ei şi în ilustraţii. Şi… cineva mi-a spus că e frumoasă.

Mi-au răsunat în minte cuvintele triste ale mamei, speranţele ei pentru viaţa pe care o plănuise pentru mine.

Sunete de paşi au scrâşnit pe nisip la apropierea câtorva soldaţi. Sub privirile lor atente, mi-am cuprins pumnul în palmă şi am făcut o plecăciune.

 Porunciţi, căpitane Wenzhi.

— Îndeplineşte-ţi sarcinile înainte de a te familiariza cu împrejurimile.

A spus-o pe un ton sever, dar zâmbetul nu i-a şovăit când s-a întors la soldaţii care-l aşteptau.

Am rămas cu capul plecat, ascunzându-mi chipul. Dacă m-ar fi văzut cineva, şi-ar fi spus că mă ruşinasem de mustrarea primită, dar, privind apele fremătătoare, mi-am simţit spiritul mai uşor decât briza rătăcitoare. Şi, pentru întâia oară după multe luni, am simţit un licăr de entuziasm.

După ce tabăra a fost ridicată, am traversat podul de cristal alături de căpitanul Wenzhi, în drum spre audienţa cu regele. Palatul sclipea pe fundalul mării şi al cerului – era un edificiu din cuart, peruzea şi sidef, cu acoperiş de ţigle poleite, dispus în două trepte. Porţile înalte de la intrare erau făcute din lemn de frasin cu inserţii de aur şi deasupra lor atârna o placă înscrisă cu următoarele caractere:

□□□

PALATUL CORALULUI PARFUMAT

Peste tot am văzut aceleaşi flori şi plante minunate de pe plajă – ramuri pline de petale stacojii, flori de un verde-luminos, ca nişte evantaie, tulpini rozalii lunguieţe şi pietre netede acoperite cu muşchi roşu-sclipitor. O grădină fermecată culeasă din inima oceanului.

După porţi, un slujitor ne-a condus în jos, de-a lungul unei scări cu numeroase trepte. Nivelurile inferioare ale palatului se aflau sub apă, construite din aceeaşi piatră străvezie ca podul. Parcă aş fi păşit pe fundul oceanului, înconjurată pretutindeni de ape tremurătoare şi recife de coral. Când am intrat într-o sală aglomerată, cu tavan înalt, între nemuritorii adunaţi s-a lăsat tăcerea. Abia atunci am auzit clinchetele melodioase ale şiragurilor de scoici sidefii care se legănau în spatele tronurilor din agat. Pe regele Yanzheng al Mării de Est îl mai văzusem o singură dată, la banchetul lui Liwei. Părul argintiu îi încadra chipul neted şi ochii îi luceau pe fondul pielii întunecate. Roba sa din mătase azurie era brodată cu forme de valuri mărginite de volute lucitoare cusute cu aţă albă. Peste păr avea aşezată o coroană de aur ca un evantai bătut cu perle.

Eu şi căpitanul Wenzhi am îngenuncheat pe podea, întinzând mâinile împreunate şi făcând o plecăciune.

— Regatul Celest răspunde solicitării de ajutor a Mării de Est, a intonat el cu un aer formal. Vom scoate săbiile şi vom întinde arcurile în slujba voastră.

— Ridicaţi-vă, a poruncit regele încântat. Suntem recunoscători pentru ajutorul Regatului Celest în vremurile acestea tulburi. Atacurile tritonilor ne-au luat pe nepregătite, căci până acum au trăit alături de noi

în pace. Căpitane Wenzhi, renumele tău a ajuns până şi la urechile noastre, aici, în Marea de Est, şi îi mulţumim Împăratului Celest pentru că ni l-a trimis pe războinicul său cel mai brav.

Căpitanul Wenzhi a făcut încă o plecăciune.

— Majestatea Voastră e generoasă, dar nu merit asemenea laude. Este onoarea mea să slujesc după măsura puterilor mele.

Regele Yanzheng şi-a mângâiat barba, adăugând:

— Un asemenea talent întovărăşit de modestie e un lucru rar.

A făcut semn spre mine.

— Doamna aceasta este soţia ta?

Zgomote înăbuşite mi-au scăpat din gură şi căpitanului Wenzhi i s-au înroşit urechile.

— Nu, Majestate. Aceasta este… prim-arcaşul Xingyin al armatei celeste.

Am ciulit urechile la auzul acestei introduceri. *Prim-arcaş?*

Regele s-a uitat la armura mea.

— Ah, a exclamat el, încuviinţând din cap şi zâmbind cu umor. Noi nu avem femei războinice.

Câţiva curteni au chicotit şi unii şi-au ascuns râsul în dosul mânecilor. Inima mi-a fremătat sub privirile lor nedorite şi, simţindu-le dispreţul, mi-am încleştat degetele.

Căpitanul Wenzhi a înconjurat încăperea cu o privire rece, care le-a tăiat veselia mai repede decât orice sabie.

— Prim-arcaşul Xingyin are cel mai înalt rang de arcaş din armata noastră. Ne va fi de mare ajutor în această campanie.

A spus-o cu asprime.

— Majestatea Voastră, ce ne puteţi spune despre

situaţia tritonilor?

Regele i-a făcut un semn tânărului de alături.

— Vă va informa băiatul meu cel mai mare, prinţul Yanxi.

Un nemuritor înalt a păşit în faţă, îmbrăcat cu o robă sclipitoare, albastră asemenea cerului. Peştişori mici, brodaţi cu fir stacojiu şi argintiu, îi înotau printre falduri. Avea părul brun-închis şi împletit într-un coc pe creştet, fixat cu un ac de peruzea. Fiind atât de aproape, i-am simţit aura, răcoroasă şi trainică, fremătând de putere.

— Căpitane Wenzhi, prim-arcaş Xingyin. Încă din zorii vremii am trăit alături de tritoni în armonie. Pe când noi, nemuritorii mărilor, am preferat să trăim atât pe uscat, cât şi pe mare, tritonii au ales să se stabilească în adâncul oceanului, ieşind la suprafaţă doar cu ocazii rare. Îi venerau pe dragonii care au sălăşluit cândva acolo şi au dorit să locuiască aproape de ei. Dragonii erau fiinţe înţelepte şi blânde şi au ajutat la menţinerea armoniei în apele noastre.

Tonul i s-a schimbat, căpătând o notă de încordare.

— Când Împăratul Celest a izgonit dragonii de pe tărâmul nostru, tritonii s-au tulburat. În timp, antipatia lor faţă de uscat a crescut şi mai mult şi au hotărât să se izoleze în adâncul oceanului. Cu ani în urmă, tatăl meu le-a permis să aleagă un guvernator care să-i reprezinte la curtea noastră. Din păcate, guvernatorul Renyu este periculos şi ambiţiile sale depăşesc limitele mandatului său. Am primit rapoarte conform cărora a recrutat o armată numeroasă din rândul tritonilor, antrenându-i în mânuirea armelor şi a magiei. Când tatăl meu i-a cerut prezenţa pentru a răspunde înaintea acestor acuzaţii, guvernatorul a refuzat.

În sinea mea am gândit că antrenarea unei armate

în absenţa unui mandat era, într-adevăr, un gest de trădare. Şi vinovăţia guvernatorului Renyu fusese întărită de refuzul de a se prezenta înaintea regelui.

Prinţul Yanxi şi-a mângâiat barba şi expresia i s-a întunecat.

— De atunci, tritonii au devenit de-a dreptul ostili. Nemuritorii mării care s-au aventurat prea departe în adâncurile apelor au fost atacaţi. Locuinţele din preajma ţărmului au fost prădate. De fiecare dată, făptaşii au dispărut înainte ca soldaţii noştri să-i poată captura.

— Probabil că intenţiile guvernatorului nu se limitează la jafuri meschine. Aveţi informaţii despre planurile sale? a întrebat căpitanul Wenzhi.

— De curând a promulgat un edict propriu, prin care a interzis accesul în adâncurile mării tuturor nemuritorilor. O insultă cumplită la adresa noastră. Credem că vrea să-l deposedeze de tron pe tatăl meu şi să-i ia locul. Sub comanda guvernatorului Renyu, armata tritonilor a devenit puternică, pe când, mă tem, despre armata noastră nu se poate spune decât contrariul. Suntem un popor paşnic, neobişnuit cu războiul, motiv pentru care am cerut ajutorul Regatului Celest.

Oare trebuia să înfruntăm tritonii sub apă? La gândul acesta mi s-a strâns stomacul. Precum mulţi alţi celeşti, nu învăţasem să înot – pentru ce ne-ar fi trebuit asta, de vreme ce puteam să zburăm? Cândva, în copilărie, căzusem în râul din apropierea casei. Apa rece năvălise împrejur, înfundându-mi nările şi gura. Atunci m-am zbătut, lovind din picioare, dar mişcările mele disperate n-au făcut decât să mă afunde şi mai mai mult în adâncul râului. Mama a plonjat în apă şi m-a salvat. M-a certat cu un tremur în glas, dar, în acelaşi

timp, m-a strâns în braţe cu putere şi bătăile liniştitoare ale inimii sale mi-au risipit şi ultima fărâmă de groază.

Cât de tare m-a săgetat acum amintirea acelei spaime. Dar am alungat-o din gând şi am spus:

— Soldaţii celeşti nu sunt obişnuiţi să acţioneze sub apă. Dacă e să dăm o bătălie, ar trebui să-i ademenim pe tritoni pe uscat.

Ceva asemănător surprizei a apărut fulgerător pe chipul prinţului Yanxi.

— Într-adevăr. Sub apă am fi mult dezavantajaţi. Tritonii sunt înotători excelenţi şi sunt obişnuiţi cu întunericul. Dar vor evita să ne înfrunte pe uscat. Ne trebuie un plan.

Regele Yanzheng s-a aplecat în faţă.

— Căpitanul şi trupele sale abia au sosit. E o lipsă de ospitalitate să-i reţinem, când ei trebuie să se stabilească.

Avea zâmbetul cald şi prietenos.

— Căpitane Wenzhi, în seara aceasta am pregătit un banchet în cinstea ta. Sperăm că ne vei onora cu prezenţa, alături de prim-arcaşul Xingyin.

— Ar fi o onoare, a spus căpitanul Wenzhi şovăitor, cu un tremur în gât.

— Majestatea Voastră, biblioteca Palatului de Coral Parfumat este vestită în tot Tărâmul Nemuritorilor. Ne îngăduiţi s-o vizităm? Dorim să aflăm cât mai multe informaţii despre tritoni, în speranţa că ne vor fi de folos.

Regele a încuviinţat din cap.

— Un slujitor vă va conduce acolo oricând doriţi.

Când eu şi căpitanul Wenzhi am ieşit din sală, i-am zâmbit larg.

— „Prim-arcaş”? „Cel mai înalt rang din armata

noastră”? i-am repetat eu cuvintele de mai devreme. Asta înseamnă că acum suntem mai apropiaţi în rang?

Mi-a aruncat o privire încruntată şi exasperată.

— Nu e o poziţie oficială, pentru că nu eşti un recrut oficial. Oricum, de când te interesează rangurile?

Am râs, fără să-l contrazic. Niciodată nu-l tratasem cu lipsă de respect, dar nici nu-i arătasem deferenţa pe care o cerea poziţia lui.

Fără să încetinească pasul, a continuat:

— Chiar *eşti* arcaşul de prim rang al armatei. Totuşi, dacă devii neglijentă şi-ţi pierzi poziţia, va trebui să te mulţumeşti cu „al doilea” sau „al treilea” arcaş, ceea ce sună mult mai puţin impresionant.

— Ha!

M-a jignit insinuarea lui.

— Nu cumva ai vrea să mă provoci?

Se ştia că era un arcaş iscusit şi totuşi, îndată ce cuvintele mi-au ieşit pe gură, am vrut să le iau înapoi. Mi-au trezit prea multe amintiri tulburătoare… despre o pădure de piersici înfloriţi, despre cineva pe care voiam cu disperare să-l uit.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— Cu arcul, nu. Dar eşti bine-venită să mă înfrunţi cu orice altă armă.

Nu am răspuns şi m-am silit să merg mai departe, pas cu pas, în tăcerea care s-a lăsat între noi.

S-a oprit în dreptul porţilor de la intrare, înclinând capul şi privindu-mă atent.

— Eşti palidă. Pari obosită. Te-ai antrenat prea mult. Ce-ar fi să te întorci în tabără şi să te odihneşti? Eu mă duc la bibliotecă să văd dacă găsesc ceva util.

I-a făcut semn slujitorului care ne urma şi acesta s-a apropiat îndată.

— Nu am nimic, m-am împotrivit eu, dornică să vizitez şi eu biblioteca.

Dar căpitanul Wenzhi m-a fixat cu privirea până când am încuviinţat din cap. Nu puteam să-i sfidez porunca de faţă cu slujitorul.

— Îţi voi spune ce descopăr, a spus el, observând probabil privirea mea întristată. Odihneşte-te cât mai poţi. Ne aşteaptă o seară lungă.

18

A sosit un slujitor al Palatului Coralului Parfumat, cu o tavă plină cu veşminte pentru banchet. Recunoscătoare pentru ospitalitatea lor generoasă, am îmbrăcat rochia din satin galben cu numeroase mărgele de peruzea cusute pe tiv şi pe mâneci în talie mi-am legat un brâu verde ca marea, cu ciucuri de mătase care-mi cădeau până la genunchi. Hainele acestea erau în alt stil decât cele din Regatul Celest şi îmi lăsau la vedere pandantivul de jad, sub scobitura gâtului. Singura mea podoabă a fost un pieptăn cu perle fixat în creştetul capului care-mi lăsa părul negru să atârne liber pe spate.

Căpitanul Wenzhi mă aştepta afară. Pulsul mi s-a mărit pe neaşteptate când m-am apropiat de el. Arăta foarte bine în seara aceasta, îmbrăcat cu o robă de culoarea verde a pădurilor, cu o centură lucitoare de mătase neagră legată la brâu. Părul îi era adunat într-un inel de jad sculptat şi îi cădea pe umeri în valuri nocturne. Parcă mi s-ar fi limpezit ochii şi în sfârşit vedeam clar toate trăsăturile fine pe care mi le descrisese Shuxiao.

Vântul adia cu blândeţe în seara aceea. Am inspirat aerul răcoros, cufundându-mi simţurile în parfumul mării – un amestec fermecător de lumină şi sare, împletit cu o notă discretă de entuziasm. Razele soarelui de apus pictau apele în nuanţe stacojii şi vişinii şi Palatul Coralului Parfumat sclipea ca o nestemată la orizont.

În sala de banchet, sute de lampioane erau înşiruite de-a lungul tavanului, luminând strălucitor. Mese scunde din lemn şi scaune îmbrăcate în brocart erau aranjate de-a lungul pereţilor, eliberând spaţiul

din centrul încăperii. Într-un colţ, o doamnă elegantă cânta la o pipa, instrumentul din lemn cu patru corzi, în formă de pară alungită. Ciupea corzile şi notele melancolice ale cântecului învăluiau atmosfera. Cânta cu măiestrie – prin vibrarea unei singure corzi, descătuşa un râu de tristeţe şi un ocean de amărăciune.

Regele şi regina şedeau pe o platformă în capătul îndepărtat al sălii. O floare de aur incredibilă, cu o perlă mare cât palma, lucea în părul reginei. Petalele se legănau în jurul perlei, care acum strălucea alb şi într-o clipă căpăta negrul cel mai întunecat. Un băieţel îi stătea alături, ţinând-o de mână. Capul abia îi ajungea la braţul tronului şi ochii lui negri erau mari şi solemni. Lângă el şedea o doamnă elegantă, îmbrăcată în mătase de culoarea caiselor, cu şiraguri de perle rotunde şi rozalii petrecute după gât. Cu bărbia delicată înclinată în sus, privea sala cu o expresie de detaşare regală.

— Aceea e fiica Majestăţii Sale? l-am întrebat eu pe căpitanul Wenzhi când ne-am dus să ne salutăm gazdele.

— Majestatea Sa are doar doi fii: pe prinţul Yanxi, pe care l-ai cunoscut, şi pe prinţul Yanming.

Urmărindu-mi privirea, a adăugat:

— Femeia de lângă prinţul Yanming este doamna Anmei, guvernanta lui. E fiica unui nobil puternic şi familia ei are multă influenţă la curtea aceasta.

După ce am adus omagii familiei regale, un slujitor ne-a condus la masa noastră. Căpitanul Wenzhi a umplut cupele şi am sorbit din vin, iar aroma discretă şi dulce de cereale fermentate mi-a rămas pe limbă. Platourile de argint dispuse în faţa noastră erau pline cu mâncăruri exotice, dintre care pe cele mai multe nu

le mai văzusem niciodată: crustacee roşii şi lucioase, meduze aurii şi sfere negre cu ţepi. Acestea din urmă mi s-au părut deosebit de dezagreabile, dar ceilalţi invitaţi le mâncau cu nesaţ.

Căpitanul Wenzhi a luat una şi a tăiat-o în două, dându-mi o jumătate. Am adunat puţin din carnea ei şi am pus-o în gură, savurându-i gustul cremos, dar sărat.

— Vă e pe plac mâncarea? a întrebat prinţul Yanxi, apărând pe neaşteptate înaintea noastră.

M-am înecat cu mâncare şi am tuşit zgomotos. Înşfăcând cupa, am luat o gură mare de vin şi m-am ridicat îndată ca să-l salut.

Prinţul a încuviinţat din cap şi a spus:

— Căpitane Wenzhi, tatăl meu doreşte să vă vorbească. Întreabă dacă veţi accepta să i vă alăturaţi la masă. Îi voi ţine eu companie prim-arcaşului Xingyin până când vă întoarceţi.

Căpitanul Wenzhi s-a încruntat o clipă, dar expresia i-a redevenit impasibilă imediat. A făcut o plecăciune înaintea prinţului şi a pornit spre podium. Nu am putut să nu observ cum s-a luminat doamna Anmei când Wenzhi a ocupat locul liber de la masa lor.

Prinţul Yanxi s-a aşezat pe scaun şi m-a privit atent. Dintr-un motiv necunoscut, interesul lui nu mi s-a părut jignitor. Poate datorită curiozităţii senine a expresiei lui sau a umorului cu care a reacţionat văzând că-i întâlnesc privirea cu îndrăzneală, hotărâtă să nu fiu cea care rupe tăcerea.

— Prim-arcaş, unde ţi-ai dobândit priceperea?

Maniera lui sinceră m-a dus cu gândul la generalul Jianyun.

— M-am antrenat alături de prinţul Liwei pe vremea când îi eram tovarăşă de studii.

I-am răspuns pe un ton asemănător, sperând că nu-mi va observa tremurul din glas.

S-a luminat la faţă.

— Desigur. Îmi amintesc de tine de la banchet. Ai cântat frumos la fluier. Mai cânţi şi în prezent?

— Nu.

Am ferit privirea. Din seara aceea nu mai cântasem.

Poate că mi-a simţit jena, pentru că a întrebat:

— De ce te-ai alăturat armatei celeste? A fost dorinţa familiei tale?

— Generalul care mi-a îndrumat pregătirea iniţială mi-a propus un loc.

A plimbat vârfurile degetelor pe marginea cupei, cu un aer distrat.

— Fără îndoială că existau multe oportunităţi pentru cineva ca tine, care îi slujiseşi prinţului moştenitor.

— Niciuna prin care aş fi avut libertatea să-mi aleg singură calea. Nu am rude care să mă ajute şi mă pot bizui doar pe priceperea mea.

Am dus cupa la gură şi am băut îndelung.

— Dar e alegerea mea şi nu aş schimba-o pe nimic, am adăugat eu, cu gândul la Talismanul Leului Stacojiu.

Un zâmbet i-a jucat pe buze şi a mijit ochii vesel. Nu erau negri, aşa cum mi-i închipuisem, ci de un albastru adânc şi opac, ca de safire neşlefuite. A ridicat carafa de porţelan pentru a-mi umple cupa din nou.

— Mă bucură sinceritatea ta.

Vinul mi se urca la cap, slobozindu-mi limba.

— De ce are Înălţimea Sa atâtea întrebări pentru cineva ca mine?

— Pentru că nu sunt mulţi ca tine. Căpitanul

Wenzhi te stimează în mod deosebit. Îmi imaginez că eşti excepţional de talentată din moment ce ai primit rangul de prim-arcaş. Şi totuşi, nu semeni cu niciun războinic cunoscut de mine.

I-am răspuns la zâmbet.

— Nu mă mir, având în vedere că în armata voastră nu există femei.

A dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Te rog să mă ierţi. De obicei complimentele mele nu sunt atât de inepte.

Oare auzisem bine? Observând domolirea subită a ritmului conversaţiilor, am privit în jur. Mulţi dintre nemuritorii Mării de Est ne priveau atenţi, şuşotind între ei.

— Prezenţa voastră alături de mine a stârnit multă agitaţie. Poate că Înălţimea Voastră ar trebui să se ocupe şi de ceilalţi musafiri, am propus eu, înţelegând cu întârziere că nu se cădea să alungi un prinţ al ţinutului.

Din fericire, a părut mai curând amuzat decât iritat.

— Te-am stânjenit? Nu a fost intenţia mea. Am vrut doar să te cunosc mai bine. Mă interesează oamenii, la fel de mult cum cărţile, muzica şi arta îi interesează pe alţii.

Am mototolit stofa fină a fustei între degete, căutând în zadar un răspuns potrivit.

Şi-a fixat privirea asupra gâtului meu, cu luciri în ochi.

— Pandantivul tău… e o amuletă rară. Ai accepta să-mi vorbeşti despre originea ei?

Mi s-a uscat gâtul. Fusesem întrebată despre familia mea de atâtea ori, încât răspunsul îmi stătea pregătit pe vârful limbii. Dar nimeni nu mă mai întrebase despre pandantivul tatei, pe care de obicei îl

ţineam ascuns sub robă. O credeam o bijuterie de rând, valoroasă pentru mine numai pentru că o primisem ca moştenire.

— Am găsit-o la târg. La acela care apare în Regatul Celest o dată la cinci ani, am spus eu îndată.

— O descoperire norocoasă.

A tărăgănat fiecare cuvânt.

M-am foit în scaun, întrebându-mă dacă sesizase că minţeam. Eram tentată să schimb subiectul, să îndrept conversaţia pe făgaşe mai prudente, dar interesul lui îl trezise şi pe al meu. Poate că ştia ceva despre pandantivul tatei.

— De ce i-ai spus amuletă?

— Pentru că asta şi este. O amuletă chiar puternică, de protecţie.

Am dus degetele pe jadul din care era făcută. Oare tatăl meu o purtase când înfruntase păsările soarelui? Oare îl protejase de flăcările lor ucigătoare?

Prinţul Yanxi s-a apropiat ca să cerceteze nestemata mai atent.

— Din păcate, se pare că a fost stricată.

Fisura de pe margine…

— Poate fi reparată? am întrebat eu, puţin cam nerăbdătoare.

Colţurile gurii i s-au lăsat.

— Judecând după modelele ei sculptate, pare a fi un talisman al dragonilor. În cazul acesta, numai ei pot să-l repare.

Am luat mâna de pe pandantiv deznădăjduită. Dragonii nu mai erau pe Tărâmul Nemuritorilor. Fuseseră izgoniţi, din câte spusese prinţul Yanxi, ca în povestea pe care o auzisem în copilărie.

— Ştiţi multe despre dragoni. În Regatul Celest nu există multe informaţii despre ei, am spus eu.

— Venerabilii Dragoni, aşa cum erau numiţi, s-au născut în Marea de Est şi au trăit aici până când au fost surghiuniţi. Deşi nu au fost niciodată sub stăpânirea noastră, istoricii, învăţaţii şi cărturarii noştri au adunat toate informaţiile pe care le-au putut obţine despre ei. În ciuda înfăţişării lor fioroase, dragonii erau înţelepţi şi binevoitori, îşi foloseau puterile pentru a-i ajuta pe cei aflaţi la ananghie şi pentru a menţine pacea în apele noastre. Mulţi îi venerau – tritonii, nemuritorii mării, până şi muritorii. Mulţi le deplâng pierderea şi în ziua de azi. Dacă doreşti să afli mai multe, eşti bine-venită să ne vizitezi biblioteca.

— Vă mulţumesc.

Îi eram recunoscătoare pentru oferta generoasă. Din câte spunea căpitanul Wenzhi, nu era un dar de lepădat. Îmi fusese stârnită curiozitatea, mai ales după ce pierdusem oportunitatea de a o vizita mai devreme, şi îmi doream mult să mă afund în bibliotecă, doar de aş avea timp.

 Înălţimea Voastră, aţi auzit de Arcul Dragonului de Jad? am întrebat eu, încercând să păstrez un ton relaxat.

Trupul i s-a încordat aproape imperceptibil.

 De ce întrebi?

— Am auzit pe cineva vorbind despre el şi mă întreb cine mânuieşte o armă atât de puternică.

— Nimeni, a spus el grav. S-a pierdut împreună cu proprietarul lui, înainte chiar de izgonirea dragonilor şi probabil că nu va mai fi găsit niciodată.

Mi-a venit să-i mărturisesc că arcul nu era pierdut, că îl ţineam la păstrare. Dar nu ştiam mai nimic despre prinţ şi îi promisesem căpitanului Wenzhi să nu vorbesc despre arma aceea. Şi apoi, prinţul nu părea să ştie unde era proprietarul.

Mi-au atras atenţia clinchetele clopoţeilor, cu notele lor argintii şi răsunătoare. Au intrat dansatoare, plutind spre centrul sălii ca un vârtej de mătăsuri albastre şi verzi. Şiraguri de clopoţei aurii le atârnau de brâu şi podoabele lor de păr, bogat ornamentate, erau incrustate cu pietre preţioase. Fiecare dansatoare purta câte un baston de jad lustruit, de care atârna câte o panglică lată şi roşie. Când cântăreaţa de pipa a început o melodie nouă, mai animată şi cu note zglobii, dansatoarele au înălţat bastoanele şi şi-au început arta. Trupurile lor graţioase se răsuceau, se aplecau şi se învârteau, plimbând panglicile de jur-împrejur, ca pe nişte flăcări strălucitoare. Exclamaţii de admiraţie au răsunat în mulţime şi printre ele s-au numărat şi ale mele.

Două dansatoare au sărit în aer, învârtind panglicile împrejur, în spirale graţioase. Când au aterizat, o a treia dansatoare a ţâşnit sus de tot, zburând în arc înspre tronuri, o demonstraţie incredibilă de agilitate. Urmărind-o cu privirea şi cu ochii bulbucaţi de admiraţie, am observat ceva lucitor alunecându-i din capătul bastonului. Expresia delicată de pe chipul ei s-a prefăcut în grimasa fioroasă a unei fiare prădătoare.

Mi s-a strâns stomacul de groază. M-am repezit din reflex după vreo armă şi, pentru că nu am găsit niciuna, am apucat o farfurie de argint şi am azvârlit-o asupra dansatoarei. A nimerit-o în tâmplă, aplecându-i podoaba de păr într-o parte. Femeia a ţipat şi s-a prăbuşit la pământ într-un morman de mătase şi panglici.

Musafirii au sărit în picioare, ţipând alarmaţi. Câţiva s-au holbat la mine de parcă mi-aş fi ieşit din minţi şi aş fi întrerupt spectacolul cu comportamentul

meu necivilizat.

— Are o armă, l-am avertizat pe prinţul Yanxi.

Acesta a ţâşnit într-o clipă, strigându-le gărzilor s-o prindă pe dansatoare.

După câteva momente încordate, o gardă a alergat la noi. Cu o privire sumbră, ne-a arătat o legătură de ace ascuţite şi lucitoare, acoperite cu resturile vâscoase ale unui lichid verzui.

— Venin de scorpion marin, a şuierat prinţul Yanxi. Se răspândeşte repede şi paralizează tot trupul. O doză prea mare ar fi fatală.

Muzica încetase în momentul prăbuşirii dansatoarei, aşternând o tăcere înfiorătoare în toată sala. Musafirii au schimbat priviri agitate şi nu au mai bombănit indignaţi, ci nelinişтiţi şi înfioraţi. Aerul a tremurat de încordare. Ceva s-a izbit de zid. Au răsunat ciocniri metalice şi un urlet îngrozitor. Lângă mine, prinţul Yanxi şi-a scos sabia. Uşile s-au dat de perete şi în pragul lor s-a ivit o gardă cu armura albastră şi argintie mânjită de sânge.

— Tritoni! Suntem atacaţi!

O suliţă i-a străpuns pieptul şi vârful ei a ieşit pe cealaltă parte, însângerat. Soldatul a holbat ochii şi a păşit împleticit în faţă, căzând în genunchi şi prăbuşindu-se într-o parte.

Musafirii s-au ridicat împiedicaţi şi au răsturnat mesele şi scaunele, alergând în capătul sălii. Căpitanul Wenzhi a sărit de pe podium, cu sabia scoasă deja din teacă. Am blestemat faptul că aveam mâinile goale, dar prinţul a smuls un arc şi o tolbă de la o gardă din apropiere şi mi le-a aruncat. Luând o săgeată, am pus-o în coardă, privindu-i corpul roşu şi rece ca piatra.

— Coral de foc. Tritonii sunt vulnerabili la el, a spus prinţul Yanxi încordat, cu degetele înălbite pe mânerul

sabiei.

Atacatorii au năvălit în sală. Armurile lor erau făurite din solzi mici şi împletiţi care luceau ca sideful. S-au repezit la noi cu pupilele turcoaz ale ochilor scânteind viu şi cu cosiţele de păr fluturându-le pe spate. Pielea lor palidă lucea iridescent, ca şi când i-aş fi privit printr-un geam de sticlă colorată. M-am înfiorat când le-am văzut săbiile încovoiate, unse cu acelaşi venin descoperit pe ace. Cei loviţi de armele lor au încremenit locului, tremurând şi zvâcnind din braţe şi picioare şi holbând ochii îngroziţi.

Când prinţul Yanxi a sărit la luptă, un triton s-a repezit la el. Imediat am lansat o săgeată, nimerindu-l în umăr. A căzut apucând vergeaua care-i ieşea din carne. Văzându-l şi auzindu-i icnetele, mi-am întărit inima. Nu îmi permiteam remuşcări şi am tras săgeată după săgeată asupra invadatorilor – deşi le-am ţintit braţele sau picioarele atunci când am putut. Căpitanul Wenzhi m-ar fi certat dacă şi-ar fi dat seama. În ochii lui, duşmanii erau duşmani şi, în luptă, îndurarea era un semn de vulnerabilitate. Şi totuşi nu puteam să nu mă întreb *de ce* se răsculaseră tritonii împotriva nemuritorilor mării. Descoperem treptat că regii nu erau întotdeauna atât de drepţi ca în legende şi că uneori bunăvoinţa zeilor lăsa de dorit.

Sângele a împroşcat podeaua şi palmele mi s-au năclăit de transpiraţie. Săgeţile îmi zburau ca un şuvoi necontenit şi ţipetele de agonie ale celor loviţi îmi sfâşiau inima. M-am silit să-mi îndrept din nou atenţia asupra armelor tritonilor şi a suferinţei pricinuite de ele. Dar, pe măsură ce tot mai mulţi cădeau sub săbiile şi săgeţile noastre, încă mulţi alţii se revărsau pe uşă. Trupele noastre s-au împuţinat, formând treptat un cerc protector în jurul familiei regale şi al musafirilor.

Ochii tritonilor au lucit nerăbdători, apropiindu-se din toate părţile. Erau în avantaj; eram depăşiţi numeric. Au ridicat mâinile şi aerul s-a umplut de mirosul sărat al mării în clipa în care valurile de apă s-au revărsat în sală. Căpitanul Wenzhi şi-a lansat magia, aruncând cioburi de gheaţă asupra lor. Câţiva tritoni s-au prăbuşit, dar apa s-a înălţat tot mai mult, umezindu-ne încălţările şi robele şi înfoindu-se până când un val uriaş s-a abătut asupra noastră. Energia regelui Yanzheng i-a ţâşnit din trup, risipindu-l, dar în locul lui au apărut valuri noi. Tot mai multe s-au ivit în jurul nostru, până când am fost înconjuraţi de ziduri de apă învolburată, gata să se reverse şi să ne ia pe sus. Un ţipăt subţire a răsunat în spatele meu, al unui copil care se străduia să-şi înăbuşe groaza. Să fi fost prinţul Yanming?

Apelând la energia mea, am stârnit un vânt care a năvălit în sală, înălţându-se peste noi ca o cupolă translucidă – străbătută de proiectilele de gheaţă lucitoare ale lui Wenzhi, care şi-a alăturat energia puterii mele. Chiar în ultima clipă, înainte ca valurile să se prăbuşească peste bariera noastră. Am tresărit sub greutatea lor nimicitoare şi, simţindu-mi braţele cuprinse de durere, am încercat să rezist epuizării. Tocmai când am crezut că voi ceda, prinţul Yanxi a ţâşnit în faţă cu putere, adunând apele şi aruncându-le asupra tritonilor.

Din depărtare s-au auzit zgomote de paşi grei. Am încremenit, înălţând arcul şi pregătindu-mă pentru încă un atac, punând deja încă o săgeată în coardă cu mâinile cuprinse de durere. Soldaţii au dat năvală în sală, îmbrăcaţi de data aceasta cu armurile albastre şi argintii ale Mării de Est. M-am înmuiat de uşurare, coborând arma. Tritonii s-au repezit la soldaţi, luptând

cu curaj, dar în scurt timp au fost copleşiţi.

Conducătorul lor capturat ne-a fost adus înainte târâş. Îi curgea sânge din obrazul brăzdat de o rană largă şi pupilele îi scânteiau ca nişte flăcări albastre.

— Asasini deghizaţi ca dansatoare, veniţi să ne ucidă regele cu ace otrăvite. La ce alte tactici mârşave a mai apelat guvernatorul Renyu? a întrebat prinţul Yanxi pe un ton usturător.

— Orice tactică este onorabilă împotriva ucigaşilor de dragoni, s-a răstit tritonul.

— Despre ce vorbeşti? Explică! a poruncit regele Yanzheng, răstindu-se furios.

Privirea tritonului emana o ură teribil de cumplită!

— Guvernatorul Renyu ne-a spus că erai gelos pe puterea dragonilor şi că le-ai purtat gând rău pentru că au refuzat să ţi se închine. Ai complotat cu Împăratul Celest ca să-i întemniţaţi şi să-i ucideţi!

Prinţul Yanxi s-a cutremurat ca şi când ar fi fost lovit.

— Numai minciuni sfruntate! Veneram dragonii. Îi cinstim şi în prezent. Niciodată nu am căutat să-i subjugăm, pentru noi era suficient că ne onorau cu prezenţa lor.

I s-a înăsprit tonul.

— Să-l acuzi pe tatăl meu de o asemenea faptă e o obscenitate nedemnă de inteligenţa voastră.

Tritonul a izbucnit:

— Minţi cu aceeaşi viclenie ca a tatălui tău!

Prinţul Yanxi s-a năpustit la el, dar căpitanul Wenzhi l-a apucat de braţ şi l-a tras înapoi.

— Lăsând la o parte acuzaţia guvernatorului vostru, ce dovadă aveţi că dragonii au fost ucişi? a vrut să ştie Wenzhi.

Pe chipul tritonului *a* apărut confuzie, dar a tăcut

cu încăpăţânare.

Regele Yanzheng a vorbit cu calm.

— Guvernatorul vostru nu v-a arătat nicio dovadă pentru că nu există dovezi. Pretenţiile lui sunt lipsite de merit, acuzaţiile lui sunt false. Sunt doar cuvinte goale, cu care vă întărâtă ca să-i îndepliniţi poruncile.

Tritonul şi-a arătat dinţii.

— Guvernatorul Renyu jură că va răzbuna moartea dragonilor. După ce îl va deposeda pe regele vostru nevrednic, va reda tritonilor gloria de altădată, va…

A închis gura, ferind privirea. Oare se temea să divulge ceva sau poate că vreun farmec îl împiedica s-o facă?

Căpitanul Wenzhi nu a părut să observe asta şi a râs cu un zgomot lipsit de veselie.

— Guvernatorul are de gând să preia coroana după uciderea conducătorului vostru de drept? Foarte nobil din partea lui, să urce pe tron sub pretextul răzbunării dragonilor.

Tritonul a clătinat din cap hotărât.

— Nu, guvernatorul Renyu are onoare! Doreşte doar să…

Cuvintele i-au fost întrerupte din nou.

Regele Yanzheng a oftat.

— Aş fi vrut să-i putem sprijini mai mult pe dragoni. Ne-am rugat de Împăratul Celest să le retragă pedeapsa, să-i elibereze, dar a refuzat. Într-adevăr, îi sfidaseră autoritatea şi aveam mâinile legate. Dragonii nu şi-ar fi dorit să pornim război împotriva Regatului Celest. Înainte de toate, preţuiau pacea.

— Dragonii n-au mai fost văzuţi de secole! a strigat tritonul.

— Asta nu înseamnă că au murit, a contrat prinţul Yanxi. Am fi simţit dacă o asemenea lumină ar fi pierit

din lumea noastră.

Tritonul s-a strâmbat mânios şi, holbându-mă la el, mi-am muşcat buza. Simţeam că ceva nu era în regulă. Ochii îi ardeau de convingere şi vorbea cu pasiune, dar de ce îşi periclita viaţa şi onoarea doar în baza unor acuzaţii lipsite de sprijin?

Vocea căpitanului Wenzhi, gravă şi calmă, a rupt tăcerea.

— Ce aţi urmărit astăzi aici? Să-i ucideri pe rege şi pe moştenitor? Dar aliaţii Mării de Est nu l-ar fi acceptat niciodată pe guvernatorul Renyu ca rege. Care era planul guvernatorului?

Tritonul a înălţat fruntea sfidător.

— Faceţi ce vreţi. Nu voi spune nimic.

— Vai, ba ne vei spune, a declarat căpitanul Wenzhi pe un ton oţelit. Ştiu din experienţă că există metode de a smulge până şi cele mai preţioase secrete. Nu doar cele cu foc şi gheaţă, ci şi cele din lumea muritorilor. Tăierea membrelor, jupuirea pielii. Fierberea în ulei.

M-a cuprins un fior, dar chipul mi-a rămas nemişcat.

Tritonul a tresărit când Wenzhi s-a aplecat asupra lui.

— Dacă tu nu vei vorbi, poate că-i vom îndupleca pe prietenii tăi. Altfel, poporul tău va suferi urgia Regatului Celest. Vor fi izgoniţi din Marea de Est şi exilaţi în Deşertul Auriu. Lăsaţi să pribegească şi să se ofilească sub dogoarea soarelui, să petreacă o veşnicie pe nisipurile sterpe.

Prinţul Yanxi a inspirat scurt şi tatăl său s-a făcut alb la faţă. Pentru un nemuritor al mărilor, o asemenea soartă ar fi fost mai cruntă decât moartea. Macabrele ameninţări cu tortura nu reuşiseră să-i zdruncine, dar

mă îndoiam că ar fi putut să permită o pedeapsă *atât* de grea. Însă important era doar ce credea tritonul. Auzisem că Wenzhi se pricepea să smulgă răspunsuri de la prizonierii încăpăţânaţi fără a recurge la cruzimi fizice. Zvonurile nu erau exagerate. Tritonul deja dădea semne de slăbiciune, respira sacadat şi privea alarmat în jur, dar revenea mereu cu ochii la căpitan.

Fusesem martoră în luptă la hotărârea de neclintit a căpitanului, la neînfricarea cu care ataca din primele rânduri. Soldaţii îi venerau onoarea şi curajul, dar aceasta… era o faţetă nouă a personalităţii lui. Poate că erau două feţe ale aceleiaşi monede; realizările lui ar fi fost imposibile fără o anumită asprime nemiloasă.

Tritonul a încercat să nu se uite la el. Dar căpitanul Wenzhi l-a privit în continuare drept în ochi, cu pupilele negre ca obsidianul.

În cele din urmă, tritonul s-a prăbuşit, tremurând cumplit.

— Ajunge! s-a rugat el, hârâind încet. Lăsaţi-mi poporul în pace! Nu le faceţi rău.

Gâfâia, de parcă vorbele i-ar fi fost smulse cu de-a sila.

— Prinţul Yanming… chiar dacă nu am fi reuşit să-l omorâm pe rege, aveam ordine să-l răpim pe fiul său.

Regele Yanzheng s-a ridicat greoi. A privit în sală în căutarea micului prinţ, care se ghemuise într-un colţ îndepărtat, alături de regină, odihnindu-şi capul pe umărul ei. Neştiind, în chip fericit, despre ameninţarea la adresa familiei şi vieţii sale.

Prinţul Yanxi a strâns degetele pe mânerul sabiei, încercând să se stăpânească.

— Un plan vrednic de dispreţ. Guvernatorul Renyu probabil că vrea să-l încoroneze pe fratele meu şi să stăpânească tronul din umbră. *După* ce va fi scăpat de

noi, ceilalţi.

A încuviinţat scurt către gărzi, care l-au luat pe prizonier. Tritonul era sleit de puteri, înmuiat ca nişte alge aduse la mal.

Cu puţin timp în urmă, sala fusese plină de veselie şi râsete. Acum soldaţii îmbrăcaţi în armură îi înlocuiseră pe musafirii eleganţi care fugiseră şi gemetele răniţilor deveniseră substituenţi jalnici pentru notele îmbietoare ale pipăi.

— Îmi cer iertare pentru sfârşitul abrupt al sărbătorii noastre. Nu am reuşit să vă primim întocmai cum ne-am fi dorit, a spus prinţul Yanxi cu amar.

Căpitanul Wenzhi l-a privit sumbru.

— Poate că nu, dar am aflat informaţii preţioase cu privire la ambiţiile guvernatorului Renyu. Şi la limitele pe care e dispus să le încalce pentru a le împlini.

Prinţul Yanxi a încuviinţat din cap.

— Ne vom formula strategia mâine, alături de comandanţii noştri. Vă promit că vom avea parte de mai puţină agitaţie decât în seara aceasta, de vreme ce am fost puşi în alertă. În orice caz, avem destule rezerve de săgeţi aici, la palat.

Cu un licăr în ochi, a adăugat:

— Şi de farfurii, dacă prim-arcaşul le preferă pe acelea.

Buzele mi s-au încordat într-un zâmbet crispat, deşi îi eram recunoscătoare pentru încercarea sa de a înveseli atmosfera.

Prinţul Yanxi a plecat capul înaintea căpitanului Wenzhi.

— Ajutorul tău în seara aceasta a fost nepreţuit şi nu mă îndoiesc că tatăl meu te va lăuda Regatului Celest. Reputaţia ta este într-adevăr binemeritată.

A privit spre mine.

— La fel şi a ta, prim-arcaş!

Am făcut o plecăciune, mulţumindu-i pentru compliment. Dar zâmbetul mi-a pierit când am privit în sală, la cioburile de porţelan şi la mâncarea vărsată printre dârele de sânge stacojiu.

19

Nu am reuşit să dorm în noaptea aceea. În momentul atacului, un instinct rece de supravieţuire pusese stăpânire pe mine şi trăsesem asupra atacatorilor fără nicio ezitare. Dar, cu acuzaţiile tritonului răsunându-mi în gând, îndoielile mi se strecuraseră în inimă. Oare dragonii erau în pericol? Oare regele Yanzheng era într-adevăr atât de drept pe cât se spunea? Oare admiraţia prinţului Yanxi faţă de dragoni era prefăcută? Nu, mi-am spus în sinea mea, nu părea să aibă o fire duplicitară.

Eu şi căpitanul Wenzhi căpătaserăm obiceiul să luăm masa împreună şi de regulă momentele acestea de tovărăşie tăcută îmi făceau plăcere. Dar, în dimineaţa aceea, am ciugulit mâncarea fără poftă.

— Ai luptat cu pricepere aseară, a spus el.

Am tresărit şi nu am simţit niciun dram de mândrie la auzul laudei lui, pentru că ţipetele îndurerate ale celor pe care-i doborâsem încă îmi răsunau în gând.

— Crezi ceva din ce a spus tritonul? Că regele Yanzheng i-ar fi trădat pe dragoni?

— Nu, a spus el hotărât, cu o asemenea convingere, încât neliniştea mi s-a risipit în parte. Reverenţa pe care le-o acordă regele e bine ştiută. Mai mult, dragonii nu erau o ameninţare pentru el.

— De ce îl cred tritonii pe guvernator? am întrebat eu.

— *Acesta* este misterul. Guvernatorul Renyu e un tiran în devenire şi acţiunile sale neprincipiale de aseară nu fac decât să întărească această suspiciune. Poate că a reuşit să câştige o susţinere atât de puternică doar pentru că tritonii au trăit izolaţi atât de mult timp.

A adăugat sumbru:

— Se pare că îi cred toate vorbele.

Am dus la gură o lingură plină cu terci de orez, cu boabele condimentate şi fierte îndelung până au devenit moi ca mătasea, aromat cu pui şi mirodenii. Am mestecat tacticos, cu o întrebare nouă pe vârful limbii, una pe care ezitam s-o pun. Privind la el, am descoperit că nu se atinsese de castronul său.

— Ce altceva te mai tulbură? a vrut el să ştie. Îndoielile ţi se văd limpede pe chip.

Am aşezat lingura de porţelan şi m-am întors spre el.

— Chiar ai fi fost în stare de asemenea lucruri? De toate faptele cu care ai ameninţat... până şi de exilarea tritonilor în deşert?

— Tu ce crezi?

M-a privit cu o expresie gravă şi, fără să înţeleg de ce, am simţit că punea preţ pe răspunsul meu.

Nu, aş fi vrut să spun, dar am insistat asupra întrebării.

— Ieri ai vorbit despre tăierea membrelor şi despre jupuirea pielii cu multă uşurinţă, ca şi când ai fi vorbit serios.

Nicio bătălie nu e lipsită de cruzime, dar părea greşit să-i supui unui asemenea tratament pe inamicii capturaţi. Pe inamicii neajutoraţi.

— Există aspecte ale muncii mele care nu îmi fac nicio plăcere, a spus el încet. Ieri ai văzut unul dintre acestea. Nu toate problemele sunt la fel de simple şi de drepte precum vârful sabiei. Nu sunt mândru de ceea ce am spus, dar îmi închipui că, dacă nu aş fi procedat aşa, prinţul Yanming ar fi putut să fie răpit. Sute de soldaţi ar fi putut să moară în luptă. Poate că regele Yanzheng ar fi fost ucis, la fel şi noul tău

prieten, prinţul Yanxi.

Am tresărit, mirată de tonul lui tăios. Dar în rest i-am dat dreptate. După cum şi eu ştiam prea bine, uneori se întâmpla să ne găsim în situaţii care ne sileau să-i înşelăm pe ceilalţi, împotriva dorinţelor, a înclinaţiilor şi a inimilor noastre.

A vorbit în continuare, ca şi când ar fi fost o uşurare pentru el să se despovăreze de gândurile acestea.

— Tritonul nu ţinea la propria siguranţă; ar fi ignorat ameninţările la adresa sa. Dar n-ar fi tratat cu aceeaşi nonşalantă vieţile membrilor familiei şi ale prietenilor săi.

Un zâmbet crispat i s-a întins pe buze.

— Şi mi-a fost de ajutor faptul că Împăratul Celest nu e tocmai vestit pentru mila sa.

Cât de bine ştiam lucrul ăsta. M-am cutremurat, amintindu-mi privirea ca de gheaţă a împăratului şi groaza care mă copleşise la vederea lui. Nu aveam niciun dubiu că ar fi fost dispus să-i elimine pe cei în chipurile cărora vedea o ameninţare.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea.

Am fost sinceră. Nu avea nicio obligaţie să mi se justifice şi faptul că o făcea îmi dovedea că avea încredere în mine.

— Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, a spus el încet. Sper că vom vorbi aşa mereu. Că-mi vei împărtăşi toate neliniştile tale.

Şi-a luat castronul, deşi terciul se răcise. Nu a mai spus nimic până la sfârşitul mesei, dar am reuşit să mănânc din nou cu poftă, simţind că scăpasem de o parte a poverii care-mi apăsa conştiinţa.

Când eu şi căpitanul Wenzhi am ajuns la Palatul Coralului Parfumat, un slujitor ne-a condus până la o

încăpere aflată la etajul cel mai de sus. Ferestrele dădeau spre marea azurie, nelimitată şi veşnic fremătătoare. Scaune din lemn de trandafir erau dispuse în jurul unei mese mari, formate dintr-o singură placă de lemn cioplit. Prinţul Yanxi şi alţi şase nemuritori erau adunaţi în jurul ei, purtând discuţii aprinse.

Renunţând la formulele de politeţe, prinţul s-a grăbit să ne prezinte comandanţilor din încăpere. Cu o privire sumbră, a spus:

— Tritonii niciodată nu au mai îndrăznit să atace palatul. Probabil că au făcut-o acum pentru că îşi consideră armata suficient de puternică încât să o poată înfrunta pe a noastră. Ceea ce înseamnă că nu mai avem timp.

Căpitanul Wenzhi s-a aşezat pe un scaun şi mi-a făcut semn să fac întocmai. Un slujitor a venit degrabă şi ne-a umplut ceştile cu ceai.

— În acelaşi timp, se poate ca scopul lor să fi fost să instige o reacţie aspră din partea voastră, a avertizat căpitanul.

Prinţul Yanxi a încuviinţat din cap scurt.

— Să fim prudenţi. Dacă i-am permite guvernatorului Renyu să ne atace fără consecinţe, l-am încuraja şi mai mult.

Mi-a întâlnit privirea de-a curmezişul încăperii.

— Observaţia prim-arcaşului, că trebuie să avem grijă ca bătălia să fie purtată pe uscat, este deosebit de pertinentă. Nu mă îndoiesc că tritonii ar prefera să ne atragă sub apă, unde sunt mai puternici.

Căpitanul Wenzhi a împreunat mâinile pe masă.

— Orchestrarea confruntării ne-ar permite să alegem câmpul de luptă. Aţi spus că tritonii se aventurează la ţărm pentru a prăda locuinţele. S-ar

încumeta să vină pe uscat şi în alte circumstanţe?

— Din câte ştim, nu, a răspuns prinţul Yanxi.

— Atunci trebuie să-i ademenim la noi. Ce putem folosi ca momeală? a întrebat hotărât căpitanul Wenzhi.

Câţiva generali s-au foit în scaune, ca şi când ar fi fost tulburaţi de propunerea lui. Am sorbit din ceai pentru a-mi destinde încordarea din gât.

— Ar trebui să fie ceva suficient de tentant încât să-l înduplece pe guvernatorul Renyu să conducă atacul în persoană. Tactica aceasta nu ar putea reuşi decât o dată, am adăugat eu repede, înainte să-mi pierd curajul.

— De acord. S-a mai întâmplat ca guvernatorul să conducă vreun atac? a întrebat căpitanul Wenzhi.

— Nu. E puternic, dar foarte prudent, a spus prinţul Yanxi.

Căpitanul Wenzhi a oftat.

— Îmi permiteţi să vorbesc răspicat, Înălţimea Voastră?

La încuviinţarea prinţului Yanxi, a continuat:

— Se poate ca obiectele magice şi comorile să nu fie suficiente pentru a-l înduplеca să-şi rişte viaţa. Pe de altă parte, am aflat că prinţul Yanming este un element esenţial pentru planurile lui.

Scaunul lui Yanxi a alunecat hârşâit pe podea şi prinţul s-a ridicat la înălţimea deplină a staturii sale.

— Vrei să-l foloseşti pe fratele meu mai mic pe post de *momeală?* a întrebat el mânios.

Căpitanul Wenzhi nu a tresărit, aparent indiferent faţă de furia prinţului.

— Fratele vostru va fi dus la loc sigur la apariţia primului semn de pericol. Avem nevoie de el doar pentru a-l ademeni pe guvernator în capcană.

Prinţul Yanxi s-a holbat la el încruntat.

— Cum poţi să-i asiguri protecţia?

Gândul mi-a zburat la prinţul tânăr de cu o seară înainte, apucându-se atât de strâns de mâna mamei sale, odihnindu-şi faţa de umărul ei. Gestul îmi amintise cum mă agăţasem şi eu de mama în momentele cele mai îngrozitoare, când fusesem la un pas de a mă îneca în râu, când aflasem că trebuia să-mi părăsesc căminul.

Inima mi-a luat-o la galop şi am spus pe un ton grav:

— *Eu* îl voi proteja pe prinţul Yanming.

Atunci toate capetele s-au întors spre mine şi surpriza şi scepticismul li s-au arătat limpede pe chipuri. Nici mie nu-mi venea să cred; nu avusesem asemenea intenţii înainte de clipa prezentă.

Numai căpitanul Wenzhi a zâmbit.

— Este garda ideală pentru Înălţimea Sa. Îl voi apăra şi eu. Nu putem să-l înconjurăm cu mai multe gărzi decât de obicei fără a trezi suspiciuni.

M-am rezemat de spătarul scaunului, uşurată că nu mai eram în centrul atenţiei. Sau poată datorită propunerii lui de a-l veghea alături de mine?

Prinţul Yanxi s-a aşezat din nou şi o parte din gheaţa din privirea lui s-a topit.

Căpitanul Wenzhi s-a grăbit să vorbească în continuare, sesizând repede oportunitatea, ca de obicei.

— Planul va reuşi. După atacul de aseară, guvernatorul Renyu trebuie să fi înţeles că i-ar fi aproape imposibil să-l răpească pe prinţ de aici. Am putea lansa vestea că în curând prinţul Yanming va pleca spre Regatul Celest, pentru a se pune la adăpost. Trebuie doar să apară pe plajă, ca să-l convingem pe

guvernator de prezenţa lui. Eu şi prim-arcaşul Xingyin îi vom fi alături clipă de clipă. E cea mai bună cale de a-l ademeni pe guvernatorul Renyu.

Un general corpolent, cu părul brun-deschis, s-a încruntat.

 Înălţimea Sa e întovărăşit întotdeauna numai de guvernanta sa şi de o singură gardă. Mai mult…

S-a înroşit la faţă, aruncându-mi o privire fugară, şi a continuat:

— … nu avem femei în armată. Oare prezenţa prim-arcaşului Xingyin nu ar trezi bănuieli inamicului?

În urma observaţiei lui inspirate s-a lăsat tăcere.

Căpitanul Wenzhi şi-a ascuns bărbia între degete şi privirea i-a alunecat spre mine.

— Prim-arcaşul Xingyin se poate deghiza în doamna Anmei, guvernanta prinţului.

Am încremenit, stăvilindu-mi un protest instinctiv. Cum aş fi putut să conving pe cineva că aş fi fost doamna aceea elegantă de la banchet? Se pare că şi ceilalţi au avut acelaşi gând, pentru că generalii au schimbat între ei priviri incredule, fiind prea politicoşi pentru a-şi expune rezervele cu voce tare.

Căpitanul Wenzhi nu a avut asemenea probleme de conştiinţă.

— Ştiu că nu seamănă deloc cu doamna Anmei, dar, cu hainele şi accesoriile potrivite, cu puţin fard…

— Căpitane Wenzhi, îţi mulţumesc pentru încrederea acordată, am intervenit eu, înăbuşindu-mi iritarea stârnită de afirmaţiile lui insensibile.

Expresia sumbră a prinţului Yanxi nu s-a schimbat.

— Fratele meu va fi dus departe la începerea bătăliei.

Era o poruncă, nu o întrebare.

Căpitanul Wenzhi a plecat capul.

— Desigur.

Apoi prinţul mi-a vorbit mie.

— Vor fi riscuri chiar mai mari decât aseară. Guvernatorul Renyu e periculos şi imprevizibil. Vei fi ţinta atacurilor inamicului şi, pentru a nu-i stârni bănuieli, va trebui să te lipseşti de armă şi de magie, cel puţin până la declanşarea capcanei. Am încredere că îi putem învinge, dar nu există confruntare cu deznodământ cert. Mă tem pentru siguranţa ta, în cazul în care vor reuşi să ajungă la tine şi nu-l vor găsi în grija ta pe fratele meu.

Candoarea şi îngrijorarea lui m-au impresionat.

— Înălţimea Voastră, voi avea grijă atât de fratele vostru, cât şi de mine, l-am asigurat eu.

Atunci a încuviinţat din cap, privind împrejur.

— Prea bine, aşa vom face. Dar ne trebuie un răgaz ca să facem pregătirile necesare şi să strecurăm informaţia aceasta surselor potrivite. Ar fi bine să petreci timp cu fratele meu în următoarele câteva zile. Pentru ca planul nostru să aibă succes, trebuie să se obişnuiască repede cu tine.

Am simţit un gol în stomac. Am înţeles vorbele lui înţelepte, dar nu mai petrecusem timp alături de copii.

După întrunire, eu şi căpitanul Wenzhi l-am urmat pe prinţ spre odaia fratelui său. Când a dat cu ochii de noi, doamna Anmei s-a ridicat şi a făcut o plecăciune, atingând podeaua cu fusta sa din brocart verde. Privită de aproape, era şi mai frumoasă decât mi-o aminteam. Obrajii ei au căpătat o nuanţă rozalie când l-a văzut pe căpitanul Wenzhi, dar plecăciunea lui cavalerească a fost cea care m-a făcut să-mi muşc buza, din cine ştie ce motiv inexplicabil.

Atunci s-a apropiat şi prinţul Yanming şi a făcut o plecăciune perfectă înaintea fratelui său. Când mi-a

fost prezentat, nu a dat semne că m-ar fi ţinut minte de cu o seară înainte. Prinţul Yanxi nu a zăbovit nicio clipă şi a luat-o pe doamna Anmei deoparte, pentru a-i vorbi în şoaptă. Fără nici un alt cuvânt, au ieşit din încăpere alături de căpitanul Wenzhi.

— Unde s-a dus doamna Anmei? Tu cine eşti? a întrebat imperios prinţul Yanming.

Avea obraji moi şi rotunzi, dar scotea bărbia în faţă în chip sfidător.

M-am aplecat şi l-am privit în ochii albaştri, ca ai fratelui său.

— Doamna Anmei a trebuit să plece puţin, dar se va întoarce în curând. Pentru moment, voi sta eu cu tine.

Gura i s-a strâns într-o linie încordată.

— Ştii vreun joc?

— Ce zici de weiqi? am propus eu, privind în cameră după tabla de joc cu pietrele ei netede albe şi negre.

Prinţul s-a cutremurat.

— Ştii să cânţi? Să desenezi? Să faci animale din hârtie? a troncănit el.

Am clătinat din cap deznădăjduită.

— Eşti cea mai nepricepută guvernantă din câte am avut vreodată.

A încrucişat braţele la piept cu un aer rebel.

M-am strâmbat la el, iritată de cuvintele lui.

— Păi, nici nu sunt guvernantă şi să ştii că eşti foarte necuviincios. Dacă ai fi puţin mai politicos, poate că te-aş învăţa câteva lucruri palpitante la care *chiar* mă pricep.

A mijit ochii şi mai tare şi gura i s-a ţuguiat ca un strugure zbârcit. M-am pregătit să-i înfrunt crizele şi lacrimile, spunându-mi că Shuxiao, cu farmecul ei

dezinvolt, ar fi fost mult mai potrivită pentru sarcina asta. Dar atunci s-a îndreptat de spate şi, cu o stăpânire de sine uimitoare, a spus:

— Ei? Ce ştii să faci?

Mi-am scormonit mintea în căutarea unui răspuns care să-i câştige interesul şi să-mi îndreptăţească lauda pripită.

— Ştiu să cânt la fluier, am spus eu, cu destul de multă mândrie.

Prinţul a pufnit iritat şi a dat ochii peste cap, câtuşi de puţin impresionat de unul dintre cele mai mari talente ale mele.

— Am citit multe cărţi, am adăugat eu repede. Pot să-ţi spun poveşti!

O scânteie de curiozitate i-a apărut subit pe faţă.

— Despre dragoni?

— Despre cei Patru Dragoni, când aduc ploaia pe Tărâmul Muritorilor.

Am fost uşurată să văd că în sfârşit îi captasem atenţia. Era una dintre poveştile mele preferate din copilărie şi avea mai mult adevăr decât bănuisem.

— Aceea în care dragonii sunt pedepsiţi de plicticosul ăla de Împărat Celest? E cea mai urâtă dintre toate!

Până să mă pot stăpâni, am pufnit în râs, auzind ireverenţa cu care îl descria pe cel mai puternic nemuritor al tărâmului.

Colţurile buzelor i s-au ridicat abia perceptibil.

— Ce altceva mai ştii să faci?

Animozitatea îi dispăruse din voce. I-am răspuns la zâmbet.

— Să trag cu săgeţi. Şi să lupt cu sabia.

S-a luminat la faţă, m-a apucat de braţ şi m-a tras spre un cufăr mare, îndesat cu săbii şi scuturi din lemn.

— Fratele meu mai mare spune că sunt prea mic ca să învăţ să mă lupt cu ele. Dar tu îmi vei arăta cum se face, nu-i aşa? a întrebat el nerăbdător.

Neajutorată în faţa unui asemenea entuziasm, am încuviinţat din cap şovăitor, sperând că prinţul Yanxi îmi va ierta păcatul.

Când doamna Anmei şi căpitanul Wenzhi s-au întors în sfârşit, ne jucam de-a războiul, sărind peste coralii din grădină, ciocnindu-ne săbiile de lemn. Când i-am văzut, am scăpat arma într-o clipă şi mi-am netezit părul răvăşit pe spate.

— Înălţimea Voastră, e ora voastră de culcare, a spus doamna Anmei pe un ton ferm.

Prinţului Yanming i-au căzut umerii, dar a apucat mâna care îi fusese întinsă.

— Vii şi mâine? m-a întrebat el.

Auzindu-i speranţa din glas, am simţit că-mi înfloreşte ceva în inimă.

— Da, mi-ar face mare plăcere.

Cerul de amurg se întunecase când am ajuns la ţărm. În loc să mă alătur căpitanului Wenzhi în cortul său, am mâncat alături de ceilalţi soldaţi. Dintr-un motiv neînţeles, nu îi doream compania în seara aceea.

Eram agitată şi încordată până la refuz. După cină, m-am plimbat pe plajă şi m-am urcat pe o stâncă mare. Valurile care se izbeau de mal cu o asemenea uitare de sine mi-au domolit neastâmpărul. M-am întins cu spatele pe piatra aspră şi am privit spre cer. Când luna strălucea atât puternic ca în seara de faţă, ştiam că mama aprinsese cele o mie de lampioane şi atunci durerea neostoită din inima mea se îmblânzea. Imaginându-mi că mă strângea în braţe, atingându-şi obrazul răcoros de al meu – un zâmbet mi s-a întins pe buze.

S-a auzit sunet de paşi apropiindu-se, acoperit de spargerea valurilor.

— Îţi place să priveşti luna, a spus căpitanul Wenzhi din spatele meu.

— E o privelişte mai frumoasă decât multe altele.

Nu m-am sinchisit să mă ridic. A fost o obrăznicie din partea mea, dar nu aveam răbdare pentru politeţuri.

Când s-a căţărat alături de mine, m-am ridicat în coate şi l-am privit încruntată.

— Nu vrei să pleci?

M-am străduit să păstrez un ton egal.

— Nu.

— Atunci voi pleca eu.

Am lipit palmele de stâncă şi am alunecat spre sol, dar mi-a acoperit mâna cu a lui. M-a ţinut cu o putere tot atât de fermă ca piatra de sub pielea mea.

— De ce eşti supărată?

Părea descumpănit.

Mi-am smuls mâna, petrecându-mi braţele pe după genunchi. Adevărul era că nu înţelegeam cauza senzaţiei de furnicături care mă cuprindea când îl priveam.

— Pentru că am propus să te îmbraci ca doamna Anmei? a întrebat el şovăitor.

Amintirea cuvintelor lui nesăbuite m-a înţepat.

— Nu te-ai gândit deloc la mine când ai spus asta.

A ridicat surprins din sprâncene.

— Ţi-e teamă? a întrebat el, înţelegându-mă greşit. Poţi să ai grijă şi de tine, şi de tânărul prinţ, chiar şi fără arme sau magie. Şi, dacă nu m-aş fi gândit la tine, aş mai fi propus să-ţi stau alături?

— Nu mă tem.

— Atunci de ce eşti supărată?

Avea vocea blândă precum adierea vântului de seară.

— Ştiu că o admiri pe doamna Anmei şi că nu sunt la fel de frumoasă şi de elegantă ca ea. Dar… nu mi-a făcut plăcere să aud faptul acesta afirmat cu voce tare.

Amintindu-mi scena respectivă, mi s-au înfierbântat obrajii.

— O *admir?* I-am acordat atenţie numai pentru că mi s-a părut că te irita pe tine.

A zâmbit ironic, dar apoi şi-a recăpătat privirea serioasă.

— De ce ai vrea să arăţi ca ea? De ce ar vrea şoimul să arate ca o privighetoare?

Mi s-a iuţit pulsul. Nu am înţeles de ce, dar, deodată, am devenit nesigură pe mine. Mă grăbeam să plec şi totuşi… voiam să rămân.

— Căpitane Wenzhi…

— Spune-mi simplu Wenzhi.

Mi-a întâlnit privirea.

Cumva, mi-am dat seama că era un moment deosebit de important pentru el, că îmi oferea o dovadă a încrederii sale, pe care nu o acorda cu uşurinţă.

Dorinţa laşă de a pleca mi-a dispărut. Îi spuneam şi lui Shuxiao pe nume, dar cu ea eram prietenă bună. Eram colege. Lui îi spuneam doar „căpitanul Wenzhi”, aşa cum el îmi spunea „arcaşul Xingyin” şi orice altă formulă de adresare ar fi fost de neconceput. Se mai întâmplase să ne tachinăm, să ne înţepăm şi chiar să ne certăm între noi de-a dreptul, dar acum păşeam pe un teritoriu necunoscut, înlăturând încă o barieră dintre noi. De care, am descoperit eu, eram încântată să scap.

— Wenzhi, am spus eu încet, nefiind obişnuită să-i

pronunţ numele fără titlu.

Un zâmbet i-a apărut pe buze, abia perceptibil în întuneric.

Mi-au dispărut şi ultimele urme de jenă, fiind înlocuite de un fior cald. Nu am mai spus nimic şi nu a mai vorbit nici el. Am stat pe stâncă împreună, într-o tăcere confortabilă, şi singurul zgomot din noapte era spargerea valurilor de ţărm.

Luna s-a înălţat şi mai sus. Lumina ei a scânteiat pe apă, răsfrângându-se pe suprafaţa mării într-o mie de cioburi argintii. Briza mi-a răcorit pielea şi căldura din piept mi s-a extins în vene, ca şi când m-aş fi îmbătat cu vin.

20

Următoarele câteva zile au trecut ca în zbor – pline de nelinişte şi totuşi fericite. L-am învăţat pe prinţul Yanming cum să ţină sabia şi l-am lăsat să mă bată la fiecare confruntare. Mi-a arătat cum să fac animale din hârtie împăturită şi am cântat împreună cântece caraghioase născocite chiar de noi. După ce a descoperit că ştiam doar o singură poveste despre dragonii lui dragi, şi-a adunat cărţile şi am citit cum aceştia salvaseră tritonii de monştrii mării şi cum purificaseră apele când un roi de meduze otrăvitoare împânziseră oceanul. Nu era de mirare că absenţa lor lăsase un asemenea gol în Marea de Est. Şi când m-a luat de gât, strângându-mă cu braţele sale moi, am simţit o căldură înfiripându-mi-se în piept. S-a strecurat prin zidul din jurul inimii mele şi a devenit prietenul din copilărie pe care nu-l avusesem niciodată, fratele pe care nici nu ştiam că mi-l dorisem.

Mult prea curând a sosit şi ziua şiretlicului nostru. Stăteam în cameră cu Wenzhi, în timp ce două slujitoare ale palatului se învârteau în jurul meu, ajutându-mă să mă transform în doamna Anmei.

 Ai putea să te prefaci blândă şi timidă? a sugerat Wenzhi. Fă paşi mai mici în mers. Ar trebui să ai o privire mai binevoitoare. Doamna Anmei e o floare delicată, deci n-ai putea încerca să nu mai fii…

— Un ghimpe? am izbucnit eu, pierzându-mi răbdarea.

De o oră întreagă îmi tot descria atitudinea pe care trebuia s-o imit. I-am adresat un zâmbet înşelător de dulce.

— Poate că *tu* ar trebui să te îmbraci ca doamna Anmei dacă tot îi cunoşti manierele atât de bine.

Un sunet răguşit i-a scăpat uneia dintre slujitoare, dar l-a înăbuşit pe dată.

Wenzhi a mijit ochii cu umor, dar a vorbit mai departe ca şi când n-aş fi spus nimic.

— Încearcă să pari uşor speriată sau neliniştită. Nu toate femeile pot avea stăpânirea ta de sine.

M-am întors valvârtej, zădărnicind încercarea unei servitoare de a-mi fixa o floare de aur în păr.

— După ce te-am întâlnit pe tine, am fost speriată de mai multe ori decât în toţi anii care trecuseră până atunci. Cine nu s-ar speria – străpunsă de săgeţi, arsă de foc, atacată de monştri?

— Chiar dacă ai fost speriată, nu te-ai pierdut cu firea. Aproape niciodată.

S-a aşezat şi a desfăşurat un sul din fâşii de bambus acoperite cu caractere mici şi înghesuite şi legate cu mătase. În curând cititul i-a acaparat toată atenţia, de parcă ar fi uitat că eram de faţă.

Indiferenţa lui m-a deranjat mai mult decât ar fi trebuit. M-am întors spre oglindă şi o străină mi-a întâlnit privirea. Slujitoarele îmi conturaseră sprâncenele sub formă de arcuri delicate, îmi fardaseră obrajii cu o pudră trandafirie şi-mi pictaseră buzele cu nuanţe deschise de coral. Aveam părul coafat în bucle netede şi împodobite cu flori bătute cu nestemate, de care atârnau şiraguri de mărgele de peruzea. Mătasea liliachie a rochiei era brodată cu scoici şi alge colorate şi în talie aveam legat un brâu stacojiu. O mantie descheiată din satin azuriu îmi cădea până la picioarele încălţate cu papucei din brocart auriu.

Slujitoarele m-au măgulit, spunându-mi că eram frumoasă, şi apoi au ieşit din cameră.

— Eşti pregătită?

O notă de nerăbdare a răsunat în vocea lui Wenzhi

când s-a întors spre mine.

În tăcerea subită, am descoperit că-mi ţineam respiraţia.

— Arăţi diferit, a spus el în cele din urmă. Deşi cineva ca tine nu are nevoie de atâta… poleială.

— Poleială?

Nu ştiam dacă să râd sau să încremenesc de jenă.

— E nevoie să-ţi amintesc că a fost ideea ta?

A ridicat din umeri.

— E o idee bună, dar nu am spus că îmi face plăcere.

Nu era nici pe departe un compliment, dar intensitatea privirii lui mi-a stârnit un fior, ca o adiere răcoroasă alunecându-mi pe piele. Înainte să pot răspunde, a luat sulul şi şi-a reluat lectura. Ridicându-mă ca să iau şi eu o carte, m-am împiedicat de marginea mantiei.

Wenzhi s-a repezit ca să mă prindă, strângând degetele pe braţele mele. O lumină i s-a aprins în ochi şi inima a început să-mi gonească, de parcă aş fi alergat pe o distanţă lungă. Dar învăţasem că sentimentele acestea erau periculoase şi că rănile pe care le puteau provoca erau mai dureroase decât cele făcute de sabie.

M-am desprins de el, ferind privirea. A lăsat mâinile în lături şi o tăcere stânjenitoare s-a aşternut între noi.

Din fericire, prinţul Yanming a sosit îndată după aceea. Văzându-mă, *a* izbucnit în râs, stingându-mi mândria de scurtă durată pe care o simţisem cu această înfăţişare.

— Porţi hainele doamnei Anmei!

— Astăzi chiar *este* doamna Anmei, i-a amintit Wenzhi cu severitate. Amintiţi-vă ce v-a spus fratele vostru, Înălţimea Voastră.

Veselia a dispărut de pe chipul prinţului Yanming şi a încuviinţat din cap, tremurând uşor. Evident, îi era teamă, ştiind că el şi apropiaţii săi erau în pericol.

M-am aplecat şi l-am cuprins de umeri.

— Nu te teme, i-am spus eu. Sunt pericole, dar vei fi în siguranţă. Fratele tău aşteaptă în pădure, alături de gărzi, şi nu va permite să ţi se întâmple nimic.

Şi-a muşcat buza.

— Dar tu? Nu vreau să ţi se întâmple nimic nici ţie.

— Nu se va întâmpla nimic, am promis eu, ştergându-mi palma de transpiraţie înainte de a-l lua de mână. Voi avea grijă de amândoi.

O privire ciudată i-a fulgerat prinţului pe chip.

— Dar… nu prea te pricepi la luptă. Te-am bătut întruna şi abia am început să învăţ.

Wenzhi a pufnit şi i-am aruncat o privire mânioasă.

— Nu-ţi face griji, i-am spus prinţului Yanming, care încă mă privea încruntat. La arc mă pricep mai bine.

Am pornit împreună în tăcere de la palat spre ţărm. Un cort mare fusese ridicat acolo pentru noi, departe de linia ţărmului. O ţintă vizibilă pentru trupele guvernatorului Renyu, care speram că se va dovedi irezistibilă. După ce am intrat şi am lăsat clapeta, am început să ascund arme, arcuri şi tolbe cu săgeţi de jur-împrejur.

Apoi am făcut o plimbare lungă pe plajă, sub dogoarea soarelui de amiază. Locuitorii fuseseră duşi la loc sigur şi soldaţii celeşti le luaseră locul, iar prinţul Yanxi şi armata sa s-au ascuns în pădurea de la marginea plajei. Fără să dau drumul mâinii prinţului Yanming, am privit în jur în căutarea vreunui pericol. Dar nu am observat niciunul, iar marea era limpede şi liniştită.

La scurt timp după ce ne-am întors la cort, prinţul

Yanming a adormit, poate epuizat de efortul de peste zi. L-am învelit cu o pătură, văzând cum pieptul îi urca şi îi cobora, şi pacea de pe chipul lui m-a impresionat profund. Îl voi apăra, am jurat eu în tăcere, indiferent ce se va întâmpla astăzi. Privind în jur, în speranţa că voi găsi ceva care să-mi distragă atenţia, am văzut nişte cărţi şi o tablă de weiqi aranjată într-un colţ, cu pietrele ei albe şi negre lucind îmbietor. Dar nu aveam stare pentru nimic. Aşteptarea atacului îmi măcina nervii, spre deosebire de Wenzhi, care stătea într-un scaun şi îşi citea sulul cu un calm imperturbabil.

Am simţit deodată nevoia să-i întrerup concentrarea.

— Când ai venit în Regatul Celest? am întrebat eu.

— Acum mult timp.

Nu m-am lăsat descurajată de răspunsul lui scurt şi am insistat.

— Din care dintre cele Patru Mări te tragi?

Atunci a ridicat capul, fixându-mă cu o privire grea.

— De unde ţi-a apărut interesul acesta subit?

Am oftat.

— Aici nu pot să fac altceva decât să vorbesc. Din nefericire, nu prea am de ales în privinţa companiei.

— Ce ar fi să vorbim despre tine? a propus el. De unde te tragi?

— Din Marea de Sud.

Luată pe nepregătite, am spus primul lucru care mi-a venit în minte, unul pe care în trecut fusesem instruită să-l spun.

— Din Marea de Sud, a repetat el încet, lăsând sulul deoparte. Şi totuşi, nu ai mai văzut oceanul niciodată?

Faţa mi-a luat foc. Ce noroc că o aveam acoperită cu un strat de fard.

— Am plecat în copilărie şi nu-mi amintesc nimic. Familia ta unde trăieşte?

Eram nerăbdătoare să schimb firul conversaţiei.

O vreme nu a răspuns.

— Am rude în Marea de Vest, dar nu le-am mai văzut de multă vreme. Răspunderile îmi ocupă tot timpul.

— Ţi-e dor de ele? am întrebat eu, cu gândul la mama.

— De unele mai mult decât de altele, a răspuns el, zâmbind crispat.

A luat sulul din nou, semn că discuţia se încheiase. În sfârşit întâlnisem pe cineva la fel de reticent ca mine. Oare evita să vorbească despre familia sa pentru că Marea de Vest luase partea în război Ţinutului Demonilor? Poate că era mai prudent să nu le amintească celorlalţi. Deşi în prezent Regatul Celest avea relaţii paşnice cu toate cele Patru Mări, nemuritorii aveau memorie lungă. Nu toţi se puteau lăuda cu acelaşi trecut luminos, ca o plimbare pe câmpii însorite. Fiecare dintre noi îşi avea ungherul pe care ar fi preferat să-l lase în umbră.

Soarele a coborât pe cer şi totuşi tritonii nu s-au arătat. Oare planul eşuase? Oare guvernatorul Renyu era prea viclean încât să cadă în capcana noastră?

— Cât trebuie să mai stăm? Nu putem pleca? Poate că guvernatorul acela rău nu mai vine, a spus prinţul Yanming, care o ţinuse într-un neastâmpăr continuu de când se trezise, nefiind obişnuit să aştepte într-un loc.

Am privit la Wenzhi.

— Să mai facem o plimbare pe afară? Să-i asigurăm că încă suntem aici?

— Poate că aşteaptă căderea nopţii înainte de a ataca. Tritonii văd bine pe întuneric, a spus el.

— Ce ar fi să împrăştiem vestea că în curând prinţul Yanming va pleca? Gărzile şi slujitorii s-ar putea preface că se pregătesc de plecare, în timp ce noi ne plimbăm în preajma apei. După aceea, Înălţimea Sa va trebui escortat la loc sigur.

Pericolul devenea tot mai mare cu fiecare clipă. Şi totuşi, era mai bine să-i provocăm la atac pe tritoni decât să-i lăsăm să-şi desfăşoare planul în voie.

Wenzhi a încuviinţat din cap şi a chemat gărzile pentru a le da instrucţiuni. Înainte să ieşim din cort, mi-a dat un pumnal mic, cu un mâner de argint.

— Ţine-l asupra ta tot timpul.

L-am luat şi l-am vârât în brâul de sub mantie. Era mai curând o podoabă ornamentală decât o armă, dar nu aveam nimic altceva cu care să mă apăr. Nu, mi-am amintit eu. Îmi rămâneau puterile magice şi, chiar dacă aş fi rămas cu mâinile goale, nu aş fi fost lipsită de apărare.

Oceanul se învolburase şi apele sale verzi-cenuşii erau agitate. Valuri pline de spumă se înălţau şi se prăvăleau asupra ţărmului. Prinţul Yanming s-a eliberat din strânsoarea mea şi a fugit înainte. Am alergat după el în apă, udându-mi papucii şi fusta.

O umbră neagră precum cerneala s-a abătut asupra noastră, ca şi când s-ar fi lăsat noaptea, şi o spaimă rece mi-a îngheţat sângele în vene. Deasupra noastră se înălţa o caracatiţă uriaşă, care acoperise soarele cu totul. Tentaculele sale enorme, de două ori în lungime cât înălţimea unui om matur, loveau împrejur, răscolind apa şi inundând plaja. Pe fiară stătea călare un războinic îmbrăcat cu o armură sidefie, care-i ajungea până la genunchi şi îi lăsa braţele descoperite, iar pe cap avea o coroană din ramuri împletite de coral roşu. La gât îi strălucea un

pandantiv mare, un disc auriu cu o nestemată galbenă şi lucitoare în centru. Într-o mână ţinea o suliţă şi în cealaltă un scut cu ţepuşe ascuţite. Avea ochii de-un albastru arctic şi, când s-au abătut asupra mea, am încremenit.

Guvernatorul Renyu.

Wenzhi a lansat un strigăt de avertisment, moment în care guvernatorul a rânjit. Caracatiţa mai avea puţin până la prinţul Yanming! Am intrat mai adânc în apă, l-am luat pe sus şi, ţinându-l strâns, am fugit din calea apelor crescânde. Un tentacul m-a atacat din spate, despicându-mi pulpa piciorului. Mi-am înăbuşit ţipătul şi m-am silit să înaintez împotriva curenţilor învolburaţi, în timp ce apa mării îmi sugea sângele din rană. Exact când am ajuns la ţărm, apa s-a înspumat şi s-a umplut cu mii de meduze tremurătoare, cu ace otrăvite de-a lungul tentaculelor străvezii.

Tritonii au apărut călare pe coamele valurilor umflate şi au răcnit, năvălind pe plajă. Cu strigăte de răspuns, trupele prinţului Yanxi au ţâşnit din pădure. Soldaţii celeşti şi-au aruncat veşmintele în care se camuflaseră şi armurile lor au scânteiat în lumina după-amiezii târzii. O încordare subită a străpuns aerul, licărind şi tremurând sub puterea energiei războinicilor, şi armatele s-au ciocnit.

Săgeţi de foc şi de gheaţă s-au izbit de scuturi înălţate în grabă. Săbiile au zăngănit ca tunetele când s-au lovit unele de altele, răsunând deasupra nisipului răscolit. Am alergat spre cort cu prinţul Yanming, care îmi tremura în braţe. Ţipete de agonie au izbucnit în spatele meu, moment în care m-am oprit şi m-am întors valvârtej. Priveliştea mi-a strivit inima. Caracatiţa uriaşă îi prindea cu tentaculele pe soldaţii celeşti şi îi azvârlea în mare, unde meduzele veninoase

îi copleşeau şi îi cufundau sub valuri. Wenzhi le-a strigat să urce mai sus pe uscat, dar cuvintele sale s-au pierdut în vacarm. Energia lui a erupt ca o explozie de lumină şi a prins formă de-a lungul ţărmului, ca un zid înalt. Dar terenul era prea mare şi magia lui se dispersa prea mult. Flancat de câţiva soldaţi, guvernatorul Renyu a ridicat mâna şi o lumină albastră a ţâşnit dinspre ei, lovind bariera. O dată, încă o dată şi încă o dată, până când, în cele din urmă, scutul lui Wenzhi s-a sfărâmat. Aş fi vrut să mă reped după vreo armă, dar, dacă aş fi renunţat la deghizare, poate că guvernatorul ar fi descoperit capcana.

Tritonii au avansat nerăbdători şi soldaţii noştri s-au împrăştiat ca frunzele bătute de vânt. Wenzhi tremura, nu-l mai văzusem niciodată atât de deznădăjduit, atât de agitat, de furios, de frustrat.

— Du-te! l-am îndemnat eu. Nu e nevoie să stai cu noi. Îl păzesc eu pe prinţul Yanming.

A încremenit, cu privirea aţintită asupra carnagiului.

— Ce vei face?

— Voi sta în cort. Acolo voi fi la adăpost.

Fără să-i aştept răspunsul, am luat-o din loc împreună cu prinţul Yanming. Câţiva soldaţi aşteptau înăuntru ca să-l escorteze la loc sigur. Dar, când au încercat să-l ia, prinţul s-a apucat şi mai strâns de mine.

— Tu nu vii?

Îi tremura vocea. I-am mângâiat obrazul cu încheieturile degetelor.

— Acum, Înălţimea Voastră trebuie să plece. Vă aşteaptă fratele Înălţimii Voastre. Voi veni şi eu în curând.

— Promiţi?

După o clipă de ezitare, am încuviinţat din cap. Nu mi-a făcut plăcere să-l mint, dar, dacă guvernatorul ar fi găsit locul părăsit, poate că ar fi plecat înainte să-l putem prinde. Fiecare clipă câştigată cu ajutorul acestei prefăcătorii ne mărea şansele de a-l captura.

Cu inima bubuindu-mi în piept, i-am văzut pe prinţul Yanming şi pe soldaţi ieşind prin dosul cortului şi dispărând în pădurea protectoare. Abia atunci am reuşit să mă mai relaxez. M-am aşezat şi am aşteptat, agitată din cauza faptului că nu puteam să fac nimic, în timp ce afară nisipul era pătat de sânge. Speraserăm să-l prindem pe guvernatorul Renyu în capcană, dar acesta ne luase pe nepregătite cu atacul său feroce şi cu monştrii marini aflaţi sub comanda sa.

Mi-am azvârlit mantia umedă, apoi am luat un arc şi o tolbă şi le-am aşezat pe masă, la îndemână. Îmi venea să-mi acopăr urechile cu palmele ca să înăbuş zăngănitul oţelului, urletele şi gemetele. Cât le-aş mai fi putut îndura? Am auzit un ţipăt ascuţit, care a străpuns văzduhul, am alergat la intrare şi m-am oprit împleticit când silueta unui trup nemişcat s-a prăbuşit, lovindu-se de pereţii cortului.

S-a ridicat clapa. O figură înaltă s-a ivit la intrare. Am făcut un pas în spate, încremenită de spaimă.

— Dumneata trebuie să fii doamna Anmei, m-a întâmpinat guvernatorul Renyu cu o plecăciune batjocoritor de adâncă. Zvonurile legate de frumuseţea ta nu sunt deloc exagerate.

Aura lui a cuprins aerul, încolţindu-mă în spaţiul înghesuit; era puternică, fără îndoială, dar se clătina ca mareea schimbătoare. Oare nu îşi stăpânea puterile pe deplin? Nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că a intrat imediat, înălţându-se asupra mea, moment în care am văzut muşchi oţeliţi pe părţile trupului

lăsate la vedere. Privirea lui rece, gura piezişă şi crudă şi sângele care-i împroşca obrazul mi-au stârnit fiori.

M-am repezit la arcul de pe masă, dar Renyu a apucat să pună mâna pe el şi să-l arunce din calea mea, râzând zgomotos.

— Ştii să-l foloseşti?

Am clătinat din cap, făcându-mă mică şi întinzând încet degetele spre pumnalul ascuns. Dacă aş fi avut arcul, i-aş fi străpuns deja pieptul cu o săgeată. Dar cum deocamdată era în avantaj, m-am hotărât să păstrez aparenţele. Atât timp cât credea că eram doamna Anmei, poate că nu avea să-mi facă rău.

— Cine eşti? am întrebat eu, încercând să-i distrag atenţia de la mâinile mele.

— Nu te teme. Nu-l vreau decât pe micul prinţ. Ajută-mă şi te voi răsplăti regeşte.

A plimbat privirea prin cort.

— Unde e?

Avea o voce bogată, gravă, melodioasă, cea mai frumoasă pe care o auzisem vreodată. Suspiciunile mele s-au evaporat, fiind înlocuite de o admiraţie caldă. Guvernatorul Renyu părea o persoană onorabilă şi binevoitoare. De ce fusese atât de nedreptăţit? Discul de la gâtul său a strălucit mai puternic, precum ochii unui şarpe care licăreau în întuneric.

Închipuirea aceea m-a zdruncinat şi instinctele mi s-au ascuţit, de parcă ar fi vrut să mă pună în gardă. Am clipit, smulgându-mă din ghearele cuvintelor lui îmbietoare şi silindu-mă să ascult urletele de afară. Într-o clipă, am înţeles de ce exercita atât de multă influenţă asupra tritonilor. Vocea lui avea o magie care îi îndupleca pe ceilalţi să-i creadă spusele. Oare aceasta izvora din pandantivul luminos din jurul gâtului său? Orice ar fi fost, puterea aceea aproape că reuşise

să pună stăpânire pe mine, îmblânzindu-mi până şi ostilitatea. Nu era de mirare că tritonii îi erau atât de loiali, fiind dispuşi să-şi rişte vieţile pentru a-l proteja, pentru a lupta de partea lui, doar în baza promisiunilor şi a onoarei lui iluzorii. Dar nu mai întâlnisem o asemenea putere. Să fi fost un demon? Un Talentat al Minţii?

Nu am îndrăznit să-mi arăt frica. Se aştepta să-l admir şi să mă supun. Să cedez înaintea voinţei lui ca un fir de iarbă aplecat de vânt. Am holbat ochii cu un aer inocent şi am făcut semn spre patul în care prinţul Yanming dormise mai devreme. Păturile erau mototolite în unul dintre capete, dând impresia că sub ele s-ar fi ascuns un trup mic.

— Doarme, am spus eu.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet crud.

— După ce voi cuceri Marea de Est, mă voi descotorosi şi de pramatia aceea şi vom domni împreună. Vor cădea la picioarele mele şi celelalte regate şi vei deveni Regina celor Patru Mări.

Mi-a întins mâna, promiţându-mi ceea ce îşi închipuia că voiam să aud.

Vorbele despre prinţul Yanming şi despre planurile sale josnice m-au umplut de mânie, dar m-am bucurat, pentru că aceasta mi-a risipit ezitarea. M-am uitat la nestemata galbenă de la pieptul său. Fiind atât de aproape, am simţit o putere ciudată emanând din ea şi mi s-a făcut pielea de găină.

— De ce crezi că vei învinge?

— Tritonii îmi îndeplinesc toate poruncile, la fel şi creaturile mării. Alături de mine, nu ai de ce te teme.

Cuvintele lui mi s-au prelins în trup precum mierea lichidă, dar inima mi-a tresărit. Cât de tentant era să îi dau dreptate, să îi câştig aprobarea. Dar nu trebuia să

cedez, nu trebuia să ajung ca slugile lui fără minte. Mi-am înfipt unghiile în palme şi mi-am proiectat energia asupra urechilor, formând un scut care să-mi estompeze auzul. Am fost învăluită de o tăcere subită şi abia mi-am mai putut auzi respiraţia. Mi s-a strâns inima la gândul că trebuia să-l înfrunt în condiţiile acestea, dar şi mai mult mă temeam să cad sub stăpânirea lui.

L-am fixat cu privirea. Deja nu mai puteam auzi niciun foşnet de pas şi niciun şuier de sabie care să mă pună în gardă. Un risc în plus, dar un risc necesar. Când a pornit spre pat, am luat pumnalul de la brâu şi l-am azvârlit asupra lui. Renyu a sărit într-o parte şi arma i-a tăiat obrazul. Fără nicio clipă de zăbavă, s-a repezit înainte şi a smuls păturile de pe pat, mârâind când l-a descoperit gol. S-a întors spre mine brusc, dar am sărit după arcul cel mai apropiat şi, în aceeaşi răsuflare, am ţintit o săgeată şi am lansat-o. Cu o mişcare vijelioasă a scutului, Renyu a azvârlit-o la pământ. Am tras săgeată după săgeată într-un ritm disperat, până când degetele au început să mă doară din cauza crestăturilor de pe capetele lor. Dar guvernatorul era rapid şi le-a evitat pe toate cu o viteză uluitoare. M-am lovit cu cotul de un dulap, bâjbâind după încă o săgeată. În clipa în care degetele i s-au albit pe mânerul suliţei, am ridicat un scut, exact înainte ca arma să se izbească de el.

Ultima mea săgeată i s-a înfipt în umăr. M-am repezit după încă o tolbă, concentrându-mă asupra ei atât de tare, încât nu am simţit tremurul din aer. În clipa următoare, ceva mi-a străpuns pulpa piciorului, împrăştiindu-mi flăcări în trap. Două ace de argint mi se înfipseseră în picior, pironindu-mi mătasea rochiei de carne. Erau mânjite cu lichidul verzui pe care îl mai

văzusem. Venin de scorpion al mării, care mi-a năvălit în vene. Scutul mi-a dispărut brusc şi am rămas neajutorată, ca un iepure prins în laţ, aşteptând apropierea vânătorului.

Buzele i s-au răsfrânt, dar n-am auzit decât un murmur stins. Am slăbit magia ce-mi acoperea urechile, îngăduind pătrunderea unei şoapte firave. Nu mai puteam să-l reţin decât cu vorba.

— Laşule, am şuierat eu, încercând să amân sfârşitul inevitabil, să-l îmboldesc să facă vreun gest nesăbuit. Înfruntă-mă fără asemenea şiretlicuri!

— Învinşii se plâng şi învingătorii... ei bine, învingătorii au lucruri mai bune de făcut.

A vorbit cu o satisfacţie îngâmfată, care mi-a stârnit un fior pe şira spinării.

Încă simţeam puterea de atracţie a vocii lui, dar mai slab, pentru că abia o mai auzeam. Am apelat la magia mea, chinuindu-mă să mă echilibrez, în ciuda agoniei arzătoare provocate de otravă.

Nestemata de la gâtul lui strălucea ca aurul luminat de soare. Holbându-mă la ea, am întrebat:

— Cu pandantivul acela îi controlezi pe tritoni?

Vocea mea a sunat ca şi când ar fi venit de departe:

— Ce magie josnică!

— Josnică pentru că nu o poţi mânui? Sau pentru că te temi de ea? a întrebat el, înclinând capul într-o parte, deşi nu credeam că se aştepta la vreun răspuns. Tritonii au fost mereu foarte bănuitori faţă de nemuritorii mării. Eu nu am făcut decât să aprind scânteia prejudecăţilor pe care le aveau, să le îndrum dorinţele pe făgaşul alor mele. Care ar fi diferenţa între acestea şi aţintirea sabiei asupra gâtului inamicului? De ce să fie considerată onorabilă una dintre aceste

victorii, dar nu şi cealaltă?

— Nu e acelaşi lucru, am mârâit eu. Le-ai furat libertatea de a alege, de a judeca după propria minte. Pentru a-i constrânge la fapte pe care altfel poate că ar fi preferat să le evite, chiar şi cu preţul vieţii.

L-am fixat cu o privire plină de ură şi de dispreţ, deşi în sinea mea mă simţeam tot mai împuţinată.

— Dar nu există vrajă ce nu poate fi ruptă. Vei plăti când se vor elibera.

— Pentru cei aflaţi sub stăpânirea mea, singura cale de eliberare e moartea.

O lumină crudă i-a sticlit în ochi.

— Au fost câţiva care m-au mâniat cu incompetenţa lor şi alţii pe care mi-a fost dificil să-i domin. Fix înainte să moară, pe chipurile lor a strălucit atâta înţelegere! Şi furia, ştiind că fuseseră înşelaţi. Sfârşitul lor a fost cu atât mai dulce. Aşa cum va fi şi al tău.

Suliţa i-a scânteiat. M-am împotrivit suferinţei şi mi-am strunit puterea, dar atunci m-a izbit cu pumnul în tâmplă. M-a cuprins o durere cumplită şi energia mi s-a risipit. Dacă aş fi putut să-mi mişc picioarele, aş fi fugit, dar nici să ţip nu puteam din cauza amorţelii înăbuşitoare care se lăsa peste mine.

Săgeţile. Încă erau la mine. Deşi picioarele mele erau stană de piatră, încă aveam braţele libere chiar şi doar pe moment, pentru că otrava încă nu ajunsese la ele. Am întins mâna în spate, bâjbâind în tolbă. În clipa în care am apucat o săgeată, guvernatorul mi-a smuls-o şi a rupt-o în două, scrijelindu-mi palma cu vârful ei până când mi-a străpuns carnea. Agonia mi-a golit mintea. Nu am putut să ţip şi abia mai reuşeam să respir. Cu un rânjet răuvoitor, Renyu mi-a luat arcul din mâini şi l-a aruncat departe. Apoi a ridicat suliţa

căzută, mi-a potrivit-o pe piept şi a apăsat doar cu atâta putere încât să-mi străpungă pielea cu vârful ei înveninat. Sângele mi s-a răsfirat pe mătasea veşmintelor precum petalele unei flori stacojii de hibiscus. Atunci am icnit şi trunchiul mi-a intrat în convulsii, după care a încremenit. Văzând cum i se întind buzele, am înţeles că suferinţa mea îi făcea plăcere.

Inima mi-a tresărit, cuprinsă de regret. Oare aveam să le mai văd vreodată pe mama şi pe Ping'er? Chipul lui Liwei mi-a fulgerat în gând şi, pe neaşteptate, mi l-am imaginat şi pe al lui Wenzhi. Prin vene îmi gonea tot mai repede o durere atât de arzătoare, încât am început să respir greu şi sacadat. Am închis ochii, încercând să fug de oroarea acestei situaţii în care eram, de-a dreptul neajutorată înaintea lui, fără arme, otrăvită şi încolţită. *Nu,* mi-am spus furioasă. *Îmi rămăsese experienţa antrenamentului. Îmi rămăsese puterea de discernământ.*

Îmi rămăsese magia.

Am încercat din răsputeri să mă calmez, încleştând maxilarul până când m-a durut. Puterea mi-a zburat din mână şi în cort s-a stârnit o rafală care l-a azvârlit pe Renyu de pământ. Ceva i-a căzut de pe cap. Coroana lui de coral roşu, ale cărei ramuri s-au rupt în bucăţi.

A holbat ochii de şoc şi apoi de furie. A ridicat o mână în care a început să-i strălucească propria magie, dar nu m-am lăsat şi, aproape cu nesăbuinţă, am aruncat asupra lui un şir neîntrerupt de vrăji, neîndrăznind să-i dau ocazia să contraatace. Rafale cumplite l-au biciuit, rotocoale de aer l-au încătuşat şi săgeţi de foc i-au ars pielea, stingându-se îndată. Dacă nu aş fi fost imobilizată şi pironită locului, poate că m-

aş fi prăbuşit din cauza efortului. Niciodată nu mai luptasem astfel, bizuindu-mă numai pe magie. Avertismentul doamnei Daoming, care mă prevenise să nu-mi epuizez energia, mi-a răsunat în gând, dar, dacă m-aş fi oprit, aş fi murit. Guvernatorul nu mi-ar mai fi acordat pic de milă şi nici o altă şansă. Ţintuit de peretele cortului, a deviat toate loviturile, până când sudoarea a început să-i curgă pe frunte şi a ajuns să respire la fel de greu ca mine. Am simţit o mândrie înfocată, pentru că nu mai eram prada pe care o pândise.

Cineva a apărut la intrare. Wenzhi! Plin de sânge, nisip şi pământ, cu chipul încordat de istovire. Sau poate de furie? Când guvernatorul Renyu s-a ridicat împleticit, Wenzhi s-a repezit la el, ciocnindu-şi sabia de suliţa lui. Gura guvernatorului a început să se mişte cu disperare, formulând cuvinte indescifrabile. M-am întrebat ce o fi spunând? Dacă Wenzhi avea să ajungă sub controlul lui?

— Pandantivul!

Strigătul mi s-a risipit într-o şoaptă firavă; nu mai aveam putere pentru nimic altceva. M-a cuprins groaza la gândul că poate nu era de ajuns, că nu mă auzise. Şi arcul era prea departe, iar magia aproape că mi se epuizase. Mâna mi-a zvâcnit de durere, o durere care nu mă slăbise nicio clipă, dar care fusese acoperită de agonia care-mi prăpădea trupul. Am coborât ochii şi am zărit vârful de săgeată frânt care îmi rămăsese înfipt în palmă.

Un bufnet înăbuşit a răsunat când Wenzhi l-a izbit pe guvernator de un dulap. Renyu a sărit din nou în picioare şi pandantivul i-a strălucit mai luminos. Am simţit un fior de spaimă, gândindu-mă că puterea lui s-ar fi putut dezlănţui în orice clipă. Nu m-am putut clinti,

nici măcar ca să-mi mişc degetul; veninul mă imobilizase cu totul. Dar nu trebuia să-l las pe Wenzhi să cadă sub stăpânirea guvernatorului. Chinuindu-mă să inspir, mi-am adunat energia şi am stârnit un curent de aer – subţire, dar iute şi puternic – care mi-a smuls vergeaua de săgeată din carne şi a azvârlit-o asupra lui Renyu. I-a nimerit pandantivul, lovindu-i nestemata. Piatra galbenă a crăpat şi lumina i s-a estompat.

Guvernatorul Renyu a deschis gura, răcnind furios, dar în urechile mele a sunat ca o şoaptă. Trupul îmi luase foc de durere şi nu mai simţeam nimic altceva. Wenzhi s-a învârtit cu o agilitate ucigaşă şi l-a nimerit pe guvernator cu piciorul într-o parte. Renyu a dat înapoi împleticit şi atunci sabia lui Wenzhi i-a sfârtecat coastele, sfărâmându-i solzii sidefii ai armurii. Guvernatorul a căscat gura şi o expresie ciudată i-a fulgerat pe chip. Să fi fost şoc? Oare nu-i venea să creadă că vraja sa dăduse greş? Indiferent ce a fost, m-a bucurat şi mi-a stârnit o satisfacţie necruţătoare.

Renyu gâfâia şi mişcările îi deveneau din ce în ce mai apucate în timp ce se chinuia să se ferească de loviturile brutale ale lui Wenzhi. Devenise neglijent şi duhnea a disperare. Când a ridicat Wenzhi braţul, guvernatorul a azvârlit suliţa asupra lui, dar căpitanul s-a învârtit în lături, înfigându-şi sabia în armura guvernatorului, drept printre coaste. După care s-a repezit în faţă, adâncind sabia până la mâner, iar vârful i-a ieşit lui Renyu prin spate, argintiu şi mânjit cu dâre stacojii. Cu o expresie schimonosită, Wenzhi a scos sabia. Sângele guvernatorului a ţâşnit în aer şi trupul i-a tresărit, căzând pe spate şi scăpând pe gură un hârâit bolborosit. S-a pipăit cu mâna pe rana uriaşă, din care i se revărsa printre degete nespus de mult sânge. Apoi s-a prăbuşit, izbindu-se cu capul de

pământ. Ochii i s-au dat peste cap, membrele i-au zvâcnit şi după, toate au încremenit.

Mort. Era mort. Nu am simţit pic de milă pentru el, dar nici nu m-am bucurat. Am fost doar profund uşurată că totul se sfârşise, că eram în viaţă.

Wenzhi a azvârlit sabia şi s-a repezit la mine. M-a apucat de umeri şi a holbat ochii când mi-a văzut rănile. Văzând că mişcă din buze, m-am chinuit să aud ce spunea.

— Unde eşti rănită? De ce nu te mişti?

În ciuda atingerii lui liniştitoare, un frig rece mi-a cuprins trupul, ca şi când aş fi fost îngropată sub un strat de zăpadă. Privirea mi s-a tulburat cu ochii aţintiţi la el, fiind ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca întunericul să pună stăpânire pe mine.

21

Ridicând pleoapele, am mijit ochii în lumina strălucitoare. Soarele pătrundea prin ferestre, amestecându-se cu briza sărată. Aveam trupul îngreunat de amorţeala care urmează unui somn lung şi fiecare mişcare era un chin. M-am cutremurat înfriguratăă, cu excepţia căldurii care-mi acoperea mâna. O strânsoare fermă, dar a cui era? Cineva şedea alături de mine. I-am văzut chipul ca prin ceaţă, clipind pentru a-mi limpezi vederea. Atingerea nu mă deranja. Îmi aducea alinare pe fondul amintirilor care-mi dădeau târcoale la graniţa conştiinţei – legate de sânge, de durere şi de groază.

Am sărit în capul oaselor. Am întâlnit ochii lui Wenzhi, care mă priveau cu mai multă blândeţe decât oricând. Pielea mi s-a înfierbântat şi mi-am smucit mâna. De când stătea aici? Cât timp dormisem? Mi-am lăsat picioarele peste marginea patului, străduindu-mă să nu tresar de durere.

S-a încruntat.

— Dormi de zile întregi. Ia-o mai uşor.

— Mă simt bine.

În ciuda aerelor mele brave, când m-am ridicat împleticit în picioare, am ameţit şi m-am clătinat pe loc. Numai orgoliul m-a împiedicat să cad înapoi pe pat şi m-am apucat de cadrul de lemn al acestuia, încercând să mă echilibrez.

Wenzhi m-a cuprins cu braţul, ţinându-mă cu blândeţe, dar şi cu fermitate, şi m-a condus până la scaunul cel mai apropiat.

— Prinţul Yanming. E în siguranţă? Ce s-a întâmplat? Întrebările mi s-au revărsat vâlvoi.

— Data viitoare ai face bine să fii mai atentă la

propria-ţi siguranţă.

A ridicat ceainicul şi a turnat într-o ceaşcă un şuvoi de ceai brun-roşiatic, pe care apoi mi-a întins-o. Pu’er. I-am inspirat parfumul bogat şi amărui şi l-am sorbit îndelung, simţind cum îmi alunecă pe gât şi îmi înviorează trupul cu căldura sa.

— Prinţul Yanming e teafăr şi insistă să te vadă.

Apoi a tăcut un moment, ca să-mi umple ceaşca din nou.

— După moartea guvernatorului Renyu, tritonii s-au predat. Pedeapsa lor încă nu a fost hotărâtă.

Amintirile mi-au fulgerat în minte – plăcerea macabră cu care mă chinuise guvernatorul, privirea lui pustiită din clipa în care sabia lui Wenzhi i-a străpuns pieptul. Sângele stacojiu care îi băltise în jurul trupului cufundat în neclintirea oribilă a morţii. Un deznodământ fericit, mi-am spus eu, deşi stomacul îmi tresărea spasmodic. Guvernatorul m-ar fi ucis într-o manieră cât mai crudă cu putinţă. Şi totuşi în clipa de faţă nu prea aveam niciun sentiment de triumf. Şi, chiar dacă murise, cicatricile înşelăciunii sale rămăseseră; vieţile pe care le răpise, cele pe care le nimicise în mod irevocabil.

— Poate că tritonii sunt nevinovaţi. Guvernatorul avea o putere stranie, care l-a ajutat să le câştige încrederea. Vocea lui, pandantivul…

M-am încruntat, încercând să-mi desluşesc amintirile fărâmiţate.

— A folosit-o şi asupra mea.

Wenzhi s-a întunecat la faţă.

— Cum ai reuşit să-i rezişti?

— Mi-am estompat auzul.

Apoi m-am strâmbat:

— Poate că a fost o prostie. Mi-a fost mult mai greu

să-l înfrunt, dar nu mi-a venit în minte nici o altă soluţie.

Wenzhi a încordat mâna pe masă, până când i s-au albit încheieturile degetelor.

— Din fericire, puterile guvernatorului erau slabe şi izvorau într-adevăr din pandantiv, aşa cum ai bănuit. Un Talentat al Minţii adevărat ar fi reuşit să-ţi subjuge mintea până şi ţie, în numai câteva secunde. Odată supusă, te-ar fi stăpânit până la moartea ta sau a lui.

Un ecou al laudei de sine a guvernatorului, care mi-a stârnit temerile din nou. Ca şi când mi-ar fi simţit neliniştea, s-a întins peste masă şi mi-a atins braţul.

— N-ar fi trebuit să te părăsesc. Nu ai fi fost rănită atât de grav dacă ţi-aş fi rămas alături.

— Dacă ai fi rămas, poate că în clipa de faţă am fi plecat toţi capetele înaintea guvernatorului Renyu.

Apoi am adăugat sumbru:

— Nu e vina ta. Eu sunt cea responsabilă pentru propria-mi siguranţă. Şi nu aveam de gând să-l las să mă omoare. L-aş fi silit să-şi regrete încercările. În cele din urmă.

— Nu mă îndoiesc că aşa ar fi fost.

S-a aplecat în faţă, cercetându-mi faţa.

— Dacă te-ai întremat cât de cât, ar trebui să plecăm în curând. Pe ceilalţi i-am trimis înapoi deja, dar prinţul Yanxi vrea să te vadă înainte de plecare. În dimineaţa aceasta îl poţi găsi în sala de audienţe.

M-am ridicat şi, simţindu-mă mai sigură pe picioare, mi-am netezit roba verde-pal, având abia acum prezenţa de spirit ca să verific dacă eram îmbrăcată cuviincios. Poate că toţi curtenii Mării de Est, cu ţinuta lor impecabilă, ar fi ridicat din sprâncene la vederea hainelor simple pe care le purtam, dar, după ce ajunsesem la un pas de moarte, eram preocupată

de probleme mai importante.

În clipa în care am pătruns în sală, Wenzhi a fost chemat deoparte de un general al Mării de Est. Am înaintat pe lângă pereţii încăperii căutându-l pe prinţul Yanxi şi în sfârşit l-am găsit discutând aprins cu un alt nemuritor. Străinul stătea cu spatele la mine şi totuşi postura lui şi maniera în care îi cădea pe umeri roba de brocart bleumarin mi s-au părut ciudat de familiare.

Când prinţul Yanxi m-a observat, a înclinat capul. Tovarăşul său s-a întors valvârtej şi ochii săi întunecaţi i-au străpuns pe ai mei.

Era Liwei, ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd acolo. Un tremur mi-a zguduit inima – nu mai puteam să deosebesc emoţiile pe care mi le stârnea, să deosebesc groaza de bucurie. Dar încă îmi era drag, oricât de mult mi-aş fi dorit să nu fie aşa.

Liwei i-a vorbit prinţului Yanxi o clipă şi apoi a venit la mine. Conştientă de privirile celor din jur, am făcut o plecăciune ceremonioasă.

— Ridică-te! a spus el pe un ton încordat.

I-am întâlnit privirea fără nicio tresărire de emoţie, recunoscătoare pentru îndrumarea doamnei Daoming, pentru faptul că reuşeam să-mi pun masca aceasta, în ciuda tulburării care-mi răscolea inima.

— De ce ai venit? Când ai sosit?

— Acum trei zile.

A ridicat picătura cerească pe care o ţinea la brâu. Nestemata era limpede şi fărâmele argintii roiau în adâncurile ei.

— Când s-a făcut roşie, am venit cât am putut de repede.

Am strâns în mână piatra preţioasă de la brâu, perechea nestematei lui. M-a cuprins o dorinţă arzătoare s-o arunc, s-o îngrop laolaltă cu trecutul

nostru, asemănătoare tentaţiei de a smulge crusta înainte ca rana de sub ea să se fi vindecat pe deplin. De ce o purtam? De ce să păstrez amintirea aceasta? *Proastă sentimentală ce eşti,* m-am certat singură, silindu-mă să-mi relaxez mâna.

— Când am ajuns, bătălia deja se încheiase. Erai inconştientă şi îţi curgea sânge din răni când căpitanul Wenzhi te-a adus de la cort. Mi-am... mi-am închipuit răul cel mai mare.

A încremenit, ca frământat de un conflict interior.

— Erai grav rănită. Prinţul Yanxi te-a adus la palat, ca tămăduitorii regali să-ţi extragă veninul din trup. O doză puţin mai mare te-ar fi ucis.

Atunci s-a aplecat spre mine şi mi-a cuprins mâna – ni s-au atins palmele şi vârfurile degetelor sale s-au apăsat de ale mele. Am înlemnit surprinsă. Căldura mi-a scânteiat pe piele pe măsură ce puterea lui mi-a străbătut trupul. Mi s-a limpezit mintea şi forţe noi mi-au pătruns în toată fiinţa, dar m-am desprins de el. Deşi era tămăduitor, iscusit în magia Vieţii, ideea ca energia lui să se amestece cu a mea îmi trezea prea multe sentimente tulburătoare.

— Îţi mulţumesc. Nu e nevoie să faci asta.

M-am străduit să găsesc şi altceva de zis. Să spun orice, în tăcerea stânjenitoare care se lăsase între noi.

— Ce discutai cu prinţul Yanxi?

Privirea i-a devenit sobră şi a coborât pleoapele.

— O problemă gravă. Arcaşul Feimao, pe care îl cunoşti, a anunţat recent că suferă de o maladie ciudată. În urma bătăliei cu Xiangliu, a descoperit că îi era dificil să-şi mânuiască magia. Credem că a fost vorba despre o bucată de minereu întunecat înfiptă în armura lui, care i-a suprimat puterile.

— Cum se simte acum? am întrebat îngrijorată.

— După ce minereul a fost înlăturat, şi-a revenit.

— Despre ce metal e vorba? Cum a ajuns acolo?

— Nimeni nu a mai întâlnit aşa ceva. Arcaşul Feimao bănuieşte că i-a rămas de pe Piscul Umbrelor, dintr-o crăpătură în care a căzut. Acolo au găsit iscoadele noastre cantităţi mici de minereu, dar numai resturi.

— L-a luat cineva?

Un gând înfiorător.

A încuviinţat scurt.

— Se pare că a fost extras din stâncă. Folosit de persoane nepotrivite, ar putea avea efecte catastrofale. L-am avertizat pe prinţul Yanxi să rămână vigilent şi să ne anunţe dacă află ceva.

A tăcut. În liniştea subită, simţurile mi s-au ascuţit. Cât de aproape stăteam unul de celălalt, vorbindu-ne cu obişnuita noastră dezinvoltură. Iată funia invizibilă care încă ne lega inimile – subţiată, dar întreagă, în ciuda încercărilor mele de a o rupe. Poate că legătura aceasta nu va putea fi tăiată niciodată, avându-şi rădăcinile în prietenia pe care o împărtăşeam înainte de dragostea noastră nefericită. Nu voiam aşa ceva, ca spiritul să mi se înalţe şi să se prăbuşească în aceeaşi clipă, ca hăul acela să mi se caşte din nou în piept. Dar apropierea de moarte îmi amintise fără echivoc că viaţa era preţioasă. Că era precară, chiar şi pentru nemuritori. Şi în clipa de faţă mă simţeam atât de vie cum nu mai fusesem de luni întregi. Mirosul lui m-a covârşit cu amintirile timpului petrecut la Curtea Păcii Eterne… Aproape că am auzit murmurul cascadei.

Am strâns pumnii şi am făcut un pas în spate, la o distanţă prudentă, lăsând aerul răcoros să năvălească între noi. A deschis gura, vrând să spună ceva, dar a ridicat ochii când a văzut pe cineva apropiindu-se.

— Prim-arcaş.

Era prinţul Yanxi, însoţit de Wenzhi, al cărui chip a părut sculptat în piatră când a făcut o plecăciune înaintea lui Liwei.

Şi eu aş fi făcut o plecăciune, numai că prinţul Yanxi a ridicat mâna pentru a pune capăt formalităţilor.

— Mă bucur că ţi-ai revenit. Familia mea îţi este datoare pentru faptul că ţi-ai riscat viaţa protejându-l pe fratele meu. Dacă vei avea vreodată nevoie de sprijinul nostru, va fi o onoare să te ajutăm.

Cuvintele lui binevoitoare m-au impresionat.

— Nu se pune problema niciunei datorii, Înălţimea Voastră. Ambiţiile guvernatorului Renyu nu se opreau aici, ci se extindeau asupra tuturor celor Patru Mări. Dacă nu l-am fi oprit, ar fi provocat multă suferinţă tuturor.

Prinţul Yanxi a clătinat din cap uluit.

— Avem noroc că tu şi căpitanul Wenzhi aţi pus capăt acestei situaţii.

— Şi pandantivul guvernatorului? a întrebat Liwei.

— A fost distrus.

Mi-am amintit de săgeata pe care mi-o smulsesem din palmă, cu care sfărâmasem nestemata.

Liwei a oftat.

— Este o uşurare că am scăpat de un artefact atât de periculos, că nu va mai putea fi folosit niciodată. Dar nu pot să nu regret faptul că nu avem posibilitatea să-l studiem. Cunoaştem atât de puţine despre magia aceasta şi mă tem că suntem în dezavantaj. Trebuie să ştim ce avem de înfruntat.

I-am înţeles gândul şi totuşi m-am bucurat ştiind că nu aveam să mai văd pandantivul acela blestemat niciodată.

— Cum rămâne cu cei care i-au slujit

guvernatorului Renyu? Care ne-au atacat? Se va face dreptate? a întrebat Wenzhi cu încordare în glas.

Oare se gândea la celeştii care fuseseră ucişi în luptă? Nu puteam să uit durerea care îl copleşise când văzuse cum erau răpuşi.

— Dreptatea se va face conform dorinţelor Mării de Est, a spus Liwei sumbru. Dar se pare că ambele tabere au fost înşelate de guvernator.

— Înălţimea Voastră, în ciuda justificărilor, tritonii s-au răzvrătit împotriva suveranului lor. Până şi tatăl vostru consideră că problemele acestea trebuie rezolvate fără milă, ca nimeni să nu mai facă asemenea încercări.

Buzele lui Wenzhi s-au arcuit într-un zâmbet batjocoritor. Oare îi făcea plăcere să-l aţâţe pe Liwei? Cert era că nu ţinea la favoarea prinţului.

I-am spus:

— Am simţit puterea farmecului şi a fost cât pe ce să-i cedez. La fel de bine aş fi putut să fiu eu la cheremul lui.

Wenzhi nu a răspuns, dar a încleştat maxilarul, ca şi când vorbele mele l-ar fi rănit.

— Mulţi dintre tritoni păreau dezorientaţi şi nu înţelegeau de ce se răzvrătiseră, ne-a spus prinţul Yanxi. Vom aprofunda cercetările, pentru a le proba vinovăţia. Cei consideraţi nevinovaţi vor fi eliberaţi şi supravegheaţi o vreme. Pe unii îi vom invita să rămână la curtea noastră, pentru a servi drept intermediari între noi şi tritoni. Legăturile mai apropiate vor împiedica repetarea acestor întâmplări.

Sub judecata Împăratului Celest, tritonii nu ar fi avut parte de o soartă atât de blândă.

— Înălţimea Voastră şi tatăl vostru sunteţi într-adevăr înţelepţi şi mărinimoşi, am spus eu, fără nicio

intenţie de a-i linguşi.

Înainte să poată răspunde, sunete de paşi sprinteni au răsunat pe podea şi două braţe mici m-au cuprins de brâu. Întorcându-mă pe loc, l-am ridicat în aer pe prinţul Yanming, ignorând durerea din trup şi bucurându-mă de chiotele lui vesele. După ce l-am aşezat la loc, expresia i-a devenit gravă şi colţurile gurii i-au căzut.

— Nu ai venit după noi. Ai minţit.

A spus-o pe un ton acuzator. Am simţit o înţepătură de vinovăţie. M-am ghemuit şi l-am privit în ochi.

— Îmi pare rău. Nu te-am putut urma atunci şi n-ar fi trebuit să-ţi spun că voi face aşa.

— Mă bucur că nu ai murit. Şi… îţi mulţumesc.

Mi-a întins mâna. În palmă ţinea un dragon mic, modelat cu măiestrie din hârtie roşie.

L-am luat şi l-am ţinut între degetul mare şi arătător, atentă să nu strivesc hârtia delicată.

— Îţi mulţumesc. Îl voi preţui veşnic.

Buza de jos i-a tremurat.

— Fie ca dragonii să te ocrotească în călătoriile tale.

Şi-a trecut dosul mâinii peste ochi, s-a întors şi a plecat în fugă. L-am urmărit până când trupul lui mic a dispărut şi mi s-a pus un nod în gât.

— Oriunde te vei duce, întotdeauna vei avea un loc aici – ori ca membră a curţii noastre, ori ca prietenă.

Prinţul Yanxi a vorbit cu sinceritate şi ceva s-a relaxat în adâncul fiinţei mele, cu gândul că găsisem încă un cămin în lumea aceasta.

— Prinţe Yanxi, a venit vremea să plecăm, a spus Liwei pe un ton glacial.

— Vă mulţumim pentru ospitalitate, Înălţimea

Voastră, a spus Wenzhi cu o formalitate la fel de rece.

Schimbarea evidentă a atitudinii lor era atât derutantă, cât şi neprovocată. Şi se uitau la prinţul Yanxi cu un aer vădit neprietenos. Am clătinat din cap pentru a alunga aceste gânduri, întrebându-mă dacă nu cumva fusese o închipuire.

Din fericire, prinţul Yanxi nu a părut să observe răceala subită şi, cu un zâmbet jucându-i pe buze, a spus:

— Mulţumim Regatului Celest pentru că ne-a venit în ajutor.

22

După aventurile din Marea de Est, eu şi Wenzhi am trecut de la campanie la campanie, uneori trecând luni de-a rândul înainte să ne întoarcem în Regatul Celest. Am înfruntat monştri înfiorători, fiare cumplite şi – cel mai recent – temutele spirite care bântuiau graniţa de est, în apropiere de pădurile Regatului Phoenixului. Când în sfârşit am sosit la Palatul de Jad, eram epuizată şi nerăbdătoare să ajung în cameră. Dar, aflând că Shuxiao fusese înaintată în rang, am pornit îndată în căutarea ei.

I-am bătut la uşă, aşteptându-mă să o găsesc sărbătorind alături de prieteni. Dar când am deschis, Shuxiao m-a întâmpinat cu un zâmbet căruia îi lipsea căldura obişnuită; parcă fusese înlocuită de o imitaţie ştearsă a persoanei ei dinainte. O lampă solitară alunga întunericul şi pe masă se afla un vas de porţelan plin cu vin.

— Aşa sărbătoreşti? Bei de una singură?

Am clătinat din cap, prefăcându-mă dezamăgită, şi am intrat în încăpere, aşezându-mă pe un scaun.

— Nu te bucuri că am venit?

— Mai mult decât îţi închipui.

A dat jos acoperământul din pânză roşie de pe vasul cu vin şi mi-a turnat o cupă.

Am înălţat-o în cinstea ei.

— Locotenent Shuxiao, fie ca acesta să fie doar începutul.

Şi-a golit cupa dintr-o singură înghiţitură. M-am holbat la ea, cu mâna încremenită în aer. De obicei Shuxiao bea cu moderaţie, dar poate că aceasta era o ocazie specială. Când i-am umplut cupa la loc, a golit-o din nou. Ridicând din umeri, am hotărât să-i urmez

exemplul. Am băut într-o tăcere amicală, până când obrajii ni s-au înroşit, respiraţia ne-a căpătat un iz de osmanthus şi lampa a început strălucească nefiresc, ca prin ceaţă. Dar ochii lui Shuxiao au rămas pustii, ca şi cum ar fi fost cu gândul departe, nu într-un loc plăcut.

— Ce te supără? am întrebat eu în cele din urmă, fără să mă mai pot abţine. E vorba despre familia ta? Veşti proaste?

A strâns degetele pe cupă.

— Vreau să plec acasă.

Cuvinte simple care m-au impresionat profund, care-mi răsunaseră în gând zi şi noapte. Ştiam că suferă de dorul familiei sale; vorbea despre ea cu atât de mult jind. Dar Shuxiao era celestă şi crezusem că era fericită aici, că alesese calea aceasta de bunăvoie.

— Nu eşti acasă chiar acum? Nu îţi place aici? am întrebat şovăitor, gândindu-mă dacă nu cumva îmi amorţise vinul mintea.

— Nu. Căminul meu e în sud, la ţară, în locuri umbrite de meri acri, pe câmpii traversate de râuri.

Un zâmbet mic i-a jucat pe buze.

— Tatăl meu nu a urmărit niciodată să devină curtean sau să câştige favoarea împăratului. Deşi familia noastră nu e slabă, nu avem aliaţi. Nu ar fi avut importanţă dacă un nobil influent nu ar fi pus ochii pe sora mea mai mică. L-a abordat pe tatăl meu şi i-a cerut-o ca să-i devină concubină. O insultă. Ar fi fost astfel chiar şi dacă n-ar fi fost atât extrem de bătrân, şi în plus libidinos, cu mai mult de zece concubine şi trei neveste.

Asemenea situaţii erau obişnuite printre nobili şi totuşi ideea mi s-a părut respingătoare. Cum ar fi putut înflori vreo dragoste în asemenea condiţii de inegalitate?

— Sora mea a refuzat aranjamentul. Tatăl meu a susţinut-o, aşa cum puţini părinţi ar fi făcut. Boşorogul s-a înfuriat când a aflat că refuzam o asemenea *onoare,* s-a răstit Shuxiao. A ameninţat că-mi va ruina familia. Că ne va mânji reputaţia în ochii Curţii Celeste. Cine ar fi acceptat să ne ia apărarea, când nimeni nu ştia de numele nostru?

— De aceea te-ai alăturat armatei?

A încuviinţat din cap.

— Ca să pun capăt ameninţărilor şi hărţuirii. Ca să împiedic repetarea unor asemenea întâmplări. Puţini ar mai îndrăzni să ne înjosească fără dovezi, de vreme ce acum am susţinerea generalului Jianyun. Dar nu mi-am dorit o asemenea viaţă, trăită printre mulţimile Palatului de Jad. Vreau să fiu acasă, alături de familie şi de prieteni. Poate să mă şi îndrăgostesc. Dar, cu cât urc mai mult în rang, cu atât mă leg mai strâns de armată. Cu atât avem mai multe de pierdut.

Înşfăcând vasul, i-a golit conţinutul în cupă şi o parte din vin s-a vărsat pe masă.

Nu ştiam ce să spun. Poate că o dezamăgeam cu tăcerea mea prelungită, dar nu voiam să-i dau sfaturi necugetate, îmi închipuisem mereu că Shuxiao era fericită aici; o plăceau şi comandanţii, şi soldaţii. Poate că Liwei avusese dreptate: *Fiecare are problemele lui; unii le arată pe faţă, pe când alţii ştiu să le ascundă mai bine.*

Nu puteam să-i spun să-şi urmeze îndemnurile inimii. Nu puteam să-i spun să fie egoistă. Ea trebuia să facă această alegere, dar, indiferent ce ar fi decis, aş fi susţinut-o bucuroasă. Toţi avem povara noastră şi numai noi înşine îi cunoaştem preţul şi hotăram dacă îl puteam plăti sau nu.

— Poate că vei găsi pe cineva aici, am tachinat-o

eu, încercând să destind atmosfera.

A strâmbat din nas.

— Hah! Tu ai pus mâna pe perechea cea mai bună sau, în orice caz, pe cel mai bun dintre bărbaţi.

A scotocit în cufărul din spate şi a scos încă un vas cu vin.

Oare se referea la Wenzhi? Mi s-a înfierbântat gâtul, dar mi-am ţinut gura, simulând indiferenţa.

După o pauză, mi-a înghiontit braţul.

— Xingyin, vreau să te întreb ceva de mai mult timp.

Am băut îndelung, lăsând vinul să-mi ardă nodul care mi s-a pus brusc în gât. Oare bănuia ceva în privinţa familiei mele? A identităţii mele? Nu mi-ar fi înşelat încrederea, dar nu puteam risca o indiscreţie accidentală.

— Ce e podoaba aceea pe care o porţi mereu la brâu? Cea cu piatra în formă de lacrimă. Am văzut-o şi la prinţul Liwei.

Am răsuflat lung, uşurată că secretul mamei era protejat, deşi inima mi s-a strâns, apăsată de o teamă nouă. Trecutul meu alături de Liwei era un alt secret îngropat adânc, dar nu voiam s-o mint pe Shuxiao. Nu în privinţa aceasta.

— E un dar. Primit de la prinţul Liwei.

Nu mi-a plăcut deloc cum mi-a tremurat vocea când i-am pronunţat numele.

Văzând că buzele i se întind într-un zâmbet plin de înţeles, am adăugat repede:

— Nu a fost nimic, doar un semn de prietenie. E logodit.

O afirmaţie la fel de evidentă precum culoarea părului meu.

A mijit ochii, ca şi când s-ar fi străduit să-şi

amintească ceva în starea de ameţeală în care era.

— Prinţul Liwei nu se desparte niciodată de piatra aceea. Şi, din câte spun slujitorii, cântecul tău, cel pe care l-ai interpretat la banchetul aniversării lui, se aude adesea din odaia lui.

Păstrase scoica? *Nu înseamnă nimic, nu schimbă nimic,* mi-a şuierat o voce în gând.

M-am jucat cu cupa, nelinişţită. De data aceasta, am golit-o înaintea ei.

— Nu mă aşteptam să asculţi asemenea bârfe insignifiante, i-am spus eu.

— Ascult doar când le privesc pe prietenele mele, a spus ea zâmbind.

Nu am mai spus nimic şi nu a mai vorbit nici ea. Aşa că am băut într-o tăcere camaraderească tot restul nopţii, într-o atmosferă apăsată de amintiri.

A doua zi, dimineaţa, capul îmi zvâcnea cumplit. Mi-am spus că o plimbare îmi va alina durerea, dar paşii m-au purtat înapoi spre curtea bineştiută. Am ezitat o clipă şi apoi am intrat în pavilion, aşezându-mă pe un scăunel. Crapii galbeni şi portocalii ţâşneau printre florile de lotus şi cascada se revărsa în iaz cu un murmur liniştitor. Am închis ochii, inspirând aerul dulce. Fosta mea cameră se afla la numai câţiva paşi – oare fusese ocupată de altcineva? Era prima dată când intram în Curtea Păcii Eterne de când plecasem. Rămăsese exact aşa cum mi-o aminteam şi totuşi se schimbaseră toate.

Trecând prin curte, o fată s-a oprit şi a făcut o plecăciune înaintea mea. În mâini ţinea o tavă cu foitaje, de tipul celor care se fărâmiţau când le muşcai pentru a ajunge la umplutura de boabe dulci. Când a ridicat privirea, am recunoscut-o pe dată.

— Minyi, eu sunt! am spus râzând. De ce eşti aşa

de formală?

Două gropiţe i-au apărut în obrajii rotunzi.

— Cine nu a auzit despre realizările prim-arcaşului din ultimul an? a spus ea, apropiindu-se şi luând loc lângă mine. Chiar ai doborât douăzeci de spirite în ultima bătălie?

Am simţit că-mi zvâcnesc buzele, amintindu-mi cât de mult îi plăcea să bârfească.

— Doisprezece. Zboară repede.

— Şi Diavolul Oaselor? Cum arăta?

M-am cutremurat cu gândul la creatura malefică ce evadase din temniţa celestă.

— Avea părul şi pupilele atât de palide, încât erau aproape translucide. Pielea albă îi era întinsă ca o membrană de tobă.

M-a apucat de mânecă.

— Cum l-ai omorât?

O amintire mi-a fulgerat în gând: sabia lui Wenzhi zburând arcuit prin aer, înfigându-se în gâtul creaturii. Fălcile ei pline de ace argintii în loc de dinţi încercaseră să-l înşface înnebunite. Căpitanul i-a evitat atacul şi atunci ghearele fiarei au scânteiat deasupra gâtului său, în dreptul venei care îi zvâcnea şi prin care îi curgea forţa vitală. Cuprinsă de spaimă, am lansat o săgeată care i s-a implântat în craniu. O mâzgă groasă şi albă i-a curs din rană şi răcnetul şuierător al monstrului a spintecat aerul. A apucat vergeaua cu ghearele preţ de o secundă, după care braţele i-au căzut în lături şi creatura s-a prăbuşit la pământ. Duse erau vremurile în care inima îmi tresărea de milă, dar chipurile lor mă bântuiau şi acum.

— Eu şi căpitanul Wenzhi l-am înfruntat împreună, i-am spus eu.

Auzindu-i pomenit numele, Minyi s-a îndreptat de

spate şi ochii i s-au luminat, aşa cum se întâmpla când adulmeca o poveste nouă.

Pentru a-i împiedica următoarea întrebare, am spus repede:

— Ce poţi să-mi mai spui despre întâmplările de la palat? Cum mai e Înălţimea Sa?

Mi-am muşcat limba prea târziu. Pesemne că vinul de noaptea trecută îmi afectase simţurile dacă ajunsesem să vorbesc despre el cu voce tare.

Cineva s-a apropiat din spate. Oare murmurul cascadei îi acoperise sunetul paşilor? Apoi şi-a dres glasul şi, judecând numai după sunetul acesta, mi-am dat seama cine era înainte de a mă întoarce spre el. Lângă mine, Minyi a sărit în picioare şi a făcut o plecăciune. Fără nici un alt cuvânt, şi-a luat tava şi a plecat în grabă, lăsându-mă singură în prezenţa intrusului. Numai că nu era un intrus; avea tot dreptul să fie de faţă. *Eu* nu-mi aveam locul aici.

— Vă rog să-mi iertaţi intruziunea, Înălţimea Voastră. Voi pleca îndată.

Formalitatea era un scut de care mă agăţam pentru a-mi ascunde nevolnicia.

— De ce nu mă întrebi în persoană cum mai sunt?

În tonul lui am sesizat o căldură pe care n-o mai auzisem de multă vreme.

Aş fi plecat în secunda următoare, dar mi-a sărit în cale. Ridicând privirea la el, nu am putut să neg că încă nu-mi trecuse – durerea aceea din inimă, firul acela care o aţâţa de fiecare dată când Liwei era în preajmă… oricât de mult mi-aş fi dorit să nu fie aşa. O adiere uşoară a suflat prin curte, răscolindu-mi o şuviţă de păr şi atingându-i-o de obraz. A prins-o între degete, privindu-mă cu ochi impenetrabili ca nişte iazuri nocturne.

— Cum ţi-a mai mers? a întrebat el.

— Bine.

— De ce eşti aici?

— Din curiozitate. Voiam s-o văd pe înlocuitoarea mea, am spus eu cu o dezinvoltură seacă.

— Cine ar fi putut să-ţi ia locul?

Tonul şi cuvintele lui mă afectau şi acum. Dar m-am silit să mă despart de el.

— Nu mai suntem prieteni? În urma întâmplării din Marea de Est, te-am mai văzut doar de câteva ori şi de fiecare dată ai fugit.

A arătat spre scăunele.

— Nu ai vrea să iei loc? Să vorbim ca odinioară. Doar dacă nu cumva ţi-e frică?

O notă provocatoare i-a răsunat în voce.

Bunul simţ s-a luptat cu orgoliul meu. A învins acesta din urmă şi m-am aşezat, aţâţată de provocarea lui.

— Nu pot zăbovi mult. Antrenamentele…

— Da, bravul prim-arcaş, a intervenit el aspru. Cine altcineva ar mai putea să apere Regatul Celest? Dar ai rămas tot „prim-arcaş”, după atâtea realizări. Un titlu onorabil, dar lipsit de rang şi de putere. De ce nu preiei comanda unei trupe, în loc să umbli în umbra căpitanului Wenzhi?

Am strâns din dinţi.

— E alegerea mea. Vreau să am libertatea de a alege în ce campanii mă implic. Nu am nicio dorinţă să urc în ierarhie numai de dragul ambiţiei.

M-a privit îndelung, ca şi când ar fi căutat ceva.

— Sau poate că relaţia voastră implică mai multe? Circulă multe zvonuri despre tânărul căpitan şi arcaşul talentat pe care îl favorizează. Cele mai luminoase două stele ale armatei celeste. Ai noroc că nu ai o

poziţie oficială în armată, pentru că altfel situaţia ar fi fost foarte nepotrivită.

Acuzaţia m-a rănit.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui ce e „nepotrivit”, când *tu* eşti cel care mă provoacă astfel, deşi eşti logodit? Nu ai niciun drept să-mi pui asemenea întrebări. Nu te priveşte ce fac şi cu cine mă văd. Cât despre mine, nici că aş putea fi mai indiferentă faţă de tine în acest moment.

Spuneam lucruri atât de nesăbuite, fără să-mi pese de furtuna care-i răscolea chipul. Dar refuzam să rămân ca să fiu batjocorită de el. Mă săturasem de încurcăturile acestea şi de nodurile în care se legau. Ridicându-mă în picioare, am pornit cu paşi mari, dar m-a apucat de încheietura mâinii.

— Şi totuşi, mă interesează, a mârâit el. În ciuda bunului simţ, a judecăţii şi a onoarei mele, nu poate să nu mă intereseze.

O lumină i s-a aprins în ochi, arzătoare ca soarele. Ţintuită de privirea lui, nu am putut să mă mişc, observând prea târziu că mă trăgea la el. Ar fi trebuit să-l resping, dar nu mai aveam putere în braţe. Mărturisirea lui mi-a stârnit ceva ce crezusem că se ofilise de mult. Nu mai văzusem faţeta aceasta a lui, plină de pasiune şi de gelozie, şi o parte nesăbuită a fiinţei mele s-a bucurat.

Şi-a plecat capul – la început încet – şi, văzând că nu mă feresc, a relaxat mâna pe încheietura mea şi a plimbat-o în sus să-mi cuprindă talia. Ceva i-a fumegat în adâncul ochilor şi, după o clipă, şi-a apăsat buzele de ale mele cu nesaţ, ca şi când ar fi flămânzit, cu o disperare care mi-a răscolit sângele. Mintea mi s-a golit de gânduri – de mânie, de ruşine, de teamă faţă de semnificaţia acestui moment. Nu a mai rămas decât

ameţeala aceasta uşoară şi focul sclipitor care-mi curgea în vene. Deja îi înconjuram gâtul cu degetele pentru a-l trage mai aproape când am lăsat capul pe spate, înecându-mă în senzaţia atingerii şi a căldurii lui, timp în care m-a strâns în braţe, imobilizându-mă într-o îmbrăţişare din care nu mai voiam să mă eliberez.

Curtea aceasta... îmi fusese refugiu cândva. Murmurul blând al cascadei, parfumul florilor primăvăratice din aer, fericirea de care mă bucurasem aici. Dar, deşi familiaritatea chinuitoare a acestui loc îmi deştepta amintiri atât de dulci, cea care mi se întipărise cel mai adânc în minte era legată de seara în care fusese anunţată logodna lui şi în care stătusem singură şi înfrigurată.

Cu o mişcare abruptă, l-am îmbrâncit cu putere şi a dat înapoi împleticindu-se şi eliberându-mă din braţele sale. M-am chinuit să-mi recapăt suflul, străduindu-mă să recuperez bucăţile în care mi se sfărâmase stăpânirea de sine.

— Nu, Liwei. S-a terminat. Totul s-a terminat *între noi.*

Şi-a trecut o mână prin păr, ridicând şi coborând pieptul într-un ritm sacadat.

— Să nu ne minţim unul pe celălalt, Xingyin. Nu s-a terminat între noi. Inima ta încă bate în tandem cu a mea. Încă simţi ceva faţă de mine, aşa cum şi eu am sentimente faţă de tine.

A vorbit încet, fără urmă de mândrie. Doar cu o convingere de o sută de ori mai supărătoare.

— Ce vrei de la mine? am izbucnit eu, furioasă atât pe el, cât şi pe mine. Eşti făgăduit alteia şi totuşi vrei să mă sileşti să-mi mărturisesc sentimentele, pentru a mă umili. Asta îţi oferă vreo satisfacţie? Orgoliul tău

regal ar fi încântat să afle că nu mi-a fost uşor să te uit? Sau poate că ai de gând să-i urmezi tatălui tău şi să ai câte o concubină în fiecare colţ al palatului?

— Asta niciodată.

A tresărit, ca şi când l-aş fi insultat.

Nici eu nu credeam acuzaţiile acestea grave, dar o parte din mine – o parte răzbunătoare, plină de resentimente – voia să-l atace, să-l rănească aşa cum mă rănise şi el pe mine. Ne-am holbat mânios unul la celălalt şi niciunul nu a vorbit. Inima îmi zvâcnea cu atâta putere, încât m-am rugat să n-o audă.

În cele din urmă, mi-a întors spatele, încleştând pumnii în lături.

— Nu ştiu ce fac, a spus el încet, ca o mărturisire reticentă. Mintea îmi spune să încetez, să renunţ la tine, dar nu pot. Te văd oriunde m-aş duce, îmi eşti alături în tot ceea ce fac; la masă, când mănânc, în camera mea, când stau treaz. Vocea ta pluteşte în aer, zâmbetul tău îmi zăboveşte în privire. Nu pot să te uit, deşi am încercat din răsputeri.

Niciunul nu s-a clintit, niciunul nu a vorbit. Cât de slabă eram dacă nu plecam acum, dacă mă lăsam impresionată de confesiunea lui. Nu ştiu cât am fi stat aşa, neclintiţi precum leii de piatră care vegheau intrarea, dacă porţile care dădeau în curte nu s-ar fi deschis subit. M-am depărtat de Liwei în ultima clipă, tocmai când un mesager a venit la el alergând. Pălăria lui neagră căzuse într-o parte şi roba îi flutura în vânt.

A făcut o plecăciune şi, gâfâind încet, i-a vorbit:

— Înălţimea Voastră, Majestăţile Lor Celeste vă solicită îndată prezenţa în Sala Luminii de Răsărit. O problemă urgentă necesită atenţia voastră imediată.

Liwei s-a încruntat.

— Mă duc imediat.

Mi-a aruncat o privire, ca şi când ar fi vrut să spună mai multe, dar apoi a plecat.

Am fugit înapoi în camera mea, încercând să-mi astâmpăr emoţiile învolburate. Dar acestea mi-au fost răscolite din nou când l-am văzut pe Wenzhi la masă.

— Nu trebuia să te vezi cu generalul Jianyun în dimineaţa aceasta? am întrebat eu, ocupând scăunelul de lângă el.

— Întâlnirea noastră s-a terminat mai devreme.

Părea încordat. Şi ezita, ceea ce nu-i stătea în fire deloc.

— Xingyin, trebuie să-ţi spun ceva.

Am împreunat mâinile în poală, înfiorată în aşteptarea unor veşti proaste.

S-a aplecat spre mine, vorbindu-mi pe un ton îngroşat de emoţii subite.

— Mi-am dat demisia din armata celestă. Aceasta va fi ultima mea săptămână. Am de rezolvat probleme de familie importante, departe de aici şi nu cred că mă voi întoarce.

A vorbit apăsat, ca şi când ar fi vrut să se asigure că-l înţelegeam bine.

— Pleci? Spre Mare de Vest? am izbutit să întreb.

A încuviinţat scurt.

— Ultima mea sarcină va fi să inspectez trupele staţionate la graniţa cu Deşertul Auriu. În ultima vreme au devenit neliniştite.

Pieptul mi s-a încordat atât de tare, încât mi-a fost greu să respir. După cele întâmplate în Marea de Est, ceva se schimbase între noi. Inima îmi bătea mai repede când îl vedeam şi zâmbetul lui mă încălzea precum vinul. Uneori parcă-i observam o sclipire în ochi când se uita la mine. Mereu eram prudenţi în interacţiunile noastre, niciodată nu ne atingeam şi nu

ne vorbeam în afara limitelor bunei-cuviinţe. Dar deveniserăm ceva mai mult decât prieteni, ajungând în pragul a ceva palpitant, cu totul nou. Sau poate că era doar o iluzie? Am plecat ochii în podea, cuprinsă de o tristeţe ciudată. De dezamăgire. Poate chiar de durere? Deşi nu aveam niciun drept să mă simt astfel, de vreme ce amintirea atingerii buzelor lui Liwei mă chinuia şi acum.

Wenzhi m-a privit îndelung, ca şi când ar fi aşteptat răspunsul la o întrebare pe care n-o auzisem, şi vocea lui a străpuns în sfârşit ceaţa suferinţei mele.

— Ai vrea să vii cu mine?

— La… graniţa cu Deşertul Auriu? m-am bâlbâit eu.

— Şi acolo, dacă vrei, a spus el cu un aer grav. Vrei să vii cu mine când voi pleca?

Limba mi-a fugit peste buzele uscate.

— Ce vrei să spui?

Nu îndrăzneam să-i interpretez intenţiile în mod greşit.

Un zâmbet i-a luminat chipul, a luminat întreaga încăpere.

— Nu îmi cunoşti sentimentele?

Vocea i-a tremurat, prima fisură apărută în atitudinea lui de fier.

— Înainte nu am putut să-ţi vorbesc, dar acum sunt liber. Vreau să vii cu mine – la casa mea, la familia mea. Ca să ne trăim vieţile împreună.

Şi-a aplecat capul spre al meu, încât aproape că ni s-au atins sprâncenele, şi i-am simţit respiraţia caldă pe piele.

— Visurile tale vor fi şi ale mele.

Încântarea m-a străbătut ca valurile stârnite de o rafală de ploaie pe suprafaţa unui iaz. Credeam că încheiasem socotelile cu dragostea… cu frumuseţea ei,

care-ţi tăia respiraţia, cu agonia ei turbulentă. Fusesem fericită la un moment dat şi credeam că aveam să trăiesc din nou mulţumită după ce voi fi ajuns acasă – la casa mea adevărată, nu la cea de acum, clădită pe o reţea de minciuni. Acum mă îmbia un viitor petrecut alături de Wenzhi, cu ceruri senine, fără niciun nor întunecat la orizont. Fără inimi frânte sau încurcături ale trecutului. Fără sânge vărsat între familiile noastre, fără legături pângărite de ură sau de duşmănii din vremuri apuse – un viitor în care m-aş fi putut întregi şi elibera de vinovăţie, remuşcări şi amărăciune.

Abia acum am îndrăznit să recunosc faţă de mine teama mea că eşuasem. Că din aroganţă estimasem greşit valoarea talentelor şi a realizărilor mele. Pentru că, în ciuda serviciilor aduse armatei celeste, speranţa că voi reuşi s-o eliberez pe mama se estompa încet, ca o pictură pe mătase lăsată prea mult în soare. Cea mai sigură cale de a-i obţine eliberarea ar fi fost ca împăratul să o amnistieze. Dar, deşi realizările îmi aduseseră laude şi daruri, pe care le refuzasem, nimeni măcar o şoaptă despre Talismanul Leului Stacojiu nu fusese vreodată rostită. Ar fi trebuit să ascult de avertismentul generalului Jianyun, dar, în mândria mea, considerasem că ştiam mai bine. Se ştia că împăratul nu era generos în acordarea acestor favoruri. Şi nici nu se întâmplase vreodată ca cineva întemniţat pe vecie să fie iertat. Aşa că poate venise momentul să caut o altă cale de a o ajuta pe mama. Poate că aveam să găsesc soluţia în ţinutul natal al lui Wenzhi, în Marea de Vest.

Am tresărit când i-am simţit mâna pe braţ. Încă îmi aştepta răspunsul, poate că era nedumerit de tăcerea mea lungă. Privindu-i faţa puternică şi chipeşă, ceva mi s-a zbătut în piept. Ţineam la el, ştiam sigur. Dovadă

era dezamăgirea provocată de vestea plecării lui. Şi oare nu era adevărat că dragostea creşte între două minţi bine potrivite pe parcursul lunilor şi al anilor? Eternitatea se așternea la picioarele noastre.

— Doreşti şi tu asta?

Vocea lui nu mai era şovăitoare, ci plină de o nouă încredere, de parcă deja mi-ar fi simţit răspunsul.

Da. Cuvântul mi s-a format pe buze şi totuşi nu am reuşit să-l rostesc. Ceva mă trăgea de marginile inimii, o voce mică care se ruga de mine să chibzuiesc mai bine. M-am pregătit să-i cer un răgaz, dar atunci am tresărit amândoi la auzirea scrâşnetului de pietriş. Cineva alerga spre camera mea cu o viteză neobişnuită şi Wenzhi a deschis uşile.

Un slujitor tânăr s-a oprit la intrare.

— Căpitane Wenzhi, a gâfâit el. V-am căutat peste tot. Majestăţile Lor Celeste vă solicită îndată prezenţa în Sala Luminii de Răsărit.

Cât de ciudat, am gândit în sinea mea. Era al doilea mesager cu veşti urgente pe care-l întâlneam astăzi.

Ochii lui Wenzhi au sticlit iritaţi.

— Vin imediat.

Mesagerul s-a dat în spate, dar nu a plecat. Merita laude pentru curajul său, mai ales că Wenzhi era vizibil nemulţumit.

— Toţi ceilalţi comandanţi s-au adunat deja. Am… am primit poruncă să vă însoţesc îndată ce vă găsesc.

Wenzhi a oftat şi m-a luat deoparte.

— Să vorbim mâine.

Poate că ar fi spus mai multe dacă mesagerul nu s-ar fi mişcat de pe un picior pe altul, aruncându-ne priviri agitate. Clătinând din cap agasat, Wenzhi a plecat cu paşi mari.

Rămânând singură în încăpere, am stat la masă până când focul roşiatic al soarelui s-a subţiat, lăsând în urma sa un tăciune aprins. Înainte de scăparea nevolnică de dimineaţă, crezusem că inima reuşise să mi se întregească, să se elibereze de legăturile care o ferecau. Un viitor glorios răsărise la orizont. Dar eu încă mă ţineam agăţată de o fărâmă a trecutului, aşa cum piersicul tânjeşte după florile sale căzute.

23

Shuxiao s-a aşezat pe scaunul din faţa mea, punându-şi tava cu mâncare pe masa de lemn. Privirea i-a fugit prin sala de mese, care deja se aglomerase de soldaţi aplecaţi asupra micului-dejun.

— Prinţesa Fengmei a fost răpită, a spus ea în şoaptă.

Lingura mi-a căzut în castron, împroşcând cu terci pe masă.

— Cum? Când? De cine?

Întrebările mi s-au revărsat de pe limbă. *Pentru aceasta* fuseseră chemaţi Liwei şi Wenzhi ieri.

 Am auzit doar că prinţul Liwei va conduce trupele de salvare.

Sub masă, am încleştat mâna pe genunchi. Dacă nu ar fi fost întâmplarea de ieri, ştirea aceasta nu m-ar fi afectat atât de tare. Dar mă sărutase ca şi când aş fi fost singura femeie din inima lui. Îmi şoptise cuvinte atât de tandre… şi acum îşi risca viaţa pentru a o salva pe logodnica sa? Pentru a salva logodna pe care susţinea că nu o dorise? O senzaţie rece şi furnicătoare mi s-a încolăcit tot mai tare în jurul pieptului. Am inspirat şi am expirat, încercând să-i dezleg strânsoarea. Mă purtam ca un copil egoist. Cine să fi condus misiunea de salvare, dacă nu logodnicul şi aliatul ei?

 îi doresc tot succesul din lume. Sper că o va aduce înapoi în siguranţă.

Deşi cuvintele mi-au sunat cam goale, măcar m-am bucurat ştiind că le spuneam cu sinceritate.

— Nu e uşor s-o răpeşti pe prinţesă. Mă întreb cine…

Shuxiao a tăcut deodată.

Generalul Jianyun apăruse lângă noi cu braţele strânse la piept. Amândouă ne-am ridicat îndată pentru a-l saluta.

— Locotenent Shuxiao, nu e nevoie să aflu de unde ai auzit acestea, dar vreau să puneţi capăt prezentei conversaţii şi oricăror alte discuţii pe acest subiect. Ai înţeles? a poruncit el.

Shuxiao mi-a aruncat o privire panicată şi apoi a răspuns, neobişnuit de timorată.

— Da, generale Jianyun.

Atunci generalul s-a întors spre mine.

— Prim-arcaş Xingyin, urmează-mă. Trebuie să-ţi vorbesc.

M-am holbat la el surprinsă, până când Shuxiao mi-a dat un picior în tibie şi durerea mi-a risipit năucirea, după care am pornit după el în grabă.

— Vestea e adevărată, a spus generalul fără preambul, aşezându-se în spatele biroului său din lemn de trandafir. Regina Fengjin e cumplit de necăjită. Răpitorii i-a impus condiţii, cerându-i să rupă alianţa cu noi. Avertizând-o că nu vor avea milă faţă de fiica ei dacă se va face vreo încercare de a o salva. Motiv pentru care datoria de a o recupera ne revine nouă.

— E vorba despre Ţinutul Demonilor? am întrebat eu.

— Aşa bănuim, dar nu avem dovezi. În orice caz, prioritatea noastră este s-o aducem înapoi pe prinţesa Fengmei în siguranţă. Înălţimea Sa va conduce o echipă mică pentru a o salva, nu mai mult de doisprezece soldaţi, pentru a evita descoperirea. Având în vedere ameninţarea primită, este esenţial să procedăm cu discreţie, pentru a nu o pune în pericol pe prinţesă.

A început să bată apoi în masă într-un ritm egal.

— Prinţul Liwei a solicitat să te alături misiunii.

Nu aş fi fost mai uluită nici dacă un fulger m-ar fi trăsnit în ciuda cerului senin. Neştiind ce să spun, m-am luptat cu emoţiile care mi s-au răscolit în inimă – şerpuitoare şi întortocheate, înflăcărate, dar reci. Însă un lucru era cert: nu voiam s-o fac.

Expresia i s-a întunecat, poate pentru că-mi citise refuzul pe chip.

— Nu pot să ţi-o poruncesc, dar îţi recomand ferm să accepţi. De dragul regatului. Al alianţei noastre. Nu există nimic mai important.

Argumentele nu m-au înduplecat; nici nu aveam un spirit atât de nobil, nici nu eram atât de bravă. Nu pericolul fizic mă intimida, ci ofensa adusă inimii şi demnităţii mele. Misiunea aceasta nu merita recompensele Regatului Celest, pe care deja le refuzasem.

— Există mulţi alţii mai potriviţi, mai pricepuţi decât mine, am spus eu.

— La trasul cu arcul?

Liwei era cel care vorbise, din pragul uşii. Nu-i auzisem sosirea.

Generalul Jianyun s-a ridicat pentru a-l saluta, exemplu pe care l-am urmat şi eu, stăpânindu-mi tresărirea din piept. Refuzam să zăbovesc cu gândul asupra celor întâmplate între noi; fusese doar o scăpare de moment. Poate că întâlnirea din Curtea Păcii Eterne ne întunecase minţile cu amintiri. Şi acum eram aruncaţi într-o realitate nouă, în care distanţa dintre mine şi Liwei urma să crească şi mai mult, până când niciunul dintre noi nu avea să mai găsească drumul de întoarcere spre celălalt.

— Dacă însăşi Înălţimea Voastră conduce misiunea de salvare, sunt convinsă că aveţi tot talentul necesar.

Asta ar fi spus un curtean, sperând să-l măgulească pe prinţ, doar că eu o spusesem pe un ton tăios.

Liwei a traversat camera şi s-a oprit în faţa mea.

— Nu pe tot. M-ai întrecut la tir cu mult timp în urmă, după cum bine ştim amândoi.

Văzând că nu răspund, s-a aşezat pe unul dintre scaunele din faţa generalului Jianyun şi mi-a indicat să fac la fel. Am luat loc crispată, deşi aş fi vrut să fiu oriunde altundeva.

— Continuă, generale Jianyun, a spus Liwei.

— Credem că prinţesa Fengmei este ţinută captivă în Codrul Primăverii Eterne, în apropierea munţilor aflaţi la sud de Regatul Phoenixului. Acolo i-am pierdut urma.

Numele mi-a trezit o amintire.

— Acela nu a fost căminul doamnei Hualing, fosta nemuritoare a florilor? Înainte de dispariţia ei?

Generalul a încuviinţat sumbru.

— De atunci, pădurea a fost ascunsă privirilor cu ajutorul unei magii stranii. Nimeni nu s-a mai aventurat în codru de secole întregi. Nu ştim ce alte pericole pândesc acolo, pe lângă forţele ostile care o reţin pe prinţesă. Este imperativ să procedăm discret, pe furiş şi talentul tău va fi esenţial.

Generalul Jianyun se aştepta să accept graţios. Nu aveam de gând să fac asta. Poate că unii l-ar fi considerat un gest răuvoitor, dar nu era atât de uşor să-mi înăbuş sentimentele. Dorinţele mele erau şi ele importante. Mă apăsau remuşcările cu gândul la pericolul ce o pândea pe prinţesă, dar nu eram atât de arogantă încât să-mi închipui că eram singura care ar fi putut duce la capăt misiunea aceasta.

M-am ridicat şi m-am aplecat din talie, cu mâinile

împreunate.

— Generale Jianyun, mi-aţi promis că voi avea libertatea să-mi aleg misiunile. Pe aceasta o refuz.

S-a încruntat şi a deschis gura, vrând să mă certe, dar Liwei a intervenit:

— Aş putea vorbi cu Xingyin între patru ochi?

Generalul mi-a aruncat o privire ameninţătoare, a făcut o plecăciune înaintea lui Liwei şi a ieşit din cameră.

— Nu ai vrea să iei loc? a întrebat Liwei după un moment de tăcere.

— Prefer să rămân în picioare.

Eram nerăbdătoare să plec cu prima ocazie, hotărâtă să evit orice altă apropiere intimă.

Liwei a oftat şi s-a ridicat şi el. O parte din mine s-a încordat cu gândul la absurditatea situaţiei. Cu doar o zi în urmă mă strânsese în braţe cu atât de multă pasiune, iar acum îmi cerea să-i salvez logodnica. M-a cuprins furia, una fierbinte şi cumplită.

— Ţii atât de puţin la sentimentele mele? am întrebat eu fără să mă pot stăpâni, totodată urându-mă pentru întrebarea pusă.

— Trebuie s-o fac, a spus el. Dacă dăm greş, dacă prinţesa Fengmei păţeşte ceva – nu numai că va fi o mare tragedie, dar aceasta va împinge Regatul Phoenixului în braţele Ţinutului Demonilor, întărindu-i pe ei şi slăbindu-ne pe noi, groaznic de mult. Cu acest avantaj, Ţinutul Demonilor va fi tentat să rupă pacea şi să pornească din nou război împotriva noastră.

— Înţeleg. Dar de ce trebuie să merg eu cu tine? Sunt nenumăraţi soldaţi competenţi dintre care ai putea alege, pentru care ar fi o onoare să te întovărăşească.

— Pentru că în nimeni nu am mai multă încredere

decât în tine.

Apoi m-a privit drept în ochi:

— Prea multe lucruri s-au întâmplat în ultima vreme. Vulpile-spirit ne străpung măsurile de protecţie. Boala arcaşului Feimao. Şi acum asta. Prinţesa a fost răpită în drum spre Regatul Celest. Numai cele mai restrânse cercuri ale curţii noastre ştiau despre această călătorie. Ceea ce înseamnă că există un trădător ori în Regatul Phoenixului, ori aici, a conchis el cu un aer grav. Am vorbit sincer despre priceperea ta. Va fi o misiune periculoasă şi avem nevoie de toate avantajele de care putem dispune.

Văzând că nu răspund, a spus încet:

— Te pun într-o situaţie imposibilă. Îmi închipui că mă urăşti.

Capul îmi zvâcnea sub povara indeciziei. Sarcina de a o salva pe logodnica lui Liwei mi se părea atât înspăimântătoare, cât şi jignitoare. Voiam să fie salvată, dar nu voiam să am niciun amestec. Şi o voce mică din gând mi-a spus că, dacă Regatul Celest ar fi căzut, poate că mama s-ar fi eliberat...

Ideea aceasta perfidă m-a făcut să tresar. Aveam prieteni aici, care ar fi avut de suferit dacă s-ar fi ajuns la război. Şi dacă Ţinutul Demonilor ar fi câştigat puterea? Chiar dacă nu îi mai consideram a fi aceiaşi monştri de care mă temusem înainte, nu aveam încredere în regele lor, care părea la fel de lipsit de scrupule precum Împăratul Celest, mai ales dacă într-adevăr o răpise pe prinţesa Fengmei, pentru a o sili pe regină să capituleze. Oare aş fi îndrăznit să pun destinele noastre în asemenea mâini? În ultimii ani învăţasem un lucru cert, anume că în războaie nu câştiga nimeni, nici măcar cei care se credeau învingători.

Atunci mi-a fulgerat în minte chipul prinţesei Fengmei – nu acela al prinţesei îmbrăcate cu mantia din pene aurii, pe care o văzusem de departe, ci al fetei pe care o întâlnisem în curtea lui Liwei. Oare nu puteam privi această sarcină ca pe oricare alta dintre cele acceptate până acum? Dacă n-ar fi existat relaţia noastră din trecut, m-aş fi apucat cu dinţii de şansa de a a-i ajuta pe prinţul moştenitor celest şi Regatului Phoenixului. Era o oportunitate rară, care categoric ar fi atras atenţia împăratului, care poate că m-ar fi adus mai aproape de Talismanul Leului Stacojiu şi ar fi împiedicat declanşarea unui război dezastruos. Dincolo de acestea, oare chiar aş fi putut refuza să-l ajut pe Liwei? Orice s-ar fi întâmplat, încă eram prieteni.

O sută de consideraţii mi s-au răsucit şi mi s-au zbătut în gând şi acum toate mă trăgeau în aceeaşi direcţie. Aveam să merg cu Liwei. Nu dintr-un simţ al datoriei sau din obligaţie, ci pentru a-l proteja – pe prietenul meu – şi pentru a-i proteja pe cei din Regatul Celest la care ţineam. Pentru a ajuta la salvarea fetei nevinovate cu care vorbisem. Şi dacă prin realizarea aceasta nu aveam să câştig favoarea Majestăţii Sale Celeste şi talismanul pe care mi-l doream atât de mult atunci nu le-aş mai fi putut câştiga pe nici o altă cale. Avea să fie ultimul pas pe drumul meu din prezent, pe care apoi l-aş fi părăsit cu conştiinţa împăcată.

I-am întâlnit privirea.

— Voi merge cu tine.

— Îţi mulţumesc.

A făcut un pas spre mine şi m-am ferit.

— Voi merge cu tine, am repetat eu. Dar îţi cer ca de acum înainte să te porţi în limitele bunei-cuviinţe… ca şi când trecutul nostru nu ar exista.

Cuvintele acestea reci m-au rănit şi pe mine, dar

nu trebuia să permit altor momente de slăbiciune să-mi tulbure hotărârea.

— Şi dacă tu vei încălca limitele respective?

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

Cu câtă uşurinţă redevenea prietenul meu de odinioară, care obişnuia să mă tachineze. Dar nici asta nu trebuia să îngădui.

— Nu putem continua aşa, am spus încet, încercând să-mi înăbuş dorinţa copleşitoare care mi se strecura în inimă în apropierea lui şi vinovăţia şi ruşinea arzătoare care îmi deschideau o gaură în stomac. Vă voi ajuta pe tine şi pe prinţesa Fengmei. Dar tu ai onoarea ta, iar eu o am pe a mea. Şi ceea ce s-a întâmplat între noi nu a fost câtuşi de puţin onorabil. Eşti logodit acum, inima ta îi aparţine.

Amintirea sărutului mi-a fulgerat în gând nepoftită. Fusese ultimul – mi-am spus eu cu înverşunare –, o uşă închisă, un ultim rămas-bun.

Chipul i s-a preschimbat în cenuşă şi umbre, lumina i s-a scurs din ochi. Atunci mi-am dat seama că reuşisem… rupsesem şi ultimul fir subţiat al legăturii dintre noi. A plecat capul în tăcere şi apoi a plecat. Nu am ridicat privirea, nedorind să-i urmăresc plecarea. Cuvintele mele îşi nimeriseră ţinta – o lovitură fatală, o moarte rapidă. Dar era un triumf gol, care îmi lăsase un gust amar în gură şi o durere chinuitoare în piept.

Nu am putut dormi în noaptea aceea. Chinuită de neastâmpăr, m-am căţărat pe stâlpii din faţa odăii. O adiere blândă anima aerul când m-am aşezat pe ţiglele reci de jad ale acoperişului şi am privit cerul. Lumina lunii străpungea întunericul, blândă şi catifelată.

S-a auzit un foşnet – era Wenzhi, care se căţăra pe marginea acoperişului. Şi-a întins în lături mantia exterioară şi s-a aşezat lângă mine.

— Te-am aşteptat azi.

— Iartă-mă. A fost o zi… plină de evenimente.

Nu-mi plăcea cum mi se poticneau cuvintele, de parcă aş fi avut ceva de ascuns. *Ah da, chiar ai ceva de ascuns,* mi-a şoptit mintea.

— Nu pot să merg cu tine la graniţă, i-am spus.

I s-a încordat maxilarul, dar nu a părut surprins. Oare fusese deja înştiinţat de generalul Jianyun?

— Nu te duce cu prinţul Liwei.

Deodată mi-a vorbit pe un ton urgent.

— E prea periculos. Nemuritorii au motive bune să evite Codrul Primăverii Eterne. După dispariţia doamnei Hualing, au apărut multe zvonuri legate de cel loc, despre farmece întunecate şi creaturi ostile, despre suferinţă şi moarte.

Am ridicat din umeri cu o indiferenţă pe care, de fapt, nu o simţeam.

— Am mai înfruntat monştri, chiar alături de tine.

Oftatul lui a aburit aerul răcoros.

— Nu ţii deloc la propria-ţi siguranţă?

M-am încruntat, uşor surprinsă de insistenţa lui.

— De ce ar fi mai periculos decât lupta împotriva lui Xiangliu? Sau a guvernatorului Renyu? Sau a Diavolului Oaselor? am enumerat eu, încercând să-l liniştesc.

— Pentru că nu voi fi şi eu acolo. Dacă vei păţi ceva?

A făcut o pauză.

— Nu-ţi pasă de sentimentele mele?

Îngrijorarea lui m-a impresionat, dar refuzam să mă las înduplecată.

— Ba da. Dar ştiu să-mi port de grijă şi singură. În orice caz, decizia a fost luată. Plecăm mâine.

— De ce să faci una ca asta? a insistat el. Nu

contează ce porunceşte generalul Jianyun, de vreme ce în curând vom părăsi acest loc. De ce să te pui în pericol fără motiv? Doar nu din loialitate faţă de Regatul Celest?

M-am îndreptat de spate, aţâţată de cuvintele lui. Puteam să-mi port de grijă. În trecut îi sărisem în ajutor tot atât de des precum mă salvase şi el. Cât despre provocarea lui, cum că nu simţeam pic de loialitate faţă de Regatul Celest... nu era nevoie să-mi amintească. Slujisem aici cu credinţa că astfel aveam să obţin eliberarea mamei. Antrenamentul primit, reputaţia câştigată, vieţile răpite – toate acestea erau doar mijloace necesare pentru atingerea scopului meu, aşa cum fusese şi tot timpul petrecut de mine aici.

Dar, totodată, am simţit teama care-i îngroşa vocea. Am încercat să-i explic.

— Nu o fac pentru că mi s-a ordonat. Prinţul Liwei m-a rugat să-l ajut. Nu am putut să-l refuz.

Wenzhi s-a întunecat la faţă.

— Încă eşti îndrăgostită de el? De aceea îţi rişti viaţa pentru a salva pe cineva de care nu îţi pasă câtuşi de puţin? Ai uitat că te-a părăsit pentru alta?

Cuvintele lui aspre m-au lovit ca un bici.

M-am holbat la el, simţind că mânia îmi incendiază venele. Nu ştia nimic despre mine şi Liwei. Pe lângă dragostea noastră sortită pieirii, Liwei îmi era prieten – îmi devenise prieten într-un moment în care nu aveam pe nimeni altcineva şi rădăcinile acestea erau mai adânci decât dezamăgirea şi suferinţa mea. Bunăvoinţa pe care mi-o arătase mă îndatora şi aveam de gând să i-o răsplătesc.

— Cum poţi să-mi spui asemenea lucruri? am şuierat eu. Nu sunt o păpuşă bolnavă de dor, care se milogeşte pentru orice fărâmă de afecţiune. Am şi eu

visurile mele, principiile mele şi propria-mi onoare, pe care trebuie s-o apăr.

Nefiind dispusă să-i dau mai multe explicaţii, m-am ridicat îndată în picioare şi am dat să plec.

— Stai, Xingyin…

În voce îi tremura o notă de disperare. M-am oprit, dar nu m-am întors.

A vorbit atât de încet, încât m-am căznit să-l aud.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Am vorbit din dezamăgire şi… din gelozie.

A oftat îndelung.

— Credeam că ne-am înţeles ieri. Mă înşel? Nu ai priceput ce-ţi spuneam? Despre speranţele mele pentru un viitor trăit împreună?

Inima mi s-a muiat, în ciuda mâniei care clocotea încă în mine. Wenzhi nu văzuse decât disperarea mea provocată de logodna lui Liwei şi nu era de mirare că era supărat. Fusese o mărturisire dificilă pentru el, chiar dacă asta nu îi dădea dreptul să-mi vorbească astfel.

M-am întors şi l-am privit în ochi.

— Wenzhi, trebuie să ai încredere în judecata mea, aşa cum şi eu am încredere în a ta. Nu încerca să mă insulţi sau să mă constrângi să fac ceea ce crezi *tu* că ar fi de cuviinţă. Ce viitor ne mai poate aştepta dacă nu mă priveşti ca pe o egală?

— Dar chiar eşti egala mea. Mai mult decât egală.

Wenzhi s-a ridicat în picioare şi mi-a strâns mâinile cu putere.

— Pur şi simplu nu vreau să păţeşti ceva.

Vântul s-a înteţit, spulberându-mi părul peste obraz. Văzând că tremur, Wenzhi şi-a dat jos mantia şi mi-a pus-o pe umeri, trăgându-mă mai aproape cu braţul său.

— Promite-mi că vei avea grijă de tine. Că nu vei face nimic... *exagerat* de nechibzuit, mi-a şoptit el la ureche.

Imboldul de a râde mi-a străbătut trupul, risipindu-mi furia. Mă cunoştea bine dacă spunea asemenea lucruri. Şi îl cunoşteam şi eu suficient de bine încât să înţeleg că se stăpânea să nu spună mai multe.

În aer plutea parfum proaspăt de ace de pin, aprinzându-mi în inimă o lumină care a izgonit umbrele. Aveam sentimente puternice pentru Wenzhi, dar diferite de cele pe care le simţisem în trecut faţă de Liwei. Poate că pasiunea înflăcărată şi atotmistuitoare pe care o trăisem alături de el fusese ameţeala primei dragoste, amestecată cu naivitatea nesăbuită a ideii că nimic nu ne-ar fi putut despărţi. Faţă de cei care veneau după el trebuia să păşesc mai încet, cu mai multă prudenţă – după ce inimi fuseseră rănite şi promisiuni, încălcate. Şi poate că tocmai spre căldura tot mai mare a sentimentelor mele pentru Wenzhi ar fi trebuit să evolueze orice fel de dragoste.

Mi-am odihnit capul de umărul lui şi mi-a dispărut şi ultima fărâmă de neliniște.

îţi promit. Şi, după ce mă voi întoarce, vom părăsi împreună locul acesta.

Am stat în tăcere şi singurul indiciu că mă auzise a fost încordarea mai strânsă a braţului ce mă ţinea. Era întâia oară în ziua aceea când mă simţeam împăcată. Mi-a venit deodată gândul să-i mărturisesc secretele mele, dar nu în noaptea aceasta, nu aici. În Regatul Celest ţineam garda permanent ridicată. Într-o bună zi, când vom fi ajuns departe de locul acesta, aveam să-i spun despre mama.

Cât de întunecată era noaptea ce se întindea înaintea noastră şi totuşi, luminată de lună şi de stele,

părea strălucitoare ca ziua.

24

Codrul Primăverii Eterne fusese cel mai frumos loc de pe Tărâmul Nemuritorilor. Se spunea că însuşi Împăratul Celest plantase pădurea aceasta în tinereţe, cu ramuri tăiate din primul arbore al lumii, presărate cu rouă unei flori de lotus vrăjite. Sub coronamentul maiestuos al copacilor înalţi se întindeau iazuri limpezi precum cristalul şi pârâie argintii, pline cu peşti lucitori. Cei care se afundau în inima pădurii vorbeau fermecaţi despre arbori veşnic înfloriţi, ale căror ramuri se aplecau sub povara florilor de toate culorile. Fructe coapte, mai dulci decât nectarul, creşteau la fel de abundent precum florile sălbatice din iarba moale. Frumuseţea idilică a pădurii atrăsese păsări, fiare şi nemuritori. Până şi puternica doamnă Hualing, prima nemuritoare a florilor, fusese vrăjită de locul acesta şi părăsise Regatul Celest pentru a se stabili aici, iar la trecerea ei înfloriseră bujori, camelii şi azalee.

Dar paradisul acesta nu supravieţuise. După ce doamna Hualing a fost deposedată de rang, nu a mai ridicat mâna pentru a planta flori, nu a mai reînviat petalele ofilite. După dispariţia ei, coronamentul bogat a căpătat nuanţe cafenii, iazurile scânteietoare au secat, devenind bălţi de nămol mişcător, şi copacii s-au veştejit, fără a mai înflori vreodată.

Am coborât de pe nor, uluită de tăcerea profundă a acestui loc. Nu se auzea niciun ciripit de pasăre, niciun freamăt de aripi de libelulă. O ceaţă albă învăluia codrul, impregnată cu un aer rece şi neplăcut. Copacii se înălţau drepţi, cu frunze sfrijite atârnându-le de crengi, cufundate într-o moarte eternă. Peste tot erau împrăştiate bălţi mocirloase pe care le-am evitat, pentru a nu fi târâţi în adâncurile lor nesfârşite. Aerul

stătut duhnea a putregai, batjocorind promisiunea sugerată de numele codrului. Înaintând prin ceaţă şi printre umbre, m-a furnicat pielea şi am strâns degetele pe Arcul Focului de Phoenix. Aş fi vrut să pot lua Arcul Dragonului de Jad, pentru că focul-cerului era mai puternic decât flăcările. Dar nu ştiam dacă aş fi putut să-l mânuiesc, din moment ce nu-i mai eliberasem săgeţile niciodată. Şi mă temeam să-l folosesc de faţă cu soldaţii celeşti, care ar fi putut să-l pretindă în numele împăratului.

Doi soldaţi au alergat înainte, pentru a cerceta calea, pe când ceilalţi opt ne-au rămas alături.

 Nu are rost să chemăm nori aici, a explicat Liwei. Ceaţa e prea densă, creată cu ajutorul unei vrăji.

— Nu putem să o rupem?

— Nu e una simplă. Mai mult, pe moment ceaţa ne ascunde urmele şi nu vrem să alertăm pe nimeni cu privire la prezenţa noastră.

— Cum am putea s-o găsim pe prinţesa Fengmei? Chiar şi cu iscoade? am întrebat.

— Pot să îi simt aura, dar trebuie să ne apropiem suficient de mult, mi-a răspuns.

Revelaţia aceasta m-a îndurerat. Oare relaţia sa cu prinţesa devenise mai intimă decât îmi închipuisem? Mi-am amintit că trebuia să evit conversaţiile cu el, pentru a-mi împiedica mintea să se arunce în asemenea hăuri.

Dar el nu avea asemenea nelinişti.

— În curând căpitanul Wenzhi va părăsit Regatul Celest. Ce vei face atunci?

Deşi o spusese într-o manieră conversaţională, prietenoasă chiar, răspunsul mi s-a blocat în gât. Mi-a vorbit în continuare pe tonul acela liniştit şi sincer.

— Sentimentele pe care ţi le port au rămas

neschimbate, dar nu voi mai pomeni de ele. Ce mi-ai spus ieri… ce mi-ai cerut… Ai avut dreptate.

Am încuviinţat crispată, gândind că, dacă într-adevăr vorbisem sincer, atunci n-ar fi trebuit să simt povara înăbuşitoare care s-a abătut asupra mea. Am strâns pumnii, furioasă pe mine însămi. Cum de reuşea Liwei să mă răscolească şi acum, în ciuda sentimentelor mele pentru Wenzhi? Oare eram chiar atât de capricioasă şi de schimbătoare? Viitorul meu alături de Wenzhi era plin de speranţe luminoase, nu împotmolit în regrete trecute şi refuzam să scap din mână şansa aceasta de a trăi fericită.

S-a auzit zgomot de paşi, discreţi şi precauţi. Am ridicat privirea şi am zărit una dintre iscoade venind spre noi.

— Înălţimea Voastră, am găsit soldaţi la aproximativ cinci sute de paşi în faţă. Sunt înarmaţi şi păzesc o pagodă.

— Înaintaţi cu prudenţă. Nu trebuie să afle că suntem aici, i-a avertizat Liwei.

Am scos armele, înaintând fără zgomot. Pagoda se ridica în poiana din faţa noastră – înaltă de opt etaje, aproape cât copacii înconjurători. Turnuleţele în trepte erau clădite din lemn putrezit, iar ferestrele zăbrelite şi streașinele decorative, care cândva poate că fuseseră vopsite cu roşu-aprins, erau acum spălăcite. Cât de discret se pierdea în peisajul acesta năpăstuit, ca o pată brun-cenuşie. Cât de tristă părea, în ciuda celor zece soldaţi care o înconjurau, îmbrăcaţi în armuri de bronz lustruit.

— Recunoşti armurile? am întrebat eu.

— Nu. Dar înfăţişarea lor adevărată poate fi ascunsă cu uşurinţă.

Liwei a închis ochii un moment, încruntând din

sprâncene.

— Prinţesa Fengmei e înăuntru; o simt. Trebuie să eliminăm gărzile în linişte, pentru a nu declanşa vreo alarmă.

Ne-a vorbit tuturor în şoaptă.

— Începeţi cu cei mai apropiaţi, înaintând spre pagodă. Trebuie să fim atât de rapizi, încât să nu le dăm ocazia să strige, altfel prinţesa va fi în pericol.

La semnalul lui Liwei, am lansat o săgeată înflăcărată, care s-a înfipt în pieptul celei mai apropiate gărzi. Un gâlgâit înăbuşit i-a scăpat din gât, moment în care am tras încă o săgeată în bărbatul de alături, care a holbat ochii şi s-a prăbuşit la pământ. Liwei şi războinicii săi i-au încercuit degrabă pe soldaţii rămaşi şi i-au doborât pe fondul unui cor înfiorător de horcăieli sugrumate şi ţipete hârâite.

Bătălia luase sfârşit. Aveam fruntea îmbrobodită de sudoare, în ciuda frigului care-mi învăluia pielea. Fusese uşor, prea uşor. Liwei s-a întors spre mine şi în privirea lui am observat aceeaşi bănuială nerostită.

— Pagoda, a spus el. Poate că mai sunt gărzi înăuntru…

Atunci, un răcnet a izbucnit din pădure, acoperindu-i ultimele cuvinte. Şiruri nesfârşite de inamici au roit în jurul nostru, năvălind în poiană cu armurile lor de bronz licărind în lumina soarelui. Cu o lovitură a sabiei, Liwei a doborât doi dintre ei. Am tras asupra încă unuia care se repezea la el, fix înainte ca un soldat inamic să mi se prăbuşească la picioare ca o cârpă. Nu îl auzisem din cauza hărmălaiei. Poate că m-ar fi luat pe nepregătite dacă n-ar fi fost săgeata aceea ciudată, cu pene negre, care îi răsărea acum din piept.

M-am întors valvârtej, căutând arcaşul, dar Liwei a strigat:

— Ia-o pe prinţesă!

Şi-a ridicat sabia înflăcărată şi a învârtit-o într-un arc de cerc larg, împingându-i înapoi pe atacatorii care-l înconjuraseră. Armele lor sclipeau în nuanţe argintii şi aurii şi unii aveau în mâini lanţuri metalice întunecate. M-am înfuriat la vederea lor, dispreţuindu-le convingerea că vor reuşi să-l ia prizonier. Ceilalţi soldaţi ai prinţului luptau în jur cu îndârjire, depăşiţi numeric, dar ţinându-se pe poziţii. Mai aveam şanse... cel puţin pentru moment. Doar de aş fi găsit-o pe prinţesă la timp.

Aş fi vrut să rămân şi să lupt, dar am fugit în pagodă, lăsând bătălia de afară în seama lui Liwei şi a celorlalţi celeşti. Frica îmi sfârteca inima, oricât de pătimaş mi-aş fi amintit de priceperea la sabie şi de magia puternică a lui Liwei. Putea să-i ţină pe loc până la întoarcerea mea. Cu cât o găseam mai repede pe prinţesa Fengmei, cu atât mai curând puteam să fugim din locul acesta blestemat.

Am alergat în sus pe treptele de lemn, aşteptându-mă să întâlnesc gărzi după fiecare colţ. Dar clădirea era ciudat de pustie şi am ajuns la ultimul etaj fără a întâlni vreun inamic. Am tras cu putere de uşa groasă de lemn de la ultimul etaj, dar aceasta nu s-a clintit. Pierzându-mi răbdarea, am invocat o rafală de aer care a sfărâmat zăvorul.

Prinţesa Fengmei a sărit în picioare printre bucăţile şi aşchiile de lemn împrăştiate pe podea. Chipul ei în formă de inimă era palid şi s-a uitat nedumerită la mine, cu ochii ei căprui, ca şi când n-ar fi ştiut dacă să urle de groază sau să plângă de uşurare. M-a privit atent, înclinând capul într-o parte, poate încercând să-şi amintească unde ne mai întâlniserăm.

— Fac parte din armata celestă. Am venit să te

salvăm. Repede, prinţul Liwei e atacat!

Vocea mi-a tremurat alarmată.

La pomenirea numelui său, s-a luminat la faţă şi mi-a arătat încheieturile mâinilor. Erau ferecate cu cătuşe negre din metal, legate între ele cu un lanţ subţire.

— Poţi să mă eliberezi de ele?

Am sos sabia şi am lovit-o de lanţul delicat. Tăişul a ricoşat şi braţul mi s-a cutremurat de efort, dar pe metal nu a apărut nici măcar o zgârietură. Nu am reuşit nici să le tai, nici să le îndoi prin lovituri. În tot acest timp, mintea mi-a vuit cu gândul la Liwei, care se afla sub noi, închipuindu-mi săgeţi lansate asupra spatelui său neprotejat şi săbii înfipte în pieptul său.

— Nu te mişca.

Am întins o săgeată şi am eliberat-o asupra cătuşei de pe mâna dreaptă a prinţesei. Focul stacojiu s-a revărsat asupra metalului în care au apărut fisuri, cu exact o clipă înainte de a se sfărâma. În următoarea răsuflare am tras încă o săgeată asupra încheieturii ei stângi şi s-a desprins şi a doua cătuşă.

Buzele prinţesei Fengmei s-au arcuit într-un zâmbet tremurător.

— Tragi… tragi cu multă precizie, a spus ea încet, dându-şi la o parte de pe chip buclele bogate de păr negru.

Frumuseţea ei delicată mi-a provocat un junghi în inimă. Am înghiţit în sec şi m-am aplecat ca să împrăştii verigile de metal frânt din jurul picioarelor ei. M-au înţepat ca nişte bucăţi de gheaţă lipite de piele.

— Ce sunt lanţurile astea?

I s-au muiat umerii.

— Nu am idee. Când mi le-au pus, nu mi-am mai putut folosi energia.

Stomacul mi s-a strâns violent. Lanţurile... le văzusem şi în mâinile soldaţilor de dedesubt. Şi în Mare de Est, Liwei îmi vorbise despre minereul de pe Piscul Umbrelor, care putea fereca magia muritorilor.

— Repede!

Am ridicat-o în picioare.

— Prinţul Liwei e în pericol!

Ceva a şuierat prin aer; un zgomot pe care toţi arcaşii îl purtau în inimă. M-am aruncat pe podea, târând-o pe prinţesă după mine. Durerea mi-a spintecat braţul şi m-am holbat uluită la sângele care-mi curgea din tăietură. Repezindu-mă împleticit la fereastră, am ridicat capul numai câţiva centimetri şi am apucat să văd o licărire ascuţită gonind spre mine. M-am aplecat, lipindu-mă de podea, fix în clipa în care a pătruns în încăpere o a doua săgeată.

Am întins un proiectil scânteietor de foc şi l-am lansat pe fereastră. În clipa următoare, două săgeţi s-au năpustit asupra mea, ratându-mă la o distanţă cât grosimea unui fir de păr şi lovindu-se de podea cu un zăngănit. Am scrâşnit din dinţi. Arcaşul acesta era formidabil. Nu era de mirare că nu erau gărzi aici, de vreme ce orice salvator ar fi fost străpuns pe loc de săgeţi. Penele negre mi s-au părut cunoscute – erau identice cu cele ale săgeţii care-l doborâse pe atacatorul meu de afară. Oare eu fusesem, de fapt, ţinta? Oare arcaşul mă ratase cu puţin timp înainte? Părea improbabil, având în vedere cât de priceput era – dar şi mai improbabilă era ideea că mă salvase pentru a mă putea ucide mai târziu.

Am inspirat scurt, furioasă pe atacatorul nevăzut. Timpul meu preţios se scurgea. Dacă lanţurile acelea aveau puterea de a fereca magia nemuritorilor, atunci Liwei nu avea nicio şansă. Întinzând încă o săgeată, am

sărit în picioare ca să-mi văd oponentul mai bine. O siluetă înaltă – un bărbat – stătea pe o ramură lată de copac, cu o săgeată potrivită în coardă. Avea chipul ascuns sub coif, dar ochii lui m-au ţintuit cu sclipiri argintii. Surprinsă, am relaxat degetele pe coardă şi flacăra a dispărut. M-am încordat, aşteptând să fiu străpunsă de o săgeată, dar arcaşul a coborât arma. Ne-am privit în tăcere preţ de o clipă, după care bărbatul s-a retras în umbre şi a dispărut.

Nu am avut timp să mă gândesc la cele întâmplate. Am apucat-o de mână pe prinţesa Fengmei şi am gonit împreună în jos pe scări, spre vâltoarea bătăliei, dar la ieşire am descoperit tăcerea funebră a unui cimitir. Peste tot erau împrăştiate cadavre, zeci şi zeci de trupuri îmbrăcate în armuri de bronz. Mi-a împietrit inima când printre ele am numărat zece siluete înveşmântate în culori aurii şi albe, armurile celeştilor căzuţi. Am fugit printre ei, căutând semne de viaţă la fiecare. Dar ochii lor priveau în gol şi aurele li se risipiseră în neant.

— Unde e prinţul Liwei? a întrebat prinţesa Fengmei cu o voce tremurătoare, holbându-se la scena masacrului.

— Nu ştiu, am şoptit eu, în timp ce groaza mi se prelingea în inimă, împietrindu-mi trupul.

25

Lumina subţire se strecura prin ceaţă, înconjurând copacii cu aure sinistre. Eu şi prinţesa Fengmei am înaintat orbeşte prin pădure, căutând un indiciu legat de Liwei. Cu fiecare pas, inima mi se cufunda tot mai adânc în disperare. Abia mai puteam să respir din cauza panicii care pusese stăpânire pe mine, dar nevoia chinuitoare de a-l găsi m-a îmboldit înainte.

Suspinele ei înăbuşite mi-au risipit năucirea.

— Prinţul Liwei e puternic. Poate că a scăpat. Sau poate că e rănit şi nu reuşeşte să ne găsească.

Vocea mi-a sunat şovăitor şi cuvintele îmi păreau false. Nu ne-ar fi abandonat atât timp cât încă îi mai bătea inima.

Prinţesa a încuviinţat din cap, sughiţând îndurerată şi agăţându-se cu disperare de consolarea mea nevolnică.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Dar n-aş suporta ca prinţul Liwei să fie în pericol sau… rănit.

Vocea i-a tremurat şi ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Un fior de iritare mi-a străbătut nervii şi aşa întinşi prea tare. În clipa de faţă nu-mi ardea s-o fac pe doica, voiam să-l *găsesc.* Cum aş fi putut să-i iau urma dacă prinţesa îmi bocea la ureche? Dacă ne-ar fi pândit un inamic, am fi fost deja capturate sau ucise. Dar m-am împotrivit impulsului de a mă răsti la ea şi mi-am trecut braţul pe după umerii ei, trăgând-o mai aproape.

— Îl vom găsi, i-am spus.

O promisiune făcută amândurora. Aceasta a părut s-o liniştească, pentru că ochii ei mari şi căprui i-au întâlnit pe ai mei.

— Acum îmi dau seama cine eşti. Ai fost tovarăşa

prinţului Liwei. Ne-am întâlnit în ziua banchetului.

— Da. În pavilion.

M-a săgetat dorul după zilele acelea de mult apuse şi după bucuria care-mi umpluse inima atunci.

A oftat.

— Ai fost bună cu mine. Aşa cum eşti şi acum.

Am tăcut şi ruşinea mi-a urcat din adâncul stomacului, acoperindu-mi chipul. Nu, nu fusesem bună – nu eram nici acum, nu fusesem nici atunci. La prima noastră întâlnire nu ştiusem cine era. Şi, după aceea, evitasem să aflu mai multe despre ea, poate de teamă că voi descoperi ceea ce acum ştiam cu siguranţă – că prinţesa Fengmei chiar *ar fi fost o* pereche bună pentru Liwei. Ar fi fost mult mai uşor pentru mine dacă mi-ar fi fost antipatică.

— Eşti prietenă bună cu Înălţimea Sa? a întrebat ea.

Am ferit privirea, sub pretextul că cercetam împrejurimile.

— Da, sunt.

O jumătate de răspuns, după cum mi-ar fi reproşat doamna Daoming.

Simţind că i se încordează trupul, am încremenit şi eu, de teamă că-mi va pune vreo întrebare la care să fiu nevoită să răspund cu minciuni. Ridicând capul de pe umărul meu, a arătat centura care-mi înconjura brâul.

— De ce luminează?

Picătura cerească. Nestemata care odinioară fusese străvezie strălucea acum cu o lumină roşie-aprinsă, împrăştiind o energie ciudată. M-am silit să inspir adânc, să strunesc groaza care mă cuprinsese din nou. Liwei era în pericol, dar acest fapt îmi permitea acum să-l găsesc.

Am tras-o pe prinţesă într-un desiş de copaci.

— Aşteaptă aici. Rămâi ascunsă. Încearcă să nu faci niciun zgomot. Mă voi întoarce cât de repede pot. Dacă nu apar înaintea zorilor, porneşte spre nord, până când vei ieşi din pădure, în direcţia aceea, am spus eu, arătând cu mâna, în caz că n-ar fi ştiut sigur. Ţi-ai recăpătat magia. Protejează-te cu un scut şi atacă pe oricine ar încerca să-ţi facă rău. După ce ieşi, cheamă un nor şi porneşte spre casă.

Am bâjbâit cu mâna de-a lungul centurii, scoţând un pumnal şi întinzându-i-l. L-a luat fără niciun cuvânt, ţinându-l neglijent şi şovăitor.

— Strânge degetele pe mâner, am instruit-o eu. Ţine-l cu tăişul departe de tine, înclinat în sus. Dacă trebuie să loveşti, nu ezita.

A încuviinţat din cap, holbând ochii înspăimântată. M-au cuprins remuşcările pentru că o părăseam, dar nu mai era timp. M-am îndepărtat şi m-am întors, aruncând o ultimă privire în urmă ca să mă asigur că stătea ascunsă, după care am luat-o la fugă, gonind până când picioarele mi-au luat foc.

Am urmat îndemnul picăturii cereşti până când am ajuns la o crăpătură îngustă din versantul unui deal muntos. Fără să mă gândesc nicio clipă la pericolele ce mă aşteptau în interior, m-am strecurat înăuntru. În întunericul profund, nestemata roşie şi strălucitoare a împrăştiat pe pereţi o lumină fioroasă. Aerul umed era înecăcios, saturat de mucegai şi putregai; m-am înecat când mi-a umplut plămânii. Cotind abrupt, m-am împiedicat de pământul inegal şi am căzut, julindu-mi palmele.

Am auzit glasuri stinse de la o oarecare depărtare. M-am aplecat şi m-am târât de-a lungul culoarului îngust înspre sunetele respective, grăbind înaintarea

când am zărit o lumină în faţă. La capătul pasajului am ajuns pe un ieşind larg, de pe care am privit încăperea vastă de dedesubt.

Mi-a stat inima. L-am văzut pe Liwei aşezat pe un scaun, ferecat cu aceleaşi cătuşe cu care fusese legată prinţesa Fengmei. Sângele îi curgea din părul năclăit, alunecându-i pe faţă într-o dâră. O tăietură adâncă îi brăzda fruntea şi vânătăi întunecate îi apăruseră pe un obraz. Aura i se împuţinase cumva, tremurând haotic. Dar ţinea fruntea sus, ca şi când ar fi stat pe un tron şi n-ar fi fost strâns în lanţuri. Am privit soldaţii care-l păzeau şi am descoperit cu uşurare că arcaşul acela straniu nu era printre ei – doar el ar fi fost un oponent formidabil. Oare fusese ucis de soldaţii celeşti înainte ca aceştia să-şi piardă viaţa?

O singură aură mi-a acaparat simţurile, mult mai puternică decât celelalte – solidă, ca pământul, tremurătoare şi discordantă. Nu emana dintre soldaţi, din câte mi-am putut da seama, ci dinspre femeia dinaintea lui Liwei. Ochii ei oblici erau de un arămiu sclipitor şi, cu toate că avea jumătatea inferioară a chipului ascunsă sub un văl subţire, se vedea că pielea îi era albă ca zăpada proaspătă. Pe rochia purpurie avea brodaţi bujori stacojii, care-şi desfăceau petalele mătăsoase, descoperind stamine luminoase de aur. La brâu avea legat un buchet de camelii. Ghemuită pe terasa de stâncă de deasupra, am simţit un iz de parfum floral, înecăcios de dulce, cu o notă subtilă de putregai.

— Am momit dragonul cu o pasăre.

Vocea acesteia răsuna nespus de încântată.

— După ce am auzit atât de multe despre puterea ta, sunt dezamăgită că mi-ai căzut în capcană atât de uşor, Înălţimea Ta.

Liwei şi-a încleştat maxilarul şi muşchii i s-au încordat, ca şi când s-ar fi luptat cu un duşman nevăzut.

— Ce sunt lanţurile astea? a mârâit el în cele din urmă.

— Un dar primit de la Ţinutul Demonilor. Făurite cu metale din lumea muritorilor, cu ajutorul artelor interzise de tatăl tău.

Privindu-i zbaterile, a spus pe un ton plictisit:

— Oricât te-ai chinui, magia nu îţi va fi de niciun ajutor atât timp cât eşti legat cu ele.

— Doamnă Hualing, pentru ce toate acestea? De ce te-ai aliat cu Ţinutul Demonilor? a întrebat Liwei mânios.

Doamna Hualing, nemuritoarea deposedată a florilor? Credeam că părăsise codrul sau că dispăruse în urma vreunui atac mârşav. Nicio clipă nu-mi închipuisem că ar fi putut locui în peşterile acestea întunecate.

— Ai fost una dintre cele mai măreţe nemuritoare ale regatului nostru, până când te-ai hotărât să trăieşti izolată. Chiar vrei să trădezi Tărâmul Nemuritorilor? a continuat Liwei cu calm, în ciuda pericolelor.

Poate că încă spera să o poată îndupleca prin apel la raţiune.

Atunci doamna Hualing a râs amar, fără niciun strop de veselie.

— *Eu* să trădez *regatul*? Îţi închipui că am *ales* să trăiesc aşa? Dă-mi voie să-ţi spun povestea adevărată, prinţişorule. Cu mult timp în urmă, eu şi tatăl tău ne-am întâlnit în codrul acesta. Tocmai se căsătorise cu mama ta, deşi faptul acesta nu l-a împiedicat să-mi facă curte.

Liwei s-a smucit în scaun, dar două gărzi l-au tras

înapoi, apăsându-i umerii cu palmele.

Cufundată în amintiri, doamna Hualing nu a părut să observe.

— Când se ivea ocazia, venea aici. Mi-a oferit un palat în Regatul Celest. Am refuzat. Nu eram o curteană de rând, recunoscătoare pentru favorurile lui, ci una dintre cele mai ilustre divinităţi din ţinut.

Chipul i s-a muiat uşor.

— Într-o seară de primăvară, când bujorii erau în floare, mi-a făcut un jurământ. Că, după ce va deveni suficient de puternic încât să-şi permită să supere Regatul Phoenixului, se va căsători cu mine, înălţându-mă la acelaşi rang cu împărăteasa.

Liwei a clătinat din cap şi sângele care-i curgea din rană i-a împroşcat obrajii.

— Tatăl meu nu ar fi făcut niciodată o promisiune atât de nechibzuită.

— Îndrăgostiţii fac adesea promisiuni pe care nu le pot respecta, s-a răstit ea. Când vestea a ajuns la urechea mamei tale, mi-a făcut o vizită, atacându-mă cu ameninţări şi venin. Înainte de a pleca, mi-a lăsat un dar.

Lumina cavernei a tremurat în clipa în care doamna Hualing şi-a ridicat vălul.

Ovalul clasic al chipului se potrivea perfect cu buzele pline, de un roşu lucios şi cu nasul delicat şi arcuit. M-a surprins vederea unor cicatrici subţiri şi şterse, câte una pe fiecare obraz, atât de discrete, încât abia se observau.

Vălul a căzut la loc.

— Cicatricile lăsate de Ghearele Phoenixului nu se pot vindeca niciodată. Trebuie să trăiesc veşnic cu urmele acestea hidoase.

Am tresărit, amintindu-mi tecile ascuţite de aur de

pe degetele împărătesei, care puteau tăia foarte uşor în carne şi os. Dar, în ciuda impresiei doamnei Hualing, încă era frumoasă. Cruzimea de pe chipul ei era cea care-mi întorcea stomacul pe dos.

— Trebuie să existe o explicaţie. Dacă a fost fapta unui spirit care a luat înfăţişarea mamei? a protestat Liwei.

— Copil ignorant! Cine altcineva ar mai putea să poarte Ghearele Phoenixului? Pentru cine devenisem o ameninţare aşa izolată cum trăiam? a şuierat ea. Mai mult, tatăl tău, laşul acela lipsit de simţul onoarei, m-a abandonat. Dintr-o singură lovitură, am fost despuiată de frumuseţe, trădată de iubit şi deposedată de titlu. Lipsită de lucrurile la care ţineam cel mai mult. De atunci, viaţa mi-a fost un calvar plin de suferinţă şi de regrete.

Când a întins degetele, mângâind obrazul lui Liwei, acesta s-a ferit, dându-se înapoi atât cât i-au permis răpitorii.

— Prin urmare, este cât se poate de corect ca şi eu să răpesc comoara lor cea mai de preţ. Pe tine, fiul lor. Persoana cea mai iubită a celor pe care îi detest cel mai mult.

— Doamnă Hualing, gândeşte-te bine ce faci. E trădare de cel mai înalt nivel. Vei fi izgonită de pe Tărâmul Nemuritorilor, vânată atât de celeşti, cât şi de aliaţii noştri. Vor descinde asupra acestui loc şi…

Doamna Hualing a râs strident şi şuierător. Şi, când a tăcut, a rânjit ca o vulpe sătulă.

— Nu sunt proastă, Înălţimea Ta. Nu voi fi aici când vor sosi. După ce îi voi dărui forţa ta vitală Regelui Demonilor, voi obţine recunoştinţa lui eternă. Va fi un dar nupţial, dacă preferi să-l consideri astfel. Poate că atunci va reuşi să-i înfrângă pe blestemaţii tăi de

părinţi şi, când va urca pe tronul celest, eu îi voi sta alături. În sfârşit, voi deveni împărătească! a exclamat ea cu îngâmfare, scoţând un inel incrustat cu o piatră ovală de ametist, care împrăştia o lumină diabolică.

La vederea lui am simţit o repulsie profundă, inexplicabilă şi stranie. Şi ce voia să facă cu forţa lui vitală?

Liwei nu a dat niciun semn de frică.

— Doamnă Hualing, ţi s-a făcut o nedreptate cumplită. Eliberează-mă şi îţi dau cuvântul de onoare că voi cerceta problema aceasta. Tot răul pe care l-ai suferit pe nedrept va fi îndreptat. Nu te încrede în promisiunile Regelui Demonilor. Perfidia lui nu are limite.

— La fel aş putea să spun despre părinţii tăi, a şuierat ea, apăsându-i inelul de frunte.

Lui Liwei i s-au încordat tendoanele gâtului şi faţa i s-a schimonosit de agonie. Ametistul a emanat o lumină strălucitoare şi aurie şi pleoapele prinţului s-au lăsat fluturând ca aripile unei molii capturate.

Ceva mi s-a frânt în inimă. Nu am stat pe gânduri. Mistuite de furie, mâinile mi s-au mişcat de la sine, lansând o săgeată înflăcărată care s-a înfipt în braţul doamnei Hualing. Aceasta a zbierat şi a retras mâna de pe fruntea lui Liwei, iar gărzile i-au venit în ajutor într-o clipă. Apoi am lansat o săgeată asupra cătuşelor lui Liwei, pentru a le sfărma aşa cum făcusem cu ale prinţesei. Dar tremuram de furie prea tare şi săgeata a lovit lanţul dintre încheieturile prinţului. Acestea s-au desfăcut şi Liwei a căzut la pământ. Atunci şi-a venit în fire şi mi-a stat inima când i s-au deschis ochii şi s-au holbat drept la mine, plini de şoc şi de… o altă emoţie pe care nu am reuşit să o descifrez. Înainte să poată face vreo mişcare, gărzile s-au grăbit să-l încercuiască,

protejaţi de scuturi lucitoare. M-a cuprins un fior rece, teama mi s-a amestecat cu furia şi am tras asupra lor săgeată după săgeată, până când barierele li s-au sfărâmat şi s-au prăbuşit ca spicele de orez în vremea recoltei. Proiectile magice şi săgeţi au zburat atunci asupra mea şi m-am aruncat pe terasa de piatră, rostogolindu-mă din calea lor. Începeam să obosesc; trebuia să-mi drămuiesc energia. Mintea mi-a gonit, încercând să găsească o cale de a distrage atenţia doamnei Hualing şi a gărzilor de dedesubt, astfel încât să-l pot lua pe Liwei şi să fugim. Dar atunci aerul a fremătat de magie şi mirosul puternic de pământ şi de metal mi-a umplut nările. O pătură de muşchi verde-sclipitor s-a ivit pe marginea stâncii, întinzându-se ca o apă curgătoare, înfigându-şi rădăcinile ţepoase adânc şi împrăştiind fisuri pe suprafaţa stâncii. M-am ridicat împleticit, m-am dat în spate şi m-am înconjurat cu un scut, cu o clipă înainte ca stânca să se sfărâme.

Am căzut prin aer, prăvălindu-mă în gol. Ţipătul lui Liwei, strigându-mi numele cu o disperare înfiorătoare, mi-a străpuns urechile. Dedesubt, doamna Hualing a gesticulat cu mâna spre mine, risipindu-mi scutul. Lipsită de protecţia lui, m-am izbit cu picioarele de pământul aspru al cavernei, genunchii mi-au cedat şi am căzut într-o parte. Rostogolindu-mă pe o latură, am sărit în picioare în momentul în care soldaţii m-au încercuit. Erau mai puţini, dar prea mulţi încât să-i pot înfrunta fără a fi rănită. Mi-am blestemat nesăbuinţa pripită, din cauza căreia fusesem descoperită. Ar fi fost mult mai bine să rămân ascunsă şi să-i elimin pe rând, fără să-şi dea seama. Dar ce puteam să fac, când Liwei ajunsese într-un pericol atât de mare? Gărzile m-au atacat cu suliţele, moment în care mi-am adunat energia şi am dezlănţuit o rafală care i-a azvârlit pe

doamna Hualing şi pe soldaţii ei, izbindu-i de pereţii stâncoşi.

M-am întors valvârtej şi am fugit la Liwei, dar soldaţii – cei care mai rămăseseră – s-au repezit să-l înconjoare şi unii l-au apucat strâns. Doamna Hualing s-a apropiat cu paşi mari, cu acele ei de păr bătute cu nestemate atârnându-i strâmb din părul împletit. Vălul îi fusese smuls şi acum cicatricile i se vedeau limpede pe paloarea feţei mânioase.

— Cine eşti? s-a răstit ea ameninţător.

În răspuns, am întins coarda arcului, ţintind o săgeată de foc asupra ei.

— Opreşte-te, altfel va muri, a spus ea cu răceală, făcându-i semn soldatului de alături, care a apropiat vârful suliţei de gâtul lui Liwei.

Imediat mi-am silit degetele să se relaxeze şi săgeata înflăcărată a dispărut.

Privirea doamnei Hualing s-a oprit asupra Arcului Focului de Phoenix şi apoi s-a ridicat la faţa mea.

— Ah... arcaşul. Prim-arcaş, aşa ţi se spune? Am aflat despre realizările tale.

Părea curioasă. Chiar intrigată.

— Păcat că talentele tale sunt irosite în slujba Regatului Celest.

— Cine ţi-a spus despre mine?

Nu eram atât de înfumurată încât să cred că faima mea ajunsese până şi în locul acesta îndepărtat.

Nu a răspuns, doar s-a lovit uşor pe bărbie, aparent căzută pe gânduri.

— Fervoarea cu care îl aperi pe prinţul moştenitor este admirabilă şi te-ai aventurat aici, unde nu te aşteaptă decât moartea. Uită de el. Alătură-ni-te împotriva Regatului Celest. Ţinutul Demonilor îţi va acorda o răsplată generoasă. Ai putea cere orice

poziţie, orice onoare.

— Niciodată.

Refuzul a izbucnit pe loc, dar în clipa următoare m-am blestemat pentru faptul că mă dădusem de gol. O abordare mai înţeleaptă ar fi fost să mă prefac interesată de propunerea ei şi să-i câştig încrederea, pentru a avea şanse de scăpare. Dar aceasta îmi fusese mereu slăbiciunea, incapacitatea de a gândi limpede când inima îmi era tulburată.

Un zâmbet i s-a întins încet pe buze.

— Ah, nu e vorba doar de loialitate şi de datorie, aşa-i? a şoptit ea, aparent încântată. Un soldat îndrăgostit de un membru al familiei regale? Ce ai putea să-i oferi Prinţului Moştenitor Celest în afară de propria viaţă, sacrificată în slujba lui?

— Nu ştii nimic! a izbucnit Liwei. Xingyin, trebuie să pleci. Acum.

A rostit ultimul cuvânt ca pe o rugăminte, cu vocea tremurându-i de spaimă. Dar, dacă aş fi plecat, ar fi murit. Singur.

— Vai, Înălţimea Ta. Se pare că reputaţia nu-ţi este chiar atât de onorabilă pe cât credeam, a spus doamna Hualing în batjocură. Îţi petreci timpul cu o femeie de rând cu care nu poţi spera să te căsătoreşti vreodată. Eşti, într-adevăr, fiul tatălui tău, culegi flori pentru propria-ţi plăcere şi le arunci când se ofilesc.

Apoi s-a întors deodată spre mine, cu o privire atentă şi iscoditoare.

— Ştiai că e logodit? Cu una de sânge regesc, frumoasă, puternică şi fermecătoare. O pradă pe care încearcă să o salveze cu riscul vieţii, întocmai cum *tu* te sacrifici pentru a-l salva pe *el.*

Fiecare cuvânt despre prinţesa Fengmei îmi străpungea inima, exact ca în seara în care se

logodiseră. Credeam că mă ridicasem deasupra unor asemenea emoţii, dar, dacă puteau fi înviate atât de uşor… oare puteam să mă eliberez vreodată? Un gând oribil mi s-a strecurat în minte: vorbele ei aveau un sâmbure de adevăr – venisem aici pentru a-l salva pe Liwei, dar nu reuşisem decât să-mi întâlnesc moartea. Şi, dacă aş fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu mama? Nu ar fi aflat niciodată despre sfârşitul meu jalnic şi ar fi aşteptat fără rost o eternitate întreagă, întâi pe tatăl meu, apoi pe mine. De ce sacrificasem totul de dragul cuiva care îmi înşelase încrederea, care poate că nu mă iubise niciodată?

Dar scânteierea ochilor ei m-a nedumerit. Mă aţâţase cu pricepere, dând glas gândurilor mele cele mai crude, care mă chinuiau în adâncul nopţii. Voia să-mi stârnească gelozia, să-mi inspire îndoieli cu privire la propria-mi valoare. Să mă înduplece să permit urii să mi se strecoare pe nesimţite în piept şi să-şi înfigă ghearele în inima mea. Am inspirat adânc, încercând să mă stăpânesc. Trebuie să-i captez atenţia, să câştig timp pentru a putea ataca sau să o provoc să facă vreun gest necugetat. Nu îndrăzneam s-o las să se întoarcă asupra lui Liwei şi a chinurilor groaznice pe care le plănuia pentru el.

— Da, am fost împreună cândva, am recunoscut eu şovăitor. Dar apoi eu şi Înălţimea Sa am pornit pe drumuri separate.

— Din dorinţa ta sau a lui?

A arcuit buzele, ca şi când deja ar fi ştiut răspunsul.

Am ferit privirea, pentru că întrebarea mă rănise mai adânc decât mă aşteptasem.

— Viaţa ar fi mai frumoasă fără iubire, a spus doamna Hualing cu patimă, de parcă aş fi fost prietena

ei cea mai de încredere.

De parcă am fi avut acelaşi gând.

Cuvintele ei mi-au răsunat în minte. Oare singura cale de a trăi mulţumită era să închid porţile inimii în calea iubirii, a tuturor iubirilor? Oare nu-mi imaginasem aceste lucruri în timpul lunilor lungi de suferinţă? Într-adevăr, clipele cele mai sumbre ale vieţii mele erau cele în care trebuise să mă despart de cei iubiţi. Şi totuşi… alături de ei petrecusem şi momentele cele mai fericite. Dar nu trebuia s-o contrazic. Părea să creadă că exista o legătură între noi. Oare în chipul meu se vedea pe sine însăşi? Gândul acesta m-a cutremurat, dar trebuia să fiu prudentă, să cultiv iluzia respectivă pentru a o lua pe nepregătite.

— Poate că ai dreptate, am spus eu, îngăduind o notă tăioasă să mi se strecoare în voce. Iubirea nu mi-a fost de niciun folos.

— Nici mie.

Doamnei Hualing i s-a înălţat pieptul.

— Nu am cerut iubirea împăratului, dar m-a îmbiat cu promisiuni false până când i-am răspuns la afecţiune. Când am fost rănită şi înspăimântată, am tânjit după sprijinul lui. Nu s-a întors niciodată. Din cauza lui, am pierdut totul, până şi fericirea pe care o avusesem. Aş fi preferat să *moară* decât să mă rănească atât de cumplit. Acum nu vreau decât să le-o plătesc celor care m-au năruit.

Am tresărit în sinea mea sub greutatea cuvintelor ei vehemente. Nu îşi rostise blestemul într-o criză de furie, ci ca pe o dorinţă înflăcărată, stoarsă din adâncul inimii.

— Nu se vor răzgândi niciodată, a continuat doamna Hualing pe un ton blând şi intim. Familia regală celestă e orgolioasă, rece şi neînduplecată.

Odată pierdută, dragostea lor nu poate fi recâştigată. Întreabă-te *pentru ce* faci asta. Numai pentru ca el să-ţi poată preţui amintirea după ce se va căsători cu prinţesa? Ca să poată vărsa lacrimi la mormântul tău? O răsplată atât de umilă pentru un sacrificiu atât de mare. Nu îţi irosi viaţa.

Atunci am înţeles, credea că situaţiile noastre se asemănau. Că şi eu căzusem în laţul unei iubiri fără speranţă; că şi eu fusesem dată la o parte tocmai de fiul iubitului ei nemilos. Şi că faptele mele erau încercări disperate de a recăpăta cele pierdute.

Mi-am înfipt dinţii în buză, muşcând tot mai tare, până când gustul cald de sare şi fier mi-a năvălit în gură. Aşa cum ea nu căutase dragoste, nu o căutasem nici eu. Viaţa mea fusese împlinită fără ea. Dar iubirea se apropiase pe furiş şi îmi acaparase simţurile ca un parfum discret, până când ajunsesem să observ frumuseţea florilor căzute şi încântarea furtunilor cu trăsnete. Dar bucuria pe care mi-a dăruit-o a trebuit răsplătită înzecit prin suferinţă. Deşi credeam că inima mi se vindecase, cicatricile nu dispăruseră şi se desfăceau la o simplă atingere a mâinii lui.

Pentru ce făceam asta? Întrebarea ei mi-a răsunat din nou în gând. Cunoşteam pericolele când îi luasem urma lui Liwei până aici şi totuşi nu ezitasem nicio clipă. Nu mă gândisem decât să-i vin în ajutor. Nu mă temusem decât pentru siguranţa lui. Dar doamna Hualing se înşela; nu încercam să-i recâştig inima. Oare o făcusem în numele prieteniei, aşa cum îmi spusesem? Sau din simţul onoarei, pentru a-l răsplăti pentru bunăvoinţa pe care mi-o acordase? Răspunsul îmi scăpa, deşi mă pândea din pragul conştiinţei.

Am ridicat ochii, întâlnind privirea lui Liwei şi atunci descoperirea m-a trăsnit ca un fulger. Asta mă

străduisem să înţeleg. Împotriva acestui gând mă luptasem în trecut cu o asemenea înverşunare. Asta mă temusem să descopăr, pentru că o asemenea revelaţie ar fi putut să mă distrugă. Cu cât orgoliu îi vorbisem înainte despre onoare şi datorie. Minciuni, numai minciuni.

Încă îl iubeam pe Liwei.

Atât amar de timp îmi spusesem necontenit că sentimentele pe care i le purtam erau doar resturi ale trecutului, o atracţie trecătoare. Orgoliul nu-mi îngăduise să mă agăţ de el, dar refuzasem să-i dau drumul. Îi spusesem să uite de noi, când eu însămi nu eram în stare de un asemenea lucru. De fiecare dată când mă vizita, o parte secretă a inimii mele se bucura pentru faptul că încă ţinea la mine. Răceala cu care îl întâmpinam era doar o mască menită să-mi ascundă sentimentele, chiar şi faţă de mine însămi – îl iubeam în continuare şi iubirea aceasta nu încetase nicio clipă.

M-am apropiat de Liwei, aproape tremurând. Chipurile soldaţilor s-au pierdut în fundal; l-am văzut doar pe el. Cu o smucitură cumplită, am descoperit toate secretele pe care le ţineam îngropate adânc în inimă. Dacă nu i-aş fi spus acum, poate că nu aş mai fi găsit nicio altă ocazie.

— Te iubesc.

Lacrimile mi-au izvorât din ochi. Pe acestea nu aveam să le ascund sau să le şterg.

— Te-am iubit atunci. Te iubesc şi acum. Am încercat să te uit, să-mi distrug sentimentele. Dar nu am putut.

O greutate mi s-a desprins din piept şi a căzut, o povară pe care o purtasem până acum fără ştiinţă. Privindu-l, am rătăcit o clipă cu gândul într-un moment din trecutul nostru. Prin aerul stătut al cavernei

mizerabile, aproape că am simţit parfumul dulce al florilor de piersic.

Am revenit abrupt în prezent, pentru a înfrunta pericolul. Liwei mă privea drept în ochi şi a despărţit buzele, vrând să vorbească, dar am clătinat din cap în semn de avertisment. Doamna Hualing ne urmărea hipnotizată, cu o nerăbdare luminoasă pe chip. Nu asta fusese acuza ei? Oare spera că Liwei mă va respinge? Că mă voi alătura suferinţei ei amare? I-aş fi satisfăcut setea de răzbunare dacă m-aş fi întors împotriva lui Liwei, i-aş fi justificat toate faptele, toate transformările suferite din cauza iubirii ei otrăvite.

Nu aveam de gând să-i dau nicio satisfacţie în această zi. Nu voiam să ajung ca ea, copleşită de resentimente şi tânjind după ceva ce n-aş fi putut obţine… până când m-aş fi distrus. În nopţile acelea în care durerea mă chinuise cel mai tare, mi-ar fi fost atât de uşor să înclin spre resentimente şi ură. Dar, oricât de mult l-aş fi iubit pe el, pe mine însămi mă iubeam şi mai mult. Şi descopeream treptat că iubirea nu avea sfârşit, creştea şi se reînnoia veşnic, răspândindu-se şi acaparând orice orizont nou. Familia. Prietenii. Şi alţi iubiţi, niciunul identic cu ceilalţi, dar fiecare preţios în felul său.

I-am vorbit lui Liwei, ridicând vocea pentru a mă face auzită.

— Nu am niciun regret. Voi preţui veşnic clipele pe care le-am trăit împreună. Nu te urăsc pentru fericirea de care te vei bucura alături de altcineva şi *niciodată* nu aş putea să-ţi doresc moartea.

Acesta era momentul, poate că n-ar fi mai existat altul. Mi s-a strâns inima când am întâlnit privirea furioasă a doamnei Hualing.

— *Nu* sunt ca tine.

— Proastă sentimentală!

Pete roşii şi luminoase i s-au aprins în obraji şi a mijit ochii ca două fante subţiri. Începuse să tremure. Oare de dezamăgire sau de furie?

Cu repeziciunea fulgerului, am întins coarda arcului şi flăcările mi s-au revărsat din degete. Au izbit-o în piept cu o sclipire orbitoare, împingând-o înapoi, şi aerul s-a umplut de mirosul acru de mătase şi de carne arsă. Dar apoi magia ei a curs ca un râu strălucitor şi a stins focul sfârâitor. Soldaţii s-au năpustit asupra mea, cu armele lucind în lumina torţelor. Am plecat capul, sărind într-o parte, şi o săgeată nouă mi-a izvorât dintre degete – lovindu-se îndată de scutul care apăruse în jurul doamnei Hualing. A gesticulat cu mâna şi am simţit un miros greu, ca de frunze putrezite în pădure. Lujeri groşi au răsărit ca din senin, înconjurându-mi talia şi izbindu-mă de pământ. Sângele mi-a ţâşnit de la tâmplă şi arcul mi-a fost luat. Întinsă pe jos, am încercat să-mi trag sufletul, moment în care vârful împodobit cu mărgele al unui pantof mi-a împuns faţa, întorcând-o spre ea. Doamna Hualing m-a privit de sus, cu buzele încordate în rânjet şi cu o gaură arsă pe robă, în locul în care o nimerisem cu săgeata. Dedesubt, pielea era netedă, deja vindecată.

Era puternică. Eşuasem. Şi acum era groaznic de furioasă.

— Cât de *nobil,* să îl iubeşti şi totuşi să îl laşi alteia. Să preţuieşti trecutul şi să ierţi suferinţa. Oare chiar ai atât de mult spirit de sacrificiu încât să-ţi rişti viaţa de dragul unei iubiri care nu îţi mai aparţine? s-a răstit ea, batjocorindu-mi mărturisirea. Să vedem dacă mai ţii la principii când te confrunţi cu o provocare adevărată.

O gardă m-a apucat de braţ şi m-a ridicat în picioare. Alte două l-au adus târâş pe Liwei. Cătuşe de

metal negru încă îi înconjurau încheieturile, ferecându-i puterile – cât m-am blestemat pentru săgeata ratată mai devreme! Liwei nu şi-a luat ochii de la mine. Parcă orbi la pericolul care ne ameninţa, îi luminau cu toată căldura şi tandreţea pe care le ţineam minte.

— Ţi-ai riscat viaţa pentru el, dar oare el va face la fel pentru tine?

Avea vocea plină de ură şi dispreţ.

— Eliberează-o! Nu mă voi opune, a spus Liwei, fără nicio clipă de ezitare.

O bucurie înflăcărată mi-a cântat în vene. Chiar dacă m-a îngrozit gândul la gestul ei următor, de vreme ce declaraţia lui nu făcuse decât s-o înfurie şi mai tare.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Haideţi să ne distrăm puţin în seara aceasta. O luptă. Până la moarte. Între voi doi. Dacă câştigi, prim-arcaş, vei fi liberă să pleci. Te voi lăsa să-ţi păstrezi şi arcul.

Tonul dulce contrasta supărător cu semnificaţia îngrozitoare a cuvintelor ei.

Nu se putea s-o fi auzit bine. Doar nu vorbea serios; nu se *putea.* Eu şi Liwei… să încercăm să ne omorâm unul pe celălalt pentru a ne salva? Să fi fost o glumă sinistră cu care voia să ne sperie? Dar, când i-am privit chipul – atât de frumos şi de crud –, un fior mi-a alunecat pe toată şira spinării.

Era cât se poate de real.

26

Ochii lui Liwei au scânteiat.

— Nu mă voi lupta cu tine, Xingyin. Te rog... pleacă.

Am clătinat din cap. Nu voiam să-l părăsesc în ghearele unei morţi certe, nici măcar ca să mă salvez pe mine însămi.

Doamna Hualing a oftat.

— Dacă refuzaţi să luptaţi, veţi fi omorâţi amândoi. Un sfârşit deosebit de romantic, prin care v-aţi respecta toate principiile onorabile, dar o risipă nesăbuită.

M-a cuprins o disperare neajutorată când am întâlnit privirea sumbră, dar hotărâtă, a lui Liwei. Mâinile ne-au rămas relaxate în lături, sfidându-i comanda. Refuzam să devenim pioni în jocul acesta perfid. Şi nici nu aveam de gând să mor în tăcere; eram hotărâtă să lupt până la epuizarea energiei mele, până la consumarea ultimelor noastre răsuflări. Abia atunci va putea să obţină de la noi victoria ei sângeroasă.

Limba i s-a lovit de cerul gurii.

— Ce dezamăgire! Speram să fie un spectacol mai animat. Totuşi, există metode de a vă asigura cooperarea.

Scutul din jurul ei a licărit când s-a apropiat de Liwei şi i-a luat bărbia între degete, înfigându-i unghiile în piele.

Liwei a tresărit şi expresia i-a fost copleşită de teroare. Dar doamna Hualing l-a ţinut ferm şi soldaţii i-au strâns braţele la spate cu şi mai multă putere.

— Liwei!

M-am repezit la el, îmbrâncindu-mă printre gărzi,

care m-au apucat şi m-au împins înapoi.

Pupilele doamnei Hualing au sticlit ca nişte cioburi de peruzea. Mi-am amintit ceva ce îmi spusese cândva Liwei despre Talentaţii Minţii: *Ochii lor, care sclipesc ca nişte nestemate şlefuite.*

M-a cuprins frica, urmată de îndoieli. Refuzam să cred asta, nu îndrăzneam. Doamna Hualing era din Regatul Celest, nu din Ţinutul Demonilor, de la Zidul Norilor sau cum i-o mai fi spunând acelui loc. Cândva fusese nemuritoarea florilor, deci Talentul ei trebuia să fie Pământul, nu Mintea. Îi văzusem magia, muşchiul acela târâtor şi lujerii monstruoşi. Era imposibil să cunoască artele interzise. Şi, chiar dacă le-ar fi ştiut, împăratul i le-ar fi răpit. Dar dacă împăratul nu ştia? Dacă doamna Hualing dispăruse înainte ca această magie să fi fost interzisă?

Perle de sudoare luceau pe pielea lui Liwei, dar doamna Hualing tot nu-l elibera. N-am putut să nu-mi amintesc că era una dintre cele mai puternice nemuritoare din ţinut. Şi, chiar şi dacă magia lui n-ar fi fost ferecată, Liwei fusese slăbit din cauza bătăliei şi a inelului cu ametist. Dacă cumva încerca să-l sileascâ, nu avea să reuşească, am încercat să mă asigur pe mine însămi. În plus, Liwei era puternic. Nu avea să cedeze, ci să se împotrivească…

Dar, când doamna Hualing şi gărzile ei l-au eliberat, era de nerecunoscut. Pierduse ceva vital. Holbându-mă în ochii lui, am simţit că mi se macină măruntaiele – erau mai cumpliţi decât ai unui străin, erau reci ca ai tatălui său. A rămas neclintit, cu chipul lipsit de orice expresie, chiar şi atunci când o gardă i-a pus în mână o sabie. Cineva mi-a dat şi mie una şi degetele mi s-au strâns pe mâner din reflex.

Când doamna Hualing s-a aplecat asupra mea, m-

am înecat cu duhoarea de putregai care mi-a invadat nările.

— Regreţi că mi-ai refuzat oferta? Un ultim avertisment: nu fi atât de proastă încât să-ţi pierzi viaţa de dragul lui. Nu îţi va fi recunoscător; bărbaţii familiei lui au inimi de piatră.

Nu am ezitat, am sărit în faţă ca s-o lovesc cu sabia. Când s-a izbit de scutul ei, durerea mi-a străbătut tot braţul. Am ridicat-o din nou – ar fi fost mai bine să mor aşa –, dar soldaţii m-au îmbrâncit în lături şi unul dintre ei mi-a dat un picior în dosul genunchilor, doborându-mă la pământ.

Doamna Hualing s-a aplecat şi mi-a mângâiat obrazul cu încheieturile reci ale degetelor sale. Am tresărit, ferindu-mă din calea ei.

— Nu uita, *tu* încă ai magie.

Mi-a vorbit în şoapte intime.

— Dacă îl laşi să te omoare… ei bine, viaţa lui oricum s-a sfârşit. Dar, dacă moare, tu vei supravieţui.

Ceva s-a frânt înăuntrul meu. O alegere imposibilă, să-mi sacrific viaţa în mod inutil sau să-l omor pe Liwei ca să mă salvez. Nu doar că voia să-l ucidă pe Liwei, ci voia ca asta să se întâmple cu mâna *mea.* Oare torturarea copilului duşmanului ei îi oferea o plăcere sadică? Oare se bucura la gândul că urma să am o viaţă plină de suferinţă şi de regrete, aşa cum avusese ea? Sau poate că voia să-mi demonstreze că mă înşelam? Că totuşi, în ciuda afirmaţiei mele, nu ne deosebeam atât de mult – că aceeaşi cruzime din inima ei pândea şi în a mea?

Vai, o înfuriasem prea mult şi acum aveam să plătim amândoi.

Doamna Hualing a bătut din palme şi zgomotul sec a răsunat în toată caverna. Ca la un semn, trupul lui

Liwei a tresărit şi a pornit spre mine. Cu sabia într-o mână, s-a învârtit în jurul meu, ca într-o parodie crudă a numeroaselor momente în care mă provocase la luptă în joacă.

Nu am putut să mă mişc, nu am putut să-mi iau ochii de la privirea lui pustiită. Chiar şi acum îmi era greu să cred că ar fi putut să-mi facă rău. Deşi eu însămi aproape că fusesem controlată în Marea de Est şi văzusem ce efecte putea avea până şi o fărâmă din acea putere.

S-a năpustit la mine, iute ca fulgerul. Uluită, am ridicat sabia – cu o clipă prea târziu, pentru că a reuşit să-mi taie obrazul. Sângele a început să-mi curgă din rana înţepătoare, dar nu se compara cu agonia care mi-a străpuns inima. Nu mă privea cu ură, ci cu o indiferenţă absolută.

Argintul sabiei a licărit iute şi luminos. Trupul mi s-a mişcat din proprie iniţiativă, am ridicat braţul şi săbiile noastre s-au ciocnit. S-a lăsat pe mine cu toată forţa, picioarele mi-au tremurat sub greutatea loviturii şi am înfipt călcâiele în pământ. A făcut o fentă subită şi s-a învârtit într-o parte. Am căzut în faţă şi şi-a trecut sabia peste solzii armurii mele, înfigându-mi-o adânc în umăr. Fierul rece mi-a străpuns carnea, râcâindu-mi osul. Cu o mişcare lină a braţului, şi-a scos sabia cu un plescăit de sânge. Din plămâni mi s-a smuls un icnet când am dus palma la rana lată şi sângele mi-a ţâşnit printre degete. Atunci m-a cuprins mânia, oricât de nepotrivită ar fi fost ţinta ei, şi am sărit la el, străpungându-i armura cu sabia şi vârându-i-o în coastă. Am scos-o imediat, înainte să pătrundă prea adânc, şi m-au săgetat pe loc iar ruşinea şi remuşcările… precum şi groaza resimţită în clipa în care am observat că nici măcar nu tresare.

Săbiile ni s-au ciocnit. Iar şi iar. M-am abţinut de fiecare dată, dar el nu avea asemenea reţineri. Totuşi, eram mai apropiaţi în putere decât mă aşteptam. Fusese un spadasin mai iscusit, dar eu beneficiasem de antrenamentele specifice soldaţilor. Eu eram rapidă, el era puternic. Atacurile mele erau precise, ale lui erau nemiloase. Magia ar fi înclinat balanţa, doar că a lui era ferecată. Iar eu ezitam să apelez la a mea. Cu o precizare, folosirea magiei împotriva lui în momentul de faţă ar fi fost ca o execuţie. Aproape că n-ar fi fost corect. Mintea mi-a urlat, întrebându-mă ce rost avea un asemenea simţ al onoarei, pe când inima îmi şoptea că *nu* Liwei mă ataca cu atâta cruzime – era doar trupul lui pustiit, care dansa pe muzica altei persoane. Era oponentul meu, dar nu şi duşman. Şi, deşi voiam să învingă, nu puteam să-l omor. Nu mă împiedica doar onoarea, ci şi instinctul de supravieţuire, ştiind că uciderea celui pe care-l iubeam m-ar fi distrus şi pe mine. Nu mi-aş fi revenit niciodată, o eternitate întreagă. Nici dacă aş fi găsit drumul înapoi spre casă.

M-am împiedicat de o piatră desprinsă din pământ şi mi-am pierdut echilibrul. Într-o clipă, vârful sabiei lui mi-a apăsat scobitura gâtului. A încremenit şi un muşchi i s-a încleştat în obraz. Oare se zbătea împotriva puterii doamnei Hualing? Am privit spre ea – o lumină strălucitoare i se revărsa din ochi şi fruntea îi lucea de transpiraţie. Oare obosea? Am simţit un fior de speranţă, care imediat mi-a fost înăbuşit când mâna lui Liwei a tremurat şi, după o clipă, sabia a coborât şi mi-a străpuns pieptul. Am suspinat, picioarele mi-au cedat şi m-am prăbuşit pe pământul de piatră, chircindu-mă în balta propriului sânge cald.

Întunericul mă chema, un vid milostiv lipsit de durerea care mi se răspândea în tot trupul, eclipsată

doar de gândul că *el* îmi făcuse asta. O amintire uitată mi-a revenit în gând. Braţele mamei, ridicându-mă din locul în care căzusem, ştergându-mi lacrimile de pe obraz cu degetul mare. Cât de tare mă usturase pielea julită – prima mea rană adevărată – până când atingerea ei răcoroasă şi şoaptele blânde îmi alinaseră durerea.

Nu va fi acesta sfârşitul.

Am deschis ochii larg. Am apelat la o porţiune importantă a puterii mele pentru a-mi închide rana. Tămăduitorii ar fi strâmbat din nas la vederea operei mele neîndemânatice, pentru că avea să-mi rămână cicatrice, dar durerea mi-a scăzut şi sângerarea s-a oprit. Mintea mi s-a limpezit în parte şi m-am ridicat greoi în picioare, cercetând chipul lui Liwei în căutarea unui semn cât de mic că mă recunoştea. Dar nu am găsit nimic; niciun licăr de iubire, nicio fărâmă de regret. Şi, în clipa aceea, ceva mi s-a legat în minte: nu aveam să-mi irosesc viaţa. Nu aveam să fiu înfrântă nici de mine însămi, nici de altcineva. Voi lupta pentru a rămâne în viaţă şi, trăind, voi păstra o speranţă. Pentru şansa supravieţuirii noastre, eram dispusă să risc totul. Chiar şi vieţile noastre.

Energia mi se împuţina. Am adunat cât am putut din ea şi aerul a tremurat când mi-am azvârlit magia asupra lui Liwei. Spirale de aer i-au înfăşurat trupul, doborându-l la pământ, astupându-i urechile, nasul, gura şi închizându-i ochii. I-am acoperit până şi ultimul petec de piele, încât nu a mai putut decât să zacă neclintit, zbătându-se ca o fiară capturată. Dacă puterea lui n-ar fi fost îngrădită, legăturile mele n-ar fi reuşit să-l imobilizeze.

Râsul încântat al doamnei Hualing mi-a răsunat în urechi. Nu acesta era spectacolul pe care ne silise să-l

punem în scenă? Oase visase să-l chinuie astfel şi pe iubitul ei necredincios?

Închis în coconul de aer în care îl îngropasem, Liwei era mai palid decât zăpada. M-am sufocat, împotrivindu-mă imboldului de a-l elibera. Dar mi-am întărit inima; nu trebuia să mă opresc acum. Puterea mi s-a revărsat, așternându-se peste toţi porii trupului său, până când a sclipit cu o mie de scântei argintii, ca învelit în praf de stele. Inima mi se rupea în piept, mai chinuitor decât oricând; durerea îşi pierduse orice sens.

Zbaterile lui s-au domolit, până când trupul i-a rămas nemişcat şi freamătul egal al aurei sale s-a estompat într-atât încât n-am mai putut s-o simt. Abia atunci m-am oprit. Aveam ochii uscaţi, deşi în sinea mea vărsasem un râu de lacrimi. Eram distrusă, frântă, sfâşiată şi străpunsă, dar refuzam să mă sparg. Căzând pe pământ, am căutat cu degetele mâna rece a lui Liwei şi mi-am lipit palma de a lui.

— Îmi pare rău.

O şoaptă răguşită.

— Iartă-mă.

Aplauze zgomotoase au răsunat în cavernă, stridente pe fondul disperării mele. Atunci am înţeles – fapta odioasă, de negrăit, pe care o făcusem. Doamna Hualing voia să le facă rău celor care îi greşiseră, dar eu îl doborâsem pe cel pe care încă îl iubeam. În lumina rece a victoriei, oare motivele mele nu erau goale de conţinut? Oare nu îmbrăcau dorinţa egoistă de a supravieţui?

Nu m-am mai putut stăpâni. M-am desprins de el ca opărită; nu meritam să-l ating. Nu după toate acestea, nu după ceea ce făcusem. M-am apucat strâns cu braţele de trup şi am vomitat până când

stomacul mi s-a încleştat indignat. Hohotele mi s-au rupt din gât – urâte şi chinuitoare –, reverberând în tăcerea cumplită.

Dar încercarea mea grea nu se terminase. Nu trebuia să permit ca toate să fi fost în zadar. Adunându-mi puţina putere de stăpânire care-mi mai rămăsese, m-am ridicat împleticit în picioare.

— Arcul, i-am spus rece doamnei Hualing.

A înclinat capul.

— Aşa cum ţi-am promis. Şi propunerea mea rămâne valabilă. Regele Demonilor ar fi încântat să te aibă alături. O minte bună, un braţ puternic şi voinţă. Faci ce trebuie făcut când circumstanţele ţi-o impun.

Auzindu-i laudele, am ferit privirea, sperând că-mi va considera gestul o dovadă de epuizare, nu de repulsie. Niciodată nu mă închipuisem însetată de sânge, dar în clipa aceea aş fi omorât-o cu plăcere. Totuşi nu spusese nicio minciună.

Aveam mâinile pătate cu sângele lui Liwei; eu alesesem să-i fac rău.

— Ai avut dreptate, am spus eu, încercând să-i provoc o senzaţie de siguranţă falsă. Nu are sens să mor doar de dragul principiilor. Şi mă voi gândi la propunerea ta, numai pentru că Regatul Celest nu mă va mai primi după cele întâmplate.

Când doamna Hualing a încuviinţat din cap, o gardă mi-a aruncat Arcul Focului de Phoenix. L-am prins şi atunci o amintire mi-a fulgerat în gând: prima zi în care îl ţinusem în mâini, în pădurea piersicilor înfloriţi. Cu o viaţă de om în urmă, când încă eram întreagă. Le-am întors spatele, apropiindu-mă de el din nou, cu paşi poticniţi. Cu trupul neînsufleţit şi legat cu fiare, încă arăta ca un prinţ de viţă nobilă. M-am rugat din adâncul inimii să fi ajuns la capătul acelei încercări

groaznice.

— Eliberaţi-l.

Am arătat spre cătuşe. Vederea lor îmi provoca o furie de nesuportat. Aş fi făcut-o cu mâna mea, dar nu voiam să-i stârnesc bănuieli.

— De ce? a întrebat ea.

Am privit-o drept în faţă.

— Am făcut ce mi-ai cerut, deşi a fost cumplit de dureros. Prinţul Liwei ar trebui odihnit cu toată ceremonia cuvenită. Îi voi face ultimul serviciu de a-i duce trupul părinţilor lui, dar nu îl voi duce în lanţuri, ca pe un sclav. Şi apoi, vrei ca acestea să ajungă în posesia Regatului Celest?

Am arătat metalul care-i înconjura încheieturile.

Văzând că nu răspunde, m-am încruntat.

— Oare nu voiai ca Majestăţile Lor Celeste să afle ce ai făcut cu fiul lor?

— Adică ce ai făcut tu, m-a batjocorit ea cu o cruzime fină. M-aş bucura mult dacă le-ai duce trupul lui. Doar de aş fi putut să fiu şi eu de faţă…

A făcut semn unui soldat, care a venit îndată. A apropiat ceva de cătuşele lui Liwei, care s-a desprins, căzând pe pământ. Imediat i-am petrecut braţul pe după umerii mei şi m-am pregătit să-l iau.

— Aşteaptă.

Doamna Hualing s-a apropiat cu ametistul inelului strălucindu-i pe deget.

— Trebuie să-i culeg forţa vitală, înainte să se risipească. Va merge mai repede acum, după ce i-am înlăturat lanţurile.

Mi s-a grăbit respiraţia şi m-am străduit din răsputeri să-mi păstrez calmul. Refuzam s-o las să-l pângărească şi mai mult. Când a întins mâna spre el, mi-am adunat energia şi m-am pregătit s-o lansez, dar

aerul s-a încălzit şi o forţă puternică a împins-o înapoi pe doamna Hualing. S-a izbit de peretele de piatră, scutul i s-a destrămat şi benzi de flăcări i-au imobilizat trupul. M-am întors valvârtej şi am dat cu ochii de Liwei, care se ridica în picioare greoi, târând vârful sabiei pe pământ. Când trei soldaţi s-au repezit la el, a învârtit arma într-un arc larg, cu o lovitură care i-a azvârlit în spate. O gardă a năvălit spre mine cu suliţa întinsă şi am doborât-o într-o clipă, trăgându-i o săgeată în piept.

Tremuram toată şi inima îmi luase foc. Acţionasem doar în baza unei presupuneri riscante, care mi se conturase pornind de la puţinele informaţii pe care le aveam. În Marea de Est, îmi sigilasem auzul împotriva puterii de control a generalului Renyu, dar magia lui acţionase doar prin voce, motiv pentru care această măsură n-ar fi reuşit aici. Însă guvernatorul spusese că moartea era singura eliberare pentru cei căzuţi sub stăpânirea unei asemenea puteri. Astfel, pentru a întrerupe controlul doamnei Hualing asupra lui Liwei, îi înăbuşisem toate simţurile – aducându-l în pragul morţii. Dacă aş fi făcut vreo greşeală, ar fi murit sau m-ar fi ucis el pe mine. Şi ne-am fi pierdut vieţile degeaba.

Ulterior, când l-am ţinut de mână, i-am transmis energia mea. Atât cât am putut, fără să trezesc suspiciuni. Nu eram tămăduitoare şi mi-a rămas să mă rog ca efortul meu să fie suficient. Nu aş fi putut să-i risc viaţa doar pentru a o salva pe a mea. Dar o făcusem pentru a ne salva pe amândoi.

Sperasem că, văzându-i înfăţişarea de mort, doamna Hualing îmi va permite să-l iau. Şi planul aproape că reuşise. Dar m-am bucurat prea devreme; încă nu scăpaserăm de pericol. Prea târziu am sesizat

că doamna Hualing îşi aduna puterea. Şi-a rupt legăturile dintr-o singură lovitură şi lujerii ei s-au repezit la noi, încolăcindu-se în jurul meu şi al lui Liwei, storcându-mi aerul din piept, strivindu-mi membrele până când mi-au amorţit. Până să mă pierd cu firea, magia lui Liwei ne-a acoperit tremurător, incendiind plantele.

Doamna Hualing a ridicat mâinile din nou. Mirosul umed de pământ a devenit şi mai apăsător şi aerul a licărit, încărcat de magia ei. Am ridicat o barieră, pe care Liwei a întărit-o cu propria-i putere. Nu putusem s-o înfrunt de una singură, dar împreună aveam o şansă. Energia ei a sfârâit când ne-a lovit, transformându-se în lujeri nesfârşiţi care au şerpuit peste scutul nostru cu luciri sinistre. Cu transpiraţia curgându-mi de pe frunte, m-am străduit să nu-mi închipui ce căutau plantele cu o înverşunare atât de lacomă.

Doamna Hualing mi-a observat dificultatea. Buzele sale roşii s-au arcuit şi presiunea zdrobitoare care ne apăsa scutul a crescut şi mai mult. Lujerii s-au zvârcolit cu puteri noi. Timpul nu era de partea noastră; eram aproape de epuizare şi probabil că şi puterea lui Liwei se împuţina. În curând aveam să cădem ori de oboseală, ori din cauza vrăjii ei diabolice sau a soldaţilor care ne înconjurau, cu chipurile sticlind de nerăbdare.

Nu, refuzam să renunţ la vieţile noastre, pe care le răscumpărasem cu atât de multă trudă. S-a conturat un plan – nebunesc şi riscant –, dar până şi cel mai firav licăr de speranţă ar fi fost de preferat faţă de moartea certă. Am întâlnit privirea lui Liwei şi, în tăcere, am schiţat pe buze indicaţia să menţină scutul. A încuviinţat din cap şi s-a opintit, preluând toată greutatea barierei. Mi-am adunat resturile de energie

într-o sferă luminoasă mică cât o mărgea, pe care am azvârlit-o asupra scutului lui Liwei din interior. Acesta s-a fisurat, dar reţeaua de lujeri l-a ţinut pe loc. Am încleştat dinţii şi respiraţia mi-a scăpat dintre buze şuierător. Avertismentul ferm al doamnei Daoming, care îmi spusese să nu-mi epuizez energia, mi-a răsunat strident în minte, dar nu puteam să mă opresc. Capul mi-a zvâcnit dureros când mi-am adunat şi ultimele fărâme de lumină din adâncul fiinţei şi le-am azvârlit sub forma unei rafale de vânt.

Scutul s-a spart şi forţa exploziei a aruncat lujerii doamnei Hualing drept asupra trupului ei, a soldaţilor care au luat-o la fugă, a tavanului şi pereţilor, de care s-au prins ca fixaţi în rădăcini. Caverna s-a umplut de fisuri şi stâncile au pârâit cutremurător.

M-am prăbuşit pe pământ, strivită ca un lampion de hârtie de un picior nepăsător. Tremuram, nu din cauza frigului din peşteră, ci a gheţii care mi se împrăştia în membre. Pleoapele mi-au devenit grele, vrând să se închidă, să mă predea întunericului care mi se răspândea în trup. Totul a început să lumineze mocnit, ca prin ceaţă, până când n-am mai ştiut dacă eram în viaţă sau dacă mă pierdusem într-un vis nesfârşit.

Lumini auriu-strălucitoare mi-au şerpuit pe dinainte – magia lui Liwei, care îmi curgea în trup. S-au cufundat în abisul meu fără să dispară, ca sclipirile soarelui pe oceanul învăluit de noapte. Luminile mi-au alunecat în centrul forţei vitale, îngropat adânc în cap, storcând din el o singură firimitură argintie, ultimul meu strop de energie. Gheaţa din mine s-a topit şi, simţind puteri noi, m-am deşteptat, descoperind degetele lui Liwei împreunate cu ale mele şi trupurile amândurora întinse pe pământ.

Ochii doamnei Hualing erau sticloşi şi avea gura deschisă într-un urlet mut. Trupul i se zbătea convulsiv sub lujerii care i se încolăciseră împrejur, sugrumând-o. S-au strâns tot mai mult, sfâşiindu-i mătasea rochiei şi strivindu-i carnea umflată până când aceasta s-a făcut vineţie şi stacojie. Mi-a venit să vomit, văzând că se zbătea tot mai puţin, că i se ofileau cameliile de la brâu, plecându-şi capetele despuiate de fala de altă dată, că bujorii de mătase de pe rochia ei se veştejeau şi se fărâmiţau. Lumina i s-a scurs din pupile şi furia i s-a retras de pe chip... până când în urma lor a rămas doar o frumuseţe rece.

Aş fi putut să zac aşa până la creşterea şi descreşterea lunii, neavând puterea să mă ridic. Dar caverna s-a cutremurat cu mai multă putere decât înainte. Stâncile au început să se prăvălească de deasupra, astfel că Liwei m-a ridicat în picioare şi muşchii mi s-au căznit să mă împingă degrabă spre ieşire. O bucată de piatră m-a lovit în spate, doborându-mă la pământ. Au căzut nori de praf şi tavanul s-a fracturat, prăvălindu-se exact când Liwei a stârnit o rafală de vânt care ne-a împins prin ieşire, pentru ca, în spatele nostru, peştera să se surpe cu uruituri asurzitoare.

Pământul ferm nu a oferit nicio alinare trupului meu şubrezit. Nu puteam să mă mişc şi stăteam în noroi ca ţintuită. O răsuflare răguşită şi apoi încă una mi-au alunecat din plămâni. Ochii deschişi ai lui Liwei îi priveau pe ai mei. Culoarea i-a revenit în obraji şi mi s-a risipit teama. Atunci a întins mâna spre mine şi mi-a luat în palmă obrazul umezit de lacrimi vărsate pe nesimţite.

Am zâmbit, mulţumită să-i simt căldura. Nu mai aveam cuvinte; spusesem tot ce-mi stătea pe inimă.

Lumina sclipitoare a lunii arunca o vrajă asupra codrului. În licăririle ei palide, copacii morţi luceau ca nişte coloane de argint şi jad şlefuit. Ceaţa s-a risipit, împrăştiată de vântul nopţii. Oare fusese creată de doamna Hualing, pentru a o ascunde de ochii lumii?

Frunzele au foşnit, crengile au pârâit. Ne-am întors şi am dat cu ochii de prinţesa Fengmei, care apăruse din pădure. Strigând fericită, a fugit la Liwei şi l-a luat în braţe. Ochii lui au fugit la mine şi mâinile lui au ezitat înainte s-o cuprindă.

M-am ridicat încet în capul oaselor, ferindu-mi ochii de la acea reuniune, deşi şoaptele lor îmi sfredeleau urechile. În cele din urmă, prinţesa Fengmei mi-a atins braţul.

— M-am ascuns unde mi-ai indicat, până când am auzit o bubuitură puternică.

Privindu-mă atent, şi-a acoperit gura cu pumnul.

— Eşti bine?

Cred că aveam o înfăţişare cumplită, plină de sânge, de vânătăi şi de mizerie. Dar grija ei m-a înduioşat.

— Îmi voi reveni după ce Înălţimea Sa ne va duce înapoi în Regatul Celest.

Prinţesa s-a întors spre Liwei şi zâmbetul i-a şovăit. Expresia lui era indescifrabilă, dar ochii păreau nişte iazuri adânci, care ameninţau să mă copleşească dacă i-aş fi privit prea mult. Privirea prinţesei a căzut asupra picăturii cereşti pe care o ţinea la brâu. A înclinat capul spre geamăna ei, care-mi atârna de curea, cu nestemata iarăşi străvezie.

— O pereche perfectă.

Vocea i-a răsunat moale ca o adiere de vânt cutreierând câmpiile.

Am simţit o dorinţă de neînţeles să-i dau explicaţii,

deşi nu mă întrebase nimic.

— Un dar între prieteni, am spus eu.

Nu a răspuns, a rămas tăcută, în timp ce Liwei s-a înălţat şi mi-a întins mâna. Am apucat-o şi m-am ridicat poticnit în picioare, înăbuşindu-mi impulsul de a i-o strânge şi mai tare, pentru a mă bucura de senzaţia pielii lui lipite cu a mea. Când a ajutat-o şi pe prinţesa Fengmei să se pună pe picioare, am pornit în grabă înaintea lor. Nu voiam să-i stingheresc şi nici nu eram suficient de puternică încât să-i pot privi braţul înfăşurat protector pe după umerii ei. Nu acum, când inima încă îmi era sensibilă după ce înduraserăm atâtea. După ce mărturisisem totul, atât faţă de el, cât şi faţă de mine însămi.

Pornind înspre nord, am condus calea printre copaci, până dincolo de pădure, spre parfumul de iarbă reavănă şi de flori sălbatice. Am inspirat adânc, savurând aerul proaspăt. Magia prinţesei Fengmei a chemat un nor mare, care ne-a coborât la picioare. M-am urcat pe el nerăbdătoare să las în urmă cimitirul acela plin de visuri spulberate. Ajunsă la capătul încercării noastre îngrozitoare, m-a cuprins mila cu gândul la soarta doamnei Hualing, la sfârşitul tragic al nemuritoarei aceleia ilustre. M-am dus cu gândul şi la mama, care suferea de dorul tatei, trăindu-şi viaţa ascunsă pe jumătate în umbră, îngropată în amintiri şi regrete.

Nu, eu aveam să fac o alegere diferită. Nu voi tânji după ce s-a pierdut, imposibil de recupera. Voi privi spre viitor, spre fericirea care mă aştepta acolo… doar de aş fi avut curajul şi hotărârea să o caut.

Partea a III-a

27

Lumina soarelui se revărsa prin coloanele de cristal, împrăştiind curcubeie mici peste dalele sculptate. O adiere răcoroasă traversa Sala Luminii de Răsărit şi perdelele de mărgele de jad zornăiau uşor în spatele tronurilor. Toţi curtenii participau la întrunirea de astăzi şi privirile lor au căzut asupra mea când am îngenuncheat. Întinzând braţele, m-am aplecat şi am lipit fruntea şi palmele de podea, făcând o reverenţă înaintea Împăratului Celest şi Împărătesei Celeste.

— Ridică-te, a intonat împăratul.

Mi-am îndreptat picioarele încet, ridicând privirea la tronuri. Astăzi, Majestăţile lor Celeste erau îmbrăcate în straie sclipitoare din brocart galben. De coroana împăratului atârnau perle lucitoare şi pe părul împărătesei se odihnea o podoabă din aur şi rubine sub formă de aripi de Phoenix. Alături de ei stătea Liwei. Roba lui cu guler înalt era croită dintr-un brocart bleumarin ca noaptea, brodat cu bâtlani aurii, pe fondul unor nori albi unduitori. La brâu avea legată o curea din zale de jad şi cocul din creştetul capului îi era îngrădit de o coroană de safire.

I-am privit chipul, descoperind cu uşurare că îi dispăruse orice urmă a rănilor suferite în Codrul Primăverii Eterne. Fusesem prea neliniştită ca să îl vizitez mai devreme. Chiar temătoare. În peştera aceea umedă, în care moartea ne dăduse târcoale amândurora, îmi despuiasem inima. Deşi mărturisirea mea fusese sinceră, în lumina zilei, când niciun pericol nu mai plana asupra noastră, amintirea îndrăznelii

mele mă chinuia. Dar nu regretam nimic. Acum înţelegeam că, înainte de a putea întâmpina viitorul, trebuia să mă eliberez de legăturile trecutului.

Privirea mi-a fugit la Wenzhi, care stătea deoparte. M-a încurajat cu o încuviinţare a capului şi am zâmbit, înduioşată de amintirea grijii pe care mi-o purtase după întoarcerea mea – le poruncise tămăduitorilor să mă vegheze şi îmi adusese ierburi şi leacuri rare, care să-mi grăbească recuperarea. Prezenţa lui constantă a stârnit şi mai mult zvonurile care ne înconjurau. Dar, după ce trecusem prin atâtea încercări, nu-mi mai păsa ce spuneau limbile slobode. Şi nu mai puteam spune că erau doar zvonuri.

Buzele Împărătesei Celeste erau ţuguiate de parcă ar fi muşcat dintr-un fruct de kumquat necopt. Ochii lui Liwei sclipeau viu şi îmi era greu să-mi iau privirea de la el. În spatele meu, aerul vibra plin de murmurele curtenilor şi numele meu era repetat în şoaptă. Nu doar eu eram nedumerită de faptul că fusesem chemată astăzi.

Atunci, Împăratul Celest a vorbit.

— Prim-arcaş, ai adus un mare serviciu regatului nostru. Fără ajutorul tău, fiul nostru ar fi murit şi ne-a povestit în detaliu despre faptele tale. Şi prinţesa Fengmei şi-a exprimat recunoştinţa pentru faptul că ai salvat-o. Îţi lăudăm curajul şi vitejia şi îţi mulţumim că i-ai protejat pe fiul nostru şi pe logodnica lui.

Zâmbind crispat, am făcut o plecăciune în semn de recunoştinţă. Împăratul Celest oferea laude atât de generoase la fel de des pe cât luna eclipsa soarele. Dar, în ciuda cuvintelor, chipul i-a rămas rece şi impasibil. Fie că se bucura că fiul său scăpase cu viaţă sau că era afectat de moartea doamnei Hualing, chipul lui nu trăda nimic.

— Prim-arcaş Xingyin, ascultă-mi porunca.

Cât de ciudat era să-mi aud numele rostit de împărat. Trupul mi s-a încordat şi tăcerea a învăluit sala ca o pătură de zăpadă. Am auzit un clinchet şi exclamări uimite au răsunat în aer. Am ridicat privirea şi am văzut că Împăratul Celest îmi întinsese mâna, ţinând în palmă o bucată lungă de jad roşu ca sângele.

— Îţi dăruiesc Talismanul Leului Stacojiu.

A făcut o pauză, dându-mi răgaz să-i pricep cuvintele.

— Cere-ne o favoare şi ţi-o vom acorda, în măsura în care ne stă în putere.

Un slujitor s-a dus repede la el cu o tavă neagră lăcuită. Împăratul a aşezat talismanul pe ea şi slujitorul a pornit spre mine cu paşi egali, oprindu-se înaintea mea şi întinzându-mi tava. Am apucat jadul cu mâinile tremurânde şi m-am holbat la el încremenită. În centrul podoabei era sculptat un leu cu ochii bulbucaţi şi cu coama sa ondulată lucrată cu o minuţiozitate deplină. De baza ei atârna un ciucur gros de mătase aurie.

Vocea împăratului a răsunat cutremurător prin încăpere, dar am auzit doar fragmente. Inima mi s-a zbătut până când am simţit că-mi va sparge pieptul. Oare îl auzisem bine? Acesta chiar era Talismanul Leului Stacojiu? Vorbise cu o asemenea nonşalanţă, de parcă mi-ar fi oferit o biată parcelă de pământ sau un cufăr cu aur. De parcă n-ar fi reprezentat împlinirea celui mai mare vis al meu, la care renunţasem să sper aproape cu desăvârşire!

Ridicând ochii, am descoperit că împăratul se uita la mine, aşteptând. Oare spera la suspine fericite sau la declaraţii de recunoştinţă eternă? Cu siguranţă nu la tăcerea aceasta asurzitoare, pe care nu reuşeam s-o rup din cauza entuziasmului subit care îmi răpise

vocea. Aveam doar o singură dorinţă... care nu avea să-i aducă nicio bucurie.

— Îţi trebuie timp de gândire?

O notă aspră i-a răsunat în voce – poate că îşi pierdea răbdarea. Sau poate că mă avertiza să nu ţintesc prea sus.

M-a copleşit teama că voi pierde ocazia. Cuvintele mi s-au revărsat din gât, izbucnind răguşit.

— Mama mea!

Mulţimea a tăcut. Am inspirat tremurând şi încercând să-mi calmez nervii zdruncinaţi.

— Dorinţa mea este ca Majestatea Voastră Celestă să o elibereze pe mama.

De data aceasta am vorbit mai lent şi cât mai limpede.

Ochii împărătesei au devenit tăioşi precum ghearele unui animal prădător.

— Pe mama ta? Şi cine să fie aceasta?

Tonul ei răuvoitor m-a alarmat. Fără îndoială că dorinţa mea avea să le stârnească furia. Majestăţile Lor Celeste nu ar fi suportat ideea ca ani întregi să fi fost înşelaţi de neputincioasa Zeiţă a Lunii. Dacă aveam să dezvălui totul numai ca apoi să-mi refuze cererea şi să-i impună mamei o pedeapsă şi mai grea?

M-am lăsat din nou în genunchi, plecând capul.

— Majestatea Voastră Celestă, nu mama mi-a cerut să fac asta. A fost iniţiativa mea. Vă rog cu smerenie să vă daţi cuvântul că nu va fi pedepsită pentru faptele mele şi pentru dezvăluirea pe care o voi face astăzi.

— Cum îndrăzneşti să ne impui condiţii?! a şuierat împărăteasa.

Aerul s-a răcit deodată. Dacă aş fi fost o petiţionară de rând, poate că împăratul m-ar fi condamnat la întemniţare – sau la o soartă mai rea – pentru o

asemenea obrăznicie. Dar jadul pe care îl ţineam strâns în pumn mi-a amintit că obţinusem dreptul de a vorbi astăzi pe *merit,* cu preţul sângelui, sudorii şi lacrimilor mele.

— Prea bine, a spus împăratul cu o voce ca de gheaţă. Îmi dau cuvântul că mama ta nu va fi vătămată. Dar *tu* nu vei beneficia de asemenea garanţii dacă vom descoperi că ne-ai adus vreo ofensă. *Tu însăţi* vei plăti pentru faptele tale.

Ameninţarea lui mi-a răpit curajul. Mi-a venit să plec pe nesimţite, să mă ascund în umbră şi să fiu uitată. Deşi despărţite, deocamdată eu şi mama mea eram în siguranţă. Nevătămate. Oare eram lacomă, îndrăznind să obţin mai mult decât ar fi trebuit? Dar mi-am amintit ce îmi şoptise Wenzhi cândva, când mă prezentasem întâia oară înaintea tronurilor de jad, aşa cum făceam astăzi.

Când liniile de luptă sunt formate, înaintează cu mintea limpede.

Cumva, reuşisem; câştigasem talismanul. Niciodată nu aş mai fi primit ocazia aceasta. Refuzam să fac un gest de laşitate tocmai acum, după ce realizasem atâtea pentru a ajunge aici. Un val de emoţii mi-a străbătut trupul când am descoperit cuvintele ascunse în adâncul inimii, pe care le şopteam în fiecare seară, înainte de somn, şi în fiecare dimineaţă, în zori, înainte de deşteptare.

— Mama mea este Chang’e. Sunt fiica Zeiţei Lunii.

Au început şoaptele, murmure stinse, ce s-au contopit în exclamaţii şi mormăieli acompaniate de mişcările agitate ale picioarelor. Liwei a holbat ochii, încleştând maxilarul, pe când Wenzhi a încordat buzele într-o linie subţire. Ei mă cunoşteau cel mai bine, ei aveau cea mai mare încredere în mine şi lor le

ascunsesem faptul acesta. Ce sentiment de trădare trebuie să le fi stârnit mărturisirea mea.

— *Zeiţa Lunii?* a izbucnit împărăteasa, răstind fiecare cuvânt. Dacă Chang'e e mama ta, tatăl tău cine e?

Frica mi-a tulburat inima precum rotocoalele de cerneală risipite de o pensulă cufundată în apă. Tatăl meu omorâse păsările soarelui, rudele ei mult iubite. Dar mânia provocată de insinuarea ei răutăcioasă m-a îndemnat să ridic fruntea şi să-i întâlnesc privirea, să-i vorbesc cu mai puţină prudenţă şi cu mai multă mândrie decât ar fi trebuit.

— Tatăl meu este soţul mamei, arcaşul muritor Houyi.

În clipa în care am rostit aceste cuvinte cu voce tare, presiunea care-mi zăbovise atât de mulţi ani în adâncul inimii a slăbit. M-a cuprins o senzaţie de uşurare, un fior stârnit de libertatea câştigată prin faptul că-mi recunoscusem părinţii. Abia atunci am înţeles greutatea acelei poveri. Dar, în ciuda mândriei şi a acelei uşurări incredibile, dezvăluirea identităţii mele nu avea să-mi aducă nicio glorie. Înainte fusesem compătimită pentru că nu aveam nici familie, nici relaţii, dar, în ochii curtenilor de faţă, era mult mai rău să fii pângărit prin asocierea cu cei căzuţi în dizgraţie.

Furia a împrăştiat pete pe tenul palid al împărătesei. Încheieturile i se albiseră şi tecile aurii de pe degetele sale scormoneau braţele tronului.

Împăratul Celest a fost primul care a rupt tăcerea.

— Explică!

Vorbise ameninţător şi privirea lui… îmi amintea de clipa în care Liwei îmi înfipsese sabia în piept.

Toţi ştiau povestea celor zece păsări ale soarelui. Dar nimeni nu o ştia pe cea a înălţării Zeiţei Lunii la

nemurire. Înaintea publicului ostil care-mi asculta fiecare cuvânt, am repetat povestea pe care o auzisem în trecut. Despre pericolul care ameninţase viaţa mamei şi pe a mea. Despre alegerea ei cumplită. Despre groaza care o îndemnase să-mi ascundă existenţa. N-am putut să-mi feresc ochii de înţepăturile lacrimilor când am vorbit despre suferinţa care o chinuise pe mama în fiecare zi a vieţii ei nemuritoare.

Sfârşind povestea, am atins din nou fruntea de dalele de jad, înghiţindu-mi orgoliul şi resentimentele în numele acestei ocazii de a fi auzită.

— În toţi aceşti ani, mama mea a fost prizonieră şi a trăit în singurătate şi suferinţă. A băut elixirul pentru *a ne* salva vieţile. Nu ştia că încălca o regulă, cum ar fi putut să ştie aşa ceva o muritoare? Apelez la mărinimia şi înţelegerea Majestăţilor Voastre Celeste, vă rog să-i iertaţi greşeala şi să-i înlăturaţi pedeapsa. Aceasta este favoarea pe care v-o cer.

M-am ridicat, aşezându-mi palmele tremurătoare pe genunchii îndoiţi. Am întâlnit privirea Împărătesei Celeste, care nu fusese deloc impresionată de rugămintea mea sinceră.

M-a arătat cu un deget, aproape convulsionată de furie.

— Asemenea înşelăciuni nu pot fi tolerate. Familia aceasta, de la Chang’e la… *fata* asta, e perfidă, plină de minciuni, duplicitate, nerecunoştinţă. Ar trebui să i se pună capăt.

Speranţa glorioasă pe care o simţisem cu o clipă în urmă s-a ofilit şi a murit. Dar cuvintelor împărătesei le-a urmat tăcerea. Nu s-a auzit niciun strigăt de susţinere, numai câteva persoane au încuviinţat din cap, şi pentru aceasta le-am fost recunoscătoare.

Cineva a ieşit din mulţime şi s-a prosternat

respectuos. Un curtean, din câte vedeam, judecând după pălăria lui de ceremonie, roba neagră şi podoaba de jad galben care-i atârna de brâu. Un curtean de rang înalt, dacă stătea atât de aproape de tronuri, dar, pentru că îngenunchease, nu i-am văzut faţa.

— Majestatea Voastră Celestă, îmi permiteţi să vă spun părerea mea?

Tonul acela catifelat şi silueta privită din spate mi-au răscolit memoria. Unde îl mai întâlnisem pe nemuritorul acesta?

Împăratul s-a rezemat de spătarul tronului.

— Ridică-te, ministre Wu, şi împărtăşeşte-ne gândurile tale. Îţi apreciem sfatul.

Mi s-a strâns inima. *Ministrul Wu?* N-ar fi trebuit să mă mir; mereu părea implicat în cele mai dificile momente petrecute de mine aici. Fiind atât de aproape, aura i-a pulsat în jurul meu, densă şi opacă precum un lac fără fund.

Ministrul a făcut încă o plecăciune şi s-a ridicat în picioare. Când s-a întors spre mine, am tresărit la vederea expresiei sale ostile.

— Majestatea Voastră Celestă, nici Chang’e, nici fiica ei nu merită mărinimia voastră. Una v-a furat darul şi cealaltă v-a înşelat în maniera aceasta josnică. Cu câtă neruşinare a minţit-o Zeiţa Lunii pe Majestatea Sa Celestă când am vizitat-o în trecut! La porunca voastră, mă voi întoarce acolo şi o voi captura, pentru a fi judecată împreună cu fiica sa pentru nelegiuirile lor. Dacă le veţi lăsa nepedepsite, veţi stabili un precedent periculos în ochii altora care urmăresc să profite de bunăvoinţa voastră.

Rea-voinţa lui m-a uluit. La ultima noastră întrevedere scurtă, mă privise doar cu o indiferenţă plictisită. În vremea aceea nu ştia cine sunt, dar ce

importanţă avea? Oare îmi detesta originea muritoare? Mă considera nevrednică de găzduirea în acest loc? De ce rostea cuvinte atât de crude, urzite atent cu scopul de a stârni bănuielile şi mânia împăratului? *Bunăvoinţă? Mărinimie?* am gândit eu cu o mânie clocotitoare. *Când mama fusese întemniţată atâţia ani numai pentru faptul că băuse elixirul?*

— Mama mea nu reprezintă un pericol pentru Regatul Celest, am strigat eu, risipind meritele rugăminţii mele respectuoase de mai devreme. Nu a făcut rău nimănui, a vrut doar să mă protejeze. Nu merită asemenea...

— Ajunge!

Împăratul a vorbit pe un ton egal, dar ameninţarea ce a răsunat în acel singur cuvânt a fost mai cumplită decât orice răcnet.

M-am blestemat pentru izbucnirea mea nechibzuită. Dacă m-ar fi ucis acum, nu l-ar fi criticat nimeni.

În tăcerea subită, Liwei a coborât de pe podium şi, dându-şi roba în lături, a îngenuncheat lângă mine. Mi-a aruncat o privire încruntată şi prevenitoare şi apoi a vorbit cu un calm echilibrat.

— Onorabile tată, onorabilă mamă. Arcaşului Xingyin îi datorez viaţa mea. Şi-a riscat viaţa pentru a-mi veni în ajutor, cu mult peste chemarea datoriei şi a onoarei. Dacă nu ar fi fost ea, aş fi murit. Iar prinţesa Fengmei ar fi fost ostatică şi acum. Regatul nostru ar fi fost aruncat în haos. Ca fiu credincios, trebuie să vă amintesc că, datorită realizărilor ei curajoase, prim-arcaşului i-a fost acordat Talismanul Leului Stacojiu. O favoare regală, nu o sentinţă.

O scânteie de căldură mi s-a aprins în inimă. Înţelegând că şi aici – înconjurată de ostilitate şi de

oprobiu – găseam în el un prieten. Pe lângă faptul că niciodată n-aş fi putut vorbi atât de elocvent, Liwei riscase mânia părinţilor săi, amintindu-le de promisiunea făcută, ceea ce nimeni altcineva n-ar fi cutezat. Poate că nu era suficient pentru a-mi îndupleca soarta, dar faptul că o făcuse – în ciuda descumpănirii provocate de revelaţia mea – m-a mişcat profund.

Împărăteasa l-a privit cu atâta furie, încât un bărbat mai puţin curajos i-ar fi fugit din cale. Cât despre expresia de pe chipul tatălui său, m-am cutremurat şi am ferit ochii. Dar Liwei a rămas pe poziţie, îngenuncheat în faţa lor ca un biet petiţionar de rând.

— Ne cere o favoare ieşită din comun. Pedeapsa întemniţării eterne nu poate fi ridicată atât de uşor.

O notă de viclenie s-a strecurat în vocea împărătesei când a adăugat:

— Mai mult, prim-arcaşul ne-o cere în numele mamei sale. Nu al *ei,* aşa cum li se cuvine purtătorilor talismanului. Ar avea mare noroc chiar şi numai dacă am ierta-o pentru această înşelătorie, pentru faptul că şi-a asumat o identitate falsă.

Cum putea să se tocmească pentru viaţa mamei, de parcă ar fi fost vreun fleac vândut în piaţă? Cum îndrăznea să-mi fure victoria – câştigată cu atât de mult efort – şi s-o transforme în triumful acesta lipsit de substanţă? Sângele vărsat, agonia îndurată… am închis ochii strâns, înăbuşindu-mi impulsul de a izbucni din nou, de a-mi azvârli dispreţul şi furia asupra feţelor lor arogante şi nepăsătoare.

— Majestatea Sa Celestă este deosebit de înţeleaptă, a încuviinţat ministrul Wu cu un glas mieros. Dacă prim-arcaşul ar fi avut intenţii onorabile,

de ce şi-ar fi ascuns identitatea? Cine ştie ce şiretlicuri a învăţat-o mama ei vicleană, ce intrigi pândesc în inima sa?

Sângele mi s-a răscolit în vene. Suportam mai uşor insultele la adresa mea decât pe cele îndreptate contra mamei. M-am întors îndată spre ministru şi am deschis gura pentru a-l mustra – un gest nechibzuit, fără îndoială –, când un zgomot de paşi a răsunat pe dalele de piatră.

Era Wenzhi, care a îngenuncheat lângă mine.

— Majestatea Voastră Celestă, vă rog să luaţi în considerare realizările importante înfăptuite de prim-arcaş în slujba voastră. A slujit cu loialitate şi vitejie şi ne-a ajutat să obţinem victorii care au consolidat Regatul Celest. Mai mult, prim-arcaşul Xingyin nu a înşelat pe nimeni în mod făţiş. Nimeni a întrebat vreodată dacă era fata zeiţei Chang’e şi a muritorului Houyi.

Câteva persoane au încuviinţat din cap. Era un argument abil, la care aş fi vrut să mă gândesc şi eu.

Roba Împăratului Celest a foşnit când s-a foit pe tron.

— Generale Jianyun, tu ce părere ai?

Mi s-a oprit respiraţia când generalul a păşit în faţă. Din locul în care stăteam în genunchi, nu i-am putut vedea chipul. Fiind cel mai înalt comandant al împăratului, ar fi putut să încline balanţa în favoarea mea dacă ar fi vrut. Dacă mărturisirea mea nu l-ar fi supărat.

— Majestatea Voastră Celestă, moştenirea prim-arcaşului Xingyin este… regretabilă. Dar s-a dovedit a fi un recrut brav şi excepţional. Mai important, a salvat vieţile Înălţimii Sale şi a logodnicei lui, protejându-ne alianţa cu Regatul Phoenixului. O asemenea vitejie

trebuie răsplătită, aşa cum aţi avut bunăvoinţa de a hotărî mai devreme.

A tăcut o clipă, dându-i răgaz împăratului să-i înţeleagă cuvintele.

— Ar trebui să preţuim floarea, oricare i-ar fi rădăcinile.

Murmurele din sală au devenit şi mai animate. Am plecat urechea, încercând să aud mai bine. Oare unii curteni îşi exprimau uimirea provocată de atitudinea lui? Oare am auzit şi şoapte prudent dezaprobatoare?

Împăratul nu a vorbit. I-am simţit privirea asupra mea şi pulsul mi s-a accelerat, dar nu am îndrăznit să mă mişc, aburind dalele cu respiraţia mea. Oare cuvintele generalului Jianyun aveau să cântărească mai mult decât acuzaţiile ministrului Wu? Vorbise cu tact, oferindu-le Majestăţilor Lor Celeste oportunitatea de a mă ierta în numele mărinimiei şi al bunăvoinţei. Dar mi s-a strâns stomacul când mi-am amintit de *mila* împăratului, pe care o acordase cu atâta brutalitate mamei, doamnei Hualing şi dragonilor.

— Prim-arcaş Xingyin, a spus împăratul în cele din urmă.

M-am aplecat din nou, pregătindu-mă să-mi înfrunt soarta. Încercând să-mi iau gândul de la torturile şi ororile care-i aşteptau pe cei care îl ofensau.

— Nu poţi fi învinuită pentru greşelile părinţilor tăi. Meritele tale trebuie judecate după propria lor măsură. Îţi încredinţez Talismanul Leului Stacojiu pentru realizările înfăptuite în slujba noastră.

Am ridicat capul deodată, cuprinsă de o speranţă abia stăpânită, aşteptând cu nerăbdare cuvintele următoare ale împăratului.

— Totuşi, favoarea pe care ne-o ceri – eliberarea lui Chang’e, Zeiţa Lunii – nu îţi va fi acordată.

Am strâns degetele pe jad, mototolindu-i ciucurul. Ce folos mai avea acum? Nu doream nimic altceva de la Împăratul Celest. Deşi eram uşurată că nu voi fi pedepsită, nu am simţit în inimă nici respect, nici recunoştinţă. Nu pentru şiretlicul acesta pe care mi-l jucase; îmi răsplătise eforturile cu bani falşi.

— Atunci acordaţi-mi următoarele, Majestatea Voastră Celestă, am spus eu, stârnită de resentimente. O favoare pentru mine însămi. Dreptul de a obţine libertatea mamei prin împlinirea unei sarcini la alegerea voastră.

O propunere riscantă, dar ce aveam de pierdut? De data aceasta, trebuia să descriu condiţiile cu atâta claritate, încât nimeni nu avea să se mai îndoiască de meritul răsplăţii.

Aproape că devenisem obraznică. Cum îmi permiteam să impun reguli Împăratului Celest? Dar, în loc de furie, în ochii aceia nepătrunşi a apărut o scânteie vicleană şi împăratul şi-a mângâiat bărbia cu un deget.

— Prea bine, prim-arcaş. Îţi poruncim să duci la împlinire încă o sarcină în numele mamei tale, pentru a-i îndrepta greşeala faţă de noi.

— Care este sarcina, Majestatea Voastră Celestă?

Cuvintele mi-au curs grăbit. Eram pregătită să călătoresc până la marginea lumii, chiar şi în Ţinutul Demonilor, pentru a-mi elibera mama.

Împăratul nu a răspuns şi mi-a întins ceva – un obiect cenuşiu-întunecat, pe care îl ţinea în palmă. M-am apropiat, întinzând gâtul. Era un sigiliu, făurit dintr-un metal mat, cu un dragon detaliat gravat în capăt.

Wenzhi a inspirat încet şi uimit. M-am uitat la el surprinsă.

— Sigiliul Divin de Fier îi va elibera pe cei patru

dragoni, care sunt întemniţaţi în lumea muritorilor pentru cumplitele lor nelegiuiri. Fiecare deţine câte o perlă unică. Îţi poruncesc să iei perlele şi să mi le aduci.

Împăratul a vorbit apoi pe un ton mai aspru.

— Dacă nu se supun poruncii mele, apelează la orice mijloc necesar. Când voi avea cele patru perle, o voi graţia pe mama ta şi îţi voi acorda libertatea să te întorci la ea.

Am tresărit fără să vreau. Venerabilii dragoni! După ce aflasem despre ei în Marea de Est, nu doream nicidecum să provoc creaturi atât de măreţe şi de nobile. Oare dragonii aveau să renunţe la perle de bunăvoie? În caz contrar, aş fi avut inima să fac ceea ce trebuia făcut? Ceea ce aştepta împăratul din partea mea?

— Eşti de acord?

Vocea i-a răsunat plină de nerăbdare şi iritare.

Mi-am înghiţit temerile, lăsându-le să mi se aşeze în stomac. Eu îi cerusem împăratului provocarea aceasta, eu dorisem această oportunitate. Cum aş fi putut să ezit tocmai acum? Împreunând mâinile în faţă, am făcut o plecăciune, acceptându-i condiţiile. Târgul a fost încheiat, ca un troc de piaţă banal, numai că aici mizele erau mult mai mari.

Un slujitor s-a apropiat şi mi-a aşezat sigiliul în palma întinsă. Metalul era rece şi, când l-am pus în pungă, mătasea s-a lăsat sub greutatea lui.

Privindu-mă, împăratul a încuviinţat din cap. Un semn scurt că era momentul să plec, pe care l-am acceptat bucuroasă. Ridicându-mă, m-am întors cu spatele la tronuri şi mi-am împins picioarele înainte, simţind că fiecare pas devenea tot mai greu. Privind drept în faţă, poată că păream nepăsătoare în ochii

curtenilor. Dar înăuntrul meu vuia o furtună de emoţii ce ameninţa să mă rupă în bucăţi. De uşurare, datorată faptului că în sfârşit dezvăluisem adevărul, dar şi de furie, provocată de faptul că-mi fusese refuzată răsplata pentru care luptasem cu atâta îndârjire. Această nouă şansă mi-a trezit speranţa, temperată însă de o nelinişte apăsătoare... izvorâtă din gândul că poate nu aveam să reuşesc să mă achit de preţul eliberării mamei.

28

Am ieşit descumpănită din Sala Luminii de Răsărit. Câţiva slujitori ai palatului m-au privit intrigaţi, lustruind balustradele de piatră şi măturând curţile imaculate. Shuxiao s-a repezit la mine ca şi când mă aştepta de multă vreme. Îi spusesem de convocarea mea, dar nicio clipă nu-mi imaginasem întorsătura pe care o luaseră evenimentele zilei.

— E adevărat? a întrebat ea. Ce am auzit despre mama ta?

Am clipit surprinsă. Nu apucasem să fac nici cinci paşi de la ieşirea din sală.

— Cum ai aflat?

— Ah. Majoritatea audienţelor regale sunt groaznic de plictisitoare. Când am auzit că lumea a început să ridice vocea…

A zâmbit larg, privind în jur.

— Te-ai mira dacă ţi-aş spune câţi şi-au găsit câte o problemă teribil de urgentă de rezolvat aici.

Zâmbetul i s-a stins şi m-a tras deoparte, într-un loc ferit de urechile curioase.

— Mama ta chiar e Chang’e, Zeiţa Lunii?

Oare i-am auzit supărare în voce? Resentimente? Îmi vorbise de atâtea ori despre familia sa, pe când eu nu spusesem nimic, lăsând-o să creadă că părinţii îmi muriseră. Aş fi înţeles dacă s-ar fi hotărât să nu-mi mai vorbească niciodată. Poate că ar fi fost mai bine aşa. Având în vedere ostilitatea Majestăţilor Lor Regale, devenisem o prietenă atât nevrednică, cât şi periculoasă.

— Da, am spus eu, pregătită să primesc reproşuri aspre. În loc de asta, s-a apropiat şi m-a strâns în braţe.

— Îmi pare rău pentru mama ta, a spus ea după ce mi-a dat drumul. Dar, în acelaşi timp, sunt supărată pe tine. N-aş fi spus nimănui.

Îi mai făcusem mărturisiri intime, aspecte pe care le ghicise şi pe care le păstrase secrete.

— Nu puteam să-ţi spun nimic înainte de a mă convinge că nu va fi niciun pericol.

A încuviinţat din cap încet.

— Înţeleg. Dar mă îndoiesc că dezvăluirea ta a fost pe placul Majestăţilor Lor Celeste.

— Le-a plăcut ca o ţiteră cu o coardă ruptă.

M-am încruntat, amintindu-mi furia şuierătoare a împărătesei, pe când împăratul… Acesta se mâniase la început, fără îndoială. Dar păruse ciudat de mulţumit când am plecat. Era de aşteptat, având în vedere că obţinuse o muncă dublă în schimbul unei solde unice.

— Şi acum trebuie să găsesc o cale de a convinge patru dragorii să-şi cedeze perlele împăratului dacă vreau s-o mai văd pe mama vreodată.

N-am putut să nu mă întreb atunci – dacă aş fi dat greş, dacă nu mai eram de folos Regatului Celest, oare împăratul şi-ar mai fi respectat promisiunea? Oare mama ar mai fi fost ferită de cruzimea împărătesei? Oare eu aş fi fost ferită, chiar şi dacă aş fi fost departe, în ţinutul natal al lui Wenzhi?

— Pentru ce-i trebuie perlele? am întrebat eu cu voce tare. Vistieria Imperială nu e plină de comori?

— Am auzit doar că dragonii îşi păzesc perlele cu străşnicie, dar legendele nu explică *de ce.*

Shuxiao a arătat spre dragonii din aur sclipitor de pe acoperişul de jad, fiecare ţinând câte o sferă luminoasă între fălci.

M-am albit la faţă când mi-am închipuit colţii aceia curbaţi înfigându-mi-se în trup. Să fi fost un tertip

viclean prin care aveam să fiu devorată, cu tot cu Talismanul Leului Stacojiu? Oare împăratul nu şi-ar fi rezolvat astfel dilema, descotorosindu-se de prezenţa mea supărătoare şi ţinându-se totodată de cuvânt? Gândul acesta mi-a întors stomacul pe dos.

Shuxiao m-a lovit uşor peste braţ.

— Eşti bine?

— Nu ştiu sigur.

Eram goală pe dinăuntru. În decursul unei singure dimineţi, inima mi se înălţase plină de speranţă, se cufundase în spaimă şi acum plutea agitată pe o mare tulbure.

— Să nu mori tocmai acum. Mereu mi-am dorit să vizitez luna, a spus ea râzând.

— N-am de gând să mor, dar dragonii ar putea avea alte intenţii, am spus sumbru.

— Atunci trebuie să avem grijă să nu se ajungă până la aşa ceva.

— Adică *noi?*

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Vin cu tine.

Speranţa care mi-a izbucnit în inimă s-a stins într-o clipă. Shuxiao era celestă; loială regatului. Slujea în armată pentru a-şi proteja familia – cum aş fi putut să fiu atât de egoistă încât să-i risipesc sacrificiul şi s-o expun mâniei împăratului?

— Nu, nu poţi să-ţi abandonezi postul.

Când a început să protesteze, am continuat:

— Ascultă-mă. Tatăl meu a ucis rudele împărătesei. Mama mea l-a sfidat pe împărat. Şi eu am căzut în dizgraţie. Nu trebuie să te amesteci în povestea asta; gândeşte-te la familia ta. Dacă Majestăţile Lor Celeste şi-ar furia pe ei?

I-a căzut faţa.

— N-aş putea suporta una ca asta.

— Nici eu. Pentru că suntem la fel, am spus eu cu seriozitate. De dragul familiilor noastre – a celor pe care-i iubim – am face lucruri de care n-am fi în stare dacă ar fi vorba doar de binele nostru. Am aflat asta despre mine abia după ce am plecat de acasă. Poate că unii ar râde de noi. Aceia care nu înţeleg asta, nici nu vor înţelege vreodată.

Nu m-a contrazis, dar încă părea tulburată.

— Nu poţi să te duci singură. E prea periculos. Dacă aş merge cu tine fără să afle nimeni?

— Nu fac decât să le cer dragonilor perlele.

Am vorbit cu o convingere pe care, de fapt, n-o simţeam.

— Locuitorii Mării de Est susţin că dragonii sunt paşnici. În cel mai rău caz, vor refuza şi atât.

Încrederea aceasta mi s-a clătinat când mi-au răsunat în minte cuvintele împăratului: *Apelează la orice mijloc.* Nu o sugestie, ci o poruncă.

— Şi nu vei fi singură, a spus Wenzhi, apărând brusc.

De cât timp stătea acolo?

— Voi merge şi eu cu tine.

Nu-mi stătea în fire să mă bizui pe ajutorul altora, dar, o!, ce uşurare a fost să-l aud. Spre deosebire de Shuxiao, el nu avea o poziţie vulnerabilă; în curând avea să părăsească locul acesta. Mai mult, luptaserăm umăr la umăr de atâtea ori, încât m-am bucurat la gândul că-mi va fi alături şi de data aceasta.

Shuxiao a inspirat scurt. Venindu-şi în fire, s-a grăbit să facă o plecăciune înaintea lui Wenzhi.

— Locotenente, ai putea să ne laşi singuri? a întrebat el. Vreau să-i vorbesc lui Xingyin.

Shuxiao s-a întors spre mine cu o întrebare mută în

privire. M-a impresionat faptul că punea dorinţele mele pe primul loc. Dar tocmai de aceea nu puteam să o iau cu mine, n-o puteam lăsa să-şi asume riscul de a-i supăra pe cei care ar fi avut puterea să se răzbune şi să-i facă rău.

— Shuxiao, voi fi bine.

— Dacă te răzgândeşti, aş putea să-i spun generalului Jianyun că mă simt rău în următoarele zile. Că mă chinuie vechea muşcătură a vulpii-spirit şi aşa mai departe, a spus ea cu o hotărâre sinceră.

Wenzhi s-a încruntat.

— Locotenente, sper că nu obişnuieşti să te porţi atât de iresponsabil.

— Nu, căpitane, a spus, făcând încă o plecăciune. Doar la ocazii speciale.

Mi-am înăbuşit râsul după ce a plecat şi imediat am revenit cu gândul la provocările care mă aşteptau. Eu şi Wenzhi ne-am plimbat în tăcere, intrând într-o grădină bine ştiută, ce înconjura un iaz liniştit. Fără niciun avertisment, m-a luat de braţ şi m-a condus pe podul de lemn, spre Pavilionul Cântecului Sălciilor. Mi-am alungat din gând toate amintirile nedorite legate de clipele petrecute aici cu Liwei.

Mi-a dat drumul şi şi-a întors privirea spre suprafaţa apei, ce lucea ca o oglindă.

— De ce nu mi-ai spus?

Am închis ochii, cu gândul la noaptea în care fugisem de acasă, copleşită de amărăciune şi de groază. La spaima care-i pătrunsese mamei în voce când îmi ceruse să jur că voi păstra secretul.

— I-am promis mamei.

— Nu ai încredere în mine, nici după toate cele prin care am trecut?

— Bineînţeles că am încredere în tine. Dar nu

puteam dezvălui un asemenea secret dintr-un capriciu de moment. Ne-ar fi pus pe toţi în pericol.

Am întins mâna şi i-am atins încheietura.

— Are importanţă? Sunt aceeaşi persoană ca până acum.

A întors mâna şi a cuprins-o pe a mea.

— Ai dreptate; nu are importanţă. Dar aş fi preferat să-mi fi spus mai de mult. Poate că te-aş fi ajutat. Poate că pot să te ajut şi acum.

M-a impresionat hotărârea cu care mi-a acceptat trecutul. Susţinerea lui fermă. Înainte de momentul acesta, nu fusesem convinsă de ea. M-am sprijinit de el, odihnindu-mi capul pe pieptul lui şi lăsându-l să-mi cuprindă umerii cu braţul. Pielea lui avea un miros proaspăt şi veşnic verde.

— Aveam de gând să-ţi spun. Într-o bună zi, când am fi ajuns departe de aici.

Inima i-a zvâcnit sub urechea mea, mai puternic decât înainte.

— S-a schimbat ceva? Mai vrei să vii cu mine?

— Da.

M-a cuprins un fior de fericire, simţind că răspunsesem fără ezitare şi fără îndoieli.

— Dar mai întâi trebuie s-o ajut pe mama. Trebuie să îndeplinesc sarcina împăratului. Ai putea să mai aştepţi puţin?

Wenzhi şi-a încordat braţele, strângându-mă mai aproape.

— Atâta vreme cât vei fi a mea şi eu voi fi al tău, vom avea tot timpul din lume.

Am rămas nemişcaţi, până când o furnicătură de pe ceafă mi-a adus aminte unde eram, la vederea oricui ar fi trecut prin apropiere. Despărţindu-mă de el, m-am întors valvârtej. Am dat cu ochii de Liwei, care

stătea pe pod, neclintit ca unul dintre piloni. Avea ochii larg deschişi, cu pumnii strânşi în lături. Ceva din mine s-a frânt la vederea expresiei de pe chipul lui – nu dintr-un sentiment de vinovăţie, ci de tristeţe, pentru durerea pe care i-o pricinuisem.

Liwei a intrat în pavilion cu paşi măsuraţi.

— Pot să-ţi vorbesc?

Avea o manieră rece şi formală, ca şi când aş fi fost o străină, ca şi când aş fi fost unul dintre curtenii pe care se străduia mereu să-i evite. Când, cu numai câteva zile în urmă, ne riscaserăm vieţile pentru a ne proteja unul pe celălalt. Oare aşa avea să fie mereu între noi: un pas înainte şi trei înapoi? Nu, mi-am spus eu. Nu mai înaintam umăr la umăr; drumurile noastre se despărţiseră.

Am încuviinţat din cap, deşi mi s-a strâns stomacul. Îi datoram explicaţii, mai mult decât oricui altcuiva.

— Te voi vizita mai târziu, mi-a spus Wenzhi.

Atunci am crezut că avea să plece, dar m-a luat de mână din nou, plimbându-şi degetul mare în palma mea, ca o mângâiere vădită. Pulsul mi-a luat-o la goană, dar, în ciuda jenei, nu mi-am retras mâna. Buzele i s-au întins într-o umbră de zâmbet şi mi-a dat drumul. A făcut o plecăciune înaintea lui Liwei, mai curând o înclinare scurtă a capului, şi a plecat cu paşi mari.

— Îmi pare rău, i-am spus şovăitor lui Liwei.

Dar îi datoram mai mult decât această scuză modestă. Pentru tot ce am însemnat unul pentru celălalt, măcar pentru prietenia dintre noi, nu meritase lipsa mea de onestitate.

— M-ai minţit încă din ziua în care ne-am întâlnit.

Tonul lui amar m-a rănit.

— De ce mi-ai spus că părinţii tăi muriseră?

— Dar n-am spus asta! Tu ai presupus că ar fi fost aşa şi eu… eu te-am lăsat s-o crezi în continuare. N-am ştiut cum să te contrazic fără să spun alte minciuni. I-am promis mamei că voi păstra secretul. Trebuia s-o protejez. Îţi închipui ce pedeapsă ar fi primit dacă părinţii tăi ar fi descoperit înşelăciunea? Dacă ar fi aflat că mă ascunsese şi pe mine? Ar fi condamnat-o la tortură sau la moarte, aşa cum poate că ar fi făcut şi astăzi, dacă n-aş fi câştigat talismanul. Dacă nu aş fi obţinut garanţii pentru siguranţa ei de faţă cu întreaga curte.

Cuvintele mi s-au revărsat mai aspru decât aş fi vrut. Regretam faptul că-l înşelasem şi totuşi nu am avut de ales, din cauza familiei lui.

— De ce nu mi-ai spus după ce am devenit apropiaţi?

M-a privit drept în faţă cu ochii săi întunecaţi şi neînduplecaţi.

— Nu eşti cine am crezut.

Acuzaţia lui usturătoare mi-a stârnit mânia.

— Mereu ţi-am spus adevărul despre mine. Am ascuns doar identitatea părinţilor mei şi ţi-am spus motivul. Chiar am *fost* separată de familie; chiar mi-am *pierdut* părinţii. Dezvăluirea adevărului n-ar fi schimbat nimic, doar ar fi pus-o în pericol pe mama. Aşadar, ce importanţă are? De ce te supără atât de tare? Pentru că au fost muritori? Pentru că au căzut în dizgraţie, pentru că nu au ascultat de tatăl tău?

Cuvintele erau pline de ură şi nici nu prea aveau sens. Îl cunoşteam suficient de bine încât să mă conving că nu gândea aşa. Dar, cu inima răscolită, m-a luat gura pe dinainte, încercând atât să-i explic situaţia, cât şi să-l rănesc.

A tresărit şi s-a uitat la mine încruntat.

— Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine. Dar nu am crezut că mă vei minţi vreodată. Ai acceptat încrederea mea, dar nu mi-ai acordat-o pe a ta niciodată.

Furia mi s-a risipit. Aş fi vrut să-l contrazic, dar avea dreptate. Chiar *fusesem* egoistă, mă încinsesem în mine însămi, dar acceptasem ceea ce-mi oferise.

— Am vrut să-ţi spun de atâtea ori, dar mi-a fost frică. La început, nu am ştiut ce vei face. Şi mai târziu… n-am vrut să te împovărez cu problemele mele.

— Xingyin, cum ai putut să crezi vreodată că ţi-aş fi făcut rău? Te-aş fi ajutat pe orice cale posibilă, mi-a spus cu mai multă blândeţe.

— Liwei, n-am vrut să-ţi ascund adevărul. M-am temut că ar fi putut afla şi părinţii tăi şi mi-a fost frică de ceea ce ar fi putut face – mamei, mie, până şi ţie, dacă i-ai fi supărat. Crezi că Majestăţile Lor Celeste s-ar fi milostivit de noi? am zis, strâmbând din buze scârbită.

A mijit ochii.

— De ce ai venit aici dacă astfel te-ai apropiat de cei pe care îi deteşti? Voiai să te răzbuni? Oare *toate* faptele tale au fost calculate cu scopul de a câştiga o poziţie?

Nu am ferit privirea; nu-mi era ruşine de ceea ce făcusem.

— Nu am vrut să mă răzbun. Şi nu toate faptele mele au fost calculate. Da, îmi doream şansa pe care mi-ai oferit-o, voiam să mă instruiesc. Numai cei puternici sunt favorizaţi în Regatul Celest, numai aşa aş fi putut obţine ceea ce-mi doream. Poţi să mă învinuieşti pentru că am încercat să-mi croiesc un viitor nou, după ce al meu îmi fusese luat? Mi-am dat seama

cine erau părinţii tăi abia când am intrat în palat. Şi, după aceea, nu m-am gândit nicio clipă să te întorc împotriva lor. Voiam s-o eliberez pe mama – mai mult decât orice altceva –, dar numai prin eforturile *mele,* aşa cum am făcut astăzi. Niciodată prin atacuri împotriva ta sau a părinţilor tăi.

— Mai mult decât orice altceva? a repetat el cu un tremur în voce. Se pare că am fost doar o treaptă pe scara ambiţiilor tale. Cât de bine ţi-am slujit astăzi, când l-am rugat pe tatăl meu să-ţi acorde favoarea.

A aplecat capul spre al meu, aproape cu tandreţe, dar cuvintele sale erau amare.

— Jocul tău ţi-a adus o răsplată frumoasă. Ai obţinut ceea ce doreai, prim-arcaş – faimă, respect, Talismanul Leului Stacojiu. Ai ajuns la un pas de eliberarea mamei tale.

— N-am vrut decât ceea ce mi-a fost luat! am izbucnit eu. Nu ai idee prin câte am trecut. Cât a suferit mama!

M-am pierdut cu firea şi mâna mi-a zburat spre obrazul lui. A prins-o şi degetele lui îmi ardeau încheietura. Preţ de o clipă, am încremenit amândoi, holbându-ne furioşi unul la celălalt. Respiram scurt şi sacadat şi inima îmi bubuia între urechi.

— Am câştigat toate acestea prin eforturile mele, în slujba Regatului Celest – al regatului tău –, cu preţul propriului meu sânge. La fel voi câştiga şi libertatea mamei, prin această ultimă sarcină.

Mi-am smuls mâna, păşind în spate.

— Îmi pare rău că te-am înşelat, sincer. Dar niciodată n-am vrut să te rănesc şi nu-ţi merit acuzaţiile.

Aproape că tremuram de mânie şi de dezamăgire când am adăugat:

— Indiferent de ce am pierdut, mereu am crezut că ne va rămâne prietenia. Poate că m-am înşelat.

În clipa aceea, nu am putut să nu mă gândesc la seninătatea cu care mă acceptaseră Wenzhi şi Shuxiao. Dar, dintre toţi trei, pe Liwei îl rănisem cel mai mult cu minciunile mele.

A întors privirea spre lacul liniştit, strângând mâinile la spate. A vorbit din nou pe un ton echilibrat.

— Of, Xingyin! Dezamăgirea m-a făcut crud. Sunt un neghiob gelos, când v-am văzut împreună adineauri…

A clătinat din cap.

— Nu asta am vrut să-ţi spun la următoarea noastră întâlnire. Plănuisem totul în detaliu – un discurs pătimaş despre recunoştinţa pe care ţi-o port pentru faptul că nu m-ai lăsat să mor în mâinile delicate ale doamnei Hualing. Deşi acum mă întreb dacă nu cumva îţi regreţi fapta.

Un zâmbet trist i-a apărut pe buze.

— Poate, am spus eu crispată, refuzând să mă despart de furia mea, deşi aceasta mi se deşira în mâini.

— În Codrul Primăverii Eterne, în peştera aceea îngrozitoare… m-am bucurat când te-am văzut, dar m-am înfiorat la gândul că puteai să mori.

A vorbit încet, ca şi când amintirea i-ar fi provocat durere.

— Îţi datorez viaţa. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat-o.

— Nu-mi datorezi nimic, am spus eu. A fost alegerea mea. Hotărârea mea.

— Ai fi putut să te salvezi, dar nu ai fugit. Pe când eu… aproape că te-am omorât…

Cuvintele i s-au întrerupt şi pieptul i-a tremurat.

— Niciodată nu voi uita expresia care ţi-a apărut pe

chip în momentul în care am dat prima lovitură. Mă va bântui până la sfârşitul zilelor mele.

O parte a fiinţei mele – o parte nevolnică – voia să-l strâng în braţe. Să ne îngădui să ne consolăm unul pe celălalt, până când vom fi extirpat şi ultima amintire legată de clipele în care sabia lui îmi vărsase sângele. În care magia mea îi secase viaţa.

Pieptul mă ardea ca umplut cu tăciuni fierbinţi, dar n-am spus decât:

— Ştiu că nu eşti de vină. Ştiu că n-ai vrut s-o faci.

Atunci a tăcut, privindu-mă drept în ochi.

— E adevărat ce mi-ai spus în peşteră? Că mă iubeşti?

A vorbit atât de încet, încât aproape că a fost o şoaptă.

— Da.

Am inspirat adânc, încercând să-mi înăbuş durerea din inimă. Poate că nu aveam să scap de ea niciodată; începeam să înţeleg că dragostea nu putea fi stinsă după bunul plac.

— Dar e adevărat şi ceea ce am spus după aceea, că voi preţui mereu clipele pe care le-am trăit împreună. Şi îţi doresc fericire în viaţă, chiar dacă nu voi mai avea un loc în ea.

Şi-a înfipt unghiile în palmă şi un strop de sânge i-a picurat pe aripa aurie a unui bâtlan.

— Am crezut că, dacă vom supravieţui doamnei Hualing, vom avea o şansă de a ne regăsi drumul comun. Dar m-am înşelat, închipuindu-mi cu o aroganţă incredibilă că drumul tău nu putea duce decât la mine.

Am tresărit când l-am auzit. Cumva… oare se aşteptase să-l cer pe eZ, ca răsplată pentru câştigarea talismanului?

A vorbit în continuare, pe un ton plin de regrete.

— Îţi doresc toate bucuriile din lume. Deşi nu te merită. Deşi nu pot decât să-mi doresc ca situaţia noastră să fi fost diferită.

— Îţi mulţumesc, i-am răspuns eu stingherit.

Mi s-a făcut frig, în ciuda soarelui, şi am încrucişat braţele la piept.

— Mă mai urăşti pentru că nu ţi-am spus?

— Niciodată n-aş putea să te urăsc. Şi prostia a fost a mea, pentru că am refuzat să-ţi dau drumul când nu aveam niciun drept să mă agăţ de tine.

Gâtul i-a tremurat, ca şi când ar fi avut mai multe de spus.

— Pleci mâine? a întrebat el în cele din urmă.

Am încuviinţat din cap.

— Voi veni cu tine.

— De ce?

A ridicat din umeri şi în voce i-a apărut din nou detaşarea aceea politicoasă, care mă rănea mai mult decât aş fi fost dispusă să admit.

— Din acelaşi motiv pentru care ai venit şi tu cu mine în pădure. Vieţile noastre sunt legate între ele, chiar dacă nu suntem împreună. Te voi ajuta pentru că vreau, nu pentru că trebuie. Şi nu e nevoie să ţinem socoteala; ce-mi datorezi, ce-ţi datorez, între noi asemenea datorii nu au nicio noimă.

Am rămas aşezată pe scăunelul de marmură mult timp după ce a plecat. O rafală de vânt a aplecat sălciile şi ramurile lor au împrăştiat unde pe suprafaţa lacului. Frunzele au foşnit, ca şi când ar fi şoptit secretele pe care tocmai le dezvăluisem lumii. Acesta îmi păruse un vis imposibil, să-mi recapăt identitatea şi să mă eliberez de aparenţele trecutului. Şi acum ajunsesem cu un pas mai aproape de eliberarea

mamei, de întoarcerea acasă. Mă aşteptasem ca oportunitatea aceasta să-mi aducă o bucurie neştirbită, dar acum o descopeream amestecată cu o tristeţe de nepătruns.

29

Deasupra străzilor pavate atârnau lampioane sferice şi roşii, cu margini de mătase galbenă. Copacii foşneau, aruncându-şi umbrele asupra zidurilor deschise la culoare ale clădirilor, cu zăbrelele în romburi de la uşi şi ferestre în nuanţe şterse de roşu şi verde. Ţiglele cenuşii ale acoperişurilor se pierdeau în întuneric, o alegere potrivită împotriva vremii instabile a lumii muritorilor. Satul acesta ar fi putut părea mohorât sub cerul nopţii, dar lampioanele luminoase îi dădeau o strălucire de basm.

O sută de mirosuri pluteau în aer, de mâncare, parfumuri şi muritori. Oamenii se îmbulzeau pe străzi, cei mai mulţi îmbrăcaţi cu robe simple de bumbac, pe când puţinele persoane mai înstărite purtau mătăsuri şi brocarturi. De brâu le atârnau podoabe, unele decorate cu mărgele de jad sau discuri din metale preţioase. Pocnituri zgomotoase m-au făcut să tresar când scântei luminoase, bucăţi de hârtie roşie şi un fum gros s-au împrăştiat în aer. Petarde. Să fi fost o seară de festival? Chipurile sătenilor străluceau de entuziasm, întocmai cum le văzusem în trecut, de departe, de pe lună.

Liwei şi Wenzhi s-au oprit în dreptul unei clădiri înalte. Deasupra intrării atârna o firmă grea şi neagră, cu următoarele caractere pictate în alb:

□□□□

HANUL LACULUI DE VEST

Lampioane alungite erau înşirate de o parte şi de alta a uşilor din lemn roşu. Ferestrele erau deschise spre aerul răcoros al nopţii şi muzica şi râsetele

oamenilor se revărsau în stradă. Un local animat, dar începea să mă doară capul din cauza zgomotului necontenit.

Aici aveam să petrecem noaptea înainte de a porni spre Changjiang, fluviul lângă care Dragonul Lung fusese întemniţat veacuri de-a rândul sub un munte. Când Wenzhi a propus să ne oprim în satul acesta, am acceptat îndată, dornică să văd cum trăiau muritorii. Dacă soarta mea n-ar fi luat o întorsătură neaşteptată, aş fi fost şi eu una dintre ei.

Dând cu ochii de noi, hangiul a clătinat din cap, refuzând să ne primească. Oare hanul era ocupat? Într-adevăr, orăşelul era plin de lume. Wenzhi nu a spus nimic, doar a aşezat un *Hang* de argint pe masă. Efectul a fost la fel de puternic ca al oricărei vrăji, pentru că hangiul s-a luminat la faţă şi a strecurat argintul în mânecă. I-a spus ceva lui Wenzhi în şoaptă, dar cuvintele i-au fost acoperite de râsetul unui client din apropiere.

O fată tânără, poate fiica lui, ne-a condus la o masă de lemn de lângă fereastră. A plecat, dar s-a întors în curând, purtând o tavă cu platouri cu ciuperci sălbatice prăjite, cotlet de porc fiert înăbuşit şi câte un peşte prăjit mic şi un castron mare cu supă aburindă pentru fiecare.

— Ce spectacol se dă în seara asta? a întrebat-o Wenzhi pe fată, arătând cu capul spre platforma înălţată din mijlocul încăperii.

Tânăra a făcut o plecăciune, roşindu-se în obraji.

 Vine un povestitor, tinere stăpân. Dintre cei mai iscusiţi din ţinut.

Tinere stăpân? Mi-am stăpânit râsul. Wenzhi probabil că era de două ori mai în vârstă decât bunicul ei, dar pielea lui netedă şi trăsăturile ferme n-o arătau

deloc.

Povestitorul a sosit în timp ce mâncam. O barbă lungă şi sură îi acoperea chipul zbârcit şi ochii umflaţi îi scânteiau sub sprâncenele groase. Aşezându-se pe un scaun din bambus, şi-a aşezat toiagul de lemn noduros pe podea. Primind un ban de la un client, şi-a dres glasul şi a început povestea despre un rege nobil trădat de concubina lui favorită, o spioană infiltrată de un regat inamic. Când acest cuplu nefericit a murit la sfârşitul tragic al poveştii, publicul fermecat a oftat şi a bătut din palme şi unii şi-au şters lacrimile cu batiste şi mâneci. Eu mi-am înăbuşit căscatul, de-a dreptul scârbită de perfidia concubinei şi iritată de nesăbuinţa regelui.

Zâmbind cu umor, Wenzhi i-a aruncat un ban de argint povestitorului, care l-a prins cu o îndemânare surprinzătoare şi l-a strecurat în pungă.

— Tinere stăpân, ce poveste ai vrea să auzi? a întrebat el cu respect.

— Cei patru dragoni, a răspuns Wenzhi.

M-am îndreptat de spate, ciulind urechile.

— Ah! O poveste clasică. Tânărul stăpân trebuie să fie cărturar, l-a măgulit povestitorul.

Câţiva clienţi ai ceainăriei au mormăit, sperând probabil să mai audă poveşti indecente despre regi libidinoşi şi domniţe frumoase. Dar, când povestitorul a ridicat mâna, toţi au tăcut – argintul îi sclipea în barbă la fel de luminos precum cel din pungă.

A început pe un ton catifelat ca vinul cel mai scump.

— Cu mult timp în urmă, când lumea încă era tânără, nu existau lacuri sau râuri. Toată apa se găsea în cele patru mări şi oamenii se bizuiau pe ploaia căzută din cer pentru a-şi cultiva recoltele şi a-şi

astâmpăra setea. Marea de Est era căminul celor patru dragoni. Dragonul Lung era cel mai mare dintre ei, cu solzi roşii ca focul, pe când Dragonul Sidefiu lucea precum promoroaca în toiul iernii. Dragonul Galben strălucea mai luminos decât soarele şi Dragonul Negru era mai întunecat decât noaptea. De două ori pe an, răsăreau din mare şi zburau spre cerul de deasupra.

Povestitorul a ridicat vocea, speriind audienţa.

— Într-o bună zi, au auzit ţipete şi gemete zgomotoase dinspre lumea noastră, de dedesubt. Din curiozitate, s-au apropiat în zbor şi au auzit tânguirile disperate ale oamenilor, care se rugau pentru ploaie după o secetă lungă. Hainele largi atârnau pe trupurile lor subţiri şi buzele le erau crăpate de sete. Tulburaţi de suferinţa lor, dragonii s-au rugat de Împăratul Celest să trimită ploi muritorilor. Împăratul a consimţit, dar, din cauza unei calamităţi divine, problema i-a zburat din gând şi săptămânile s-au perindat fără ploaie.

Povestitorul a făcut o pauză, întinzând mâna spre ceaşca sa şi ridicând-o la gură. În continuare a vorbit în şoapte stăpânite. Fără să vreau, am ciulit urechile, străduindu-mă să-l aud, deşi ştiam povestea bine. Era aceeaşi pe care mă oferisem să i-o spun prinţului Yanming, la care el strâmbase din nas.

— Dragonii nu au mai putut îndura suferinţa oamenilor flămânzi şi au pornit în zbor spre Marea de Est. Şi-au umplut gurile cu apă sărată şi au împroşcat-o pe cer. Magia lor a transformat-o în apă curată, care s-a pogorât asupra pământului sterp de dedesubt. Oamenii au căzut în genunchi, bucurându-se şi slăvind zeii. Dar Împăratul Celest s-a mâniat pe dragoni pentru îndrăzneala lor. I-a întemniţat pe toţi sub munţi de fier şi de piatră. Însă, înainte de a fi capturaţi, fiecare

dragon şi-a sacrificat incredibila putere pentru a izvorî câte un fluviu năvalnic, care să protejeze lumea de secetă în viitor. Din ziua aceea, patru fluvii măreţe ne traversează ţinutul, de la est la vest, care poartă numele dragonilor, în onoarea nobilului lor sacrificiu.

Publicul a aplaudat, dar cu mai puţin entuziasm decât înainte. O femeie s-a grăbit să-i arunce povestitorului o monedă, strigând titlul poveştii pe care voia s-o audă.

Nu am auzit-o, cufundată în amintirile care mi se revărsau în minte. Aceasta fusese una dintre poveştile mele preferate în copilărie şi adesea o rugam pe mama să mi-o spună. Închizând ochii, aproape că m-am putut închipui întinsă pe patul meu din lemn de scorţişor, atingând cu vârfurile degetelor perdelele albe şi catifelate ce fluturau în adierea vântului. Nu aveam nevoie de lampă, pentru că stelele strălucitoare de pe cer şi lampioanele îşi vărsau lumina sidefie prin fereastra camerei.

Îndrăgisem mult povestea aceasta, deşi sfârşitul mă tulburase. Într-o seară am întrebat-o pe mama:

— De ce a uitat împăratul să dea ploi muritorilor?

— Împăratul are multe griji şi responsabilităţi; nu e uşor să guvernezi atât ţinuturile de deasupra, cât şi pe cele de jos. În fiecare zi primeşte nenumărate petiţii şi solicitări.

— Dar de ce i-a pedepsit pe dragoni pentru că i-au ajutat pe muritori, în loc să-i răsplătească? am vrut eu să ştiu.

Mâna ei îmi atinsese obrazul şi atingerea ei răcoroasă îmi alinase neliniştea.

— Dormi, steluţă mică. E doar o poveste, a spus ea, evitându-mi întrebarea cu uşurinţă.

Abia acum înţelegeam că nu exista niciun răspuns

satisfăcător. În orice caz, niciunul care să nu-l jignească pe Împăratul Celest.

Sarcina pe care mi-o încredinţase mă tulbura ca un spin înfipt în călcâiul piciorului. Cu atât mai mult când mă gândeam la admiraţia prinţului Yanxi faţă de dragoni şi la poveştile pe care le auzisem despre bunăvoinţa lor. Dacă dragonii ar fi refuzat să coopereze, aş fi fost în stare să-i înfrunt pentru a le lua perlele? Oare aş fi putut să îl *învinq* pe vreunul dintre ei, darămite pe toţi patru? Era o misiune fără speranţă, fără răsplată – pentru a reuşi, ar fi trebuit să-mi sacrific onoarea, iar eşecul mi-ar fi adus moartea.

— Xingyin, ce te supără?

Întrebarea lui Wenzhi m-a deşteptat din gânduri.

— Sunt obosită, am spus eu, deşi nu aveam niciun motiv.

— Ce-ar fi să te culci? a propus Liwei, fără a-şi lua ochii din castron. Va trebui să mergem o zi întreagă ca să ajungem la Changjiang şi asta dacă nu facem niciun popas.

De când vorbiserăm în Pavilionul Cântecului Sălciilor, între noi se lăsase un aer rece. Oare cuvintele schimbate rupseseră până şi ultimele legături dintre noi? Sau poate că de vină era intimitatea pe care o observase între mine şi Wenzhi? Oricare ar fi fost cauza, Liwei era mereu politicos, dar detaşat. Şi, chiar dacă tocmai asta îi cerusem, atitudinea lui mă rodea.

Fata hangiului *a* venit ca să ne debaraseze masa. Aşezând fiecare farfurie pe tava sa cu mişcări lente şi grijulii, a aruncat priviri furişe la Wenzhi şi Liwei. Ochii îi fugeau de la unul la celălalt, înainte şi înapoi, ca şi când nu s-ar fi putut hotărî care îi plăcea mai mult. Într-adevăr, nimeni de aici nu putea concura cu ei. Chiar şi îmbrăcaţi cu robe simple şi cu aurele înăbuşite,

Wenzhi şi Liwei aveau acelaşi efect asupra inimii oricui, fie că era muritor, fie că era nemuritor.

M-am ridicat, nerăbdătoare să plec. Chiar şi numai masa luată cu ei îmi consumase nervii.

— Unde e odaia mea?

Wenzhi s-a strâmbat şi a arătat spre etajul superior.

— Hanul e plin. Va trebui să stăm toţi în aceeaşi cameră.

Văzându-mi chipul îngrozit, a adăugat:

— Tu vei sta în pat, fireşte. Sunt sigur că Înălţimea Sa se va descurca fără pat o noapte.

O notă de batjocură i s-a strecurat în voce.

— Într-adevăr, a spus Liwei cu răceală. Dar, în oricare caz, voi fi prezent în cameră.

Să fi fost un avertisment? Oare dădeam o interpretare exagerată tonului său aspru? Nu avea importanţă. Chiar şi dacă hanul ar fi avut cele mai moi paturi din regat, un petec de iarbă udă ar fi fost mai confortabil decât să suport o asemenea noapte.

— Îmm, de fapt, nu sunt obosită.

M-am depărtat de masă, ca o laşă ce eram.

— După o masă atât de copioasă, aş vrea să fac o plimbare. E prima dată când vizitez un sat al muritorilor.

Wenzhi s-a ridicat, hârşâind scăunelul de podea.

— Vin cu tine.

Am clătinat din cap, zâmbind pentru a-mi îmblânzi refuzul. Voiam să rămân singură. Şi, dintr-un motiv necunoscut, nu voiam să merg cu Wenzhi şi să-l las singur pe Liwei.

Am traversat hanul în grabă, ieşind pe uşa din spate. Străduţa era mai mică decât cea pe care veniserăm mai devreme, dar la fel de animată. Câţiva

săteni priveau spectacolul stradal, în care unii oameni învârteau farfurii pe beţe şi alţii suflau limbi de foc. M-am oprit şi am ascultat un bătrân care cânta la erhu, vioara de lemn cu două cozi. Melodia tânguitoare se potrivea cu starea mea de spirit. Când a terminat, i-am lăsat un *liang* de aur în taler, care s-a lovit zornăitor de monedele de cupru.

Chiar şi la ora aceasta târzie, copiii alergau de colo-colo, fugărind câinii zgomotoşi şi înghesuindu-se la tarabe. Unii aveau în mâini insecte şi fluturi împletiţi din iarbă uscată, pe când alţii ţineau bete cu dulciuri sub formă de sfere roşii. Din curiozitate, am cumpărat şi eu unul şi, muşcând din glazura tare, am descoperit fructele de gherghin savuroase de sub ea. În timp ce-mi lingeam fărâmele de zahăr de pe degete, unii săteni au holbat ochii la mine, minunându-se, poate, că eram atât de încântată de o gustare atât de banală. Oare şi mamei îi plăcuse? Am ridicat privirea spre cer, întristată că nu puteam s-o întreb.

Sfera luminoasă a lunii părea mai mică decât în Regatul Celest, dar era la fel de frumoasă pe fondul negru al nopţii. M-am gândit deodată că, dacă tatăl meu n-ar fi primit elixirul, dacă mama nu l-ar fi băut, poate că în prezent am fi locuit într-un sat ca acesta. Într-o casă cu pereţi albi, cu acoperiş coşcovit, verde ca muşchiul, şi cu uşi de lemn. Împreună, ca o familie unită. Preţ de o clipă, n-am mai putut să respir, acaparată de acest vis. *Sau poate că ai fi murit,* mi-a şoptit gândul.

Oare mama încă privea spre lumea aceasta cu dor? Oare tatăl meu mai trăia? Oare… o învinuia pe mama pentru alegerea ei? Pe mine, pentru că-i pusesem viaţa în pericol? De aş fi putut să-l caut, doar că nu aveam idee de unde să încep. Şi nu îndrăzneam

să pun la încercare răbdarea împăratului mai mult decât o făcusem deja.

Am cotit pe o străduţă liniştită. După nici cincizeci de paşi, m-a furnicat pielea şi am fost cuprinsă de aceeaşi senzaţie înţepătoare pe care o aveam de fiecare dată când apărea un pericol – întocmai ca atunci când arcaşul trăsese asupra mea în Codrul Primăverii Eterne. Nu se putea să fi venit aici, în Tărâmul Muritorilor. Cel mai probabil murise, ucis de soldaţii lui Liwei. Şi totuşi cineva mă urmărea.

Prefăcându-mă că nu observ nimic, am înaintat pe cărare. Mă îndoiam că ceva de aici ar fi putut să-mi facă rău, dar aveam două pumnale ascunse, pentru orice eventualitate. În spate ţineam Arcul Dragonului de Jad, învelit în pânză pentru a nu atrage atenţia. Când Wenzhi îmi propusese să-l iau cu mine, mi se păruse o idee înţeleaptă.

Exersasem mânuirea arcului în liniştea camerei mele. La început, reuşisem să-i menţin săgeţile numai câteva clipe, dar în timp ajunsesem să le stăpânesc mai bine. Îmi dorisem mult să-i încerc puterea, să-i lansez proiectilele de lumină sfârâitoare, dar nu îndrăznisem niciodată. Unde aş fi putut să lansez o săgeată de focul-cerului în Regatul Celest fără să fiu văzută?

Când am auzit sunete de paşi grei în spate, mi-am amintit că nemuritorilor le era interzis să-şi folosească magia pe Tărâmul Muritorilor, în afară de cazul în care ar fi fost absolut necesar. Înfruntarea unor dragoni ostili ar fi fost un asemenea caz, fără doar şi poate, dar deocamdată trebuia să mă limitez la puterea mea fizică.

— Unde te grăbeşti aşa? a strigat un bărbat. O femeie atât de frumoasă! N-ai vrea puţină companie?

Trei bărbaţi s-au apropiat ţanţoş, înconjurându-mă. Erau îmbrăcaţi în straie scumpe, cu podoabe din argint şi jad pe cap, dar mirosul puternic de vin mi-a invadat nările. Categoric erau beţi dacă mă vedeau frumoasă, am gândit eu cu dispreţ. Văzând rânjetele indecente de pe feţele lor, mi-a fost uşor să le ghicesc intenţiile.

Degetele mi s-au strâns în pumni.

— Nu genul de companie la care vă gândiţi voi, am răspuns scurt, întorcându-le spatele.

O mână cărnoasă m-a apucat de umăr, întorcându-mă împrejur.

— Nu fi aşa timidă. De ce umbli singură pe aici, dacă nu vrei să te găsească cineva? mi-a bolborosit în faţă bărbatul mai înalt.

Avea respiraţia acră şi duhnea din cauza resturilor de mâncare de la ultima lui masă. Mâna deja îi bâjbâia la gulerul robei mele.

— Ştii cine suntem? Ne permitem să…

Furia şi scârba mi-au erupt în vene. I-am apucat încheietura şi l-am răsturnat pe spate. A urlat îngrozitor, ţinându-se de mână. Oare i-o rupsesem? Nu asta îmi fusese intenţia, dar o parte din mine spera să fie aşa. Cei doi prieteni ai lui au răcnit şi s-au repezit la mine în acelaşi timp. M-am ferit de mâinile lor hrăpăreţe, i-am apucat de gât şi le-am izbit capetele între ele cu un trosnet zguduitor. Cu două lovituri de picior i-am azvârlit cât colo. Înainte să se poată ridica, am atins de gâtul fiecăruia câte un pumnal.

Apăsându-le suficient cât să le curgă câte o dâră subţire de sânge, am şuierat:

— Bănuiesc că nu-i prima dată când faceţi aşa ceva. Dacă se mai *gândeşte* vreunul dintre voi să repete nelegiuirea aceasta înfiorătoare, mă voi întoarce şi vă voi înfige câte un pumnal în inimă.

I-am sfredelit cu privirea pe fiecare şi apoi mi-am îndesat piciorul în spinările lor, culcându-i la pământ.

— Demon! Femeie-demon! a ţipat unul dintre ei cu ochii bulbucaţi, ridicându-se împleticit şi luând-o la fugă.

Nu tocmai, am gândit eu în sinea mea. Dar se apropiase de adevăr mai mult decât ar fi putut şti vreodată.

Pentru că furia încă nu-mi era ostoită, am lansat un fir de magie care a zburat după ei. Poate că mica mea infracţiune avea să treacă neobservată. Era un gest nesăbuit, dar eram scârbită de intenţiile lor. Şi de faptul că mă învinuiseră *pe mine* pentru a-şi justifica comportamentul dezgustător.

Cineva a chicotit. M-am întors valvârtej şi l-am găsit pe Wenzhi rezemat de un zid din apropiere, cu chipul strălucindu-i de umor.

— Bine ai făcut, m-a lăudat el. M-aş fi implicat şi eu, dar nu aveai nevoie de ajutor.

— Mă bucur că ţi s-a părut distractiv.

Mi-am şters pumnalele şi le-am băgat înapoi în teci.

O scânteie periculoasă i-a licărit în ochi.

— Dacă nu te-ai fi ocupat de ei, m-aş fi bucurat s-o fac eu. N-ar mai fi fost în stare să meargă, darămite să fugă. Ai fost prea îngăduitoare cu ei, m-a mustrat el.

— Încă nu ţi-am spus ce le-am făcut la urmă. Rănile nu li se vor vindeca luni în şir; toate vânătăile îi vor durea şi sângele le va curge din tăieturi. Nu le va fi uşor să uite noaptea aceasta, să uite ce au încercat să facă şi ce le-am făcut eu lor. Nu cred că vor mai avea curajul să se uite la vreo fată, darămite s-o atace.

Wenzhi a ridicat din sprâncene.

— Aminteşte-mi să nu mă pun rău cu tine

niciodată.

S-a desprins de perete şi a parcurs distanţa dintre noi, întinzând mâna pentru a-mi înconjura talia. Mi s-a accelerat pulsul când am ridicat faţa la el şi entuziasmul mi-a înfierbântat pielea. Ochii i-au fulgerat, cuprinşi de o emoţie de nepătruns, şi a plecat capul, atingându-şi buzele de ale mele. Mintea mi s-a umplut de scântei ca de o puzderie de stele. Am rămas aşa un moment, complet nemişcaţi, cu trupurile contopite. Apoi buzele lui le-au despărţit pe ale mele cu mişcări aprige şi nerăbdătoare şi i-am gustat respiraţia caldă şi dulce. Un fior de căldură m-a săgetat – fierbinte şi lucitor ca metalul topit –, gonindu-mi în vene şi incendiindu-mi trupul. Palma i-a alunecat în sus pe spinarea mea şi degetele i s-au răsfirat în părul meu, trăgându-mi capul pe spate cu blândeţe. Buze răcoroase mi-au alunecat pe gât, stârnind un şir de flăcări. Luasem foc. Mă mistuiam. Mi-a zburat orice gând şi l-am tras mai aproape, lipindu-mă de el până când zvâcnetele inimii lui au ajuns să reverbereze prin a mea.

Când şi-a retras mâinile, din gât mi-a scăpat un suspin. Mi-am strâns braţele la piept, un gest care mi-a oferit prea puţin confort în comparaţie cu golul care mi s-a căscat în trup. Respiraţia ni s-a îngreunat în tăcerea care s-a lăsat deodată între noi.

— Nu am venit ca să te pândesc din umbră. Voiam să-ţi arăt ceva, mi-a spus el.

Am mers până când am ajuns la malul unui râu din apropiere. Era ticsit de oameni care aprindeau lampioane şi le aşezau pe apă. Spre deosebire de cele de mătase, din sat, acestea erau făcute din hârtie ceruită şi colorată, împăturită cu măiestrie sub formă de flori de lotus. Câte o lumânare strălucea în mijlocul

fiecărei flori, risipind întunericul.

— M-am gândit că te-ar interesa Festivalul Lampioanelor de Apă, a spus el.

Chipurile sătenilor erau solemne şi grave şi unii plângeau fără reţinere. Tristeţea plutea în aer precum frigul iernii.

— Ce fac? am întrebat eu.

— Cer îndrumare de la strămoşii lor răposaţi. Îi onorează şi îi comemorează pe apropiaţii decedaţi. Lampioanele au şi rolul de a conduce spiritele pribege înapoi spre ţinutul lor.

A scos unul mic din mâneca sa largă şi mi l-a întins. Am ridicat ochii la el.

— Pentru ce-i asta?

— Nu e puţin lucru să înfrunţi un dragon. Poate că şi tu ar trebui să ceri îndrumare de la strămoşii tăi.

Am holbat ochii la el şi pieptul mi s-a umplut de tandreţe. Prin acest gest, accepta atât originea mea muritoare, cât şi locul meu cuvenit din această lume. Atunci am înţeles cât de mult ţinea la mine. Şi cât de mult ţineam şi eu la el.

Am luat lampionul şi i-am aprins lumânarea, după care m-am ghemuit şi l-am lansat pe apele râului. S-a clătinat precar un moment, dar apoi s-a îndreptat şi a pornit la vale. Nu am cerut îndrumare – de la cine s-o fi cerut? Nu ştiam dacă tata încă se afla pe lumea aceasta sau dacă trecuse în cea de dincolo. Nici măcar nu ştiam numele strămoşilor mei. Dar am sperat că, oriunde s-ar fi aflat, ar fi văzut lampionul aprins în cinstea lor şi ar fi înţeles că nu fuseseră uitaţi.

Am zăbovit în tăcere sub cerul întunecat. Sute de lampioane străluceau pe râu, ca o întindere de foc viu care plutea în voia curentului spre un orizont necunoscut.

30

Soarele îşi pierduse strălucirea, transformându-se într-o sferă de flăcări stacojii mocnite. În lumina tot mai slabă, apele fluviului Changjiang sclipeau, şerpuind de-a lungul văii de smarald ca un şarpe de foc şi prelungindu-se dincolo de zările în care ni se opreau privirile.

Am mijit ochii, cercetând împrejurimile în căutarea locului unde se spunea că fusese întemniţat Dragonul Lung, cel mai puternic dintre dragoni. Liwei a arătat spre un munte din stâncă de-un albastru-cenuşiu, al cărui pisc se pierdea în ceaţă. La poalele lui se întindeau câmpuri cu flori galbene. Pe fondul cerului tot mai întunecat, muntele radia o lumină palidă, atât de slabă, încât muritorii nu ar fi putut s-o observe.

Am dezlegat baierele pungii şi am scos Sigiliul Divin de Fier. Metalul nu mai era rece, pulsa împrăştiind căldură. Cu inima zvâcnindu-mi în piept, l-am ridicat spre piscul acela înalt. Oare avea să se năruiască, pentru ca dragonul să se înalţe pe cer, recunoscător pentru faptul că fusese eliberat din temniţa sa?

Dar nu s-a întâmplat nimic. Valea a rămas neclintită şi numai greierii îşi ciripeau serenadele din fiecare noapte.

— Cum funcţionează? l-am întrebat pe Liwei.

A luat sigiliul, a studiat semnele de pe el şi mi l-a dat înapoi.

— E o cheie. Trebuie doar să găsim broasca.

M-am holbat la muntele uriaş, întrebându-mă cât timp ne-ar fi luat să-l cercetăm.

Apelează la orice mijloc necesar. Cuvintele împăratului mi-au răsunat din nou în gând. Alungându-

mi nelinişştea, mi-am eliberat magia, care mi-a ţâşnit din palmă şi a înconjurat metalul şters. Dragonul sculptat a luat foc şi a început să se zbată, ca şi când ar fost viu. Un vânt fierbinte mi-a suflat în faţă în clipa în care sigiliul a ţâşnit spre cer, a înconjurat muntele ca o faclă semnalizatoare şi a coborât direct spre pământ făcându-se nevăzut. Până să mă alarmez, s-a ivit din nou la orizont şi mi-a zburat înapoi în mână cu o asemenea putere, încât m-am împleticit şi aproape am căzut. Sub ochii mei bulbucaţi, focul s-a risipit şi dragonul s-a prefăcut din nou într-o figură neînsufleţită de fier.

Pământul s-a cutremurat. M-am împiedicat şi aproape că am scăpat sigiliul, pe care apoi l-am strecurat în pungă. Un răcnet înfiorător a spulberat tăcerea. Privirea mi-a sărit la pisc, care s-a frânt în două, străbătut de o fisură întinsă. Stâncile au zburat în toate direcţiile şi câteva au trecut pe lângă noi, moment în care am plecat capul şi m-am ghemuit la pământ. Limbi de foc stacojii au izbucnit din inima muntelui, revărsându-se prin crăpăturile late ca dintr-un vulcan aflat în pragul erupţiei.

Cu un urlet asurzitor, o creatură uriaşă a ieşit din munte, scuturându-şi trupul şi împrăştiind nori de praf orbitor. Solzii rubinii îi străluceau ca un metal proaspăt forjat. Avea gheare aurii în capătul labelor uriaşe, ca nişte coase, şi o coamă şi o coadă cu şuviţe fluturătoare, groase şi purpurii. Chipul său ar fi fost înfiorător – cu coarne albe ca osul în creştet şi colţi ascuţiţi şi curbaţi – dacă n-ar fi fost ochii aceia de chihlimbar, care luminau plini de înţelepciune.

Sub privirile noastre înmărmurite, dragonul şi-a întins gâtul spre cer. Privirea sa a cutreierat valea, oprindu-se asupra noastră. Fără ezitare, a pornit spre

noi în zbor, cu trupul său vânjos unduindu-se în aer. Ce zbor graţios, deşi nu avea aripi! Dar, pe măsură ce fiinţa aceea măreaţă s-a apropiat, inima a început să-mi bată cu atâta putere, încât m-am temut că-mi va străpunge coastele. Xiangliu, caracatiţa uriaşă, Diavolul Oaselor... niciunul dintre monştrii aceia nu mă înspăimântaseră atât de tare.

Cine m-a eliberat din temniţă? Spuneţi-mi numele voastre.

Tonul dragonului era perfect controlat, nici grav, nici ascuţit, nici aspru, nici moale.

Am tresărit, descoperind că fălcile i-au rămas nemişcate când a vorbit. Vocea lui mi-a reverberat în minte ca şi când am fi fost una şi aceeaşi fiinţă. M-am întors subit şi am holbat ochii la Liwei şi Wenzhi, care păreau la fel de şocaţi şi de uluiri. Nu fusese o închipuire; dragonul le vorbise şi lor.

Dragonul Lung şi-a înclinat capul magnific într-o parte. Oare aştepta un răspuns la întrebarea sa?

Mi-am dres glasul, încercând să descurc nodul care mi se pusese în gât deodată.

— Venerabile dragon, eu sunt Xingyin – fiica lui Chang’e şi a lui Houyi. Te-am eliberat la porunca Împăratului Celest, care îţi cere să-i predai perla ta.

Mândria cu care declarasem numele părinţilor mi-a fost strivită de natura ruşinoasă a misiunii mele.

Un mârâit adânc a străpuns tăcerea. Dragonul a mijit ochii ameninţător şi din nările sale umflate au răsărit rotocoale de fum. Nu, nu de fum – ci de ceaţă, răcoroasă ca o dimineaţă de toamnă. Tulburată de ostilitatea lui, am făcut un pas în spate şi am eliberat Arcul Dragonului de Jad din legături.

Cu ce drept îmi ceri esenţa spirituală? a tunat dragonul.

— Nu esenţa ta, am spus îndată, încercând să-l liniştesc. Împăratul îţi vrea doar perla.

Chiar în timp ce spuneam asta, un sâmbure de îndoială mi-a încolţit în inimă. În Regatul Celest, un loc în care bijuteriile erau la fel de abundente ca florile, ce motiv ar fi avut împăratul să dorească aceste perle?

Din nările Dragonului Lung au ţâşnit scântei când vocea lui mi-a răsunat în minte.

Perlele conţin esenţa noastră spirituală. Cine ne posedă perlele ne stăpâneşte! Îţi închipui că ne vom părăsi temniţele pentru a începe o viaţă de sclavie? În slujba celui care ne-a întemniţat pentru că am adus ploi muritorilor? Am fi putut să i ne împotrivim atunci, am fi putut să fugim în oceane, unde nu ne-ar mai fi găsit, dar astfel am fi sfâşiat cerurile şi am fi răsturnat pământul, întorcând uscatul împotriva mării. Şi nu am fi putut tolera una ca asta.

Mi s-a strâns inima şi m-am întors spre Liwei.

— Ştiai?

— Nu, a răspuns el sumbru. Dragonii au dispărut din Ţinutul Nemuritorilor cu secole în urmă. Textele noastre nu spun nimic despre aceste lucruri.

Ar fi trebuit să-mi dau seama; nu mi-ar fi ascuns un asemenea lucru. Atunci am înţeles că împăratul mă jucase pe degete. Îmi ceruse perlele, fără să pomenească despre esenţa dragonilor. Nu-mi dădusem acordul pentru aşa ceva, dar aceasta era înţelegerea noastră. Cum să fac un asemenea lucru? Cum să-i silesc pe dragoni să renunţe la libertatea lor în schimbul libertăţii mamei?

Şi totuşi, cum aş fi putut să n-o fac?

Nu era acelaşi lucru, mi-am amintit eu, deşi era un adevăr greu de acceptat. Întemniţarea nu era totuna cu sclavia. Să-i dau împăratului o asemenea putere

asupra dragonilor, să-i silesc să se supună voinţei lui – oare eram în stare de o faptă atât de monstruoasă?

— Aţi slujit Împăratului Celest şi în trecut. Trebuie să aibă motive bune ca să vă ceară ajutorul din nou.

Bâjbâiam după o soluţie paşnică, agăţându-mă de speranţa aceasta subţire pentru a-mi împăca conştiinţa, deşi în aceeaşi clipă am simţit o mare scârbă faţă de mine însămi.

Ochii Dragonului Lung au scânteiat şi coada lui a şfichiuit aerul.

Niciodată nu am slujit Împăratului Celest. Cândva am trăit sub conducerea unui nemuritor mult mai vrednic. Lui i-am jurat credinţa noastră, până când ne-a înapoiat perlele, lăsându-le în paza noastră.

Cuvintele lui mi-au strivit şi ultimul licăr de speranţă. Întorcându-mă spre Wenzhi şi Liwei, am observat o hotărâre sumbră pe chipurile lor.

Am dus degetele la pandantivul de jad, scoţându-l şi strângându-l în mână pentru confort. Nu am putut să mă uit la dragon şi o încordare fierbinte şi înţepătoare mi s-a întins în piept.

— Îmi pare rău, dar îmi trebuie perlele voastre.

Dragonul Lung şi-a arătat colţii, mai ascuţiţi decât sulițele. A deschis fălcile, vărsând ceaţă albă asupra mea. O lumină a ţâşnit din trupurile lui Liwei şi Wenzhi şi am încercat şi eu să ridic un scut – prea târziu –, moment în care ceaţa m-a învăluit, agăţându-mi-se de piele şi arzându-mă cu înţepătura chinuitoare a gheţii. Dar disconfortul acesta a dispărut subit, lăsându-mi doar o senzaţie răcoroasă sub scobitura gâtului. Pandantivul meu? L-am ridicat şi i-am privit modelul gravat. Crăpătura dispăruse; jadul era întreg din nou. Oare respiraţia dragonului îl refăcuse?

Dragonul Lung a dat înapoi, cu ochii holbaţi, în

timp ce pe nări îi ieşeau din nou rotocoale de ceaţă. Oare se pregătea să atace iar? Cuprinsă de groază, am luat arcul şi focul-cerului mi-a trosnit între degete. Am ţintit creatura, simţind că mi se strânge stomacul. M-am gândit cu disperare la mama, căutând puterea şi neînduplecarea care-mi trebuiau pentru a-mi duce sarcina la capăt. Nu trebuia decât să eliberez săgeata…

Ca din senin, mi-a revenit amintirea dragonului de hârtie primit de la prinţul Yanming. *Fie ca dragonii să te ocrotească în călătoriile tale.* M-am cutremurat, străpunsă de un şoc subit de durere, şi am înălţat arcul departe de dragon, lansând săgeata spre cer. Firişoare albe de lumină au aprins văzduhul. M-a copleşit un sentiment de dezamăgire zdrobitor, dar şi o uşurare vădită. Nu puteam să-i fac rău şi, în adâncul inimii, mi-am dat seama că nici mama nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Indiferent cât am fi avut de suferit.

În spatele meu, Liwei a inspirat scurt. Dragonul Lung a întins gâtul spre mine, holbându-se la arc. Ceva i-a fulgerat în ochii aurii, ca şi când l-ar fi recunoscut.

Arcul Dragonului de Jad. Cum e posibil?

Vorbea din nou cu calm.

Înainte să pot vorbi, Wenzhi a păşit în faţă. Probabil că şi el îi auzise întrebarea.

— Arcul a ales-o. Ea îl mânuieşte acum.

O întorsătură neaşteptată.

Oftatul Dragonului Lung a şuierat ca vântul printre copaci.

Îmi vei împrumuta Sigiliul Divin de Fier? Doresc să-mi eliberez fraţii şi să mă sfătuiesc cu ei. Îmi dau cuvântul că ne vom întoarce aici şi că nu vă vom face rău niciunuia.

Wenzhi m-a tras deoparte şi mi-a vorbit în şoaptă.

— Întâi cere-i dragonului să ne lase perla lui. Dacă îi dai sigiliul, îi va elibera pe ceilalţi şi poate că n-o să-l mai vezi niciodată. Am ajuns atât de departe – dacă vei pierde sigiliul, nu-ţi va mai rămâne nimic.

Era un sfat bun. În orice confruntare, Wenzhi era vigilent şi nemilos, motiv pentru care obţinuse atâtea victorii.

Dar dragonii nu-mi erau duşmani.

Ferind ochii, am întâlnit privirea lui Liwei.

— Xingyin, e decizia ta, a spus el cu mai multă blândeţe decât mă aşteptasem.

Ar fi trebuit să ascult de avertismentul lui Wenzhi, dar instinctele mă îndrumau pe altă cale. Eram convinsă că Dragonul Lung nu avea să mă înşele. Cum aş fi putut să-i câştig încrederea dacă nu i-o acordam pe a mea?

Am întins mâna încet, cu sigiliul în palmă.

O lumină a izbucnit din laba Dragonului Lung, învăluind sigiliul şi ridicându-l prin aer până la el. Prinzându-l în gheare, a înălţat din colţurile fălcilor sale masive. Dintr-un singur avânt, şi-a luat zborul.

Wenzhi a urmărit în tăcere silueta lui tot mai mică. Oare era nemulţumit? Nu aveam experienţa lui, dar aveam încredere în propria intuiţie.

M-am întins ca să-i ating braţul, apăsându-mi degetele pe mâneca lui.

— Se va întoarce.

— Cum poţi şti sigur?

— Pentru că înţelepciunea îmi întrece vârsta.

Am vorbit cu calm, încercând să-mi ascund îndoielile tot mai supărătoare.

Wenzhi a râs vesel şi melodios.

— Aşa este. Deşi eşti o nemuritoare tânără, mi-a atras el atenţia.

— Spune-mi, atunci, *Anticule,* am replicat eu cu un zâmbet. La ce te refereai când ai spus că arcul m-a ales? De ce nu ai pomenit nimic până acum?

S-a aplecat şi mi-a potrivit după ureche o şuviţă de păr rebelă, zăbovind cu mâna o clipă şi apoi lăsând-o în lături.

— Am citit despre asta în biblioteca Mării de Est. Nu mi s-a părut important, de vreme ce alegerea arcului părea clară.

— Pentru mine nu a fost nimic clar, am mărturisit eu. Credeam că a fost o coincidenţă, că poate am fost prima persoană care l-a atins. Că eram doar custodele lui.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, dar mi-am amintit abia adineauri. Cred că vorbele dragonului mi-au stimulat memoria, a spus el cu umor.

— Ce ai mai descoperit? am întrebat eu.

— Doar că Arcul Dragonului de Jad se leagă de un singur stăpân o dată. Nu ştiam sigur dacă era adevărat.

O expresie îngândurată i-a apărut pe chip.

— Dar reacţia Dragonului Lung pare să confirme acest fapt.

— Nu am mai auzit de arma aceasta, a spus Liwei, venind la noi. Poate că nu ar trebui să mă mir, de vreme ce nu i-am studiat pe dragoni. Îmi dai voie să-l ţin? a întrebat el, întinzând mâna.

Înainte să i-l pot oferi, arcul mi-a tremurat în palmă, parcă împotrivindu-se. Liwei a dat înapoi, clătinând din cap.

— Nu voi face încercarea nesăbuită de a-l lua.

Am aşteptat mult, până când cerul s-a întunecat, până când ultimele urme ale căldurii zilei s-au scurs din pământ. Până când, într-un final, m-am ghemuit

epuizată, strângând braţele în jurul genunchilor. Oare fusese o greşeală să mă încred în dragoni? Oare mă înşelasem în privinţa onoarei lor? Nu îndrăzneam să mă uit la Wenzhi. Chiar dacă nu-mi reproşa şi nu-mi spunea că a avut dreptate, cu siguranţă l-am dezamăgit. Şi m-a cuprins groaza când m-am întrebat ce ar fi făcut Împăratul Celest dacă m-aş fi întors cu mâna goală, fără perle şi fără sigiliu. Drept când mă pregăteam să-mi recunosc eşecul, luna şi stelele au dispărut ca înghiţite de noapte, acoperite de siluetele a patru creaturi care zburau deasupra.

Dragonii au aterizat în faţa noastră, zguduind pământul. Şi-au înfipt ghearele aurii în pământ, împrăştiindu-l în toate părţile, şi au întins gâturile spre cer, cu coamele lor lucind alb-argintiu. Aurele le erau atât de puternice, încât până şi aerul părea să se cutremure sub apăsarea lor. Ceilalţi trei erau mai mici decât Dragonul Lung, dar tot atât de magnifici. Unul avea o coamă alburie şi strălucea ca luna. Altul era sclipitor ca soarele şi, de-a lungul spinării, i se întindea o creastă de ţepi aurii. Iar ultimul se pierdea în umbre, cu excepţia colţilor săi sidefii care luceau ca nişte cuţite din os.

Pe malul celui mai lung fluviu al ţinutului, venerabilii dragoni erau din nou împreună. M-au privit fără să clipească, cu ochi vii şi plini de înţelepciune. Fără să înţeleg de ce, m-am lăsat în genunchi şi mi-am aplecat trunchiul, până când mi-am atins fruntea de iarbă.

Vocea Dragonului Lung mi-a murmurat în minte.

Suntem recunoscători pentru libertatea câştigată, pentru vântul care ne suflă iarăşi în faţă. Viaţa a devenit din nou preţioasă.

Ochii i-au scânteiat şi ceața i s-a revărsat din nări.

Dar nu dorim să-l slujim pe Împăratul Celest. Nu îi vom da perlele noastre.

O greutate mare mi-a împovărat umerii când m-am ridicat în picioare. Wenzhi s-a apropiat, ca pentru a mă sprijini. Oare acum se aştepta să-i înfrunt pe dragoni? Nu puteam. Nu din cauza fricii – deşi probabil că m-ar fi rupt în bucăţi dacă ar fi vrut –, ci pentru că pur şi simplu *nu voiam.* Cu alte cuvinte, dădusem greş. Mama mea avea să rămână prizonieră. Şi toate eforturile mele din Regatul Celest îşi pierdeau rostul.

Vocea Dragonului Lung mi-a răsunat din nou în minte. *Ţi le vom da ţie.*

— Poftim? De ce? am repetat eu incredulă, convinsă că auzisem greşit, moment în care Liwei şi Wenzhi s-au întors spre mine valvârtej.

Dragonul Lung a ridicat capul şi coama lui a tremurat în aer ca o flacără de mătase.

Cu mult timp în urmă, când eram tineri, un vrăjitor puternic ne-a furat esenţa spirituală. Am fi murit dacă nu ne-ar fi salvat un războinic curajos. Dar eram prea slăbiţi pentru a ne putea recupera esenţa, aşa că războinicul a închis-o în cele patru perle. Lui i-am jurat credinţă. Când a părăsit Marea de Est, ne-a înapoiat perlele, dar onoarea ne obligă să i le înapoiem dacă ni le va cere vreodată sau să le dăm celui care îi va lua locul.

Atunci Dragonul Lung a făcut o pauză.

Arcul Dragonului de Jad era arma lui mult preţuită, pe care doar el o putea mânui. Şi acum, această armă te-a ales pe tine.

Mintea mi-a vuit. Ştiusem că arcul era puternic, dar niciodată nu visasem că ar fi putut să fie atât de important pentru dragoni. Cu atât mai puţin îmi închipuisem că *eu* aş fi putut fi proprietara lui. Şi că

dragonii m-ar fi recunoscut drept…

— Dar nu sunt eu nemuritorul care v-a salvat, am spus eu şovăitor. Nu ştiu nimic despre el. Mama şi tatăl meu s-au născut muritori.

Titlurile se moştenesc, talentele pot fi înscrise în sânge, dar adevărata măreţie e cea interioară, a spus Dragonul Lung. *Arcul te-a ales dintr-un motiv precis. Pe care poate că încă nu-l cunoşti, dar care se va lămuri odată cu risipirea norilor. Trebuie să ne respectăm jurământul. Vom onora alegerea arcului şi îţi vom ceda perlele dacă asta doreşti.*

Dragonul Lung m-a fixat cu privirea sa aurie.

Dar trebuie să-ţi mai spunem ceva. Dacă vei accepta perlele, îţi vom cere să ne juri – întocmai cum i-am cerut domnitorului nostru – că nu ne vei sili niciodată să acţionăm împotriva înclinaţiilor noastre şi că ne vei apăra onoarea şi libertatea. Suntem creaturi paşnice. Nu putem permite mânuirea puterilor noastre în numele morţii şi al distrugerii, altfel forţa ni se va împuţina şi vom muri.

În ciuda aerului răcoros al nopţii, pielea a început să-mi transpire. M-a cuprins groaza, imaginându-mi ce le-ar fi putut porunci împăratul dragonilor şi cât ar fi suferit aceştia. Îmi acordau o mare onoare, dar şi o povară cumplită. De care nu ştiam dacă eram vrednică şi pe care nu eram sigură că aş fi putut s-o suport.

— Venerabili dragoni, *voi* aţi putea s-o eliberaţi pe mama mea, pe Zeiţa Lunii? Am întrebat eu încet.

Atunci nu aş mai fi avut nevoie de graţierea împăratului. Nu aş fi avut nevoie de perle. Nu ar fi fost nevoie să-mi pun onoarea în joc, ca în schimbul ei să obţin libertatea mamei.

Ochii de chihlimbar ai Dragonului Lung s-au întunecat.

Încă din timpul întemniţării noastre, am auzit povestea lui Chang'e şi a lui Houyi. Împăratul domneşte peste corpurile cereşti şi Chang'e este legată de lună. Imortalitatea ei se trage de la elixirul dăruit de el. Astfel, Chang'e îi este supusă şi împăratul este îndreptăţit s-o pedepsească, chiar dacă pedeapsa îi este cumplită. Nu putem dezlega vraja. Dacă am încerca s-o eliberăm, ar însemna să ne opunem Regatului Celest. Ar fi o declaraţie de război. Nu putem lupta cu ei, căci aceasta ne-ar distruge.

Greutatea indeciziei aproape că m-a strivit. Nu voiam nicicum să-i trădez pe dragoni, dar ce s-ar fi întâmplat dacă mama mea ar fi ajuns în pericol? Aş fi putut să rezist tentaţiei îngrozitoare de a-i subjuga în schimbul siguranţei ei? Şi dacă apoi dragonii ar fi murit în slujba împăratului? Aş fi putut să trăiesc cu moartea lor pe conştiinţă?

O parte din mine mi-a urlat să refuz povara aceasta, dar cum aş fi putut să pierd o asemenea şansă? Doar de ar fi existat o cale de a mă folosi de puterea dragonilor fără a-i pune în pericol. Doar de aş fi putut să-i protejez atât pe ei, cât *şi* pe mama. Nu ştiam dacă ar fi fost posibil, dar nu puteam afla decât pe o singură cale.

Am împreunat mâinile înaintea lor şi am făcut o plecăciune.

— Voi accepta perlele voastre.

Dragonii şi-au înclinat capetele. Oare chipurile lor erau înnegurate de dezamăgire?

M-a săgetat un sentiment de vinovăţie tăios şi profund. Am adăugat îndată:

— La rândul meu, jur să nu vă silesc niciodată să acţionaţi împotriva înclinaţiilor voastre şi să vă apăr onoarea şi libertatea. Şi promit că vă voi *înapoia*

perlele.

Vocea mi-a tremurat când am rostit acest jurământ solemn. Dragonii nu-mi ceruseră acest ultim lucru, dar, în adâncul inimii, am înţeles că aşa ar fi fost corect.

Noaptea era atât de nemişcată, încât am auzit tremurul ierbii şi foşnetul unei frunze ce tremura pe ramura sa. În cele din urmă, Dragonul Lung s-a apropiat încet. Şi-a deschis fălcile enorme şi respiraţia sa a aburit aerul. Între colţii albi-sclipitori, pe limba lui roşu-sângerie, se afla o perlă din flăcări stacojii. Plecând capul, dragonul a ridicat-o cu limba şi mi-a pus-o în palmă cu blândeţe. La fel au făcut şi ceilalţi, unul după altul, până când în mână au ajuns să-mi sclipească patru perle, fiecare având culoarea dragonului de la care o primisem. Îmi vibrau pe piele, pline de putere, şi incandescente, ca şi când ar fi fost cufundate în lumina soarelui.

Destinele noastre se află în mâinile tale, fiică a lui Chang'e şi a lui Houyi, a declarat Dragonul Lung cu solemnitate. *Oricând vei dori să ne chemi, ia perlele în mână şi rosteşte-ne numele.*

Am strâns degetele în jurul perlelor, plata cerută de Împăratul Celest.

— Vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o acordaţi, am şoptit eu.

Îţi mulţumim pentru promisiunea ta.

Dragonul Lung a oftat copleşit de dor.

Acum vrem să ne scăldăm în apele răcoroase ale Mării de Est, de care am fost despărţiţi prea mult timp.

Fără nici un alt cuvânt, a ţâşnit în aer, planând pe cer. Dragonii Sidefiu şi Galben l-au urmat îndeaproape.

A rămas numai Dragonul Negru, cu ochii săi tulburător de luminoşi. Când a vorbit, vocea i-a răsunat ca un clopot lovit cu putere.

Fată a lui Chang'e şi Houyi. Pe parcursul anilor petrecuţi sub munte, am auzit de la muritorii care se scăldau în fluviul meu despre cel mai iscusit arcaş din câţi au trăit vreodată.

— Ştii ceva despre tatăl meu?

Nu îndrăzneam să sper, dar n-am putut să-mi stăpânesc tresărirea entuziasmată a pieptului.

Dragonul Negru a ezitat.

Au spus că mormântul lui se află nu departe de malul fluviului meu. În locul unde două fluvii se contopesc, există un deal acoperit cu flori albe. Acolo îi vei găsi locul de odihnă.

Tatăl meu... murise? În adâncul inimii, nutrisem mereu speranţa ascunsă că încă era în viaţă. În ciuda existenţei scurte de muritor, îmi spuneam că poate totuşi ajunsese abia la începutul iernii vieţii sale. Acum, când ultima speranţă îmi fusese nimicită, l-am jelit pe tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată. Cât despre mama, care îl aştepta şi acum, vestea aceasta avea să-i frângă inima, spulberând visul de care se agăţase atât amar de timp. Puterea mi s-a scurs din membre şi am căzut în genunchi pe iarba înrourată, copleşită de disperare.

Wenzhi s-a ghemuit alături, strângându-mă în braţe. Cu colţul ochiului, am văzut că şi Liwei se apleacă spre mine, dar că îşi retrage mâna.

Dragonul Negru a oftat.

Aş fi vrut să îţi pot da veşti mai fericite. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Cu un salt graţios, a dispărut zburând în noapte.

Atunci Wenzhi a încordat braţul în jurul meu. Ridicând ochii la el, am clipit surprinsă. Nu mai avea pupilele negre, ci gri-argintii, ca o ploaie de iarnă. Am dat înapoi, îmbrâncindu-l în clipa în care un nor a

coborât şi ne-a purtat degrabă spre înaltul cerului, zburând cu o asemenea viteză, încât abia am mai putut respira din cauza aerului care-mi năvălea în faţă. M-am zbătut în braţele lui Wenzhi, apelând la energia mea cu disperare, în ciuda frigului amorţitor care mi se răspândea în trup ca bruma adunată pe o frunză. Nu mă mai puteam mişca, nici cât să mă zbat. Strigătul lui Liwei mi-a răsunat în urechi, în ciuda stării mele de stupoare, şi apoi am auzit o ciocnire ţiuitoare de metal, care s-a stins treptat, ca un ecou înăbuşit.

— Îmi pare rău.

O şoaptă uşoară care s-a dizolvat în bătaia vântului, atât de vagă, încât ar fi putut să fie o închipuire. Ochi argintii, înneguraţi de regrete – şi apoi s-a făcut întuneric.

31

Un miros puternic mi-a trezit simţurile, bogat şi dulce ca o pădure aurită. *Santal,* mi-a şoptit mintea, deşteptată din ceaţa care o învăluia. Am deschis ochii. Ridicându-mă în capul oaselor, mi-am atins tâmplele îmi zvâcneau şi durerea a devenit mai apăsătoare când am privit camera cu mobila ei de mahon, cu pardoseala de marmură verde şi cu draperiile de mătase aurie. Rotocoale de fum înmiresmat se înălţau dintr-un arzător de parfum cu trei picioare. Ceva rece mi-a săgetat mâinile şi, când am coborât ochii, am tresărit. Brăţări din metal negru îmi înconjurau încheieturile, făurite din acelaşi material cu care fusese legat Liwei în Codrul Primăverii Eterne. Am încercat să le dau jos, dar stăteau fix, cercuri nesfârşite de metal imobil, fără clemă sau balama. Am încercat să-mi adun energia, dar mi-a scăpat, întocmai ca în vremea când încă nu îmi antrenasem puterile. Întocmai ca pe Piscul Umbrelor.

Cuprinsă de frică, m-am dus împleticit la uşi şi am tras de ele. Încuiate. M-am aşezat pe un scăunel în formă de butoi şi m-a cuprins furia. Eram prizonieră? Magia mea era ferecată? Unde era Liwei? Dar Wenzhi? Şi unde erau perlele? Cu mâini tremurătoare, am dezlegat punga şi i-am vărsat conţinutul pe masă. Fluierul meu de jad s-a rostogolit afară, împreună cu dragonul de hârtie primit de la prinţul Yanming. Am fugit la pat şi am aruncat cuvertura în lături, m-am uitat pe sub mobilă, am deschis cufere şi am tras sertare. Dar n-am găsit nici urmă de perle şi nici de arc.

Mi-am amintit culoarea de gheaţă a pupilelor lui Wenzhi şi şoapta suflată în vânt în clipa în care îmi

pierdusem cunoştinţa. Oare fusese posedat de vreun spirit malefic? Sau poate că un astfel de spirit îi luase înfăţişarea? Oare şi el era în pericol? Pieptul mi s-a încordat, dar, în aceeaşi clipă, o bănuială revoltătoare mi s-a furişat în minte.

Uşile au glisat în lături. Am ridicat capul subit. A intrat o fată tânără, care purta o tavă. Surprinsă de expresia mea înneguratã, a ezitat o clipă şi apoi imediat a făcut o plecăciune.

— V-aţi trezit. Voi... O voi anunţa numaidecât pe Înălţimea Sa.

A lăsat tava pe masă şi a plecat în grabă, închizând uşile în urmă.

— Stai!

Am alergat la uşi şi am tras de ele fără succes, strigând după ea:

— Unde suntem? Cine e „Înălţimea Sa”?

Nu am auzit niciun răspuns, doar sunetele tot mai uşoare ale paşilor ei şi apoi tăcerea.

M-am aşezat din nou pe scăunel, stăpânindu-mi impulsul de a lovi în masă din cauza frustrării. Neavând nimic altceva de făcut, am ridicat capacul vasului de porţelan şi m-am uitat fără poftă la supa străvezie presărată cu ulei auriu din seminţe de susan. Aroma ei caldă şi savuroasă mi s-a înălţat la nări, dar am împins vasul la o parte.

O adiere de vânt a alunecat în încăpere, risipind parfumul înecăcios. Am fugit la fereastră, inspirând cu nesaţ aerul proaspăt. Soarele strălucea cu putere, dar pământul de dedesubt era ascuns sub nori violet. Ţigle iridescente licăreau pe acoperiş, lucitoare ca un curcubeu. Am privit mai atent zidurile de obsidian, observând crăpături pe suprafaţa lor, suficient de adânci încât să mă pot ţine de ele. Ridicându-mi fusta,

am trecut un picior prin fereastră şi imediat m-am izbit de o barieră invizibilă, tare ca piatra.

Scrâşnind din dinţi, mi-am apucat energia cu mai multă forţă decât înainte. Dar scânteile de lumină s-au risipit ca suflate de vânt. Am căutat din nou prin cameră, golind rafturile şi dulapurile, împrăştiind în urma mea mătăsuri şi brocart şi cărţi adunate grămadă pe podea. Trebuia să mă înarmez, în caz că aş fi fost silită să evadez prin luptă, la nevoie chiar şi cu un picior rupt de la masă. Scotocind într-o cutie plină cu bijuterii, am scos toate acele de păr, fixându-mi două în păr şi strecurându-le pe celelalte sub centura care-mi lega brâul.

Uşile au scârţâit în spatele meu. Încordându-mă, m-am întors valvârtej, cu un ac de aur ascuns în palmă. Wenzhi a păşit în cameră îmbrăcat cu o robă de brocart verde, brodată cu frunze tomnatice, a căror culoare se schimba din stacojiu în auriu. Părul său întunecat era strâns într-un inel de jad şi îi cădea pe umăr. Sângele mi-a clocotit când i-am văzut ochii, care nu mai erau negri, ci aveau nuanţa aceea ciudată de argint. Un impostor! I-am aruncat acul în faţă şi m-am repezit la uşă. S-a învârtit într-o parte, prinzându-mă de talie, iar eu am început să mă zbat şi să lovesc. I-am nimerit un picior zdravăn în coapsă şi trupul i s-a încordat, dar a strâns braţul în jurul meu cu şi mai multă putere. Mi-am îndoit genunchiul, vrând să-l izbesc în burtă, dar l-a respins cu pricepere. Disperată, l-am lovit în piept cu podul palmei, depărtându-mă de el, şi m-am lovit cu ceafa de perete. *Proasto,* mi-a şuierat mintea, copleşită de durere, şi scântei mi-au dansat înaintea ochilor.

Am clipit zăpăcită şi apoi mi-am lăsat trupul să cadă moale, ca şi când aş fi leşinat. Mi-a strecurat un

braţ pe după umeri şi pe celălalt pe sub genunchi şi m-a ridicat, ţinându-mă strâns. M-a purtat o distanţă scurtă şi m-a întins pe pat. Cu ochii închişi, am simţit cu o limpezime cutremurătoare cum vârfurile bătucite ale degetelor lui mi-au mângâiat pielea, dându-mi părul la o parte de pe faţă cu o gingăşie neaşteptată. Tresărind în sinea mea, am păstrat o expresie moale, bâjbâind după un ac de păr de sub centură. Când s-a abătut o umbră asupra mea, m-am încordat speriată şi am deschis ochii subit, scoţând acul cu o smucitură şi atacându-l. Degetele i s-au strâns pe încheietura mea, oprind vârful ascuţit la o distanţă de-un milimetru de gâtul său.

Buzele i s-au arcuit în sus.

— Xingyin, cât de violentă eşti în dimineaţa asta!

Ceva rece mi s-a prelins pe şira spinării. Vocea lui gravă mi s-a strecurat în ureche cu o familiaritate dureroasă, dar devenise ca un străin pentru mine. Cu cealaltă mână mi-a smuls acul de argint sculptat dintre degete, moment în care m-am zbătut şi mai aprig.

A luat mâinile de pe mine şi zâmbetul i s-a stins.

— Nu te teme.

— Ochii tăi… am şoptit eu răguşită, ridicându-mă deodată, cu genunchii strânşi la piept.

Cât de sclipitori erau! Întocmai ca ai doamnei Hualing. M-a săgetat un fior. Cât timp nu ştiam de ce era în stare, trebuia să fiu prudentă.

Wenzhi a ridicat din umeri, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

— O deghizare. Pentru a evita întrebări inutile.

— Cine eşti? am izbucnit eu.

— Acelaşi de până acum. Acelaşi care ţi-a fost alături. Vocea mi s-a înăsprit.

— Nu te juca cu cuvintele. Spune-mi cine eşti.

M-a privit atent.

— Eu nu te-am acceptat când ai dezvăluit că eşti fiica Zeiţei Lunii? Xingyin, fiecare dintre noi ştie toate lucrurile importante despre celălalt.

Am simţit un nod în stomac, cu gândul că fusesem manipulată ca un pion. Tot ce îmi spunea erau ori justificări, ori tergiversări, calculate pentru a-mi tempera mânia şi a-mi stârni conştiinţa. Pentru a ne lega unul de celălalt, pentru a da impresia că eram la fel. Înseamnă că făcuse ceva cu adevărat groaznic.

— Să nu îndrăzneşti să ne compari! m-am răstit eu. Înşelăciunea mea nu te-a afectat, pe când tu… m-ai închis şi mi-ai furat lucrurile.

Încleştând maxilarul, mi-a întors spatele şi s-a dus cu paşi mari la fereastră.

— Unde suntem? am întrebat eu, urându-mi tremurul din glas.

Urând neliniştea aceasta pe care o simţeam deodată în preajma lui, această *frică*.

— În ţinutul meu natal. Zidul Norilor.

O notă de căldură i s-a strecurat în voce, ca apoi să devină iarăşi rece.

— Deşi alţii preferă să-l numească Ţinutul Demonilor. O strategie abilă a celeştilor, de a ne da chipuri de duşmani demni de dispreţ şi de frică, până şi în ochii popoarelor cu care nu am avut niciun contact.

Imposibil. Nu se putea ca acesta să fie Ţinutul Demonilor. Iar el nu putea fi demon – demonilor le era interzis accesul în Regatul Celest. Sigur l-ar fi simţit cineva pe parcursul atâtor ani petrecuţi în slujba armatei.

— Glumeşti?

Am sărit din pat, doborând o vază smălţuită cu cotul. S-a izbit de podea cu putere şi zgomotul a

răsunat în toată camera.

Uşile s-au deschis într-o clipă şi doi soldaţi au năvălit în cameră, îmbrăcaţi în armură neagră cu borduri de bronz. Unul avea un nas subţire şi o bărbie ascuţită, ca de dihor, pe când tovarăşul lui mai înalt era palid şi avea ochi rotunzi. Ciucuri negri precum cerneala împodobeau suliţele lucitoare pe care le ţineau strâns. Dând cu ochii de Wenzhi, au făcut o plecăciune, lovind podeaua cu capetele suliţelor.

— Înălţimea Voastră, am auzit o bufnitură, a spus garda palidă.

Am ridicat capul subit, înţelegând salutul soldatului şi cuvintele slujitoarei de mai devreme. Oare tatăl lui *chiar* era Regele Demon, monarhul perfid de care toţi celeştii se temeau şi pe care îl detestau? Îmi venea să mă întind din nou în pat şi să închid ochii, în speranţa că toate acestea erau doar un coşmar din care aveam să mă trezesc. Dar mi-am amintit cum îmi răsunase în minte vocea dragonului, mi-am amintit cum mă furnicase palma în care le ţinusem perlele şi cum îmi suflase vântul în faţă când fusesem luată…

Nu era un vis.

Soldaţii au făcut încă o plecăciune înaintea lui Wenzhi, acceptând o poruncă pe care nu o auzisem. Îndreptându-se, s-au holbat la mine cu o curiozitate vădită.

— Lăsaţi-ne, a spus el cu răceală.

Au ieşit îndată, închizând uşile în urma lor.

Am strâns pumnii, dorindu-mi să fi ţinut arme în ei.

— *Înălţimea Voastră,* am mârâit eu. Cum îndrăzneşti să mă aduci aici împotriva voinţei mele?

S-a rezemat de cadrul ferestrei, întorcându-se spre mine.

— Împotriva voinţei tale? Dar ai fost de acord să vii

cu mine.

— Nu se poate.

— Ai fost. Ai spus că vei veni cu mine în ţinutul meu natal.

Abia mai puteam gândi, în furia care mă sugruma. Înşelăciunea lui era o insultă la adresa promisiunilor făcute unul celuilalt. Crezusem că se trage din Marea de Vest; nicio clipă nu-mi imaginasem că locul lui natal ar fi Ţinutul Demonilor! Niciodată nu aş fi fost de acord să vin *aici.* Mi s-au încleştat pumnii, dar m-am silit să-i relaxez; nu era momentul să mă las pradă mâniei. Era un mincinos fără pereche, dar descoperirea aceasta nu putea decât să mă ajute.

Trebuia să aflu mai multe.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Aveam vocea gâtuită de furia stăvilită.

A traversat camera, ocupând unul dintre scaunele de lângă masă. Luând ceainicul de porţelan, a umplut două ceşti şi mi-a oferit una dintre ele, aşa cum obişnuise în trecut. L-am privit înmărmurită, până când şi-a dus ceaşca la gură şi a băut din ea.

S-a încruntat.

— Ai ales bine, e rece.

Un fir subţire al puterii sale a învăluit ceştile şi din ele s-a înălţat un parfum de iasomie, iar culoarea băuturii a trecut de la brunul închis al drojdiei îndelung infuzate la un auriu bogat.

— Aş fi vrut să fac şi eu la fel, dar n-am putut. Ce mi-ai făcut?

Am sărit de pe pat, întinzând spre el mâinile, pe pielea cărora metalul lucea întunecat.

— E doar o măsură de precauţie, pentru a mă asigura că nu vei face nimic nechibzuit.

Am simţit nevoia să-l lovesc.

— Fapta mea cea mai nesăbuită a fost să am încredere în tine. Cum ai reuşit să eviţi vrăjile protectoare ale Regatului Celest? De ce te-ai alăturat armatei, pentru ce acest joc de teatru? De ce m-ai adus aici?

— Atât de multe întrebări, Xingyin. Îţi voi răspunde atât cât pot, dacă vei lua loc.

Mi-a arătat scăunelul de alături.

M-am aşezat, privindu-l mânioasă, cu spatele mai ţeapăn decât o scândură de lemn.

— Vrăjile protectoare ale Regatului Celest nu mai sunt la fel de puternice cum au fost odată. Poate pentru că nu mai au puterea să cerceteze gândurile duşmanilor? Mi-a fost uşor să le slăbesc şi mai mult, să le evit cu ajutorul magiei.

— Eşti unul de-ai *lor*. Practici magia interzisă.

M-am cutremurat, fără să mă pot stăpâni.

— Da, dar aici nu e interzisă. Aici e considerată o *binecuvântare.*

— Trădătorule! am izbucnit eu, amintindu-mi de vulpile-spirit care trecuseră de vrăjile protectoare şi o răniseră pe Shuxiao. Nu-ţi pasă de suferinţa pe care ai provocat-o?

— Cum rămâne cu cei pe care i-am salvat? Cu monştrii şi duşmanii la învingerea cărora am ajutat Regatul Celest? a contrat el. Dar deja ne învârtim în cerc; aşa nu vom ajunge nicăieri. Tu nu ai păstrat secretul originii tale, Xingyin? Mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să-mi înţelegi situaţia.

O notă de batjocură i-a răsunat în glas.

— Nu te arăta atât de virtuoasă. Nu eşti loială Regatului Celest.

Puterea fragilă cu care îmi stăpâneam emoţiile a cedat.

— Orice aş fi făcut, nu am fost spioană. Trebuia să-mi protejez familia. Şi viaţa. Niciodată nu am periclitat pe altcineva în afară de mine însămi.

Am adăugat cu ură:

— Şi loialitatea ta? Cu câtă pricepere te-ai prefăcut că-ţi pasă de soldaţii celeşti, când, în sinea ta, te bucurai de rănile lor.

Aura i s-a îngroşat, fremătând ca nişte nori de furtună.

— *Mereu* am ţinut la cei de sub comanda mea, am deplâns fiecare viaţă pierdută. Dar am făcut ce a trebuit să fac. Nu avea importanţă dacă-mi plăcea sau nu.

— Aşa cum ai făcut şi cu mine.

— Ce? a întrebat răstit, aparent surprins. Nu – asta nu. Niciodată.

— Atunci de ce? am insistat eu, observând o fisură în atitudinea lui calmă.

Nu credeam că-mi va răspunde şi, chiar dacă mi-ar fi răspuns, ar fi fost vorba doar de alte minciuni. Dar, când a vorbit, trupul i s-a încordat atât de mult, încât a fost limpede cât de profund era afectat de gândurile sale.

— Al doilea fiu al regelui are puţine oportunităţi aici. Fratele meu vitreg, Wenshuang, a primit totul. Deşi era mai puţin competent şi puterile lui erau inferioare alor mele, neavând nicio legătură cu magia neamului nostru, stâlpul măreţiei noastre. Şi totuşi a fost ales ca prinţ moştenitor, pentru simplul fapt că era primul născut.

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet amar.

— Aşa că m-am dus la tatăl meu şi am făcut o înţelegere. Nu foarte diferită de cea pe care ai făcut-o tu cu Împăratul Celest.

— Toate acestea numai ca să ocupi locul fratelui tău? am spus eu uluită.

Poate că o parte din mine sperase că Wenzhi acţionase împotriva voinţei sale. Dar lăcomia şi ambiţia… nu credeam că asemenea patimi ar fi putut să-l mâne într-o astfel de măsură. Nu era aşa cum crezusem; nu avea pic de onoare. Şi totuşi, scânteia aceea de cruzime, dorinţa lui de a învinge cu orice preţ, fusese prezentă mereu – doar de i-aş fi recunoscut adevărata natură, de ambiţie nestăpânită.

A strâns degetele pe ceaşca de pe masă şi încheieturile i s-au albit de încordare.

— Nu ştii nimic despre fratele meu vitreg.

— Nici măcar n-am ştiut că *ai* un frate.

— Dincolo de sângele pe care-l împărtăşim, nu ne leagă nimic. Încă din copilărie nu mi-a arătat decât cruzime şi ură. Am suferit mult din cauza lui – bătăi, pedepse şi insulte! Nu am putut să mă împotrivesc, nu pentru că aş fi fost mai slab, ci pentru că era prinţul moştenitor. Mi i-a luat până şi pe puţinii slujitori credincioşi şi prieteni din tinereţea mea, aşa că am învăţat să nu mai favorizez pe nimeni. Singura cale de a mă proteja pe mine şi pe cei la care ţineam ar fi fost să mă înalţ deasupra lui şi să cuceresc tronul.

Mi-am înăbuşit un acces de compătimire, străduindu-mă să-i ignor tonul îndurerat. Cum puteam şti dacă acestea nu erau doar alte minciuni menite să-mi stârnească simpatia? Sfredelindu-l cu privirea, l-am întrebat:

— Ce legătura au acestea cu Regatul Celest? Cu perlele? Cu *mine?*

— Visul tatălui meu este să distrugă Regatul Celest. Îl urăşte profund pe împărat. Pentru faptul că ne-a demonizat magia şi a întors Tărâmul Nemuritorilor

împotriva noastră. Din cauza celor pe care i-am pierdut în război. Dar nu puteam rupe armistiţiul; nu eram suficient de puternici încât să-i învingem şi pe ei, şi pe aliaţii lor.

— Magia voastră chiar *este* îngrozitoare.

Cuvinte nesăbuite, provocate de amintirea suferinţei lui Liwei în mâinile doamnei Hualing. Şi de chinurile pe care le îndurasem şi eu în mâinile guvernatorului Renyu.

— Nu, nu este. Magia noastră poate să vindece afecţiunile minţii, să tempereze suferinţa, să descopere minciuni, să dezvăluie intenţii nefaste. *Poate* fi folosită în scopuri perfide – întocmai cum şi Apa, Focul, Pământul şi Aerul au fost îndreptate spre comiterea unor crime şi pagube groteşti. E uşor să dispreţuieşti Mintea, pentru că este Talentul cel mai puţin înţeles. Şi, în primul rând, pentru că stârneşte teama celor puternici – a împăratului şi a aliaţilor lui.

— Să stăpâneşti mintea cuiva, să îi răpeşti voinţa, e un gest îngrozitor.

S-a întunecat la faţă.

— Magia aceasta a fost exersată doar rareori înainte de război, când nu era tolerată nici în rândurile noastre, până când am fost siliţi să o folosim pentru a ne apăra. Nu da vina pe instrument, ci pe cel care îi îndrumă cântecul. Poate că tocmai aceasta a fost intenţia împăratului, ca să-şi poată consolida puterea pe Tărâmul Nemuritorilor. Nimic nu-i solidarizează pe nemuritori mai mult decât un pericol comun. În cazul acesta, a creat o profeţie care va duce la propria-i împlinire, fapt ce îl va distruge. Izgonindu-ne în exil, nu a făcut decât să ne întărească, să ne ofere o cauză. Şi în război limitele dintre bine şi rău se estompează.

Gândurile mi s-au încurcat între ele. Nu aveam

încredere nici în împărat, nici în el. Sau poate că tocmai abilitatea lui Wenzhi îmi inspira sentimentele acestea, priceperea cu care distorsiona problemele până când aş fi ajuns să nu mai pot deosebi capul de coadă?

Văzând că nu spun nimic, a continuat:

— I-am promis tatei că, dacă mă va declara prinţ moştenitor, îl voi ajuta să distrugă Regatul Celest. Că voi obţine arma cea mai puternică de folosit împotriva împăratului, cea de care se temea atât de mult, încât o închisese în Tărâmul Muritorilor.

— Dragonii, am spus eu în şoaptă. Mi-ai luat perlele. Ce vei face cu ele?

A ridicat din umeri.

— Poate că le va face plăcere să se răzbune pe cel care i-a întemniţat atât amar de vreme.

— Niciodată! am ţipat eu. Ai auzit ce au spus. Dragonii iubesc pacea. S-au lăsat întemniţaţi tocmai pentru a *evita* vărsarea de sânge. Vor muri dacă îi vei sili să facă aşa ceva.

Nu m-a luat în seamă. Avea chipul înăsprit de o hotărâre rece, ca sculptat în piatră. Ignorându-mi golul din stomac, am vorbit în continuare. Trebuia să aflu până unde îi ajungea trădarea.

— Minereul de pe Piscul Umbrelor. L-ai luat ca să făureşti cătuşele acestea?

I-am arătat brăţările.

— Trebuia să ne putem apăra, pe orice cale.

— Tu ai orchestrat răscoala tritonilor din Marea de Est?

Buzele i s-au strâns într-o linie subţire.

— O sămânţă plantată acolo a ajuns mai mult să ne încurce decât să ne ajute. Multă vreme dorisem să vizitez biblioteca Mării de Est, dar cei de acolo îşi

păzesc cunoştinţele cu înverşunare. Mai ales pe cele legate de dragoni. Spionii noştri ne-au spus despre delăsarea forţelor lor militare şi despre guvernatorul acela ambiţios. Am aranjat lucrurile astfel încât guvernatorul Renyu să primească pandantivul în dar, ştiind că Marea de Est avea să ceară ajutorul Regatului Celest la apariţia primului semn de răscoală. Cum ar fi putut refuza apoi să acorde o favoare salvatorului lor? Dar planurile guvernatorului au depăşit limitele prevăzute. Nu voiam să uzurpeze tronul Mării de Est şi să-şi îndrepte ambiţiile către cele Patru Mări. Singurii noştri duşmani sunt locuitorii Regatului Celest.

M-am silit să-l ascult cu un calm detaşat, deşi m-am îngrozit înţelegând cu câtă perfidie se arătase preocupat de soarta celor doborâţi în ziua aceea. Nu îndrăzneam să stărui asupra răspunsurilor lui; altfel nu m-aş fi putut stăpâni. Ridicând ochii, am descoperit că mă privea – cu ochi palizi şi lucitori. Ceva s-a deşteptat înăuntrul meu, un ecou subţire de recunoaştere. L-am recunoscut pe arcaşul din codru, cel cu ochi argintii, care trăsese asupra mea cu atâta înverşunare.

— *Tu* m-ai atacat! În pagodă.

Aproape că m-am îndoit de mijloc sub povara durerii care mi-a spintecat inima.

— Tu ai orchestrat răpirea prinţesei Fengmei.

Atunci a ferit privirea. Oare de ruşine sau dintr-un sentiment de vinovăţie?

— Te-am avertizat să nu te duci. Am încercat să te protejez. Am tras asupra ta numai ca să te ţin în siguranţă – ca să zăboveşti în pagodă, departe de ambuscadă. Şi, dacă te-ai fi rănit, ai fi putut să fugi la adăpost.

Într-adevăr, săgeata lui cu pene negre îl doborâse pe atacatorul meu, dar gândul acesta nu m-a îmbunat

deloc.

— Cum ai putut? Ai idee cât am îndurat acolo?

A inspirat tremurând.

— I-am poruncit doamnei Hualing să nu-ţi facă rău. A fost de acord, dar tu, Xingyin, ai talentul de a stârni emoţii puternice în inimile celor pe care-i întâlneşti. Atât în avantajul, cât şi în dezavantajul tău.

Auzindu-i tonul intim, am tresărit.

— Un plan onorabil! l-am felicitat eu cu un dispreţ usturător. Să răpeşti o fată nevinovată şi să manipulezi durerea unei nemuritoare chinuite de resentimente, pentru a o convinge să-ţi îndeplinească poruncile fără a-ţi păta mâinile. Nu ai pic de ruşine?

Chipul i s-a încordat când mi-a auzit reproşul.

— Deceniile petrecute în slujba armatei, în care am reuşit să pătrund în cercul de influenţă cel mai restrâns al Regatului Celest, nu m-au ajutat să ajung la dragoni. Tatăl meu şi-a pierdut răbdarea, aşa că am hotărât să mă întorc şi să-i ofer un alt dar în locul lor.

— Pe Liwei.

Gândul la el mi-a provocat o durere tăioasă. Oare se întorsese în Regatul Celest? Oare se întreba unde eram?

Wenzhi a oftat.

— Oricare variantă ar fi fost suficientă: forţa vitală a prinţului moştenitor sau prăbuşirea alianţei cu Regatul Phoenixului. Păcat că ai distrus inelul doamnei Hualing.

Pierderea lui l-a nemulţumit teribil pe tatăl meu.

Ceva mi s-a sfărâmat în inimă când am înţeles că nu avea niciun regret, era ultima… fărâmă de speranţă de care încă mă ţineam cu dinţii, că persoana aceasta *nu* era Wenzhi, că nimic nu era real. Tot ce făcusem de când mă despărţisem de mama, toate realizările mele

păreau să fi fost pângărite de răutatea lui.

Fierea mi-a urcat în gât – fierbinte, amară şi acidă. Am încercat să mă calmez, fără succes, şi am răbufnit furioasă. L-am plesnit peste obraz cu toată puterea mea. Nu s-a ferit, nici nu m-a oprit, şi capul i s-a smucit într-o parte cu un zgomot răsunător. Mâna m-a usturat ca arsă, dar urma roşie care i-a apărut pe piele mi-a dat o satisfacţie cumplită.

— Xingyin, înţeleg că eşti supărată. Dar să nu mă mai loveşti.

— Supărată? Nu există cuvinte care să-mi descrie emoţiile. Care să exprime cât de mult te urăsc.

S-a apropiat de mine, vorbindu-mi în şoapte sinuoase.

— Alegerea a fost a ta. *Tu* ai luat perlele dragonilor. Nu nega că şi tu ţi-ai dorit puterea lor.

Am tresărit când am auzit adevărul acesta de netăgăduit, dar se înşela în privinţa mea. Da, îmi doream puterea lor. Dar nu din aceleaşi motive. Însă pieptul mi s-a strâns sub povara descoperirii subite.

— Te-ai prefăcut că ţineai la mine pentru că ştiai originea Arcului Dragonului de Jad? Pentru că bănuiai că voi reuşi să-l stăpânesc… şi, prin intermediul lui, să-i stăpânesc pe dragoni?

— Nu.

A răspuns fără ezitare.

— Nu pot să neg că am fost intrigat de legătura dintre tine şi arc. Şi informaţiile aflate în Marea de Est mi-au dat motive să te ţin aproape. La început ca aliată şi apoi…

Faţa i s-a înroşit discret.

— Legătura dintre noi a apărut mai dinainte. M-ai impresionat puternic în prima zi în care te-am văzut trăgând cu arcul. Nu mă aşteptam să-mi trezeşti

asemenea sentimente. A fost unul dintre motivele pentru care am hotărât să renunţ la perle şi să mă întorc acasă. Nu voiam să mai existe minciuni între noi.

Până şi acum, o parte din mine s-a îndurerat la auzirea mărturisirii lui, dar nu trebuia să i-o arăt. Niciodată nu avea să înţeleagă cât de mult mă rănise.

A continuat:

— Aproape că-mi doresc ca împăratul să nu-ţi fi încredinţat sarcina aceasta. Niciodată nu am vrut să mă pun împotriva ta. Dar soarta a hotărât ca, în timpul audienţei tale, împăratul să dezvăluie cheia pe care o aşteptasem atâţia ani. A fost o coincidenţă fericită, pe care nu-mi permiteam s-o ignor.

— Pentru mine nu a fost atât de fericită.

I-am cercetat chipul, dar nu am găsit nicio dovadă cum că faptele acestea i-ar fi provocat suferinţă şi lui.

— Ştiai că-mi trebuiau perlele ca s-o salvez pe mama. Ştiai cât am îndurat ca să le obţin, şi totuşi mi le-ai furat.

M-am străduit din răsputeri să mă stăpânesc, să fac o ultimă încercare.

— Dacă într-adevăr ţii la mine, aşa cum spui, dă-mi perlele şi lasă-mă să plec.

Dintr-un singur pas, a traversat distanţa dintre noi şi m-a cuprins în braţe. Pe pielea mea arzătoare, mâinile lui erau reci ca gheaţa.

— Perlele sunt esenţiale pentru viitorul poporului meu, pentru eliminarea ameninţării nesfârşite a Regatului Celest. Cu dragonii sub comanda noastră, îi vom învinge cu uşurinţă. După aceea, îţi jur că voi găsi o cale de a o elibera pe mama ta. Vom obţine tot ce ne-am dorit vreodată, ne vom împlini toate visurile nesperate. Familie, putere şi o viaţă de trăit împreună. Trebuie doar să ai încredere în mine.

M-am smuls din strânsoare. Pielea mă furnica neplăcut sub atingerea lui, deşi cu numai o zi în urmă tânjisem după el. Viziunea lui asupra viitorului nostru… cât de revoltătoare îmi părea!

— Le-am promis dragonilor. Eu ţin la promisiunile mele, chiar dacă tu nu ţii la ale tale.

Aş fi putut să spun mai multe. Aş fi putut să urlu, să ţip şi să-l blestem, dar o istovire cumplită a pus stăpânire pe mine, ca de inimă bolnavă. I-am întors spatele, vrând să plece, pentru că nu-i mai puteam suporta prezenţa nicio clipă.

Oftatul i-a fost greu, învăluit de regrete.

— Nu te pripi, gândeşte-te bine. Orice ai alege, nu vei pleca de aici.

S-a dus la uşi şi le-a tras în lături.

— Nu are rost să încerci să evadezi. Dacă vei continua să te porţi cu nesăbuinţă, nu voi avea de ales decât să te tratez ca atare.

Uşile s-au închis în urma lui. Furia mi s-a revărsat şi, apucându-i ceaşca, am azvârlit-o de perete, spărgând porţelanul delicat în cioburi nenumărate, care nu mai puteau fi unite niciodată.

32

În ciuda avertismentului său, am încercat să evadez. Nu aveam de ales. Dar ferestrele erau blocate şi uşile ferecate. Am încercat să dau buzna prin ele la un moment dat, când o slujitoare mi-a adus mâncare, dar imediat m-am ciocnit de gărzile de afară. Din păcate, erau veterani cu experienţă, nu soldaţi începători pe care să-i fi putut lua pe nepregătite. M-am împotrivit din răsputeri, dar m-au supus cu uşurinţă şi m-au azvârlit înapoi în cameră.

Prăbuşindu-mă pe scaun, am bătut agitată în masă. Cum puteam să scap din locul ăsta blestemat? Cum puteam să recuperez perlele? Şi mama… speranţa de a o elibera se transformase într-o fantezie disperată, întocmai ca în vremea în care slujisem la Conacul Lotusului de Aur. Dintr-o singură lovitură, Wenzhi îmi sfărâmase atât visurile, cât şi inima. Am înfipt unghiile în masă, smulgând fâşii subţiri de lemn.

O durere vie m-a sfâşiat, chiar când credeam că trădarea lui mă amorţise pe dinăuntru. Mintea îmi zbura la timpul petrecut împreună – amintirile mă chinuiau, dar n-aş fi acceptat să fiu îngăduitoare cu mine însămi. M-am gândit la tot ceea ce spusese şi făcuse: când insistase să păstrăm secretul Arcului Dragonului de Jad, când pornise spre Piscul Umbrelor în miez de noapte, când îmi potolise interesul faţă de biblioteca Mării de Est. Luate separat, niciuna dintre faptele acestea nu bătea la ochi, dar împreună formau un întreg sinistru. Până şi reticenţa lui de a vorbi despre sine ar fi trebuit să mă alarmeze, pe mine mai mult decât pe oricine altcineva. Dar propriile-mi emoţii, ambiţii şi dorinţe mă acaparaseră atât de mult, încât nu mai avusesem ochi pentru nimic altceva. Şi

vanitatea îşi avea partea sa de vină – nu puteam nega că reputaţia lui mă fermecase şi că atenţia lui mă flatase. Şi acum era prea târziu.

Uşile s-au deschis. Am sărit în picioare, privind prin cameră în căutarea vreunui obiect pe care să-l folosesc ca armă. În urma ultimului incident, Wenzhi poruncise să mi se ia toate acele de păr. Pe slujitori aş fi putut să-i dobor cu mâinile goale, dar, din cauza încercării mele de evadare, mesele îmi erau aduse acum de soldaţi.

De data aceasta, nu era o gardă. Wenzhi a intrat cu paşi mari, cu roba sa indigo unduindu-i-se în jurul picioarelor. În talie avea legat un brâu de stofă împodobit cu pietre de chihlimbar. Pe cap purta o coroană de jad alb, incrustată cu un smarald sclipitor. Am mijit ochii la ea, la această comoară de dragul căreia îşi sacrificase onoarea.

M-am aşezat la loc, refuzând să-i acord atenţie. Instinctiv, am început să-mi zgârii cu unghiile metalul din jurul încheieturilor. Oricât aş fi tras de ele şi le-aş fi izbit de pereţi, rămâneau intacte, dar pielea mi se învineţise şi se acoperise cu zgârieturi.

Când i-au căzut ochii asupra braţelor mele, le-am ascuns la spate. S-a repezit la mine şi mi le-a tras la vedere. Atingerea lui mi-a dat o senzaţie răcoroasă şi rănile de pe piele mi-au dispărut.

M-am eliberat din mâinile lui. Nu i-am mulţumit. Nu m-am uitat la el.

Mi s-a aşezat în faţă.

— Să nu-ţi mai faci rău. Răbdarea mea are limite.

M-am întors deodată spre el, răstindu-mă cu venin în glas.

— Ce altceva mai vrei să-mi faci? După ce m-ai răpit, mi-ai ferecat magia şi mi-ai furat lucrurile?

Nestemata din coroană a strălucit şi mai tare,

poate stârnită de mânia lui. Dar expresia i-a rămas insondabilă când s-a aplecat spre mine.

— Ce pot să fac ca să te liniştesc? a întrebat el, de parcă ar fi fost o gazdă primitoare şi eu aş fi fost un oaspete onorat.

I-am întins mâinile legate.

Un colţ al gurii i s-a arcuit în sus.

— Mă tem că nu pot. Nu înainte de a-ţi veni în fire.

— Dar chiar mi-am *venit* în fire, am contrat eu. Acum te văd aşa cum eşti cu adevărat: un mincinos şi un hoţ.

A dat înapoi, cu o privire încremenită. M-aş fi bucurat dacă vorbele mele l-ar fi jignit.

— Am făcut o descoperire, am spus eu. Tu, un prinţ al demonilor, l-ai înşelat pe Împăratul Celest. Ai pătruns în Regatul Celest, în cercurile cele mai restrânse ale palatului lor, şi i-ai spionat. Prin faptele acestea nu ai încălcat armistiţiul? Sunt convinsă că aliaţii li se vor alătura împotriva ta.

A ridicat din umeri, fără nicio dovadă a fricii în care îmi pusesem speranţa.

— S-ar putea spune că le-am slujit cu credinţă. Cel puţin atât timp cât am fost sub comanda lor.

Mi-am muşcat interiorul obrazului, amintindu-mi că fusese într-adevăr cel mai renumit războinic al armatei celeste.

— Dar tu eşti cel care a slăbit vrăjile protectoare, a stârnit răscoala din Marea de Est, ai pus la cale răpirea prinţesei Fengmei…

— Xingyin, numai tu ştii astea, m-a întrerupt el cu un calm exasperant. Deocamdată celeştii nu ştiu cine sunt aici. Îşi închipuie că sunt un spion de rând, precum cei pe care i-au trimis pentru a se infiltra la curtea noastră, dar fără succes. Mai mult, împăratul ar

ezita să admită că a fost păcălit atâţia ani; e prea orgolios. Pentru moment, va căuta să-şi salveze demnitatea, nu să-şi adune aliaţii pentru un război pe care nu-l doreşte. Nu acum, în orice caz, când echilibrul de putere este încă incert.

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Deşi acum s-a întors în favoarea noastră, fără urmă de îndoială.

Perlele, am gândit eu, fierbând în tăcere.

Părând să nu-mi observe mânia clocotitoare, a luat o mandarină din vas şi a curăţat-o de coajă. Mi-a oferit fructul, dar am refuzat să-l primesc.

— Şi eu? am întrebat tăios. Nu se poate ca fapta aceasta să nu fi încălcat preţiosul vostru armistiţiu, ai răpit un soldat celest şi ai furat perlele pe care şi le dorea împăratul.

Vocea mi-a răsunat triumfătoare; eram convinsă că de data aceasta lovisem ţinta.

— Eliberează-mă, înapoiază-mi lucrurile şi nu le voi spune ce ai făcut.

Negocierea cu el îmi ştirbea demnitatea, dar situaţia nu-mi permitea asemenea pretenţii.

A băgat fructul în gură, felie cu felie, mestecând cu multă atenţie. Oare evita să-mi răspundă? Oare nu înţelesese lucrul acesta înainte? Puţin probabil, ţinând cont de şiretenia lui.

În cele din urmă, şi-a aşezat coatele pe masă şi şi-a împreunat degetele.

— Aş fi preferat să nu ştii asta.

— Ce vrei să spui?

Un fior mi-a alunecat pe piele. Nu credeam că următoarele lui cuvinte aveau să-mi fie pe plac.

— Curtea celestă crede că eşti musafira mea onorată, viitoarea mea soţie. O escroacă perfidă care l-

a înduplecat pe împărat să-i dea sigiliul, ca apoi să ia perlele dragonilor şi să se refugieze aici de bunăvoie. Celeştii nu-mi pot reproşa că te-am adăpostit; nu am încălcat armistiţiul, din moment ce nu ştiam despre fărădelegile *tale.*

— Monstrule! am blestemat în şoaptă. *Tu* eşti vinovat pentru toate acestea. Nimeni nu ar crede că aş fi fost în stare de… că noi doi am fi putut să…

Mi s-a strâns stomacul cu gândul la bârfele care circulau pe seama noastră. Pe care le dispreţuisem, spunându-mi că limbile slobode nu aveau nicio putere. Mă înşelasem amarnic. Cuvintele aveau putere; transformau neadevărurile în realitate, clădeau reputaţii sau le nimiceau. De aceea avusesem atâta încredere în Wenzhi înainte. De aceea atât de mulţi aveau să creadă aceste lucruri despre mine acum – eram o mincinoasă infamă, care îşi ascundea identitatea faţă de toţi cei care o cunoşteau. Cine m-ar fi crezut, când reputaţia mea era atât de pătată?

— Liwei, am spus eu. El mă va crede. Era de faţă…

Speranţa mea firavă s-a risipit sub zbuciumul unei amintiri. Strigătele acelea pe care le auzisem când Wenzhi mă luase în zbor, ţiuiturile metalice… oare Liwei fusese atacat? Oare era rănit? Probabil că ar fi încercat să mă salveze. Ar fi încercat să mă caute. Dacă nu cumva fusese împiedicat.

— Ce i-ai făcut? am întrebat răstit.

O expresie agasată a fulgerat pe chipul lui Wenzhi şi am simţit o mare uşurare.

— A scăpat, am spus convinsă.

— Chiar dacă ţi-ar lua apărarea, puţini l-ar crede. Au dovezi de netăgăduit împotriva ta şi se ştie că prinţul e îngăduitor cu fosta lui tovarăşă de studii.

A făcut o pauză, ca şi când şi-ar fi cântărit

următoarele cuvinte.

— Xingyin, îmi pare rău dacă situaţia aceasta te supără, dar tot răul e spre bine. E o ruptură definitivă. Uită de Regatul Celest. Acolo nu te mai aşteaptă nimic.

Mi-a vorbit cu blândeţe şi, în momentul acela… l-am detestat. Enormitatea faptelor lui mi s-a lăsat pe umeri şi trupul mi s-a încleştat îngrozit. Dacă împăratul credea că-l trădasem, atunci ce avea să-i facă mamei? Oare avea să-şi respecte promisiunea de a nu-i face rău? Trebuia să mă întorc şi să lămuresc situaţia.

Wenzhi a deschis gura, vrând să-mi mai spună ceva, dar atunci un soldat a năvălit în cameră. Făcând o plecăciune adâncă, a spus agitat:

— Majestatea Voastră, armata celestă…

— Nu acum! a izbucnit Wenzhi.

Soldatul a încremenit, s-a învârtit pe călcâie şi a plecat în grabă, închizând uşile în urmă.

— Armata celestă? am întrebat cu un interes moderat, deşi, de fapt, ardeam de nerăbdare să aflu.

O clipă de ezitare a fost singura dovadă a neliniştii lui.

— E vorba doar de problemele obişnuite de la graniţă.

M-am prefăcut indiferentă, deşi mintea mi se pusese în mişcare, încercând să descifrez ceea ce auzisem. Soldatul venise în grabă pentru a aduce veşti urgente legate de armata celestă. Şi era neobişnuit ca Wenzhi să răspundă atât de aspru. Nu era vorba despre simple tulburări provocate de trupe recalcitrante la graniţă. Se întâmpla ceva mai serios, despre care nu voia să aflu.

Cu câtă uşurinţă mintea, am observat eu, simţind un junghi în piept. Dar nu-i mai era la fel de uşor să mă păcălească.

În clipa în care a plecat, m-am repezit la uşi. Erau făcute din abanos, cu plăci de lemn solid în partea de jos şi zăbrelite în partea de sus, cu un model de cercuri interconectate pe un fond de mătase albă. M-am ghemuit, ca să-mi ascund silueta de vederea celor de afară.

Am auzit vocea lui Wenzhi, joasă şi înăbuşită.

— Dublaţi gărzile. Dacă se întâmplă ceva neaşteptat sau dacă încearcă să evadeze din nou, anunţaţi-mă îndată.

Am auzit clinchete de armuri, poate ale soldaţilor, făcând o plecăciune. Gândul că aveau să-mi fie dublate gărzile m-a înfuriat. Cum aş mai fi putut să evadez? Adunându-mi fusta lungă, m-am aşezat pe podea. Marmura era tare şi rece, dar poate că aveam să aud ceva important.

Cred că am stat aşa ore în şir, cu spatele rezemat de uşi – până când a început să mă doară gâtul şi mi-au amorţit picioarele. De două ori am sărit şi am fugit la auzul unor pârâituri în lemn. Soarele a coborât pe cer şi camera s-a cufundat în umbră. Dar nu aflasem nimic, dincolo de mâncărurile preferate ale gărzilor, poveştile lor de familie şi nemuritoarele de care le era drag. Oftând, m-am ridicat şi am început să mă plimb agitată, încercând să-mi astâmpăr freamătul neîncetat din stomac.

M-am oprit la fereastră. Mai bine de o mie de soldaţi se adunaseră dedesubt, cu armurile lor negre lucind ca un ocean al nopţii. Wenzhi stătea înaintea lor pe un podium, vorbindu-le trupelor aşa cum făcea de obicei înaintea confruntărilor iminente, dar mi s-a făcut rău la gândul că acum se pregătea să-i înfrunte pe cei alături de care luptase în trecut. M-am străduit să-l ascult, dar niciun sunet nu trecea de barieră, nici

măcar murmurul adierii de vânt care pătrundea în cameră. Am lovit bariera până când m-au durut pumnii. Doar de aş fi putut auzi ce spunea, poate că aş fi găsit răspunsul la întrebările care-mi încingeau mintea.

Dedesubt, un grup de soldaţi a păşit în faţă. Când Wenzhi a încuviinţat din cap, au ridicat mâinile. Aerul a licărit plin de magie şi un nor violet s-a transformat în nisip auriu.

De ce? M-am apropiat de barieră şi mai mult, dar, la scurt timp după aceea, soldaţii s-au împrăştiat. M-a cuprins o mare nelinişte, ca şi când m-aş fi aflat pe un pod şubred, care putea ceda în orice clipă, aruncându-mă în defileu. Se lăsase noaptea, aşa că am stins lampa şi am cufundat camera în întuneric. Poate că soldaţii ar fi fost mai puţin vigilenţi dacă ar fi crezut că dorm.

M-am întors la locul meu de lângă uşă, ghemuindu-mă şi strângându-mi braţele în jurul genunchilor. Se pregătea o confruntare, eram convinsă. Dar când? Cum era implicată armata celestă? Şi de ce transformaseră norii în nisip?

Bufnete de paşi au răsunat afară. S-au auzit clinchete de armură.

— Înălţimea Sa solicită un raport.

De data aceasta, o voce de femeie. Vorbea atât de încet, încât a trebuit să închid ochii, străduindu-mă s-o aud. Întocmai ca atunci când trăsesem legată la ochi în pădurea de piersici înfloriţi.

— Nu au fost probleme. Astăzi a fost liniştită şi s-a culcat devreme. Poate că se înduplecă în sfârşit.

Cineva a râs. Am încleştat maxilarul când am auzit acel sunet batjocoritor.

— Căpitane Mengqi, nu am putut asculta discursul

Înălţimii Sale, a spus altcineva pe un ton respectuos. Aveţi vreo veste pentru noi?

Am ciulit urechile. Un căpitan? Poate că era mai bine informată.

— Sursele noastre ne spun că mâine Prinţul Moştenitor Celest se va alătura armatei. Vor porni marşul poimâine, în zori.

Liwei venea aici? De ce? Speranţa renăscută mi-a fost risipită de teamă când m-am întrebat ce va face Wenzhi. Avea să întoarcă cumva situaţia spre avantajul său. Cu alte cuvinte... se pregătea o capcană şi eu eram momeala.

Cineva şi-a dres glasul.

— Totul e în ordine? a întrebat el cu o uşoară nelinişte.

— În clipa în care vor traversa graniţa, soarta lor va fi pecetluită.

Vocea ei a răsunat plină de satisfacţie şi drept răspuns am auzit mormăituri încântate.

Căpitanul Mengqi a plecat după scurt timp. Sunetele paşilor ei s-au estompat şi s-au stins, moment în care m-am ghemuit lângă perete, stăpânindu-mi fiorul de panică. Ce căuta armata celestă aici? Doar nu venise de dragul meu – împăratul nu ar fi ridicat niciun deget ca să mă protejeze, mai ales acum, după ce Wenzhi împrăştiase minciunile acelea. Probabil că veniseră pentru perle. Dar de ce să fi venit singuri, fără aliaţi? Doar nu aveau de gând să atace şi să încalce armistiţiul pentru a declanşa un război pentru care nu erau pregătiţi, pe care nu şi-l doreau. Asta susţinea Wenzhi, dar şi eu simţisem că era adevărat. Cei din armata celestă nu păreau dornici să înceapă un nou conflict împotriva Ţinutului Demonilor. Soldaţii nu vorbeau despre confruntarea din trecut cu un aer

triumfător, ci în şoapte înspăimântate. Porniseră la luptă în speranţa unei victorii rapide, dar se întorseseră şchiopătând după încheierea unui armistiţiu fragil.

Nu, celeştii nu aveau să traverseze graniţa. Liwei n-ar fi făcut niciodată ceva atât de nesăbuit, nici chiar dacă ar fi fost provocat. Învăţasem alături de el; ştiam cum îi mergea mintea. Nu ar fi acceptat această pierdere de vieţi nechibzuită. Să fi fost o manevră falsă, cu care să distragă atenţia Ţinutului Demonilor în timp ce căutau perlele? Dar probabil că Wenzhi îşi dădea seama că armata celestă nu intenţiona să invadeze, îmi spusese acest lucru mai devreme. Oare ce punea la cale? Având perlele, îi stăpânea pe dragoni. Ar fi fost în avantajul lui să instige o confruntare acum, în apropierea ţinutului său natal. Dar, dacă ar fi atacat armata celestă fără motiv, împotriva lor s-ar fi ridicat şi celelalte regate alte Tărâmului Nemuritorilor.

Încercând să-mi pun cap la cap fragmentele gândurilor, a început să-mi zvâcnească capul. Zidul Norilor se afla lângă Deşertul Auriu. Soldaţii transformaseră norii violet în nisip. Oare creau o graniţă nouă? Iluzia unei graniţe noi? Descoperirea subită mi-a îngheţat sângele în vene.

Chiar era o capcană, dar mult mai îngrozitoare decât îmi închipuisem.

Celeştii aveau să fie ademeniţi în Ţinutul Demonilor cu ajutorul unei graniţe false. Traversând graniţa adevărată, aveau să încalce armistiţiul şi să se expună contraatacului. Nici măcar aliaţii lor n-ar fi putut învinui Ţinutul Demonilor pentru orice măsură luată în scop de apărare. Pe celeşti îi aştepta o ambuscadă – eram convinsă –, nimic nu avea să fie lăsat la voia întâmplării. Un plan perfid, îngrozitor.

Pumnul mi-a zburat la gură, înăbuşindu-mi icnetul. Vai, de n-aş fi acceptat perlele! Dar fusesem ispitită de puterea lor, disperată să găsesc o cale de a o elibera pe mama fără a plăti preţul împăratului. Cât de lacomă fusesem în dorinţa mea de a le obţine pe toate. Cât de arogantă, în ideea că aş fi putut să le protejez, când nu reuşeam să mă protejez nici pe mine însămi. Şi acum urma să am pe conştiinţă dezastrul iminent şi miile de morţi.

Un val de miez de noapte s-a revărsat asupra mea, răpindu-mi şi ultimele puteri. Am închis ochii, dar n-am văzut decât pământul năclăit de sânge şi acoperit cu armurile sclipitoare ale celeştilor răpuşi. Ochii orbi ai lui Liwei. Trupul neînsufleţit al lui Shuxiao. Mi-au apărut în gând chipurile celor alături de care slujisem şi toţi mărşăluiau spre sfârşitul lor. Mi-am muşcat pumnul cu putere, până când pielea mi-a crăpat şi un jet cald de fier şi de sare mi s-a vărsat în gură. Imaginea mi s-a tulburat din cauza lacrimilor fierbinţi care mi-au umplut ochii şi m-am chircit pe jos, adunându-mi trupul într-un ghem strâns, încleştând degetele în pumni care nu puteau decât să izbească podeaua de marmură rece.

33

Nu puteam să-i las pe Liwei şi armata celestă să păşească în capcana fatală ce-i aştepta. Nu puteam să-i las să moară din cauza mea.

Cum aş fi putut să împiedic totul? Dacă aş mai fi avut magia şi Arcul Dragonului de Jad, poate că aş fi riscat o evadare forţată. Dar neputincioasă, fără arme, fără prieteni – speranţa mea de scăpare era subţire ca a unui şoricel prins în ghearele unui tigru. Deocamdată nu mă puteam bizui decât pe mintea mea. Şi mi-am amintit că nu toate bătăliile puteau fi câştigate prin forţă brută; uneori apa era cea care eroda stâncile.

Mă răstisem la Wenzhi ca un copil – îndurerată, furioasă şi nesăbuită. Sfidarea mea nu făcuse decât să-i stârnească bănuielile şi mai mult, fapt ce-mi îngreunase evadarea. Trebuia să-l conving că mă răzgândisem, ca să-l înduplec să-şi coboare garda. Abia apoi aş fi putut să recuperez perlele şi să fug. Dar nu mi-ar fi fost uşor să-l păcălesc. Poate că lacrimile mi-ar fi fost utile, doar că Wenzhi mă văzuse ucigând monştri fără nicio tresărire. Nu avea rost să apelez la mărinimia lui; ambiţia îi era lipsită de milă. Nici să-l mint n-ar fi fost uşor, pentru că mă cunoştea prea bine. În orice caz, i se părea că mă cunoştea – m-a cuprins furia cu gândul la prezumţiile lui arogante. Cum să-şi fi închipuit că voi fi de acord cu planurile sale mârşave?

Dar poate că, folosindu-mă de lucrurile pe care le ştia despre mine, aş fi putut să-l fac să creadă că *el* mă înduplecase să mă alătur lui. Încercase să mă ademenească cu libertatea mamei. Credea că aş fi făcut orice ca s-o salvez, întocmai cum făcuse şi el pentru a-şi consolida poziţia la curte. Se înşela, nu eram ca el. Ţineam la onoarea mea şi ştiam că la ea

ţinea şi mama.

Încă era întuneric, dar am aruncat cuvertura în lături şi m-am sculat ca să mă pregătesc, simţind acelaşi freamăt în stomac care-mi apărea mereu în zorii dinaintea unei lupte. Dar, de data aceasta, nu aveam alte arme în afară de zâmbetele şi de cuvintele mele, pe care nu prea ştiam să le mânuiesc. Şi, în loc de armură, aveam să fiu îmbrăcată cu mătăsuri. Am scotocit prin şifonierul plin cu veşminte scumpe şi viu colorate. Cât de trivial şi de grotesc mi se părea să mă îngrijesc de ţinută într-un asemenea moment. Dar o înfăţişare exterioară pusă la punct ar fi distras atenţia de la minciunile goale pe care aveam de gând să le înşirui. Hotărâtă asupra acestui curs de acţiune, am luat o robă neagră, pe măsura stării mele de spirit. Pe fustă erau brodate imagini cu bâtlani şi, când am atins o aripă albă, aceasta a fluturat şi pasărea a ţâşnit pe mătasea din miez de noapte. De aş fi putut să fac şi eu la fel!

Orele treceau, soarele se înălţa pe cer şi Wenzhi nu mai venea. M-am gândit cu amărăciune că poate era prea ocupat cu planificarea măcelului de a doua zi. Îşi întindea capcanele, complota şi ticluia, timp în care eu nu reuşisem decât să scobesc o gaură mărişoară în masă. Nu, nu puteam să stau cu mâinile în sân când cei la care ţineam erau în pericol. Dacă nu venea el, aveam să-l caut eu – înainte să fie prea târziu.

Mergând la uşi cu paşi mari, am bătut în ele cu putere. Voci înăbuşite s-au strecurat prin mătasea dintre zăbrele.

— Nu răspunde, e un alt şiretlic, a şoptit cineva.

— Dacă e rănită sau s-a întâmplat ceva?

Altcineva a pufnit.

— Rănită? Noi o să fim răniţi dacă deschidem uşile.

M-am încruntat când le-am auzit bănuielile, chiar dacă erau justificate. În încercările mele de evadare, îi zgâriasem, îi lovisem cu picioarele şi îi blestemasem fără nicio reţinere. Pierzându-mi răbdarea, am strigat poruncitor:

— Trebuie să-l văd pe prinţul Wenzhi.

Rostit, titlul suna ciudat.

Cererea mea a fost întâmpinată cu tăcere. Drept când mi-am spus că vor refuza, că va trebui să dobor uşile cu pumnul, acestea s-au deschis. Un scut tremura sclipitor în jurul celor şase soldaţi, care aveau suliţele îndreptate asupra mea.

Până şi în situaţia mea sumbră, a trebuit să-mi stăpânesc râsul. Oare mă credeau chiar atât de periculoasă?

— Aţi putea să mă duceţi la prinţul Wenzhi? am întrebat pe tonul meu cel mai dulce, încercând să nu mă înec cu cuvintele.

Gărzile au schimbat priviri descumpănite. După ce au şuşotit între ei, unul a plecat în grabă. Oare ca să aducă mai mulţi soldaţi? După scurt timp a apărut o femeie înaltă, traversând coridorul cu paşi mari. Era deosebit de frumoasă, în ciuda neîncrederii din ochii săi căprui şi limpezi. Nu semăna deloc cu demonii pe care mi-i închipuisem ascultând poveştile lui Ping’er – niciunul dintre ei nu arăta aşa. Deşi nu-mi făcea nicio plăcere să recunosc, cuvântul „demon” chiar îmi *influenţase* percepţia în privinţa lor, ducându-mă cu gândul la înfăţişările cele mai îngrozitoare, când, de fapt, nu erau cu nimic diferiţi de noi.

— Eu sunt căpitanul Mengqi, din garda personală a prinţului moştenitor Wenzhi. Înălţimea Sa a lăsat poruncă să nu fie deranjat astăzi, a declarat nou-venita cu o hotărâre aspră.

Dar nu voiam să mă întorc umilă în cameră, nu acceptam să fiu refuzată atât de uşor.

— Prinţul Wenzhi mi-a spus că voi putea să-l văd oricând voi dori, am minţit eu cu neruşinare, surprinsă de propria dezinvoltură.

Un soldat tânăr şi palid a ridicat vocea:

— Înălţimea Sa meditează înainte de lup…

Văzând privirea furioasă a căpitanului Mengqi, a închis gura şi a dat înapoi.

Am oftat, netezind cutele inexistente ale fustei mele.

— Prinţul Wenzhi va fi foarte nemulţumit când va auzi.

M-am luminat la faţă, ca şi când mi-ar fi venit deodată o idee.

— Ce-ar fi să mă duceţi voi la el? Dacă va refuza să mă primească, ne vom întoarce îndată.

Când căpitanul a mijit ochii bănuitor, am adăugat:

— Oare şapte soldaţi înarmaţi nu pot ţine piept unei prizoniere neputincioase şi lipsite de apărare?

Vocea mi-a răsunat sfidătoare şi cu o notă de dispreţ, moment în care am ridicat încheieturile ca să le arăt metalul blestemat care le înconjura.

Cu o mişcare a capului, căpitanul Mengqi mi-a indicat s-o urmez. A pornit înainte în pas alert şi celelalte gărzi au venit din urmă. La fiecare pas le simţeam privirile sfredelindu-mi craniul şi suliţele aţintite la spatele meu.

M-am grăbit să-l ajung pe căpitan, cercetând drumul, sperând să găsesc o cale de scăpare. Parfumul greu de lemn de santal plutea în aer, înălţându-se din arzătoarele din bronz împrăştiate pe coridor. Zăbrele bogate de aur înconjurau stâlpii din abanos şi pardoseala de marmură verde era incrustată cu

firişoare subţiri de argint.

Ieşind pe uşile de lemn din capătul coridorului, am păşit într-o grădină bogată. Aici parfumul florilor înăbuşea mirosul înecăcios al arzătoarelor. M-am oprit, învârtindu-mă ca fermecată, în timp ce căutam ceva ce aş fi putut folosi. Iasomia era folosită uneori ca sedativ, dar era prea slabă. Am smuls câteva frunze din copacul de gingko, despre care se spunea că provoacă dureri de burtă şi ameţeală – deşi încă nu ştiam ce voi face. În ciuda abundenţei de plante şi de ierburi, nu am găsit nimic altceva util, nici măcar vreo ciupercă cu proprietăţi halucinogene. Doar de aş fi fost o elevă mai silitoare! Dar apoi am încremenit, zărind florile albastre, cu petale ascuţite, care răsăreau din iarbă. Le mai văzusem... în prima zi petrecută în Camera Contemplării. Mi-am adus aminte de instructorul nostru agasat şi de Liwei, care se făcea că dormea. M-am aplecat şi am smuls o floare, prefăcându-mă că o admir în timp ce-i frecam petalele între degete, până când mi le-am acoperit de sevă. Când i-am inspirat parfumul, m-a cuprins toropeala. Am scăpat-o îndată, ştergându-mi mâinile de fustă. Crini-steluţă. Amestecaţi cu vin, puteau cufunda pe oricine în somnul cel mai adânc.

În spatele meu, un soldat şi-a dres glasul iritat. Am ridicat ochii, descoperind că căpitanul Mengqi părăsise deja grădina. M-am bucurat, pentru că ea părea mai greu de păcălit. Ridicându-mă, m-am prefăcut că mă împiedic. Am căzut, julindu-mi palma de o piatră până când am mânjit-o cu sânge. În timp ce soldaţii se holbau la ea consternaţi, am întins cealaltă mână la spate şi am smuls un mănunchi de flori.

— Cât de neîndemânatică sunt! le-am spus cu un zâmbet trist.

Ar fi fost greu să crezi că rostisem prima mea minciună cu doar câţiva ani în urmă. Nu-mi plăcuse deloc să-i mint pe Liwei şi Shuxiao, dar jocul de faţă mi-a stârnit cu totul alte sentimente. O satisfacţie neaşteptată, o veselie interioară – aproape –, oferite de gândul că-i înşelasem pe temnicerii mei, că i-o plătisem lui Wenzhi cu aceeaşi monedă.

Mi-am scuturat fusta de pământ, strecurându-mi florile în pungă. O umbră s-a abătut asupra mea şi am ridicat privirea, dând cu ochii de un străin ivit înaintea noastră. Avea hainele magnifice, aproape ostentative, decorate cu pietre preţioase care sclipeau pe fondul brocartului violet. Mi-a părut familiar cu pomeţii aceia înalţi, cu maxilarul puternic şi buzele subţiri. Poate că alţii l-ar fi considerat chipeş, dar neastâmpărul şiret din expresia lui îmi repugna.

— Înălţimea Voastră.

Soldaţii l-au salutat cu o plecăciune.

Încă un prinţ? am gândit în sinea mea. Nu era nicio surpriză, de vreme ce Regele Demon era necăsătorit şi se zvonea că avea zeci de concubine, dintre care probabil că multe se întreceau între ele ca să-i nască copii pentru a-şi securiza influenţa şi poziţia.

I-a ignorat pe ceilalţi; avea privirea aţintită asupra mea.

— Tu cine eşti?

M-a întrebat pe un ton amabil, dar ochii săi gălbui m-au dus cu gândul la un şarpe care-şi vâna prada.

Nu am răspuns, neştiind sigur ce să spun şi convinsă că nu aveam să găsesc niciun aliat aici. Din fericire, căpitanul Mengqi a apărut din nou şi a venit la noi cu paşi mari. S-a încruntat la vederea străinului, dar a făcut o plecăciune respectuoasă.

— Căpitane Mengqi. Cât de rar mi-e dat să te văd

departe de frăţiorul meu. Poţi să-mi spui cine e ea?

A făcut semn spre mine.

Frăţiorul meu? Am tresărit şi l-am privit mai atent. Să fi fost prinţul Wenshuang? Fratele detestat al lui Wenzhi?

— E musafira prinţului moştenitor, a răspuns căpitanul Mengqi pe un ton cumpătat.

O expresie ameninţătoare a apărut deodată pe chipul bărbatului. Oare îl mâniase atât de mult pomenirea titlului fratelui său? Şi oare căpitanul Mengqi îl rostise pentru a-l înfuria, pentru a evita reţinerea noastră sau, poate, cu ambele scopuri?

Atunci prinţul Wenshuang mi-a adresat un zâmbet sclipitor, eliberat de orice urmă de nemulţumire.

— Am auzit despre tine. Chiar eşti din Regatul Celest?

Tulburată de privirea lui fixă, am încuviinţat din cap scurt.

— Înălţimea Voastră, iertaţi-ne, dar trebuie să ne vedem de drum.

Căpitanul Mengqi a făcut încă o plecăciune şi şi-a încordat trupul când s-a ridicat.

Prinţul Wenshuang a strâmbat din buze şi a dat din mână neglijent, indicându-ne că puteam pleca. I-am simţit privirea sfredelindu-mi spinarea.

Am trecut pe sub o boltă de piatră circulară şi, pătrunzând într-o curte, am pornit spre clădirea mare înconjurată de pini înalţi şi veşnic verzi. Aerul era proaspăt şi dulce şi parfumul acelor de pin se amesteca cu adierea nopţii, amintindu-mi de mirosul lui Wenzhi, dar mi-am stăvilit acest gând nedorit. Stâlpi de marmură neagră flancau intrarea, incrustaţi cu modele şerpuitoare de aur. Uşile închise erau formate din plăci tari de abanos, fără a dezvălui nimic din ceea

ce se petrecea înăuntru.

Căpitanul Mengqi a bătut cu pumnul în lemn.

O scurtă tăcere, apoi s-au auzit sunete de paşi pe podea.

— Am dat poruncă clară să nu fiu deranjat, a spus Wenzhi dinăuntru cu răceală.

Căpitanul m-a privit mânios.

— Vă cer iertare pentru deranj, Înălţimea Voastră. Vom pleca îndată.

Refuz.

— Eu am insistat să fiu adusă aici de căpitanul Mengqi! am strigat eu.

Nu a răspuns. Mi-am ţinut respiraţia şi căpitanul Mengqi a oftat, iar gărzile au schimbat priviri neliniştite.

Atunci uşile s-au deschis. Wenzhi a apărut în prag, cu roba sa verde-închis ajungându-i aproape până la podea. Părul îi cădea pe umeri, liber şi dezlegat. Când m-a văzut, a holbat ochii şi apoi i-a mijit bănuitor, mi s-a părut. Totuşi, s-a dat la o parte, îngăduindu-mi să intru.

Am păşit în cameră şi am auzit uşile închizându-se în urma mea cu un bufnet ameninţător. Cu spatele cât se poate de drept, am privit încăperea spaţioasă, admirând pereţii de piatră şi tavanele şi ferestrele înalte. Arzătoare de parfum aurii erau amplasate de o parte şi de alta a intrării şi, din fericire, erau stinse, căci preferam aerul curat. Un pat de mahon era aşezat pe o platformă înălţată în mijlocul camerei, cu baldachin de perdele albe. Cărţi şi suluri erau adunate pe un birou mare de lângă fereastră, care ar fi oferit o vedere frumoasă a curţii dacă nu ar fi fost ferecate. Câteva săbii atârnau în celălalt capăt al încăperii, în teci de aur şi argint, din lemn preţios şi jad. La vederea

lor, am încremenit, străduindu-mă să-mi înăbuş un fior de entuziasm.

Wenzhi a venit la mine, ţintuindu-mă cu privirea. Degetele mi s-au încordat, dar le-am silit să-mi atârne relaxate pe lângă fustă. Dacă aş fi reuşit să-mi păstrez calmul şi să-l conving că nu ştiam nimic despre planurile lui – aş fi avut o şansă. Dar, dacă mi-aş fi dezvăluit adevăratele intenţii, aş fi fost întemniţată din nou, fără nicio speranţă de scăpare. Şi aceasta ar fi fost problema mea cea mai măruntă.

Ochii i-au alunecat în sus, de la papucii mei din brocart, de-a lungul robei, până la pieptănul de jad din păr.

— De ce… te-ai îmbrăcat aşa? Deşi culoarea ţi se potriveşte. Am ridicat din umeri.

— M-am plictisit.

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Mi-ai simţit lipsa azi?

Mi-am stăpânit impulsul de a mă răsti la el. Vorbele aspre nu mi-ar fi oferit decât o satisfacţie copilăroasă de moment, dejucându-mi tot efortul de a ajunge aici. În schimb, am ridicat bărbia, fixându-l cu o expresie provocatoare.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu aş recunoaşte.

— Pentru ce ai venit, Xingyin? a întrebat el fără ocolişuri.

— Vreau răspunsuri, am spus pe acelaşi ton. Ai perlele. Ai Arcul Dragonului de Jad. Nu mai ai nevoie de mine. De ce mă ţii aici?

A tăcut o clipă, parcă hotărându-se ce să spună.

— Nu e evident? Inima mea a rămas neschimbată.

Credeam că nu voi simţi decât ură şi dispreţ faţă de el. Dar mărturisirea lui simplă mi-a stârnit ceva în piept. Slabă – eram slabă şi m-am blestemat pentru

asta. În ciuda tandreţei din cuvintele lui, niciodată nu aveam să uit lucrurile cumplite pe care le-a făcut. Susţinuse că ţinea la mine şi apoi îmi răpise toate lucrurile de preţ. Dacă aceasta era dragostea lui, atunci n-o doream.

Am plecat privirea în podea, încercând să par derutată. Descumpănită. Indecisă.

— Ce ai spus mai devreme… despre noi. Despre viitorul nostru. Despre mama mea. Ai fost sincer?

S-a apropiat, atât de mult, încât o şuviţă a părului său mi-a atins obrazul.

— Nu mai eşti supărată pe mine?

Deşi avea glasul blând, privirea îi era atentă şi iscoditoare.

Am inspirat adânc, încercând să mă calmez.

— Am fost supărată înainte. Chiar furioasă. Cum să nu fiu, după câte ai făcut?

Înălţând fruntea, i-am întâlnit privirea.

— Dar ai dreptate. Libertatea mamei este cea mai importantă. Pentru ea m-am alăturat armatei, pentru ea am trudit atâţia ani. Şi apoi…

Atunci vocea mi s-a stins, dar am sperat că aluzia era clară. Că-mi va interpreta greşit culoarea din obraji drept un semn de dorinţă, nu de ruşine.

— Ai spus că mă poţi ajuta s-o eliberez. Cum anume? am întrebat nerăbdătoare, ca şi când aş fi încercat să-i probez sinceritatea, în loc să-l conving de a mea.

Nu s-ar aştepta ca un oponent dezavantajat să atace, în loc să se apere. Era o mişcare riscantă, chiar nesăbuită. Dar ce importanţă avea, când nu mai aveam nimic de pierdut?

— După ce vom cuceri Regatul Celest, având alături puterea dragonilor, nimic nu ne va mai fi

imposibil.

Avea un ton precaut, dar ochii îi străluceau înspăimântător.

M-am silit să încuviinţez, clocotind în sinea mea pentru că se închipuia stăpânul dragonilor. Chiar şi împotriva voinţei lor, chiar dacă ar fi putut să moară în slujba lui. De parcă a doua zi l-ar fi aşteptat o confruntare cinstită, nu tacticile perfide cu care voia să-i prindă în ambuscadă pe soldaţii care altădată luptaseră alături de el.

Mi-am ascuns repulsia sub zâmbetul cald de pe buze.

— Îmi promiţi?

Cât de umilitor era să-l las să-mi fluture pe dinaintea ochilor lucrul pe care-l doream cel mai mult în lume. Cu atât mai umilitor când acesta încă era atât de departe.

A clipit încet, aparent neîncrezător. Şi mintea lui ageră veghea şi acum.

— Eşti dispusă să rupi *toate* legăturile cu Regatul Celest? a contrat el, căutând cea mai mică scăpare în atitudinea mea calmă.

Oare făcea aluzie la Liwei? Mi-am pus o mască de indiferenţă.

— Regatul Celest nu înseamnă nimic pentru mine. Împăratul mi-a întemniţat mama. Împărăteasa m-a tratat cu răutate şi dispreţ. Cât despre fiul lor…

Atunci am lăsat o notă de tachinare să-mi alunece invoce.

— Şi acum eşti gelos pe el? M-a rănit o dată şi apoi l-am ajutat numai în speranţa că va pleda pentru eliberarea mamei.

Aceasta fusese acuzaţia lui Liwei. Poate că avea s-o creadă şi Wenzhi, având în vedere propria-i lipsă de

scrupule.

M-am apropiat încă puţin de el, până când robele ni s-au atins.

— Te-am ales pe tine, chiar dinainte să fi pornit în căutarea dragonilor. Supărarea mea din ultimele zile nu are nicio legătură cu el, ci cu *tine* – cu faptele tale, cu faptul că m-ai minţit şi că mi-ai înşelat încrederea.

Apoi am vorbit încet şi îmbietor, cu mai multă blândeţe, lăsând capul pe spate.

— Nu, încă nu te-am iertat, va trebui să mai treacă un timp. Dar depinde…

— De ce anume? a vrut el să ştie.

— Dacă poţi să îndrepţi situaţia dintre noi.

S-a uitat la mine, încrucişând braţele la piept. Îi ştiam privirea aceea îngândurată, cântărea fiecare cuvânt pe care îl rosteam, comparându-l cu propriile-i informaţii. Oare se gândea la atmosfera rece pe care o observase între mine şi Liwei pe Tărâmul Muritorilor? La promisiunea pe care i-o făcusem pe acoperiş? Minciunile cele mai bune erau, într-adevăr, cele izvorâte din adevăr.

În cele din urmă, a coborât braţele şi chipul i s-a înmuiat.

— Rămâi alături de mine şi îţi promit că o vom elibera pe mama ta după ce vom învinge Regatul Celest. Familia ta va fi şi a mea.

A rostit cuvintele cu gravitatea unui jurământ, unul care mi-ar fi adus multă bucurie cu numai câteva zile în urmă, dar care acum mi-a întors stomacul pe dos. Cu toate acestea, în mine a înflorit speranţa, pentru că mi-a crezut minciunile. Pentru că încă aveam şanse.

— Îţi voi aminti de promisiunea aceasta.

Am rostit fiecare cuvânt cu voce catifelată.

Ochii i-au lucit ca argintul topit şi a ridicat mâna la

obrazul meu. Mi-a fulgerat în minte îmbrăţişarea noastră din satul muritorilor, când tânjisem după atingerea lui şi îmi dorisem mai mult. Dar ştiam ce voia acum şi nu doream să-i fac pe plac. Nu puteam să-l sărut din nou; nu eram o mincinoasă atât de abilă.

— Ai vrea să bem ceva? Pentru a sărbători? am propus atunci.

— Dacă vrei.

A coborât mâna şi a ridicat glasul, strigând după o slujitoare, care a intrat, făcând o plecăciune respectuoasă.

— Vin de osmanthus, i-a spus el, amintindu-şi băutura mea preferată.

Dar o asemenea atenţie era deja irelevantă; îmi trebuia ceva mai tare, care să ascundă gustul amar al crinilor-steluţă. I-am mângâiat pielea răcoroasă a încheieturii, străduindu-mă să nu tresar.

— Aş prefera altceva. Poate vin de prune?

A făcut semn slujitoarei, care s-a înclinat şi a plecat. Când uşile s-au închis în urma ei, Wenzhi a făcut un pas spre mine, fixându-mă cu o privire tulbure şi hotărâtă. Ochii mi-au fugit prin cameră, căutând ceva – orice – cu care să-i distrag atenţia. Pe o măsuţă scundă din colţ se afla un qin, un instrument minunat, cu lemnul lăcuit în roşu incrustat cu sidef.

— Ştii să cânţi? am întrebat eu.

O amintire cutremurătoare a faptului că nu ştiam mai nimic despre el.

— Puţin.

— De obicei cei care spun „puţin” vor, de fapt, să spună „mult”. Te pricepi?

Vocea mi-a răsunat provocator. I s-au înălţat colţurile buzelor.

— Puţin.

S-a aşezat înaintea instrumentului, încruntând fruntea de concentrare. Cântecul a început ca o şoaptă îmbietoare, dulce şi blândă. A ciupit corzile şi notele s-au înălţat şi s-au stins cu o frumuseţe tulburătoare. Cânta cu o asemenea intensitate, cu o asemenea pasiune, încât, deşi ştiam ce făcuse, am fost profund impresionată de muzica lui.

Când s-a risipit şi ultima notă, mi-am şters palmele de fustă. Petalele strivite ale crinilor-steluţă au căzut nevăzute pe podea, cu seva stoarsă în vinul adus de slujitoare. Ridicând vasul de porţelan, am umplut o cupă şi i-am întins-o cu ambele mâini. A primit-o cu un zâmbet, dar, ducând-o la buze, s-a oprit.

Imediat am înălţat şi cupa mea.

— Pentru viitor!

Mi-a primit urarea şi a golit cupa. Expresia i-a devenit nedumerită, chiar perplexă. Oare îl mira gustul vinului?

— Cânţi frumos, am spus eu cam pripit, sperând să-i distrag atenţia.

— Nu atât de frumos cum cânţi tu la fluier.

Mă auzise cântând doar la banchetul lui Liwei, auzise cântecul pe care i-l oferisem în dar. Până acum Wenzhi nu-mi mai ceruse să cânt şi m-am întrebat dacă nu cumva acesta era motivul. Pentru a câştiga un timp preţios, am scos fluierul şi am înclinat capul spre el, ca o întrebare nerostită.

— Ar fi o onoare, a spus el încet.

Nu mai cântasem de mult timp. Am scos câteva note lungi, ca să mă obişnuiesc iarăşi cu instrumentul, şi mi-am cernut mintea în căutarea cântecului dorit. Suflul mi-a alunecat cumpătat şi calm în jadul găurit, eliberând note lente şi liniştitoare. Cântând, m-am dus cu gândul la cascada din Curtea Păcii Eterne, a cărei

apă, căzând pe pietre, mă îmbiase la somn. La luna de pe cerul întunecat, a cărei lumină mângâia nenumăraţi muritori, închizându-le ochii. La crinii-steluţă storşi în vinul lui Wenzhi, un somnifer puternic cât şase vase cu vin – care în clipa de faţă îi aluneca în vene.

Mâna lui a luat fluierul şi mi l-a luat de la buze. Pulsul mi s-a accelerat şi l-am privit cu un aer nevinovat. Mi-am smuls instrumentul din mâna lui vlăguită şi l-am pus înapoi în pungă. M-am grăbit să-mi apropii qinul, începând primul cântec care mi-a venit în minte – o melodie veselă şi antrenantă. Îmi pierdusem exerciţiul şi nu aveam priceperea lui, dar era suficient pentru a-i ascunde vocea de urechile soldaţilor de afară.

Wenzhi a clipit încet, parcă împotrivindu-se valului de toropeală care în curând, mă rugam eu, avea să-l cufunde în somn.

— Xingyin, ce ai făcut?

Cuvintele îi erau împleticite, tonul îi era mânios şi îndurerat.

— Nimic mai mult decât ceea ce meritai.

Degetele mi-au alunecat pe qin, ciupind note tremurătoare care au culminat în crescendo, batjocorindu-i prezenta încurcătură.

Un geamăt înăbuşit i-a ieşit din gât, ca şi când ar fi încercat să strige după gărzi, moment în care o melodie nouă mi-a izvorât dintre degete, tristă, cu note lungi şi duioase, care i-au acoperit icnetele.

— De ce? a hârâit el.

I-am aruncat o privire plină de dispreţ.

— Chiar ţi-ai închipuit că aş putea să-ţi iert faptele? Că-mi voi încălca atât de uşor promisiunea făcută dragonilor? Că aş fi în stare să-mi trădez apropiaţii pentru a-mi atinge scopurile personale? *Nu* sunt ca

tine.

Wenzhi a bâjbâit la centura sa, dar nu avea nicio armă. A încercat din nou să cheme gărzile, dar vocea îi devenise doar o şoaptă răguşită.

— Asta nu va schimba nimic.

— Poate că nu, am şuierat eu, plimbând degetele pe corzi necontenit. Dar ştiu totul despre capcana pregătită armatei celeste. Trebuia să fac ceva, altfel n-aş fi putut trăi cu inima împăcată.

— Au sosit deja. E prea târziu.

Şi-a încordat buzele, plecând ochii.

— Ştiam că va veni. Pentru tine sau pentru perle. În orice caz, ştiam că va veni.

Vocea i s-a subţiat, devenind un suflu chinuit.

— Şi am bănuit că te vei duce la el dacă vei putea. Am sperat, dar…

S-a clătinat, clipind repede, apoi pleoapele i-au căzut şi Wenzhi s-a prăbuşit pe podea.

Am cântat în continuare, până la sfârşitul cântecului; dacă mă opream pe loc, aş fi stârnit bănuieli. Melodia tânguitoare era un rămas-bun potrivit pentru tot ceea ce pierduserăm.

În clipa în care a amuţit şi ultima notă, am sărit în picioare. Nu ştiam când îşi va pierde efectul băutura. Luând o sabie din colecţia lui – una cu un mâner de jad alb, incrustat cu rubine –, m-am întors spre uşă şi am clătinat din cap. Nu puteam să fug înainte de a găsi perlele; nu trebuia să le las în mâinile lui Wenzhi. Am aruncat o privire scurtă la trupul său nemişcat, la roba lui verde-închis, răsfirată pe podea, la părul care i se vărsa împrejur ca o baltă de cerneală. Somnul îi relaxase chipul sever, mustrându-mi conştiinţa, şi atunci m-a copleşit un sentiment de ruşine.

Pentru că, întocmai ca el, învăţasem să-i înşel pe

ceilalţi cu o asemenea uşurinţă.

34

Perlele erau prin preajmă, eram convinsă. Wenzhi trebuia să fi ţinut la îndemână ceva atât de preţios, mai ales în ajunul unei bătălii. Deschizând în grabă sertarele biroului său, am găsit doar câteva sigilii din jad şi metal, o piatră de cerneală şi coli de hârtie răsfirate. Pe rafturi erau doar cărţi şi suluri, iar şifonierul era plin cu haine pe care le-am îngrămădit pe podea pe parcursul căutării mele disperate.

Soarele a coborât şi încăperea s-a întunecat. Am aprins lampioanele de mătase, care şi-au împrăştiat lumina blândă pe pereţi. Cufundat în somn, Wenzhi spulbera liniştea cu respiraţiile sale ritmice. Când avea să treacă efectul băuturii? Poruncise să nu fie deranjat, dar până când avea să-i rămână valabilă porunca? Dacă îi aducea cineva masa sau vreun raport? Şi n-am putut să nu mă întreb ce-şi închipuiau gărzile de afară că făceam în tot acest timp.

Mi-am înfipt unghiile în palme. M-am silit să mă calmez, să chibzuiesc. În bârlogul lui Xiangliu simţisem cumva prezenţa Arcului Dragonului de Jad. Închizând ochii, am încercat să străpung zbuciumul puternic al aurei lui Wenzhi, proiectându-mi simţurile întocmai ca atunci când voiam să nimeresc o ţintă dificilă. Mi-am apăsat tâmplele cu degetele, încercând să-mi astâmpăr zvâcnetele inimii, să-mi înăbuş teama, frustrarea, chiar şi speranţa, aşa cum mă învăţase doamna Daoming. Trupul mi-a căzut în nemişcare şi am respirat mai uşor, simţind că mă relaxez. Peste tot, împrejur, am fost înconjurată de un întuneric mângâietor, brăzdat de licăriri luminoase.

Am deschis ochii subit. Iat-o, senzaţia aceea subtilă, care-mi mângâia conştiinţa – o şoaptă, o adiere

de vânt. Îmbiindu-mă, întocmai ca în peştera de pe Piscul Umbrelor. Fără îndoială că perlele se aflau în acelaşi loc, alături de arc.

Parcă aş fi bâjbâit în noapte, orientându-mă doar cu ajutorul unui fir de mătase de păianjen ţinut între degete. Pas cu pas, am urmărit forţa aceasta până la un dulap mic şi lăcuit dintr-un colţ al camerei. Probabil că îl trecusem cu vederea în timpul căutărilor frenetice. Sau poate că fusese fermecat pentru a nu fi văzut? Am fugit la el şi am tras de mânere, descoperind că era încuiat cu un lacăt greu de alamă. Pierzându-mi răbdarea, am luat sabia şi am început să sparg balamalele cât am putut de repede. Lemnul era tare şi mi-a trebuit mult timp, iar aşchiile mi-au străpuns pielea, până când uşa s-a sfărâmat şi s-a deschis în lături.

Cineva şi-a dres glasul în spatele meu, un sunet ostentativ şi ameninţător. M-am întors valvârtej, speriată că-l voi găsi pe Wenzhi, dar am întâlnit ochii galbeni şi încântaţi ai prinţului Wenshuang.

Nu-l auzisem când intrase, atât de concentrată fusesem la ceea ce făceam. Abia atunci am sesizat schimbarea atmosferei, care pulsa sub dogoarea aurei lui. A închis uşile în spatele său şi mi-am stăpânit ţipătul. Prezenţa lui m-a îngrozit, dar mă temeam şi mai mult să atrag atenţia gărzilor. Dacă ar fi intrat, mi-ar fi fost imposibil să-i conving de nevinovăţia mea, orice aş fi spus. Dar el era un singur om şi ajunsesem atât de aproape, doar de aş fi reuşit să scap de el.

— Fratele meu ştie ce faci?

Mi-a vorbit pe un ton amabil, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Nu am răspuns, cu mintea golită de orice gând. Şi-a lovit bărbia uşor, cu un deget, privind de jur-împrejur.

Încăperea fusese imaculată la sosirea mea, dar acum parcă fusese răscolită de o tornadă ce împrăştiase bunurile lui Wenzhi fără oprelişte.

— Îmi pare că nu, şi-a răspuns singur la întrebare.

Pulsul mi-a luat-o la goană când am păşit încet într-o parte, încercând să ascund trupul adormit al lui Wenzhi. M-a urmărit cu privirea şi o lumină ciudată i-a licărit în ochi când s-au oprit la fratele său. M-a cuprins disperarea cu gândul că avea să ţipe. Aş fi fost nevoită să-l atac şi gărzile ar fi năvălit în cameră la primul zgomot metalic. Aş fi fost întemniţată sau ucisă, dragonii ar fi fost condamnaţi la sclavie şi mama ar fi rămas închisă pe vecie. Iar Liwei şi armata celestă ar fi fost spulberaţi.

Fără avertisment, magia i-a ţâşnit în aer şi pereţii încăperii au tremurat învăluiri de o lumină străvezie ce s-a strecurat în crăpăturile dintre ferestre şi uşi. Am simţit un fior rece în adâncul stomacului, ca şi când aş fi înghiţit un sloi de gheaţă. Cunoşteam vraja aceasta; o urzisem şi eu cândva, pentru a-mi împiedica muzica să se reverse în Curtea Păcii Eterne. Chiar şi dacă aş fi urlat până când m-ar fi durut gâtul, gărzile de afară n-ar fi auzit decât foşnetul vântului.

Gândul acesta mi-a dat curaj, dar m-a şi îngrozit.

— Ce faci?

M-am bucurat că nedumerirea mi-a ascuns frica, mai ales pentru că era neprefăcută. Chiar dacă încăperea era izolată fonic şi aş fi putut să ajung la arc dintr-un singur salt, nu îndrăzneam să-l las să descopere perlele. Nu acum, când magia îi revărsa din trup, pe când a mea era ferecată.

— Îţi mulţumesc din toată inima. De mult timp aştept clipa aceasta. Frăţiorului meu nu i-a ajuns să fie venerat şi lăudat de toţi, a simţit nevoia să-mi fure şi

dreptul din naştere.

A strâns pumnii în lături. M-am depărtat de el, apropiindu-mă de dulapul lăcuit. A înclinat capul spre mine.

— Sunt atât de recunoscător, încât îţi voi îngădui să fugi. Astfel nu ar mai fi nevoie să scap de tine şi explicaţia mea ar fi şi mai credibilă.

Am încremenit.

— Explicaţia?

— Toţi vor plânge la auzul poveştii. Despre spioana celestă de care s-a îndrăgostit fratele meu vitreg netrebnic şi care în final l-a trădat şi l-a ucis.

Buzele i s-au lărgit într-un rânjet crud.

— Vrei… să-l omori? Pe fratele tău? Şi să dai vina pe mine?

În ciuda faptului că eram furioasă pe Wenzhi, gândul acesta mi-a strâns inima.

— Pe fratele meu *vitreg,* m-a corectat el aspru, oglindind dispreţul pe care-l avea şi Wenzhi faţă de legătura lor de rudenie. Care-i problema? Nu vrei să evadezi? Nu-l urăşti? Nu de aceea ai făcut toate astea?

A gesticulat cu braţul de jur-împrejurul încăperii.

Mintea mi-a fost cuprinsă de haos. Îl uram pe Wenzhi, mi-am reamintit. Pentru tot ce făcuse, pentru tot ce avea de gând să facă. Îl uram şi-l detestam şi voiam să scap mai mult decât orice. Dar oare eram în stare să-l las să moară fără posibilitatea de a se apăra? Era vulnerabil doar pentru că-l păcălisem eu. L-aş fi avut pe conştiinţă, întocmai ca şi când l-aş fi înjunghiat cu mâna mea. Fără să vreau, am fost copleşită de amintiri – mă apărase de guvernatorul Renyu, îndurase atacurile lui Xiangliu şi ne-am protejat şi am avut grijă unul de celălalt de nenumărate ori. Vai, cum mă minţise şi mă înşelase; niciodată nu ne-am mai fi putut

întoarce la relaţia dinainte. Dar nici nu puteam pretinde că totul se ştersese între noi. Îl uram în prezent pentru că-l iubisem în trecut.

Am păşit în faţa prinţului Wenshuang, tăindu-i calea. Am strâns mânerul de jad al sabiei între degete cu atâta putere, încât rubinele mi-au rănit palma.

— Nu îţi permit să faci aşa ceva.

Pupilele i-au devenit nişte fante galbene şi înflăcărate.

— Poate că, în definitiv, ar fi mai bine să nu supravieţuieşti.

Am sărit la el, cu sabia ridicată. Mi-a azvârlit-o în lături cu propria-i armă şi s-a repezit la mine. M-am învârtit într-o parte, vrând să-i dau un picior. S-a ferit şi am ratat. Sabia mi-a zburat asupra lui în arc, iar el a plecat capul – prea târziu – şi i-am tăiat urechea. Sângele i-a curs pe gât şi un răcnet i-a erupt din gât. L-am atacat din nou şi aerul s-a îngroşat, încărcat de energie, formând o barieră în jurul lui. Sabia mi s-a izbit de ea şi şocul mi-a cutremurat braţul. Până să mă redresez, m-a apucat de încheietura mâinii, sucind-o cu brutalitate, şi arma mea a zăngănit de podea.

Pumnul lui m-a izbit în tâmplă, tăindu-mi pielea cu inelele. Capul mi-a explodat de durere şi am ţipat. M-a înconjurat întunericul, în timp ce mă împotriveam abisului îmbietor. Dacă aş fi leşinat, am fi murit şi eu, şi Wenzhi. Prinţul Wenshuang a sărit la mine – atât de repede, încât m-a luat pe nepregătite – şi m-a cuprins cu braţele de talie, apăsându-mi trupul de al său într-o îmbrăţişare revoltătoare. Furia de pe chipul său s-a transformat în ceva mai sinistru, moment în care mi-a venit să vomit. Dacă nu mi-ar fi fost ferecate puterile, l-aş fi azvârlit de pereţi până când aş fi sfărâmat toate oasele din corpul său nemuritor. Şi nici atunci nu aş fi

fost mulţumită.

Însă am atacat cu picioarele, înfigându-i genunchiul în abdomen. A tresărit, dar nu m-a slăbit. M-am zbătut în îmbrăţişarea lui şi mi-a sucit braţele la spate, întorcându-mă împrejur şi izbindu-mă de pământ cu o putere nemăsurată.

M-am lovit cu capul de marmură – dureros – şi sângele mi-a ţâşnit pe pardoseală. S-a aplecat peste mine şi mi-a ţintuit omoplaţii, lăsându-mă să mă zvârcolesc sub greutatea lui.

— De aş putea să-i povestesc frăţiorului meu ce se întâmplă aici! Din păcate, nu se va mai trezi niciodată.

Era atât de aproape, încât mi-a împroşcat obrazul cu stropi de salivă.

M-am înecat, încercând să mă smulg din strânsoarea lui. Şi-a înfipt degetele în pielea mea cu brutalitate şi respiraţia lui mi-a suflat în ceafă, fierbinte şi grea. Îngrozită, am avut un gând – poate că moartea ar fi fost într-adevăr o mărinimie.

Nu, l-am alungat imediat, inspirând scurt şi ţipând cât am putut de tare. *Să vină gărzile,* am gândit eu frenetic, *să mă captureze.* Mai curând prizonieră decât să rămân la mila acestui monstru. Dar nu avea rost, bariera prinţului a înăbuşit sunetul. Totuşi, nu m-am oprit – ţipătul meu iniţial, înfricoşat şi deznădăjduit, s-a transformat într-un răcnet de furie încinsă, care mi-a mistuit groaza, stârnindu-mi flăcări în inimă… şi am decis să lupt.

Prinţul Wenshuang a tresărit, poate surprins de glasul meu feroce. Doar o clipă, dar a fost suficient. Atunci am atacat, izbindu-l în faţă cu dosul capului, cu toată puterea de care eram în stare. Un trosnet a spintecat aerul. M-a eliberat blestemând, acoperindu-şi nasul cu mâna pentru a opri şuvoiul de sânge. Sărind

în picioare, mi-am luat sabia de pe jos şi am atacat. Roşu de furie, a adunat scântei în palmă şi a lansat asupra mea un proiectil de foc. Am ridicat sabia, parându-i atacul, şi limbile de foc au sfârâit de-a lungul lamei, frângând-o în cioburi argintii. Fără să mă opresc, m-am ghemuit şi am alunecat pe podeaua de marmură, secerându-i picioarele. A căzut cu un bufnet şi a gemut în timp ce zăcea la pământ. M-am uitat disperată după altă armă, fără a-mi lua ochii de la el – deja se ridica, cu chiu, cu vai, cu o privire plină de o furie ucigaşă. Îmi distrusese lama, dar mânerul de jad din mâna mea era greu şi bătut cu nestemate. Înălţându-l, l-am izbit de tâmpla lui cu toată forţa – o dată şi încă o dată. S-a auzit un trosnet când l-a nimerit, iar prinţul a holbat ochii, apoi i-a închis tremurând.

Am gâfâit, scăpând mânerul şi stăvilindu-mi nevoia de a vomita. Sângele îi curgea din rana adâncă de pe frunte. Dacă ar fi fost muritor, lovitura mea i-ar fi sfărâmat craniul ca pe un ou fiert. Dar nu am simţit pic de milă faţă de el, având în vedere planul de a-l omorî în somn pe fratele său şi ceea ce încercase să-mi facă mie. M-am întrebat, să-l omor? O singură săgeată lansată din arc ar fi fost suficientă.

Alergând la dulap, am smuls cioturile uşii – cu atenţie, fără să cobor garda. Pentru că prinţul îşi pierduse cunoştinţa, bariera lui acustică se risipise. Am strâns degetele pe jadul arcului, pe care l-am smuls într-o clipă. Dând la o parte resturile, am băgat mâna mai adânc şi am găsit o cutie mică de lemn. Am deschis capacul, descoperind perlele strălucitoare. Aproape că am râs de uşurare. Luând-o pe cea care ardea cu flăcări de miez de noapte, am ridicat-o şi am şoptit numele Dragonului Negru, rugându-mă ca vântul

să-mi poarte degrabă cuvintele în Marea de Est.

Am ciulit urechile la auzirea unui geamăt. M-am întors pe loc şi am văzut că Wenzhi se deştepta, clătinând din cap ca tulburat de un vis agitat. Somniferul îşi pierdea efectul! Am încordat degetele pe arc, dar în acelaşi timp tentaţia m-a făcut să tresar. Dacă aş fi făcut-o, nu aş fi fost cu nimic mai presus decât fratele lui. Şi fără îndoială că gărzile ar fi dat buzna la auzul zgomotului, încolţindu-mă în cameră. M-am opintit şi am năvălit pe uşi, alergând prin curte. Am auzit în spatele meu ţipetele uluite ale soldaţilor surprinşi de fuga mea subită. Stupoarea le-a trecut repede; tentaculele puterii lor s-au repezit să mă prindă. Mai rău, o voce familiară mi-a strigat numele cu disperare. Wenzhi. Dezmeticit pe deplin, alerga după mine şi picioarele sale lungi scurtau distanţa dintre noi cu fiecare pas. Aerul a licărit cuprins de magia lui şi fulgi de gheaţă au sticlit împrejur…

Am cotit brusc pe o altă cărare, evitându-i vraja – dar în faţă am întâlnit un zid înalt, pe a cărui piatră netedă mi-ar fi fost imposibil să mă caţăr. Paşii au răsunat din ce în ce mai tare; aproape că mă ajunseseră. Sărind pe una dintre coloanele de marmură, am urcat sprijinindu-mă de ornamentele lui complicate. Exersasem asta destul la Palatul de Jad.

Pe acoperiş, am scos Arcul Dragonului de Jad şi aproape că am plâns când i-am simţit puterea sfârâitoare. Energia încă îmi era ferecată şi coarda lui mi-a rămas ţeapănă între degete, iar focul-cerului a apărut ca o umbră a forţei sale de altădată. Nu-mi rămânea decât să mă rog că va fi suficient şi să-l îndrept în jos, asupra duşmanului care ar fi putut apărea în orice clipă – cu inima strânsă la gândul că aveam să fiu nevoită să-l lansez.

Dar atunci pinii s-au cutremurat, aplecaţi de o rafală de vânt care le-a smuls acele parfumate şi le-a aşternut pe iarbă. Semiluna a dispărut, ascunsă de creatura umbroasă care a coborât asupra mea, cu ochi de chihlimbar lucind ca două stele pe cer. Dragonul Negru, plutind şerpuitor deasupra mea cu silueta sa uriaşă.

Wenzhi s-a ivit deodată, căţărându-se cu agilitate. A pornit spre mine, oprindu-se doar la vederea săgeţii arzătoare aţintite asupra pieptului său.

— Ar trebui s-o înfig în inima ta rea.

A făcut încă un pas, pârjolindu-mi ochii cu privirea sa.

— Atunci de ce nu o faci?

Am strâns mâna pe arc, ţintind săgeata. Ar fi fost atât de uşor s-o eliberez. Era treaz, mă provoca; nu ar fi fost nimic dezonorabil. Atunci de ce ezitam? Strigătele de jos mi-au atras atenţia. Norii s-au pogorât de pe cer, chemaţi de soldaţii lui. În curând aveau să se înalţe pe urma mea.

Cerul nu mai era acoperit de o beznă impenetrabilă, ci străpunsă de brazde argintii. Se apropiau zorii. În curând, armata celestă avea să pornească în marş… şi timpul se scurgea.

Am relaxat degetele pe coardă. Săgeata a dispărut. M-am întors pe călcâie şi am ţâşnit de-a lungul acoperişului, sărind în capătul lui şi arcuind picioarele în aer. Am apucat o gheară aurie şi m-am străduit să mă ţin de ea, moment în care coada dragonului mi-a înconjurat talia şi m-a ridicat pe spinarea lui. Prin pânza subţire a robei, i-am simţit solzii tari şi reci ca nişte pietre.

Dragonul Negru s-a înălţat spre cer. Mai iute decât orice pasăre, mai iute decât vântul. Privind în jos, am

văzut Ţinutul Demonilor întâia oară, oraşul sprijinit pe o masă nesfârşită de nori violet. Lampioane de mătase pluteau din loc în loc, împrăştiind o lumină străvezie asupra caselor din abanos şi piatră. Acoperişurile lor erau arcuite, cu streşini răsfrânte în fiecare colţ, smălţuite în culori sclipitoare, ca nişte pietre preţioase risipite în noapte. Deasupra lor se înălţa palatul din care fugisem, ale cărui dale iridescente licăreau cu frumuseţea diafană a unui curcubeu.

Oraşul era tăcut, adâncit în mrejele somnului. Dar, oricât m-aş fi străduit, nu am reuşit să-mi alung din gând vocea lui Wenzhi şi amărăciunea cu care îmi strigase numele. Trupul vânjos al Dragonului Negru traversa distanţe mari în numai câteva clipe. În curând, Ţinutul Demonilor a dispărut, ca un coşmar din care mă deşteptasem, dar amintirea mi se întipărise adânc şi durerea îmi umbrea inima.

35

Aerul vibra de la puterea din jur, ca o furtună răscolitoare. Privind dedesubt, am simţit un fior rece în membre. Mai bine de o mie de soldaţi îmbrăcaţi în armuri întunecate pluteau pe norii violet, alunecând pe cer ca o umbră. Înaintau într-o linişte înfiorătoare, fără clinchete, fără foşnete, şi i-am blestemat pentru dibăcia cu care îşi ascundeau mişcările.

Dragonul şi-a continuat zborul până când aproape că i-am depăşit. Soldaţii din frunte purtau coifuri de bronz bătute cu pietre de onix. Au ridicat mâinile, împrăştiind în faţă valuri de lumină licăritoare. Energia care fremăta în aer s-a îngroşat, formând o ceaţă opacă cu reflexe stacojii împrăştiate în faldurile ei, ca nişte picături răzleţe de sânge. Ceaţa s-a împrăştiat în noapte şi lujerii ei subţiri mi-au agăţat fusta. Un miros dulceag şi înecăcios mi-a invadat simţurile, cu un iz neplăcut de fructe stricate şi plămânii mi s-au înfundat ca înecaţi cu fum. Mintea mi-a amorţit. M-am cutremurat, strângându-mi braţele pe lângă trup şi întorcând capul încolo şi-ncoace, încercând să mă orientez în împrejurimile acestea necunoscute.

Unde eram? Cum ajunsesem aici? Şi ce erau luminile acelea care zburau pe cer ca nişte stropi de ploaie vişinii? Mi s-a strâns stomacul la vederea creaturii care mă purta cu o asemenea viteză – cu solzi negri precum cerneala şi gheare aurii, cu mustăţi şerpuitoare ca nişte panglici de mătase. Magnifică, înspăimântătoare, dar ciudat de familiară. Poate că o mai văzusem cândva într-o ilustraţie? Unde mă ducea? Am bâjbâit după arc, cu care să mă apăr, vrând să-i cer socoteală – dar creatura s-a ridicat, zburând spre înaltul întunecat şi senin al cerului. Pe jumătate

îngheţată de spaimă, m-am apucat de ea instinctiv şi am inspirat sacadat, simţind cum vântul îmi biciuia faţa. Cât de curat era aerul care mi-a umplut plămânii atunci, risipind parfumul dulceag!

Mintea mi s-a limpezit, dar încă eram ameţită de şoc.

— N-am… n-am ştiut, i-am spus dragonului. Am crezut că erai duşman. A fost cât pe ce să trag în tine.

Vocea lui argintie mi-a susurat în cap.

Ceaţa care te-a zăpăcit este o vrajă a Minţii. Victimele ei nu pot distinge între prieten şi duşman şi amintirile li se amestecă atât timp cât o inspiră. Deşi e mai puţin potentă decât constrângerile psihice, vraja aceasta poate fi răspândită pe distanţe mult mai mari.

— Pentru a cuprinde armate întregi.

Celeştii ar fi fost neajutoraţi înaintea ei, prinşi ca nişte fluturi într-o plasă.

— Cum putem să ne apărăm? Cu scuturi?

Numai scuturile cele mai rezistente i-ar putea ţine piept; ceaţa se poate strecura prin cele mai mici goluri şi fisuri. O asemenea magie nu poate fi anulată cu uşurinţă, dar poţi să fugi de ea, s-o risipeşti sau s-o cureţi de pe cer.

Sub noi, deşertul sclipea acum ca aurul lustruit – semiluna imensă de pământ dintre Ţinutul Demonilor şi restul Tărâmului Nemuritorilor. Sute de lumini sclipeau drept în faţă, focuri de tabără care se pierdeau în zorii zilei. M-a copleşit uşurarea la gândul că nu era prea târziu, că armata celestă încă nu pornise la marş. În timp ce coboram, soldaţii au întors capetele spre Dragonul Negru, privindu-l cu frică şi uluire, până când am aterizat, stârnind un nor de nisip. Am alunecat din spinarea lui, căzând pe pământ. Abia atunci câţiva soldaţi s-au repezit la mine, observându-mi în sfârşit

prezenţa.

Aşteaptă! a poruncit dragonul.

A deschis fălcile şi răsuflarea lui s-a revărsat ca bruma pe brăţările care-mi legau mâinile. Metalul s-a surpat şi a căzut pe nisip în bucăţi. Mi-am masat încheieturile pentru a le încălzi. Eliberate, erau atât de uşoare!

— Îţi mulţumesc. Pentru tot, i-am spus recunoscătoare.

La rândul său, Dragonul Negru a plecat capul. Cu un salt elegant, a pornit în zbor spre Marea de Est, cu solzii scânteind ca nişte tăciuni în lumina răsăritului.

Abia atunci am observat soldaţii care mă încercuiseră. Salutul mi s-a stins pe buze când le-am văzut chipurile învăluite de suspiciune şi ură.

— Trădătoareo, a şuierat cineva, un soldat care slujise sub comanda lui Wenzhi în Marea de Est. Ţi-ai pus în gând să ne părăseşti încă de la început, când mâncai în cortul căpitanului?

— Ce cauţi aici? a strigat altcineva. Întoarce-te printre demoni, unde ţi-e locul!

Ceilalţi au strigat într-un cor aprobator. Nu toţi îmi erau străini; am recunoscut câţiva alături de care mă antrenasem şi alţii din trupa lui Wenzhi. Luptaserăm umăr la umăr şi săgeţile mele loviseră în tandem cu săbiile şi suliţele lor. Nu ştiam ce avea să urmeze. Ar fi fost surprinşi, desigur. Mi-ar fi pus întrebări, fără doar şi poate. Dar, auzindu-mi explicaţiile, nu s-ar fi bucurat că scăpasem? Totuşi, în momentul acesta le vedeam doar privirile încruntate, ostile, şi armele strânse fioros în mâini. După atâta agitaţie, uitasem de zvonurile împrăştiate de Wenzhi. Cât de repede dăduseră crezare acelor minciuni.

— Netrebnicilor! a răsunat o voce cunoscută.

Era Shuxiao, care-şi făcea loc prin, mulţime, cu părul lung adunat sub un coif poleit.

Am căpătat curaj, dar nu am îndrăznit să alerg la ea şi să o compromit cu apropierea mea.

Ea însă nu şi-a pus asemenea probleme şi m-a luat de braţ.

— Nu credeţi tot ce auziţi, mai ales când e vorba despre Ţinutul Demonilor. Prinţul Liwei ne-a spus că Xingyin a fost răpită. Niciodată nu s-ar fi dus acolo de bunăvoie.

Apoi, doar pentru mine, a bombănit:

— În orice caz, aşa sper.

A adăugat:

— Ar fi trebuit să mă laşi să vin cu tine în căutarea dragonilor. Poate că n-ai fi avut atâtea probleme.

— Regret şi eu, am spus emfatic.

M-a strâns mai tare de braţ o clipă, după care mi-a dat drumul.

— Eşti bine?

— Acum sunt.

Încă nu scăpasem de pericol, dar mi-am dat seama că eram liberă. Cu o claritate subită, am înţeles cât de preţios era sentimentul acesta. Cât de uşor îmi putea fi răpit. Şi cât de mult îi costase captivitatea pe mama şi pe dragoni.

Mulţimea de soldaţi s-a despărţit în calea lui Liwei, care s-a oprit la un pas de mine. Armura sa alb-aurie strălucea şi pe umeri purta o mantie din brocart stacojiu. Nu mi-a venit pe limbă niciun cuvânt şi, pe moment, m-am mulţumit doar să-l privesc – să-l văd teafăr, nevătămat, viu. Încet, ca şi când s-ar fi deşteptat dintr-un vis, Liwei a traversat distanţa dintre noi şi m-a cuprins în braţe. Armura lui mi-a apăsat pielea, dar m-am agăţat de el cu o satisfacţie egoistă şi

căldura îmbrăţişării sale mi-a alungat disperarea şi groaza, topind gheaţa care răcise relaţia dintre noi odinioară.

În momentul acela, mi-a zburat orice gând legat de pericolul iminent sau de urgia împăratului. Până când tuşea cuiva m-a făcut să tresar, amintindu-mi de soldaţii care ne priveau din jur. Liwei a coborât braţele şi am făcut un pas în spate.

— Ce s-a întâmplat? Cine e Wenzhi? a vrut el să ştie.

— Fiul Regelui Demonilor.

Chiar şi acum mi se părea o idee obscenă.

Shuxiao a răsuflat şuierător.

— Căpitanul Wenzhi? E demon? Dar voi doi nu…?

A aruncat o privire precaută spre Liwei.

— Imposibil. Vrăjile noastre protectoare n-ar fi permis unui demon să pătrundă în ţinutul nostru, a declarat el.

— Mi-a spus că vrăjile nu mai sunt la fel de puternice ca altădată. Şi propria-i putere este formidabilă.

Mi-am amintit de pupilele lui, ca nişte nestemate argintii şi lucitoare. Nu îndrăznise să mă manipuleze prin metode atât de perfide, dar, în urma faptelor mele, poate că nu avea să mai arate aceeaşi stăpânire de sine.

— Ce voia? a întrebat Liwei sumbru. Deşi nu-mi e greu să-mi închipui.

— Perlele, cu care să-şi asigure dreptul de moştenitor.

Nu am intrat în detalii. Celelalte lucruri pe care le spusese, acelea ne priveau doar pe noi doi.

Liwei a încordat maxilarul şi gâtul i-a tremurat, ca şi când s-ar fi abţinut să pună alte întrebări.

— Stai, trebuie să-ţi arăt ceva.

Am apelat la energia mea – a fost o mare uşurare să-mi redescopăr simţurile ascuţite – şi puterea s-a revărsat din mine ca un curent licăritor, pentru a risipi vraja armatei demonilor. La numai o sută de paşi, pământul a tremurat ca un lac răscolit de vânt. Aurul s-a prefăcut în violet şi nisipul în nori.

— O graniţă falsă! a exclamat răguşit Liwei, cu oroare în glas.

— O capcană. Cu care să vă silească să încălcaţi armistiţiul.

— Atunci ar fi putut contraataca fără teamă de consecinţe. Ne-ar fi luat prin surprindere. Nu suntem pregătiţi pentru luptă; prezenţa noastră trebuia doar să le distragă atenţia, ca în timpul acesta să te putem căuta.

— Pe mine? am repetat uluită.

Împăratul n-ar fi poruncit niciodată armatei să pornească în marş de dragul meu. Poate doar pentru a mă aduce înapoi ca să-i înfrunt mânia.

Buzele i s-au înălţat într-un zâmbet plin de umor.

— Pentru tatăl meu, prioritatea este să recuperăm perlele, bineînţeles. Dar, pentru mine, nu există alt motiv în afară de tine.

Sufletul mi s-a umplut de tandreţe, preţioasă şi fragilă precum prima rază de lumină ce urmează îngheţului iernii. Păşiserăm pe drumul acesta de atâtea ori şi, tocmai când credeam că uşa era închisă pe vecie, aceasta se deschidea din nou. Dar nu voiam să ghicesc prea multe semnificaţii în cuvintele lui; ar fi procedat la fel şi pentru prinţesa Fengmei. De data aceasta, aveam să fiu mai prudentă. Durerile inimii mă istoviseră.

— Cum ai scăpat? a întrebat Liwei.

I-am adresat primul meu zâmbet sincer de când fusesem răpită.

— Îţi aminteşti crinii-stelută? De la lecţia noastră, când mi-ai sugerat răspunsul cu care am scăpat de mustrări?

Parcă trecuse o viaţă întreagă din dimineaţa aceea petrecută în Camera Contemplării.

— Din fericire, ai fost un elev silitor. Altfel nu aş fi învăţat despre ele.

A încuviinţat din cap, oarecum nedumerit.

— Le-am folosit pentru a-l adormi pe Wenzhi.

O tăcere încordată s-a lăsat între noi. Dacă se întreba cum anume reuşisem, cum îl înduplecasem pe Wenzhi să bea somniferul, nu şi-a dat glas gândurilor. Nici nu cred că i-aş fi răspuns.

— Păcat că nu aveai omag, pentru un somn mai trainic.

Ochii i-au fulgerat periculos când, cu o tandreţe chinuitoare, mi-a mângâiat umflătura de la tâmplă şi tăieturile de pe obraz şi buză. M-a luat de mână, energia lui mi-a curs în trup cu o căldură furnicătoare şi mi-au dispărut şi ultimele dureri.

— Ţi-a făcut rău? a mârâit el.

— Nu! Fratele lui.

Mi s-a întors stomacul pe dos, amintindu-mi de trupul prinţului Wenshuang lipit de al meu, de respiraţia lui alunecându-mi pe ceafă.

Shuxiao m-a înconjurat cu braţul în tăcere, poate simţindu-mi neliniştea.

Liwei a strâns pumnii.

— E vina mea. Am fost atacat de soldaţii lui. Nu am reuşit să-i răpun suficient de repede. Dispăruseşi. Abia mai târziu am aflat unde erai. Îmi pare rău… că nu te-am găsit mai devreme.

— Am scăpat, sunt nevătămată. La fel ca tine, am spus eu, încercând să risipesc tulburarea care ne apăsa. Şi am luat perlele. Asta e important.

Aerul s-a răscolit, fremătând de putere, năvălind dinspre vest – unde se afla Ţinutul Demonilor.

Îngrozită, l-am luat de braţ pe Liwei. Povestea nu se terminase.

— Trebuie să plecăm. Acum. Armata lui Wenzhi e aproape. După ce aţi fi traversat graniţa, aveau de gând să împrăştie o ceaţă fermecată asupra armatei noastre, care ne-ar fi dezorientat simţurile. Poate că o va face oricum; va face orice ca să recupereze perlele. Cine ar putea afla adevărul despre cele întâmplate într-un loc atât de îndepărtat? În absenţa unor martori, Wenzhi ar putea susţine orice.

M-am blestemat pentru faptul că nu mă gândisem la asta mai din timp.

Liwei s-a întors valvârtej, strigând după comandanţi şi trimiţând soldaţi în căutarea lor. După o scurtă vreme, trei generali au apărut în grabă, cu soarele lucind pe coifurile lor împodobite cu ciucuri groşi din mătase roşie. Erau mai în vârstă decât Liwei, unul era un nemuritor cu aer distins şi fire albe în păr – generalul Liutan, care adesea îşi trimisese soldaţii să mă urmărească în timpul exerciţiilor mele de tir. Toţi s-au plecat odată înaintea lui Liwei, cuprinzându-şi pumnii în palme.

— E o ambuscadă. Adunaţi trupele şi pregătiţi plecarea spre casă cât de repede.

A vorbit ferm, cu autoritate.

Ochii generalilor au alunecat spre mine, încruntaţi şi bănuitori. Am înălţat fruntea, stăpânindu-mi tresărirea. Nu greşisem cu nimic; îmi riscasem viaţa pentru a-i avertiza.

Cel mai scund dintre ei a păşit în faţă.

— Înălţimea Voastră, cum aţi aflat această informaţie? Porunca tatălui vostru a fost să rămânem la graniţă până când vom fi recuperat perlele.

Falca lui Liwei s-a încordat aproape imperceptibil.

— Vestea ne-a fost adusă de prim-arcaşul Xingyin.

Cineva a pufnit, n-am ştiut cine. Generalul Liutan s-a strâmbat la mine preţ de o clipă, cu o expresie acuzatoare, după care a spus:

— Înălţimea Voastră, vă rugăm să fiţi prudenţi. E o spioană a Ţinutului Demonilor.

— Nu sunt spioană, am spus cu tot calmul de care eram capabilă, deşi dispreţul şi neîncrederea lor îmi măcinau inima. Aceste minciuni au fost răspândite pentru a dezvinovăţi Ţinutul Demonilor de furtul perlelor.

La fel de bine aş fi putut să nu spun nimic. Cu expresia neschimbată, generalul Liutan a adăugat:

— Înălţimea Voastră, spionii se pricep să-şi apere nevinovăţia. Tatăl vostru…

— Ajunge! l-a întrerupt Liwei pe un ton tăios ca o sabie. Am încredere deplină în prim-arcaşul Xingyin, i-aş încredinţa până şi viaţa mea, pe care a salvat-o în repetate rânduri. Te împotriveşti poruncii *mele,* generale Liutan?

Obrazul generalului a căpătat o paloare bolnăvicioasă. Toţi trei au căzut deodată în genunchi.

— Ne vom supune, Înălţimea Voastră.

Cu un gest smucit, Liwei le-a făcut semn să se ridice.

— Nu e timp de pierdut. Demonii vor răspândi o ceaţă pentru a ne dezorienta. Nu atacaţi decât dacă nu aveţi de ales. Drămuiri energia trupelor voastre pentru fugă şi scuturi.

— Scuturile trebuie să fie puternice şi urzite strâns.

Generalii nu s-au uitat la mine când am vorbit. M-a cuprins furia, dar am vorbit mai departe, ignorându-le dispreţul.

— Cea mai sigură abordare ar fi să fugim, dar ceaţa poate fi risipită şi prin vânt sau ploaie. N-o inspiraţi. O singură răsuflare poate să vă debusoleze.

Vocea mi s-a poticnit la amintirea propriei dezorientări şi a faptului că fusesem cât pe ce să atac dragonul.

Generalul Liutan a ezitat.

— Perlele, Înălţimea Voastră. Cum rămâne cu ele? Să fie un şiretlic menit a ne îndupleca să plecăm cu mâinile goale?

— Sunt la mine, am spus, nerăbdătoare să-i risipesc bănuielile.

Dar mi-am regretat vorbele când i-am surprins licărul din privire.

— Dar le vom pierde dacă nu ne grăbim.

— Răspândiţi vestea. Porniţi cel mult câte doi, trei pe câte un nor, viteza este esenţială, a poruncit Liwei.

Generalii au făcut plecăciuni şi, întorcându-ne spatele, au pornit aproape în fugă.

— Liwei, am face bine să plecăm şi noi, i-am propus eu.

— Doar după ce se eliberează tabăra. Dar tu… tu trebuie să pleci cu perlele, mi-a spus cu gravitate.

Am atins punga de mătase cu degetele. Nu voiam să-l părăsesc pe Liwei aici, în calea pericolului. Dar avea dreptate, nu trebuia să-i dau lui Wenzhi ocazia să ia perlele din nou. Eu îmi asumasem sarcina aceasta şi eu trebuia să port povara.

— Ai grijă. Nu zăbovi prea mult, altfel mă voi întoarce după tine, am spus eu, mai sever decât aş fi

vrut.

— E o promisiune sau o ameninţare?

Colţul buzelor i s-a ridicat într-un zâmbet pieziş.

— Recunosc, orgoliul meu va avea mult de suferit dacă mă vei salva din nou.

— Mai bine să fii rănit decât ucis.

Tonul meu dezinvolt mi-a ascuns frica, dar aveam încredere în prudenţa lui şi, în definitiv, ameninţarea de faţă nu ne viza doar pe noi.

Norii au început să coboare iute de pe cer. Văzând că soldaţii celeşti săreau pe ei şi-şi luau zborul, am răsuflat uşurată. Dar când un miros dulce şi siropos mi-a pătruns în nări, m-am întors valvârtej, încremenind de spaimă.

Timpul nostru se scursese.

O armată a nopţii zbura spre noi, condusă de Wenzhi, al cărui chip sever părea împietrit. Cum ajunseserăm aici? Cu numai câteva săptămâni în urmă luptase alături de mine şi acum îmi era duşman.

— Grăbeşte-te, Xingyin!

Shuxiao a întins mâna, împrăştiind lumină. Un nor a coborât la noi şi m-a urcat pe el, aproape târându-mă.

Vântul mi-a biciuit pielea şi părul mi-a fluturat în urmă. Depărtându-ne de graniţă în zbor, deşertul a tremurat sub noi ca un sul de satin desfăşurat. Am înclinat capul, căutându-l pe Liwei printre celeştii care fugeau, şi m-am îngrozit când nu l-am găsit.

— Trebuie să mă întorc, i-am spus lui Shuxiao. Cred că s-a întâmplat ceva.

Shuxiao a privit peste umărul meu şi trupul i-a încremenit.

— Xingyin, chiar *s-a întâmplat* ceva.

În spatele nostru, printre soldaţi, şerpuia ceaţa

zăpăcitoare, cuprinzând licăritor cerul cu steluţele ei însângerate. Se apropia clipă de clipă, agăţând totul în jur cu tentaculele sale. Din fericire, norul lui Shuxiao era rapid; ne aflam la marginea pâclei. Şi totuşi, chiar şi de la distanţa asta, m-a izbit un val de ameţeală. M-am grăbit să ne înconjor cu un scut, sigilându-l atât de bine, încât să nu-l poată pătrunde niciun firişor al acelei magii perfide. Celeştii din apropiere mi-au urmat exemplul şi, în goana lor, s-au acoperit cu scuturi sclipitoare. Dar, privind grosul armatei din spatele nostru, unde roia ceaţa cea mai densă, am observat cu groază că soldaţii se opreau treptat.

— Păziţi-vă cu scuturi! le-am strigat, dar cuvintele s-au pierdut în vacarm.

Ochii lor au căpătat un luciu sticlos şi mişcările le-au devenit repezite şi nesigure. Mi-au îngheţat măruntaiele când i-am văzut scuturându-şi capetele derutaţi şi zgâriindu-se la gât. Unii au căzut zvârcolindu-se, aruncându-şi coifurile şi smulgându-şi părul. O femeie s-a dus împleticit la marginea norului şi apoi – fără nicio ezitare – a făcut şi ultimul pas, prăvălindu-se în golul de dedesubt. Ţipătul meu a spintecat aerul şi, în acelaşi timp, mi-am aruncat magia pentru a o prinde. Dar era prea târziu, soldatul a dispărut şi un bufnet înăbuşit a răsunat dinspre pământ.

Am coborât mâna, tremurând toată.

— Shuxiao, trebuie să…

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, norul nostru a virat, ţâşnind înapoi spre ceaţă. Shuxiao s-a cutremurat, arătând în faţă.

— Ce-i asta?

— Magia Minţii. E una dintre manifestările ei cele mai groteşti.

— Nu mă mir că-i interzisă, a spus ea înflăcărată.

Apropiindu-ne, am descoperit oroarea deplină a situaţiei. Cu greu m-am abţinut să fug din calea acelui coşmar. În mijlocul ceţii vijelioase, celeştii azvârleau unii la alţii cu săgeţi de gheaţă şi de foc sau se atacau cu armele. Unul a străpuns umărul tovarăşei sale cu o suliţă, al cărei vârf însângerat i-a ieşit din carne pe partea cealaltă. Dar victima nu a ţipat şi nici nu a tresărit, ci a năvălit asupra atacatorului cu toată greutatea trupului ei şi amândoi au căzut, rostogolindu-se până la buza prăpastiei. Pe alt nor, trei celeşti se tăiau unii pe alţii cu o insensibilitate metodică şi cu chipurile pustiite – aparent nesimţitori la durere –, deşi norul lor era acoperit cu sânge.

Mi s-a făcut rău până în fundul stomacului şi mi-a venit să vomit. Orice ar fi spus Wenzhi, magia aceasta era mai nemiloasă decât orice. Prietenii se luptau între ei şi astfel cruzimea atacurilor era de două ori mai chinuitoare. Aceeaşi cruzime perfidă îi condamna pe norocoşii supravieţuitori la o viaţă întreagă de regrete şi amărăciune.

De ce nu se protejau, unde le erau scuturile? De ce nu încerca nimeni să împrăştie ceaţa? Oare acţionaseră prea târziu şi căzuseră în mrejele ei înainte de a se putea apăra? Sau poate că generalii nu le comunicaseră avertismentul meu? Chipurile lor bănuitoare mi-au fulgerat pe dinaintea ochilor. Poate că într-adevăr mă considerau o trădătoare în care Liwei se încredea în mod nesăbuit.

Ceaţa s-a înteţit, împrăştiindu-şi lumina demonică până când cerul a părut inundat de sânge. Într-o clipă avea să-i covârşească pe cei de la margini, pătrunzându-le prin scuturi şi dezbinându-i. Tot mai multe ţipete şi urlete îngrozite au spintecat aerul. Eu

evitasem ceaţa, şi totuşi, m-a cuprins o stare de neajutorare. Uram faptul că nu exista niciun monstru pe care să-l răpun şi nicio ţintă pe care să o nimeresc. Ce folos avea arcul meu împotriva unui asemenea inamic? Era o creatură nebuloasă şi schimbătoare, pe a cărei lăcomie nu aveam cum s-o ostoiesc.

Shuxiao s-a apucat de mine, înfigându-şi degetele în braţul meu.

— Generalul Liutan! a strigat ea, arătând în faţă.

M-am întors şi l-am văzut pe generalul cu păr grizonant, cel care mă acuzase că aş fi fost spioană, înconjurat de zeci de soldaţi dezorientaţi. Avea un scut în jurul lui, dar ceilalţi se apropiau încet, tăindu-i orice cale de scăpare. Mi s-a strâns stomacul când l-au atacat şi i-am văzut chipul contorsionat de efortul susţinerii scutului.

Atunci un celest s-a repezit la noi, cu o mantie stacojie fluturându-i în urmă. Liwei. Aproape că am plâns de uşurare la vederea lui.

— Îl voi ajuta pe generalul Liutan. Du cât mai mulţi celeşti la loc sigur.

S-a oprit o clipă, privindu-mă îndelung.

— Ai grijă.

Fără să-mi aştepte răspunsul, a zburat spre soldaţi, ale căror armuri aurii luminau cerul. Dar între ei domnea haosul; se zbăteau debusolaţi şi se atacau cu magie, cu pumni, cu arme. Niciodată nu-mi închipuisem o asemenea calamitate. O violenţă atât de cumplită. Când ceaţa mă zăpăcise pe mine, voisem doar să mă apăr, nu să-i rănesc pe alţii. Dar acum setea lor de sânge se revărsa în valuri. Oare debandada le aprofundase confuzia, pentru că ştiau că erau în luptă, dar nu erau în stare să deosebească prietenii de duşmani?

Suferă din cauza ta, a şuierat o voce aspră dinăuntrul meu. *N-ar fi trebuit să iei perlele dragonilor. Priveşte rodul lăcomiei şi ambiţiei tale.* Remuşcările m-au străpuns ca un pumnal înfipt adânc, dar erau implicate şi alte forţe – dorinţa de putere a împăratului, ambiţia lacomă a lui Wenzhi. Nu doar eu aveam să port povara aceasta pe conştiinţă. Şi refuzam să mă las copleşită de vinovăţie acum, când încă aveam şanse să punem capăt dezastrului.

Mi-a venit un gând insidios, că aş fi putut îndrepta situaţia foarte uşor. Dragonii – dacă i-aş fi chemat în ajutor? Deja îl chemasem pe Dragonul Negru pentru a mă salva. De ce să nu mă folosesc de ei pentru a alunga inamicul? Dintr-o singură lovitură, aş fi putut să salvez armata celestă, dar *şi* să i-o plătesc lui Wenzhi pentru viclenia lui. Mânuind puterea lor, aş fi putut s-o eliberez pe mama din ghearele împăratului. Mi s-a tulburat privirea: m-am văzut cu o coroană pe cap, înălţându-i pe cei care-mi erau loiali, doborându-i pe toţi cei care-mi căutau răul. Abia atunci aş fi acceptat să renunţ la perle. Nu trebuia decât să rostesc numele dragonilor…

Mâna mi-a alunecat la pungă. Împotrivindu-mă tentaţiei, am tras-o înapoi. Nu, o asemenea faptă i-ar fi distrus pe dragorii, m-ar fi distrus şi pe mine. Nu m-aş fi iertat niciodată. Le făcusem o promisiune, una sinceră, pe care eram hotărâtă s-o respect. Nu îndrăzneam să pornesc pe un drum dinspre care poate că n-aş mai fi putut să mă întorc, în orice caz, nu acum, când încă nu încercasem toate celelalte căi.

M-am întors spre Shuxiao.

— Vânt. Ploaie. Orice, numai să curăţăm cerurile.

A încuviinţat din cap şi a închis ochii strâns, concentrându-se din răsputeri şi încordându-şi venele

gâtului. Am adunat o parte cât mai mare a energiei mele şi puterea mi s-a revărsat în trup.

— Acum! am ţipat eu.

Magia ne-a ţâşnit din mâini. O rafală de vânt s-a repezit printre nori, smulsă dintr-o furtună de vară din lumea muritorilor, înţesată de praf şi de căldură. Ceva ne-a izbit norul şi m-am împiedicat, dar m-am redresat şi am continuat să hrănesc vântul hulpav, iar aerul fremătător s-a prefăcut într-o vijelie uruitoare care a cuprins cerul, risipind ceaţa din jurul celor din preajma noastră.

Dar nu reuşeam s-o proiectăm suficient de departe; sute de celeşti încă erau în pericol. Mai rău, demonii au început să ni se împotrivească, împingând ceaţa înapoi. S-a îngroşat şi mai tare, imobilizată între cele două tabere. Cât timp am mai fi putut continua aşa? Scuturile noastre n-aveau să reziste la nesfârşit; deja oboseam. Dacă n-am fi izbutit să izgonim ceaţa în curând, aceasta s-ar fi întors cu şi mai multă putere, înghiţindu-ne pe toţi.

O trupă de demoni a zburat drept prin faţa noastră, condusă de Wenzhi. Am ezitat o clipă, apoi am chemat un nor şi am sărit pe el, pornind pe urma lor.

— Ce faci? a strigat Shuxiao.

— Mă duc după ei.

— Ai înnebunit? a ţipat ea, arătând spre gloata de celeşti debusolaţi din faţă.

— Nu, şi tocmai de aceea o fac.

L-am arătat pe Wenzhi.

— Nu a venit din întâmplare. Poate că voi găsi o cale de a opri ceaţa.

Urmărindu-l prin nori, am zburat în zigzag, pentru a nu fi descoperită, deşi erau şanse mici să-mi simtă aura în vacarmul atâtor nemuritori. Am luat Arcul

Dragonului de Jad de la spate şi l-am strâns în mână, pregătită de atac. Aici ceaţa era atât de densă, încât abia vedeam prin praful ei tremurător şi stacojiu. Simţind o urmă a parfumului ei înecăcios – de miere şi de putregai – mi-am ţinut imediat respiraţia, întărindu-mi scutul. Nu trebuia să pierd controlul acum, când o singură clipă ar fi putut decide între viaţă şi moarte. Între uciderea unui inamic şi uciderea unei persoane iubite.

La o scurtă distanţă se afla Liwei, care stârnea un vânt aprig pentru a limpezi aerul. Avea succes şi soldaţii începeau să-şi revină din stupoare, îndepărtându-se de generalul Liutan, dar atunci Wenzhi s-a repezit la el ca un şoim care-şi văzuse prada. Oare Liwei fusese ţinta încă de la început? Nu-i va reuşi, am hotărât eu, gonind pe urma lui cu inima bubuindu-mi în piept.

Liwei a ridicat capul deodată, ca şi când ar fi simţit apropierea lui Wenzhi. Preţ de o clipă s-au privit cu ochi atât de luminoşi, mijiţi atât de ameninţător, încât mi-a îngheţat sângele. Scoţând săbiile, au sărit unul asupra celuilalt cu o ferocitate nestăpânită. Au ciocnit armele, împrăştiind scântei sub forma unei ploi de foc şi de gheaţă şi norii s-au cutremurat sub forţa loviturilor. Un moment, nu am mai putut să mă mişc, încleştată în ghearele fricii, dar hipnotizată de eleganţa fioroasă a săbiilor lor şi de mişcările vijelioase ale acelei confruntări nemiloase.

Cu degete rigide, am încordat arcul şi focul-cerului mi-a trosnit în mână. M-am pregătit să-l lansez, amintindu-mi că Wenzhi era duşman. Dar erau prea rapizi, săbiile lor fulgerau şi trupurile li se învârteau şerpuitor. Dacă aş fi ratat?

Chiar atunci, Liwei s-a aplecat, evitând sabia lui

Wenzhi, care i-a zburat pe deasupra capului şi s-a rostogolit în spate, pentru a-i ataca pieptul. Wenzhi s-a răsucit, învârtind sabia într-un arc larg, spintecând armura lui Liwei şi împrăştiindu-i sângele. Liwei a ţipat şi s-a apucat de rană.

Când Wenzhi s-a înălţat asupra sa, ridicând sabia, ceva mi s-a rupt în inimă. Nu cu arcul, de la apropierea aceasta, focul-cerului ar fi putut să-l rănească şi pe Liwei. Rotocoale de aer mi-au ţâşnit din palmă, lovindu-l pe Wenzhi. Acesta s-a îndoit din talie, ca şi când ar fi primit un pumn în burtă, şi a dat înapoi împleticit spre marginea norului. S-a echilibrat, înconjurându-se cu un scut.

S-a întors spre mine.

— Xingyin, ţi-ai recăpătat puterile.

— Nu datorită ţie, m-am răstit eu.

— Dar ai venit prea târziu.

Cu vocea plină de regret, a ridicat mâna şi a lansat proiectile de gheaţă asupra lui Liwei…

Am ţâşnit prin aer, aruncându-mă între ei şi ridicând o barieră în jurul meu şi al lui Liwei, iar atacul lui Wenzhi a ricoşat de ea fără efect. O amintire mi-a apărut în gând, a zilei în care eu şi Wenzhi intraserăm în încăperea Leilor şi mă învăţase cum să-mi folosesc puterile. Nu credeam că se aşteptase vreodată ca lecţiile sale să fie întrebuinţate în asemenea circumstanţe.

I s-a încordat chipul. Oare de furie? De dezamăgire? A dat înapoi şi energia sa a străpuns aerul, izbindu-mi scutul. Acesta a tremurat şi m-am opintit pentru a-l susţine împotriva atacului, dar au intervenit şi soldaţii lui, dezlănţuindu-şi magia asupra noastră. Scutul meu s-a sfărâmat şi proiectilele de gheaţă, de lemn şi de foc mi-au sfârtecat pielea. Mi-am

muşcat limba, înăbuşindu-mi ţipătul. Ceva a şuierat în spatele meu şi soldații demoni au fost înconjuraţi de flăcările proiectate de Liwei. A întors mâna spre Wenzhi şi limbile de foc stacojiu s-au repezit la el, atât de fierbinţi, încât parcă fuseseră culese din soare.

Scutul lui Wenzhi s-a dezintegrat. A fost azvârlit în spate, peste marginea norului său, şi s-a prăvălit în hăul de dedesubt. Inima… mi s-a sfâşiat. Am alergat la margine şi am privit în jos spre soldaţii care s-au repezit după el, salvându-l cu puterile lor. Un ghem de emoţii încâlcite mi-a apăsat pieptul, printre care se număra cu siguranţă şi uşurarea.

— Prea te-ai obişnuit să mă salvezi, a declarat Liwei.

— Parcă nu ţineam socoteala.

Am privit dedesubt încă o dată, temându-mă că-l voi vedea pe Wenzhi înălţându-se din nou.

— Încă nu am terminat, Liwei. Trebuie să ne grăbim.

Peste tot, în jurul nostru, ceaţa vuia îngroşându-se tot mai mult; eforturile anterioare ale lui Liwei îşi pierduseră rostul. Soldaţii se adunau din nou în jurul generalului Liutan, al cărui păr era năclăit de sudoare şi al cărui scut începea să cedeze.

Magia îmi pornise deja spre el sub forma unei rafale de vânt şi energia lui Liwei s-a amestecat cu a mea, formând şuvoaie nesfârşite de lumină. Transpiraţia mi-a alunecat pe frunte şi genunchii aproape că mi-au cedat din cauza poverii. Deşi ceaţa s-a mai subţiat, încă îi învăluia pe celeştii încolţiţi, care începeau să-şi întoarcă atenţia spre noi. Din mâinile unuia au ţâşnit flăcări. Am plecat capul, evitându-le în ultima clipă. Altul a azvârlit o suliţă asupra lui Liwei, dar acesta a deviat-o cu uşurinţă. Şi generalul Liutan a

îngenuncheat pe norul său, suportând grosul atacurilor.

Drept în faţă i-am zărit pe soldaţii demoni cu acele coifuri incrustate cu pietre de onix. Cei pe care-i văzusem în zbor, de pe spinarea Dragonului Negru, şi care abia acum se arătaseră în inima ceţii. Erau Talentaţii Minții care creaseră ceața şi care cu ochi sclipitori eliberau din palme valuri nesfârşite de lumină stacojie. Dar chipurile le erau încordate şi acoperite de sudoare.

Erau la fel de obosiţi ca noi şi poate că aveau să cedeze.

Am arătat spre ei cu o nouă speranţă în inimă.

— Liwei, îi voi ataca pe Talentaţii Minţii. Menţine vraja de aici.

Până să termin de vorbit, puterea i s-a revărsat şi mai năvalnic, preluând sarcina de la mine. Vântul s-a rostogolit pe cer, stârnind o furtună printre celeşti.

O săgeată de focul-cerului mi-a zburat din mână, lovind un Talentat al Minţii. A scos un ţipăt şi trupul i-a intrat în convulsii, cu pielea spintecată de lumină. Când s-a prăbuşit, ceaţa care-i curgea din mâini s-a risipit. Nu am zăbovit – nu aveam timp nici de încântare, nici de remuşcări –, ci am ţâşnit prin văzduh pe nor, trăgând asupra celui de-al doilea şi apoi asupra unui al treilea demon. Talentaţii Minţii au strigat, arătându-mă cu degetele, şi curenţii magiei lor s-au abătut spre mine. Scutul mi-a tremurat şi s-a spart, dar în locul lui a răsărit un altul, luminos ca aurul.

— Xingyin, păzea! a strigat Liwei.

Am dat din cap în semn de mulţumire, lansând încă o săgeată dintre degete. Femeia demon s-a ferit, dar următoarea săgeată a nimerit-o în umăr. Când l-am ţintit şi pe al cincilea, Talentaţii Minţii s-a împrăştiat şi

au fugit.

Ceaţa a zăbovit în urma lor. Dar tot mai mulţi celeşti îşi veneau în fire şi ni se alăturau. Mi s-a desprins şi ultima împletitură a părului şi rochia mea neagră flutura sălbatic pe măsură ce vântul s-a înteţit, gonind uruitor pe cer, măturând toate ungherele văzduhului. Ceaţa s-a subţiat şi sclipirile ei stacojii s-au stins precum stelele înaintea zorilor, dispărând în final cu desăvârşire. Pe ceruri s-a aşternut un calm ca după o furtună şi norii noştri au pornit spre refugiul Regatului Celest.

Scăpaserăm, demonii dispăruseră. Dar pulsul încă îmi gonea şi respiram repede şi sacadat cu gândul la ceea ce mă aştepta la audienţa cu împăratul. Opţiunile mi se împuţinau rapid. Pentru că generalii ştiau că aveam perlele, trebuia ori să i le încredinţez împăratului, ori să-l sfidez, refuzând făţiş. O alegere agonizantă, dacă putea fi numită alegere. Oricare dintre opţiuni ar fi fost o trădare, o pierdere nemăsurată – ori a libertăţii mamei, ori a dragonilor. Şi mai cumplită îmi era teama că împăratul avea să-i înăsprească pedeapsa mamei din cauza împotrivirii mele. Sau că-mi va lua perlele cu de-a sila, întocmai cum îmi poruncise să le găsesc.

Îmi zvâcnea capul. De aş fi putut să apăr libertatea tuturor! Era imposibil, doar dacă nu cumva… exista o cale de a-mi îndeplini sarcina fără a vătăma dragonii. Mi-a apărut o idee, nouă şi fragilă. Nebunească şi fără îndoială periculoasă.

— Xingyin! a strigat Shuxiao, oprindu-se lângă mine. Să mergem.

— Nu pot, am răspuns eu. Încă nu.

Nu am spus mai mult, nu îndrăzneam să-mi dezvălui planul – dacă într-adevăr putea fi numit plan,

fiind mai curând vorba de un şir dezlânat de idei şi de bănuieli. Asemenea informaţii ar fi pus-o în pericol, într-o situaţie fără scăpare spre care eu însămi mă îndreptam cu capul înainte, silită să împac fericirea celor pe care-i iubeam cu propria onoare.

— Ai putea să faci ceva pentru mine? am întrebat-o cu un aer grav.

— Orice.

— Nu le spune că n-am pornit înapoi. Împrăştie vestea că m-ai pierdut din ochi în timpul bătăliei.

Poate că astfel aveam să reuşesc să amân bănuielile împăratului.

— Asta-i tot? Speram să-mi dai o provocare adevărată, a spus ea, pufnind.

— Toată viaţa mea e o provocare zilele astea. Dar, dacă nu-mi iese planul, ai putea să cauţi o cale de a îmblânzi mânia Majestăţii Sale Celeste?

Am spus-o în glumă, încercând să-mi ascund temerile nerostite.

Shuxiao s-a oprit, cercetându-mi chipul.

— Ai grijă de tine. Voi face tot ce pot, a spus ea într-un final.

— Îţi mulţumesc, i-am răspuns, fără alte cuvinte, deşi erau atâtea de spus.

Pornind în zbor spre Regatul Celest, a întors privirea o ultimă dată, făcându-mi cu mâna.

— Xingyin, tatăl meu te aşteaptă.

Am ferit ochii de Liwei, dându-mi la o parte părul de pe frunte, făcându-mi curaj să-i spun:

— Nu pot să-i dau perlele tatălui tău. Le-am promis dragonilor.

Nu a răspuns din prima clipă, privindu-mă cu ochi întunecaţi şi solemni.

— Ce vei face?

Am ezitat. Să-i încredinţez acest secret? Oare dorea perlele pentru tatăl său? Atunci ar fi încercat să mă oprească? Dar, privindu-i chipul luminat de căldura care mă tulbura şi acum, mi-am dat seama că temerile mele erau nejustificate. Poate că avea să-mi critice planul, poate că ar încerca să-mi schimbe gândul, dar nu m-ar trăda vreodată.

— Dragonii au spus că esenţa lor spirituală e legată de perle printr-o vrajă. Doamna Daoming susţine că nu există vrăji ce nu pot fi rupte. Dacă şi aceasta poate fi dezlegat? Nu ştiu dacă e posibil, dar am de gând să aflu.

Am adăugat şovăitor:

— În felul acesta, voi respecta înţelegerea făcută cu tatăl tău, dar nimic mai mult.

Un zâmbet discret i-a apărut pe buze.

— Adică îi vei da perlele, dar nimic mai mult?

Am încuviinţat din cap, în ciuda îndoielilor care-mi tulburau inima. Împăratul încerca să obţină de la mine mai mult decât conveniserăm. Şi acum avea să primească *exact* ceea ce-i promisesem, ceea nu se potrivea deloc cu dorinţele sale. Poate că nu avea să-mi reuşească; puteau apărea multe probleme. Poate că vraja nu putea fi ruptă. Poate că împăratul nu putea accepta perlele fără esenţa din ele; cu siguranţă urma să fie furios. Dar aveam altă opţiune? Niciuna pe care s-o pot accepta.

Liwei s-a apropiat pe norul său şi a sărit pe al meu, luându-mă de mână.

— Nu mai avem mult timp.

În clipa aceea, am răsuflat uşurată cum nu mai fusesem de ani întregi, de când plecasem din Curtea Păcii Eterne. Nu eram singură şi, în ciuda tuturor celor petrecute între noi, îmi era prieten şi acum.

Dar nu era nicio plăcere să-l implic în planurile acestea ale mele. Şiretlicul meu avea să-l silească pe Liwei să-şi înfrunte tatăl, să-l nemulţumească şi să-i stârnească mânia. Dar nu puteam să-i refuz ajutorul acum, când era binevenit precum ploaia pogorâtă asupra pământului însetat. Când miza era atât de mare.

— Unde mergem? a întrebat el.

— În ţinutul natal al dragonilor.

Palatul Coralului Parfumat lucea ca o perlă rozalie în cochilia sa. Astăzi, apele mereu schimbătoare erau de un albastru azuriu luminos şi crestele valurilor spumegau albe. Traversând podul de cristal, ceva a făcut să-mi stea inima, amintiri nedorite, legate de ultima mea vizită aici, care mi-au năvălit în gând.

Gărzile palatului s-au plecat înaintea lui Liwei, recunoscându-l pe dată. Chiar dacă mă cunoşteau şi pe mine, prezenţa lui ne-a ajutat să obţinem repede o întrevedere, în ciuda necuviinţei apariţiei noastre neanunţate. Am fost conduşi într-o încăpere spaţioasă şi un slujitor a pornit în căutarea prinţului Yanxi.

Liwei a privit prin peretele străveziu la un recif de corali minunat, ce sclipea în tonuri de nestemate. Peşti viu-coloraţi ţâşneau printre ei, ascunzându-se de umbrele mai mari ce treceau pe deasupra – vânătorii în căutarea prăzii. Avea o expresie sumbră pe chip, poate că se gândea la situaţia imposibilă în care îl implicasem.

— Îmi dau seama că nu-ţi doreşti asta. Dar îţi mulţumesc că ai venit cu mine, i-am spus eu.

— Mulţi îţi vor dezaproba planul.

Privirea i-a alunecat la mine, opacă precum apele din spatele său.

— Dar mereu vei avea susţinerea mea.

Cuvinte simple, rostite în maniera lui discretă, dar cât de mult m-au afectat!

Uşile s-au deschis şi prinţul Yanxi a intrat în cameră. Roba lui de brocart cenuşiu ca perlele era brăzdată de fire aurii şi la brâu avea o centură din lazurit. Mi-am lipit palmele de fustă pe nesimţite, încercând în zadar să netezesc cutele. Măcar culoarea întunecată ascundea dârele de pământ, transpiraţie şi sânge.

Întâi l-a salutat pe Liwei, după care s-a întors zâmbind spre mine.

— Prim-arcaş, ai hotărât să părăseşti clima rece a Regatului Celest în favoarea ţărmurilor noastre calde?

Am clătinat din cap cu un aer trist.

— Din păcate, am venit în circumstanţe mai puţin plăcute, Înălţimea Voastră.

Neliniştea vocii mele i-a risipit veselia.

— Dacă te putem ajuta cu ceva, nu trebuie decât să ne ceri, m-a asigurat el, aşezându-se şi poftindu-mă să fac şi eu la fel.

Am rămas în picioare, dezlegând deja baierele pungii şi vărsând perlele în palmă. Mi-au furnicat pielea, pulsând cu văpăi interioare.

Prinţul Yanxi s-a apropiat ca să le privească mai atent şi a ridicat capul deodată.

— Acestea sunt perlele venerabililor dragoni?

— Da.

— Cum le-ai obţinut? a întrebat uimit.

— Mi-au fost dăruite.

Cuvintele mi s-au revărsat cu stângăcie, şovăitoare şi incerte. Nu eram obişnuită să-mi destăinui secretele cu o asemenea uşurinţă. Chiar şi acum mă temeam că fusese o greşeală să vin aici, că prinţul Yanxi avea să se simtă obligat să ne predea Regatului Celest.

Poate pentru că mi-a simţit neliniştea, a încremenit şi a dat înapoi.

— Cine ţi le-a dăruit? Cine are acest drept?

— Dragonii înşişi, am răspuns eu, uşor ofensată de bănuielile lui.

Dar mi-am amintit cât de mult ţinea la dragoni. Eu însămi încă eram uluită că mi se încredinţaseră.

— Tatăl meu a însărcinat-o pe Xingyin să adune perlele dragonilor pentru el. Au fost eliberaţi din Tărâmul Muritorilor cu ajutorul sigiliului său, a explicat Liwei.

Prinţul Yanxi a sărit în picioare, luminându-se la faţă.

— Dragonii au fost eliberaţi! Trebuie să-l înştiinţez pe tatăl meu.

Am păşit în faţa lui.

— Înălţimea Voastră, tatăl vostru va afla în timp util. Deocamdată, avem nevoie de ajutorul vostru într-o problemă mai urgentă.

— Urgentă?

— Trebuie să vă întreb ceva despre aceste perle.

M-a cercetat cu privirea, cu aceeaşi prudenţă dinainte, şi s-a aşezat la loc.

— Nu pot să nu-mi pun întrebarea: de ce doreşte Împăratul Celest perlele tocmai acum? Şi cum i-ai înduplecat pe dragoni să ţi le încredinţeze?

— În privinţa intenţiilor Majestăţii Sale Celeste nu pot răspunde. Când am acceptat sarcina, nu cunoşteam valoarea pe care o au perlele pentru dragoni. Fiţi pe pace, am promis să le apăr libertatea.

Nu a răspuns, înclinând capul într-o parte, ca şi când încă nu s-ar fi decis dacă să aibă sau nu încredere în noi.

Inspirând adânc, am vorbit în continuare.

— Vraja care leagă esenţa spirituală a dragonilor de perle… poate fi dezlegată?

Inima mi-a zvâcnit în aşteptarea răspunsului.

— De ce întrebi?

S-a uitat la mine ca la o enigmă pe care se străduia s-o elucideze.

— Vreau să le înapoiez esenţa. Niciodată nu vor mai fi supuşi.

— De ce vrei să faci un asemenea lucru? De ce nu le înapoiezi perlele, pur şi simplu? a întrebat el iscoditor, mereu perspicace.

M-am gândit la mama mea, despre care prinţul Yanxi probabil că nu ştia nici acum.

— Adevărul este că dorinţa mea are şi motive egoiste. Înapoind perlele dragonilor, nu aş mai putea să-mi îndeplinesc misiunea. Vreau să evit acest lucru. Împăratul mi-a promis ceva ce-mi doresc foarte mult.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Trebuie să fie ceva deosebit de important, prim-arcaş.

— Nimic nu e mai important decât familia, am spus încet. După cum ştiţi şi dumneavoastră, Înălţimea Voastră.

Expresia i s-a înmuiat şi s-a rezemat de spătarul scaunului. Oare se gândea la fratele său? La părinţii săi?

— Vraja pe care ai pomenit-o este foarte puternică.

Şi-a mângâiat bărbia îngândurat.

— Sigiliul a fost făurit cu sânge şi magie şi tot cu acestea poate fi rupt. Dar numai cu cele ale proprietarului de drept al perlelor.

Se putea. Încă aveam o şansă. Toate vrăjile implicau magie, dar m-am înfiorat când a pomenit de sânge.

A ezitat, întorcându-se spre Liwei.

— Fiţi fără grijă, Înălţimea Voastră. Sunteţi printre prieteni şi nimeni nu se va supăra, a spus Liwei.

Prinţul Yanxi şi-a împreunat degetele, sprijinindu-şi coatele pe masă.

Prim-arcaş Xingyin, dragonii ţi-au dăruit perlele doar ţie?

Când am încuviinţat din cap, s-a încruntat.

— Nu se cunosc multe despre conducătorul lor, războinicul care i-a salvat. Unii consideră că era înrudit cu Împăratul Celest. În cazul acesta, de ce nu v-au jurat credinţă vouă sau tatălui vostru? l-a întrebat el pe Liwei.

Sculpturile de aur de pe acoperişurile Palatului de Jad, broderiile robelor imperiale... oare zvonul era adevărat sau acelea erau doar simboluri menite să perpetueze un mit influent? Oare împăratul îşi dorise puterea dragonilor în tot acest timp? Oare fuseseră pedepsiţi pentru că refuzaseră să i se închine?

— Nu avem multe informaţii despre dragoni în Regatul Celest. Ştiu doar că nu doresc să-i slujească tatălui meu. Au spus-o clar când au fost eliberaţi.

Liwei a tăcut o clipă.

— De ce întrebaţi?

Prinţul Yanxi a oftat.

— Nu e puţin lucru să eliberezi esenţa dragonilor. Este nevoie de un mare sacrificiu, acelaşi pe care războinicul l-a făcut pentru a o lega de perle. De jumătate din forţa vitală proprie.

S-a aplecat peste masă, apropiindu-se de mine.

— Dragonii ţi-au dăruit perlele, ceea ce înseamnă că te recunosc *pe tine* ca fiind adevărata lor proprietară. De aceea, numai tu poţi plăti preţul acesta.

Cuvintele lui mi-au zdruncinat mintea. *Jumătate* din forţa mea vitală? Spre deosebire de energia mea, pe care o puteam recupera prin odihnă, pentru recuperarea forţei vitale mi-ar fi trebuit decenii întregi. Poate chiar secole. Aş fi cumplit de slăbită. Ar fi devenit o provocare până şi să îndoi Arcul Dragonului de Jad. Cum aş mai fi putut să-i protejez pe cei iubiţi? Cum aş fi putut să mă apăr pe mine însămi?

Liwei mi-a cuprins mâna, strângându-mă cu putere.

— Xingyin, n-o face. Trebuie să existe altă cale.

M-am eliberat de strânsoarea lui, simţind asupra mea privirea pătrunzătoare a prinţului Yanxi. Ar fi fost atât de uşor să întorc spatele aceste ocazii, să las soarta să-şi urmeze cursul firesc. Să-i las pe alţii să hotărască pentru mine, în loc să înfrunt singură alegerea. Dar mai pierdusem perlele o dată şi refuzam să risc pierderea lor din nou. Nu ştiam cât timp mai aveam. Poate că trupele lui Wenzhi se apropiau chiar în clipa aceea. Şi probabil că împăratul îşi pierdea răbdarea aşteptându-mă.

Mi-am muşcat buza, cu atâta putere, încât carnea moale a cedat înţepător şi gustul cald al sângelui mi-a năvălit în gură. Dacă prinţul Yanxi se înşela sau dacă vraja ar fi eşuat ar fi însemnat să mă slăbesc fără rost. Şi, dacă nu i-aş fi dat perlele Împăratului Celest, aş fi câştigat duşmănia lui eternă. Şi-ar mai fi respectat promisiunea de a nu-i face rău mamei? Cât despre mine…

Un fior mi-a săgetat trupul.

Dar magia nu era singura mea putere; trăisem fără ea în trecut. Îl păcălisem pe Wenzhi prin cuvinte şi cu un pumn de petale, învinsesem un prinţ demon cu puterile ferecate. Dacă planul meu avea să reuşească,

dintr-o singură lovitură îi eliberam pe dragoni şi, totodată, mă întorceam cu perlele, respectând – în sens strict – înţelegerea pe care o făcusem cu împăratul. Urma să am o şansă de a o elibera pe mama.

— O voi face.

Cu mâini tremurătoare, am pus perlele în pungă şi am înnodat baierele strâns.

— Înălţimea Voastră, vă sunt recunoscătoare pentru ajutor.

Luasem hotărârea şi eram nerăbdătoare să începem.

— Îţi va trebui o armă. Una puternică, a spus el. Sângele va smulge pecetea şi forţa ta vitală va deschide calea, dar esenţa dragonilor trebuie scoasă din perle cu forţa. Dacă arma e prea slabă, te vei epuiza şi mai mult. Odată ce începem vraja, nu va mai fi cale de întoarcere.

Avertismentul lui a rămas nerostit: *s-ar putea să mori.*

Arcul Dragonului de Jad din spinare m-a liniştit cu greutatea sa.

— Arma aceasta ar fi suficientă?

Am luat arcul de pe umăr, aşezându-l pe masă, în faţa sa.

Prinţul Yanxi a plimbat cu reverenţă degetele pe modelul cioplit. Când arcul s-a zbătut sub atingerea lui, a dat înapoi imediat.

— Mânuieşti Arcul Dragonului de Jad? Cum e posibil?

— Nu ştiu sigur, am răspuns sincer. Arcul este cel care-mi îngăduie să-l folosesc.

— De aceea ţi-au dat dragonii perlele, a spus el.

— Nu ar fi vrut să mi le dea, am mărturisit eu,

simţind că mă înfierbânt sub povara ruşinii. Dar am fost tentată de puterea lor şi arogantă în credinţa că voi putea să le protejez. M-am înşelat.

Am luat arcul de pe masă.

— Înălţimea Voastră, vă cer iertare, dar trebuie să plecăm degrabă. Există vreun loc ferit în apropiere, unde am putea chema dragonii?

S-a ridicat în picioare.

— Există o zonă liniştită în extremitatea sudică a ţărmului. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, vă voi conduce acolo eu însumi.

Un zâmbet plin de dor i-a jucat pe buze.

— Mărturisesc că de mult timp îmi doresc să-i văd pe venerabilii dragoni. Noi suntem legende pentru muritori, dar dragonii sunt legende pentru noi toţi.

Norul prinţului Yanxi ne-a dus pe plajă, în apropiere. Înconjurată de faleze înalte şi stânci colţuroase, nu m-am mirat că era pustie, în ciuda apelor sale imaculate. Păşind pe nisipul alb, am privit perlele din mâna mea. Oare avea să ne reuşească? Urma să aflu în curând. Inspirând adânc, am şoptit numele dragonilor în perle şi în adâncurile lor lucitoare s-au aprins flăcări.

Preţ de o clipă, lumea a încremenit; marea şi cerul s-au contopit. Cu un murmur fremătător, apele azurii s-au făcut verzi şi valurile s-au ridicat semeţe, repezindu-se la ţărm cu creste albe, înspumate. La orizont s-a căscat un vârtej, rotindu-se din ce în ce mai larg, până când a ameninţat să înghită întregul ocean. Din adâncurile lui şi-au luat zborul cei patru dragoni, înălţându-se pe cer. Apa rece ne-a împroşcat cu stropi sclipind în soare. Aerul a vibrat pătruns de puterea lor când au aterizat pe plajă înaintea noastră, înfigându-şi

ghearele în nisip.

Prinţul Yanxi a dat înapoi împleticit, cu gura căscată. Avea robele ude şi părul i se lipise de frunte. Ştergându-mi şi eu faţa, am încercat să nu zâmbesc la vederea ţinutei pleoştite şi dezordonate a imaculatului prinţ.

Trupurile uriaşe ale dragonilor au umbrit ţărmul, dar s-au apropiat cu paşi uşori şi graţioşi.

Ochii de chihlimbar ai Dragonului Lung mi-au întâlnit privirea şi vocea lui mi-a răsunat în gând.

Xingyin, fiică a lui Chang'e şi Houyi. De ce ne-ai chemat?

Prinţul Yanxi a inspirat scurt. Oare Dragonul Lung ne vorbise tuturor? M-am întors spre prinţ cu părere de rău. Eram o musafiră deosebit de necuviincioasă, pentru că-i ascunsesem adevărul până acum.

M-aş fi mulţumit să stau, pur şi simplu, sorbind din ochi înfăţişarea glorioasă a dragonilor, dar nu îndrăzneam să mai pierd timp.

— Venerabili dragoni. Doresc să eliberez esenţa voastră spirituală din perle pentru a v-o înapoia. Doriţi şi voi acest lucru?

Am vorbit simplu, abordând miezul problemei fără înconjur.

Au ridicat capetele şi aerul a sfârâit, cuprins de entuziasmul lor. Vocea Dragonului Lung mi-a răsunat între urechi.

Îl dorim mai mult decât să înotăm în mare sau să zburăm în aer. Nu puteam să ţi-l cerem; sacrificiul acesta trebuie făcut de bună voie.

Mi s-a strâns pieptul la vederea speranţei ce li se aprinsese cu sclipiri aurii în ochi.

— Atunci voi încerca.

Dragonii şi-au coborât gâturile lungi, făcând

plecăciuni graţioase şi privind cu nesaţ la perlele din mâna mea.

Prinţul Yanxi a scos un cuţit cu mâner de lazurit.

— Eşti gata?

Am încuviinţat din cap, întinzându-i palma. Dar Liwei a păşit între noi, apucându-mă de încheietură.

Chipul îi devenise palid, încordat de nelinişte.

— Xingyin, ai grijă. Dacă nu te vei opri când trebuie, te voi…

— Trebuie s-o facă de una singură, l-a avertizat Yanxi. Nu puteţi interveni după ce începem vraja. Altfel, va muri.

Fără a-l lua în seamă, Liwei mi-a vorbit doar mie.

— Eşti sigură că vrei s-o faci? Nu eşti obligată să decizi acum.

— Am decis deja, i-am spus eu încet. E alegerea mea.

A tăcut şi, într-un final, a luat cuţitul de la prinţul Yanxi. Când am încuviinţat din cap, degetele i s-au albit pe mâner şi mi-a plimbat tăişul de-a curmezişul palmei. O tăietură bună, curată, nici superficială, nici prea adâncă. Metalul rece mi-a amorţit durerea şi pielea mi s-a despicat, vărsând sânge fierbinte. Am încordat pumnul strâns şi l-am întors, lăsând sângele să picure ca o ploaie stacojie asupra perlelor.

Măruntaiele mi s-au încleştat în noduri cu gândul la ceea ce mă aştepta. Închizând ochii, am urmat şirul de lumini dinăuntrul trupului meu până când am ajuns la sâmburele sclipitor al forţei mele vitale, ascuns în adâncul capului. L-am sfărâmat cu o smucitură – cât de greşită mi s-a părut această agresare a propriei fiinţe –, dar nu m-am oprit, şi forţa mea vitală s-a eliberat, curgându-mi prin vene ca un râu nestăvilit. Potentă, de neoprit, fremătând de putere. Mai luminoasă decât

stelele infinite, mai lucitoare decât luna. Dar, când mi-a curs din mâini peste perle, am fost copleşită de o slăbiciune subită şi forţa mi s-a scurs din membre. M-am clătinat şi aproape că am căzut. Încleştându-mi maxilarul până când m-a durut, mi-am blocat genunchii, luptându-mă cu impulsul instinctiv de a opri şuvoiul. Forţa vitală s-a revărsat peste perle, făcându-mi sângele să sclipească, şi după o clipă a fost absorbită înăuntrul lor ca apa într-un burete. Perlele s-au ridicat în aer şi focul din interiorul lor a luminat tot mai tare, până când toate s-au preschimbat în sfere de flăcări pure.

Abia atunci am oprit curgerea, căzând în genunchi pe nisip şi eliberând din gât scâncete înăbuşite. Sudoarea mi-a şiroit pe faţă şi o istovire amorţită mi-a alunecat în braţe şi picioare. Mai cumplit era golul imens pe care l-am simţit înăuntru, rămas după smulgerea unei părţi intrinseci a fiinţei mele. Puteam doar să sper că avea să fie suficient.

Liwei s-a aplecat şi mi-a cuprins mâinile. Energia lui mi-a năvălit în trup. Dar, spre deosebire de celelalte momente din trecut când mă vindecase, căldura ei era subţire şi alinarea ei insuficientă. Oare nu mai puteam să-i primesc puterea, ca şi când ar fi turnat apă într-o ceaşcă plină până la refuz?

Nu aveam timp pentru întrebările acesta, încă nu terminasem. M-am desprins de el şi m-am ridicat gâfâind. Făcând câţiva paşi nesiguri în spate, am ridicat Arcul Dragonului de Jad. Cândva se îndoise în mâna mea precum mătasea, dar acum coarda mi se împotrivea, tăindu-mi degetele până când s-a mânjit de sânge. Muşchii mi-au tremurat, dar nu m-am lăsat, până când, în cele din urmă, o săgeată subţire de focul-cerului a apărut licăritor. M-am amărât văzându-i

puterea vlăguită, dar nu era momentul să-mi plâng de milă. Ţintind-o asupra perlei roşii, am lansat fulgerul spre miezul ei înflăcărat. A lovit-o cu o explozie orbitoare şi din perlă a erupt un praf auriu. Dragonul Lung a aplecat gâtul, deschizând fălcile larg pentru a primi fărâmele scânteietoare în trupul său. Pieptul i-a strălucit ca şi când ar fi înghiţit o stea, după care s-a întunecat.

Perla stacojie a căzut pe nisip. Intactă, dar cu focul interior estompat. S-au întors spre mine şi ceilalţi dragoni, cu chipurile luminate de nerăbdare. De trei ori am îndoit arcul, trăgând trei săgeţi asupra perlelor rămase. De fiecare dată a erupt câte un nor auriu, ce a plutit în gura unui dragon. Energia mi se epuizase aproape cu totul şi degetele îmi erau rănite până la os, iar sângele mi se împrăştiase pe nisipul alb ca nişte petale de prun pe zăpadă.

Patru perle căzuseră pe pământ. M-am aplecat şi le-am adunat în mâini, una luminoasă ca soarele, alta roşie ca focul, una albă ca promoroaca şi alta neagră ca noaptea. Erau frumoase, dar pierduseră ceva vital. După ce vedeai luna plină, semiluna îşi pierdea farmecul.

Fulgi aurii licăreau în ochii dragonilor şi gurile li s-au arcuit în zâmbete. Glasurile le-au răsunat toate odată şi sunetul a fost mai încântător decât orice melodie.

Îţi suntem recunoscători. Suntem întregi din nou, proprii noştri stăpâni.

Înduioşată şi prea obosită pentru a le răspunde, am făcut o plecăciune.

Cu gheara, Dragonul Lung a smuls un solz sclipitor de pe trupul său, perfect ca o petală de trandafir. Mi l-a întins, înclinând capul.

Dacă vei avea nevoie de noi, cufundă solzul acesta în apă şi atunci vom veni.

Am luat solzul, strângându-l în pumn. Fără nici un alt cuvânt, ne-au întors spatele şi au plonjat în apă. După ce s-a risipit şi ultimul val stârnit de cozile lor, marea s-a calmat, oglindind din nou cerul de deasupra.

Liwei mi-a luat mâna şi magia lui a început să-mi curgă prin trup, vindecându-mi carnea sfâşiată, dar nu putea face nimic în privinţa hăului pustiu dinăuntrul meu. Sprijinindu-mă de el, am privit spre ocean, cuprinsă de o amărăciune stranie. Prinţul Yanxi stătea alături, nemişcat ca o statuie, cu privirea aţintită în zare.

— Înălţimea Voastră, vă mulţumesc pentru ajutor, i-am spus eu.

A zâmbit radios.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, fiică a Zeiţei Lunii. Cele văzute astăzi îmi vor încălzi inima pe vecie.

M-am înroşit, copleşită de o mândrie înfocată la auzul titlului cu care mi se adresase fără nicio ezitare. Dar mama încă era prizonieră şi destinele noastre atârnau precar în balanţă. Nu aveam regrete; eram mulţumită de ceea ce făcusem, dar fericirea aceasta era umbrită de confruntarea ce mă aştepta. Împăratul Celest nu era vestit pentru mărinimia sa şi, după cele petrecute astăzi, avea motive mai mult decât suficiente ca să nu-mi arate pic de milă.

38

Norul nostru plutea prin aer, purtat de o adiere blândă. Era o zi senină şi vedeam tocmai până în lumea muritorilor de dedesubt, dar eu priveam înainte, cu expresia pustiită. În zare, lumina soarelui scânteia pe dragonii de aur de pe acoperişul Palatului de Jad.

Soldaţi îmbrăcaţi în armuri negre au apărut la orizont, năvălind pe nori violet între noi şi Regatul Celest. Ne-au înconjurat îndată, despărţindu-se doar pentru a-i deschide calea lui Wenzhi. S-a oprit în faţa mea, cu roba sa gri-închis fluturându-i în jurul gleznelor, cu smaraldul din coroană licărind cu flăcări de jad. Deşi nu purta armură, avea o sabie legată de brâu.

Liwei a încremenit alături de mine, emanând valuri de furie.

— Trădătorule! Ai venit ca să-ţi mărturiseşti crimele?

— Nu am nimic de mărturisit. Şi nici nu am auzit vreo acuzaţie din partea Curţii Celeste.

Vocea lui catifelată avea scopul vădit de a-l înfuria.

— Ştii bine ce ai făcut, aşa cum ştiu şi eu. Şi vei plăti pentru fărădelegile tale, a mârâit Liwei.

— Poate. Dar nu astăzi. Şi în niciun caz sub puterea ta.

Wenzhi şi-a luat ochii de la el cu o mişcare ostentativă, întâlnindu-mi privirea.

— Nu am venit să mă lupt cu tine.

Am arătat spre săgeţile şi suliţele pe care soldaţii lui le ţineau îndreptate asupra noastră.

— Aparenţele te contrazic.

— Nu m-am referit şi la el.

A smucit capul spre Liwei, fără a-şi lua ochii de la

mine.

— Dă-mi perlele, a spus el, ca şi când mi-ar fi cerut un ac din păr.

Nu aveam să-i mai dau nimic din ce era al meu, nici acum, nici în veci.

— E prea târziu. Perlele nu-ţi mai sunt de niciun folos.

S-a încruntat, cercetându-mi chipul.

— Ce vrei să spui?

— Esenţa dragonilor a dispărut. Le-a fost înapoiată.

A oftat şuierător.

— Nu mă minţi, Xingyin. Nu-ţi stă bine.

— Nu e nicio minciună, am răspuns grav.

Dacă nu mă credea, dacă îmi lua perlele din nou, îmi lua şi ultima speranţă de a câştiga libertatea mamei. Scoţând perlele din pungă, le-am adunat în palmă şi m-am dus la marginea norului.

— Ai văzut cum erau înainte. Îţi par neschimbate?

Pulsul meu a căpătat un ritm sacadat. Deşi voiam să vadă cât de mult slăbiseră, tocmai asta mă temeam că urma să descopere şi împăratul, ca apoi să mă pedepsească.

S-a holbat la perle în tăcere.

— De ce? a mârâit el în sfârşit.

Vocea îi tremura cu atâta şoc, disperare şi dezamăgire, încât mi-a cântat în urechi ca o melodie frumoasă. Nu mă aşteptasem să curgă prin mine satisfacţia aceasta somptuoasă, sentimentul acesta triumfător la gândul că toate eforturile lui, plasa complicată în care mă imobilizase – toate erau în van.

— Datorită ţie, i-am spus eu.

— Ce?

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat ce trebuia făcut şi ce s-ar fi întâmplat dacă perlele ar fi

ajuns în mâinile unei persoane nepotrivite. Nu puteam îngădui ca acest lucru să se întâmple din nou.

Am vărsat perlele înapoi în pungă.

— Aşadar, nu avem nimic de interes pentru tine, lasă-ne să trecem.

Dar norul său s-a apropiat şi mânia i s-a scurs de pe chip. M-am pregătit să înfrunt alte minciuni.

— Dacă ţi-aş spune că nu am venit doar pentru perle? a întrebat el.

— Nu-mi pasă pentru ce ai venit.

Liwei s-a apropiat de mine, încordând degetele pe mânerul sabiei. L-am apucat de mânecă.

— Liwei, nu-l ataca.

— După toate cele întâmplate, încă ţii la el? a întrebat uluit.

— Cum poţi crede aşa ceva? am izbucnit furioasă, dându-i drumul. M-am săturat până peste cap de sânge, de teroare şi de durere. Abordarea cea mai bună este să-l convingem să ne elibereze. Dacă îl ataci, ne vor ataca şi soldaţii lui. Şi dacă te va răni din nou, am spus eu, ridicând vocea, astfel încât să mă audă şi Wenzhi, va primi un fulger în inimă.

— Deja mi-ai frânt-o, Xingyin. Cum ai putea să mă răneşti mai mult de atât? a spus el încet.

Am râs aspru şi subţire.

— Voi încerca cu plăcere.

În clipa următoare, mi-am luat arcul şi focul-cerului mi s-a aprins între degetele strânse, deşi era neîndoielnic mai slab decât înainte.

Wenzhi a privit sângele care mi-a curs pe mână din rănile dinainte, care se deschiseseră din nou.

— Ce ai păţit? De ce eşti slăbită?

Vocea i-a răsunat alarmată.

Luptaserăm împreună de atâtea ori, încât nu m-am

mirat că-mi observase puterea împuţinată. Nu am răspuns, înăbuşindu-mi un şuier de durere.

— Nu te istovi, m-a avertizat Liwei.

— Lasă sabia, prinţule demon, am spus eu pe tonul cel mai ameninţător. Striveşte-ţi soldaţii şi lasă-ne să trecem. Drept răsplată, nu-ţi voi înfige săgeata asta în piept. Deşi o meriţi din plin.

O clipă de tăcere ne-a cutremurat pe toţi, neîntreruptă nici de cuvinte, nici de răsuflări.

Ochii lui Wenzhi au sticlit argintii.

— Xingyin, ţi-ai pierdut minţile? Dacă ai răpit puterea perlelor, cum poţi să te întorci la Palatul de Jad? Ai chiar atât de multă încredere în mila Majestăţilor Lor Celeste?

Am încremenit la auzirea dispreţului din vocea sa, dar, dincolo de acesta, am observat încă ceva – să fi fost teamă? Pentru siguranţa mea? Amintindu-mi înşelătoriile lui neruşinate, am decis că nu avea importanţă şi am ridicat fruntea sfidător.

— Mai mult decât în mila ta. Ce am câştigat până acum de pe urma încrederii pe care ţi-am acordat-o? Minciuni şi captivitate. Magia mi-a fost ferecată şi bunurile mi-au fost furate.

Nu mi-am putut stăpâni tremurul la amintirea celor trecute.

Wenzhi a întins mâna spre mine.

— Nu-i nevoie să-l înfrunţi pe Împăratul Celest. Vino cu mine, te voi păzi eu. De data aceasta, nu vei mai fi prizonieră. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a vă ajuta pe tine şi pe mama ta… fără nicio condiţie.

Propunerea lui m-a surprins, la fel şi grija ce mi-o purta. Dar era uşor să vorbeşti. Importante erau faptele şi nu m-aş mai fi putut încrede în el niciodată. Am păstrat mâna pe armă, fixându-l cu privirea.

— Nu voi merge cu tine. Şi mă voi păzi singură.

I s-a întunecat chipul.

— Îţi dai seama ce te aşteaptă la Curtea Celestă? Vei avea noroc dacă nu vor face decât să te întemniţeze, aşa cum au făcut cu mama ta!

— Are susţinerea mea. Spre deosebire de tine, eu nu o voi trăda niciodată, a declarat vehement Liwei.

Înainte să pot vorbi, o ploaie de săgeţi au şuierat prin aer şi una mi s-a înfipt în umăr. M-a străpuns durerea, dar mi-am înăbuşit ţipătul, iar arcul mi-a alunecat din mână. Să fi fost o capcană? Când Liwei mi-a scos săgeata şi a început să-mi vindece rana, m-am întors încruntată spre Wenzhi. Dar expresia lui era ciudat de uluită.

— Nu trageţi! a răcnit la soldaţi.

S-a întors din nou spre mine cu pupile cenuşii ca marea răscolită de vânt.

— Ştiu ce ţi-a spus fratele meu. Ţi-a oferit libertatea ta şi moartea mea. Ai refuzat. De ce?

Am simţit că Liwei s-a holbat la mine, i-am simţit uimirea nemărturisită. Nu îi povestisem întâmplarea respectivă. Din motive necunoscute, evitasem să-i spun.

— Nu de dragul tău, am zis eu fioros. Nu puteam să i-o îngădui, pentru că nici duşmanul meu cel mai cumplit n-ar merita să fie ucis în asemenea împrejurări. Nu ar fi fost… onorabil.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet lipsit de umor.

— Îţi sunt recunoscător pentru onoarea ta. M-ai salvat în noaptea aceea. Într-un anumit sens.

A inspirat încet şi a răsuflat cu regret.

— Nu te voi mai reţine împotriva voinţei tale. Nu doresc ura şi resentimentele tale.

S-a întors spre Liwei şi chipul i s-a schimonosit.

— Pentru a-mi răscumpăra datoria faţă de ea, vă voi lăsa să plecaţi. Nu vei avea acelaşi noroc la următoarea noastră întâlnire.

— Nici tu, a răspuns Liwei dispreţuitor.

M-am holbat uluită la Wenzhi. Să fi fost un şiretlic? Chiar mă lăsa să plec? Şi ambiţiile lui? Înţelegerea făcută cu tatăl său? O parte din mine sperase că va proceda astfel, dar nu credeam cu adevărat că o va face.

Am păstrat aceste gânduri pentru mine şi vântul s-a stârnit, sclipind cu energia lui Liwei şi mutându-ne norul din loc. Şi, cu toate că m-am abţinut să întorc capul, am simţit privirea dogoritoare a lui Wenzhi asupra noastră.

Cu cât ne apropiam de Palatul de Jad, cu atât eram mai îngrozită. Aveam pielea ca de gheaţă şi inima îmi bubuia cu gândul la furia împăratului. Nu mă îndoiam că avea să observe schimbarea perlelor, pe care încă speram să i le prezint cu titlul de împlinire a înţelegerii noastre. Oare urma să mă acuze de înşelătorie? Să ne pedepsească? Mi-am lăsat capul în mâini şi respiraţia mi-a alunecat înăuntru şi afară din piept într-un ritm haotic.

Degete calde mi-au încercuit încheietura. Cu aceeaşi blândeţe cu care şi-ar fi ţinut pensulele de pictat, Liwei mi-a luat mâinile de pe faţă.

— Ai perlele. Ţi-ai îndeplinit misiunea. Îţi voi fi alături.

Mi-a dat drumul abia când am aterizat lângă Sala Luminii de Răsărit. Soarele strălucea pe pereţii de piatră, viu şi luminos. O imagine atât de contrastantă cu groaza pe care o aveam în inimă. M-a săgetat imboldul de a fugi, de a dispărea până când avea să-mi fie uitat până şi numele. Dar, la fel ca în cazul tuturor

provocărilor dificile pe care le înfruntasem până atunci – Xiangliu, guvernatorul Renyu, lupta cu Liwei în Codrul Primăverii Eterne –, eram hotărâtă s-o înfrunt şi pe aceasta.

În clipa în care am intrat în sală, toate capetele s-au întors spre mine – curtenii au încremenit şi au mijit ochii. Dar asta nu era nimic pe lângă şoaptele care se încolăceau în jurul încăperii ca şuierături de şarpe. Mi-au ajuns la urechi exclamaţii precum „Trădătoarea!”, „Mincinoasa!” şi „Demonul!” Au întors priviri compătimitoare spre Liwei, întrebându-se cum se putuse lăsa păcălit. Măruntaiele mi s-au strâns chinuitor la vederea acestei întâmpinări ostile, dar am simţit şi o furie arzătoare, cu gândul că fusesem condamnată fără drept de apărare. Şi cu gândul la Liwei, în a cărei judecată ar fi trebuit să aibă mai multă încredere.

Cu spatele drept ca o suliţă, m-am apropiat de podium. Nu am privit spre curteni – nu din aroganţă, ci de teamă ca oprobiul lor să nu-mi sfărâme falsul curaj. Singura mea justificare era că nu greşisem cu nimic şi nu îndrăzneam să arăt nicio urmă de ezitare.

Înaintea Majestăţilor Lor Celeste, am căzut în genunchi, aplecându-mă şi atingându-mi fruntea şi palmele de pardoseala de jad. S-a lăsat tăcerea; împăratul nu m-a poftit să mă ridic. Şovăitor, am înălţat capul spre tronuri şi privirea mi-a alunecat peste pantofii lor incrustaţi cu nestemate, apoi peste marginile robelor din brocart, de culoarea nopţii. Dragoni aurii brodaţi mişunau pe fusta veşmintelor împăratului, pe când pe roba împărătesei dansau phoenicşi. Împăratul Celest mi-a cercetat chipul, aplecându-se în faţă, şi şiragurile de perle ale coroanei sale au zornăit între ele.

— Mi se spune că eşti trădătoare. Că ai dus perlele dragonilor în Ţinutul Demonilor, predându-le iubitului tău. Nu mi-ar fi greu să dau crezare acestei poveşti, dar fiul meu a vorbit în favoarea ta cu o asemenea fervoare! Ezit doar datorită pasiunii cu care ai pledat pentru mama ta. Cu siguranţă nu ai dori să o condamni prin fărădelegile tale la o soartă şi mai cumplită. Cu siguranţă niciun copil nu ar fi în stare să provoace o asemenea suferinţă unui părinte iubit. Cu siguranţă nu a fost o greşeală să-ţi acord încredere.

Avea vocea blândă, dar nu eram atât de naivă încât să nu observ pericolul pe care-l prevestea. Ameninţarea la adresa mamei m-a rănit profund. Cât mă bucuram că evadasem din Ţinutul Demonilor, că puteam acum să mă apăr înaintea lui! Intuisem adevărul, ar fi răbufnit împotriva mamei pentru nelegiuirile mele închipuite. Dar la fel de clar era şi faptul că *această* corvoadă abia începea.

— Majestatea Voastră Celestă este deosebit de înţeleaptă. În veci nu aş fi făcut asemenea lucruri.

A fost un chin să-l măgulesc în asemenea manieră, dar nu îndrăzneam să-i stârnesc ostilitatea când vieţile noastre erau în joc. Împăratul s-a rezemat de spătarul tronului şi aerul dintre noi a vibrat de o nerăbdare fremătătoare.

— Unde sunt perlele dragonilor?

Am bâjbâit în pungă cu degete tremurătoare. Dar mi le-am stăpânit şi am întins mâna, prezentând perlele.

Un slujitor mi le-a luat şi i le-a dat împăratului. Acesta le-a ridicat pe rând pe fiecare, ţinându-le în bătaia luminii între degetul mare şi arătător. Când s-a uitat la mine cu sloiurile acelea de gheaţă întunecată de sub sprâncenele sale încruntate, m-a cuprins un fior

rece, înţepător precum urgia iernii.

— Cum îndrăzneşti să încerci un asemenea şiretlic! a tunat el.

Picioarele mi-au tremurat sub robă. Furia îi era cu atât mai îngrozitoare cu cât până atunci dovedise o stăpânire de sine atât de mare. Dar, dacă aş fi plecat capul şi i-aş fi implorat îndurarea, mi-aş fi recunoscut înşelătoria. Ceea ce nu puteam să fac.

— Majestatea Voastră Celestă, nu este niciun şiretlic. Acestea sunt perlele dragonilor, pe care mi-aţi poruncit să le găsesc.

— Nu sunt!

— Onorabile părinte, spune adevărul.

Liwei mi-a rămas alături, în loc să-şi ocupe locul pe podium.

O lumină albă a ţâşnit din mâinile împăratului, vuind în jurul perlelor lucitoare.

— Unde este esenţa dragonilor?

A rostit apăsat fiecare cuvânt, coborând vocea, dar tonul lui era plin de ameninţare.

Ar fi trebuit să mă îngrozesc, dar în inimă mi s-a stârnit mânia. Nu fusese nicio coincidenţă; împăratul *chiar* intenţionase să se folosească de mine pentru a-i supune pe dragoni. I-am întâlnit privirea fără ezitare.

— Le-a fost înapoiată, căci nu aparţine nimănui altcuiva. Majestate Celestă, mi-aţi cerut doar să vă aduc perlele pe care acum le aveţi în mână. Mi-am împlinit promisiunea.

A izbit cu pumnul în braţul tronului.

— Sunt conducătorul de drept al dragonilor! Trebuie să se supună autorităţii mele!

— Dragonii sunt de altă părere.

Cuvinte nesăbuite, m-am certat singură. Deşi era doar adevărul.

Curtenii s-au depărtat de mine, foşnind din mătăsuri şi brocart. Ca şi când aş fi fost ciumată şi ei n-ar fi fost nemuritori.

— Onorabile părinte, dragonii nu doresc să se supună nimănui, a spus Liwei. Ar fi fost prea periculos să lăsăm perlele în starea lor iniţială. Dacă ar fi căzut din nou în mâinile duşmanilor noştri? Xingyin şi-a riscat viaţa pentru a le recupera. Imaginează-ţi pagubele pe care le-ar fi putut provoca demonii dacă ar fi avut dragonii sub comandă!

Curtenii au exclamat uluiţi şi au tăcut pe dată când Împărăteasa Celestă m-a arătat cu degetul.

— Ai întrecut măsura! a izbucnit ea, descoperindu-şi dinţii albi ca osul, dintre buzele sale sângerii. Prin tertipurile tale perfide, l-ai înduplecat pe fiul meu să-ţi ia apărarea. Dar eşti o trădătoare şi meriţi să fii pedepsită ca atare. Te-ai întors pentru că ai fost alungată? Înşelată de iubitul tău? Sperând să te poţi insinua din nou în inima fiului meu?

Auzindu-i cuvintele înjositoare, mi-am pierdut toată răbdarea. Cruzimea lor era şi mai mare pentru că într-adevăr *fusesem* înşelată, dar nu aşa cum îşi închipuia ea.

M-am ridicat în picioare. Era o încălcare flagrantă a etichetei, dar nu se compara cu vorbele care mi-au ieşit din gură după aceea.

— *Nu* sunt trădătoare! Mi-am dus misiunea la capăt, am luat perlele dragonilor şi apoi mi-am riscat viaţa pentru a le recupera. V-am îndeplinit porunca şi acum nu vă cer decât s-o eliberaţi pe mama, aşa cum aţi promis, aşa cum dictează onoarea.

— Vorbeşti de onoare? Nu ai pic de respect faţă de Majestatea Sa Celestă? În genunchi! Imploră îndurare! m-a certat o voce aspră. Alţii au murit pentru

fărădelegi mai mărunte.

M-am întors spre ministrul Wu, care păşise în faţă, bulbucând ochii ultragiat. Mi s-a înnodat stomacul. Dovedise că nu era prietenul meu sau al mamei, lucru confirmat şi acum.

Ministrul s-a plecat înaintea tronurilor.

— Majestatea Voastră Celestă, v-aţi arătat nespus de mărinimos faţă de mincinoasa aceasta şi ea v-a înşelat în mod repetat. Cine ştie dacă într-adevăr a cedat esenţa dragonilor şi nu trădătorului din Ţinutul Demonilor?

Preţ de o clipă, n-am mai putut spune nimic, şocată de acuzaţia lui maliţioasă.

— Nu e adevărat, am reuşit să răspund în cele din urmă.

— Ce dovezi ai? a contrat ministrul Wu.

Liwei l-a privit mânios.

— Cuvântul meu ar fi suficient? Pentru că eram cu Xingyin când a fost răpită şi am luptat umăr lângă umăr împotriva armatei demonilor. Am fost cu ea când a înapoiat esenţa dragonilor. Ministre Wu, te îndoieşti şi de onoarea mea?

A azvârlit fiecare cuvânt ca pe o provocare.

Ministrul a făcut o plecăciune înaintea lui Liwei, dar cu neîncredere în privire.

— Înălţimea Voastră, sunteţi binevoitor şi milos. Cu toţii ştim despre… prietenia deosebită cu prim-arcaşul Xingyin. Ce nu aţi spune pentru a o apăra?

Auzindu-i insinuarea, cineva a chicotit. Câţiva curteni au râs de-a dreptul. Cuvintele ministrului erau menite să instige mânia împăratului, să-i amintească de ceea ce el considera „slăbiciunea” lui Liwei, când, de fapt, era vorba despre puterea lui cea mai mare. Înainte mă întrebasem dacă îi eram antipatică din

cauza moştenirii mele sau, poate, a dispreţului său faţă de muritori. Dar, judecând după ostilitatea lui, după felul în care se străduia să-l învrăjbească pe împărat împotriva noastră, am înţeles că trebuie să fie vorba despre altceva. Oare îl ofensasem chiar şi fără să-mi dau seama? Oare avea ceva împotriva părinţilor mei?

Energia din sală s-a schimbat, prin aer au început să adie fulgi de gheaţă şi mi-am strâns braţele pe lângă trup, agăţându-mă de o fărâmă de căldură. Şoaptele s-au stins şi, într-o clipă, toată sala a căzut în nemişcare, ca şi când m-aş fi trezit deodată pe tărâmul morţilor. Chipul Împăratului Celest era mai rece decât miezul unui gheţar. A ridicat o mână şi a întins-o în faţă, cu scântei albe sfârâindu-i între vârfurile degetelor, mai luminoase chiar şi decât fulgerele arcului meu, scântei care au ţâşnit spre mine cu o viteză uluitoare. Groaza m-a copleşit ca o furtună de gheaţă şi de zăpadă. N-am putut să mă mişc, n-am putut nici să-mi iau ochii de la frumuseţea cumplită a focului-cerului, care după o clipă m-a trăsnit cu o precizie nemiloasă.

Durerea a explodat în mine. Arzătoare, mistuitoare. O mie de ace albe şi fierbinţi mi-au străpuns pieptul, iar şi iar, provocându-mi o agonie nesfârşită. N-am simţit când m-am prăbuşit pe podea şi lacrimile mi-au curs din ochi pe dalele de jad, neatinse de vreun strop de sânge. Chinul acesta nu era provocat de sfâşierea sau străpungerea trupului meu, ci de nervii care-mi erau sfărâmaţi de marea de lumini ce-mi trosnea pe piele. Niciodată nu mai simţisem o asemenea durere, mai groaznică decât cea provocată de acidul lui Xiangliu, de veninul de scorpion marin, până şi de sabia cu care mă înjunghiase Liwei. Nici coşmarurile mele cele mai oribile n-ar fi putut să mă pregătească

pentru tortura aceasta ce-mi rupea fiinţa în bucăţi.

Icnete înăbuşite mi-au scăpat din gură. Trupul mi-a zvâcnit şi am vomitat. Venisem aici cu fruntea înălţată, dar acum nici nu mai eram în stare să mă gândesc la mulţimea de străini care-mi privea umilirea.

Atunci mi-au izbucnit ţipetele, rupând tăcerea. Prea târziu mi-am muşcat limba pentru a-mi curma urletele şi sângele mi s-a revărsat în gură. L-am primit bucuroasă, pentru că îmi amintea că încă eram în viaţă. Prin ceaţa care s-a lăsat împrejur, o voce mi-a plutit până la urechi – a lui Liwei –, strivindu-mi inima cu durerea ei, chiar şi în timp ce mă înecam în agonie.

Închipuiri ale unei vieţi încă netrăite, a unor căi încă nestrăbătute mi-au fulgerat în gând, stârnindu-mi o mie de regrete şi dorinţe amare. De aş fi putut să mă întorc acasă, la mama. De nu m-aş fi despărţit de Liwei. De nu m-ar fi trădat Wenzhi… Acesta era sfârşitul.

M-am împotrivit impulsului de a închide ochii, de a mă cufunda în neantul ce mă chema la el. Oare aş fi putut supravieţui unei asemenea experienţe? Am aşteptat o scânteie de furie, un zvâcnet al voinţei care să-mi deştepte puterile, dar nu am simţit nimic dincolo de istovirea care mi se înfigea în oase.

Aveam să mor aici; eram convinsă. Pe chipul împăratului nu vedeam nici milă, nici iertare, doar satisfacţia insensibilă a gândului că dreptatea sa era înfăptuită. Dar refuzam să mă refugiez într-o uitare senină. Voiam să părăsesc lumea cu ochii deschişi. Voiam să văd totul, de la chipul iubitului meu până la cel al nemuritorului care-mi curma viaţa.

Cu trupul cuprins de spasme, am întins palmele pe pardoseală şi am ridicat capul câţiva centimetri. Fiecare respiraţie era un chin cutremurător.

Pandantivul mi-a alunecat dintre faldurile robei şi discul de jad s-a ciocnit de dale.

Oare trecuseră doar câteva secunde? Trăisem o viaţă întreagă plină de suferinţă.

— Tată!

Strigătul lui Liwei mi-a străpuns urechile din nou, odată cu trosnetul acela înfiorător care a săgetat aerul.

M-am holbat la el uluită, înconjurată de o barieră strălucitoare de lumină aurie. Întocmai ca atunci când mă protejase de atacurile soldaților demoni, focul-cerului al împăratului s-a sfărâmat de ea. Trupul mi s-a înmuiat de uşurare la simţirea acestui răgaz, în ciuda faptului că, după o clipă, scutul s-a frânt. Liwei a venit în fugă, punându-se între mine şi tronuri, cu chipul palid, cu fruntea acoperită de sudoare. Îmi sărise în ajutor, aşa cum ştiusem dintotdeauna că o va face.

— Liwei, dă-te la o parte! Nu voi fi îngăduitor cu tine dacă mă vei sfida din nou.

Vocea împăratului era atât de ostilă, încât parcă s-ar fi adresat unui duşman, nu fiului său.

Împărăteasa a coborât îndată de pe podium, împiedicându-se în graba ei. Florile aurii ale coroniţei ei au tremurat ca bătute de o furtună.

— Liwei, fata aceasta perfidă nu merită protecţia ta. Faptele ei ne-au pus pe toţi în pericol.

L-a apucat de braţ, încercând să-l tragă deoparte.

Când Liwei s-a smucit din mâinile ei, împăratul le-a făcut semn soldaţilor, care s-au repezit la el. Aş fi vrut să-i spun să plece, dar m-a cuprins o bucurie nebună când am văzut cum se împotrivea, pentru a rămâne alături de mine. Eram atât de rece, încât nu credeam că voi mai simţi căldura vreodată, dar, urmărindu-i zbaterile, am simţit că mi se aprinde o scânteie în adâncul inimii şi am întins braţul pe podea, încercând

fără rost să ajung la el.

Împăratul a întors privirea spre mine şi a ridicat mâna. Trupul meu chinuit n-ar mai fi putut rezista încă unui atac, dar m-am silit să deschid ochii, tocmai când vârfurile degetelor lui s-au aprins din nou.

Timpul şi-a oprit curgerea. Focul-cerului a ţâşnit spre mine cu o viteză ameţitoare, şi totuşi cumplit de lentă. Ţipătul lui Liwei mi-a risipit stupoarea. Am clătinat din cap şi un urlet mi-a scăpat din gât când s-a eliberat din mâinile gărzilor şi *a* sărit spre mine pentru a mă proteja cu trupul său, în aceeaşi clipă în care şi eu m-am întins ca să-l împing înapoi. Deşi ştiam că era prea târziu.

— Nu, a şoptit tremurător, luându-mă de mâini.

Mi-a întâlnit privirea – cu ochi plini de căldură şi de dragoste – şi am descoperit că nu puteam regreta această ultimă imagine.

O lumină albă mi-a acaparat vederea. M-am pregătit să mor.

Dar nicio durere sfâşietoare nu mi-a străpuns pielea… nicio agonie sfârâitoare nu mi-a curs prin trup. Am fost închisă într-un cocon luminos, moale şi blând precum roua dimineţii. Ochii mi-au fugit la Liwei. Era teafăr şi viu – la fel şi eu. Atunci am simţit-o, o boare răcoroasă alunecându-mi pe piept. Mi-am luat mâna dintre degetele lui Liwei şi am apucat pandantivul tatei, care-mi tremura pe piele, radiind sclipitor. Cu aceeaşi lumină care ne protejase pe mine şi pe Liwei. Dar aceasta s-a stins imediat şi jadul mi s-a înfierbântat în mână până când piatra netedă a crăpat, la fel ca în trecut, înainte ca răsuflarea Dragonului Lung s-o fi întregit.

Împăratul Celest… în clipa aceea nu l-am mai recunoscut. Palid de şoc, roşu de furie. Oare simţea

vreo remuşcare pentru faptul că ajunsese la un pas de a-şi ucide propriul fiu? În privinţa mea nu putea avea niciun regret. Când ochii săi fioroşi mi-au întâlnit privirea, m-am silit să-i înfrunt, să-i primesc dispreţul şi să i-l arăt şi eu pe al meu.

Liwei şi-a dat roba în lături, îngenunchind pe podea.

— Onorabile părinte, porunca ta a fost să-ţi aducă perlele dragonilor în schimbul amnistierii Zeiţei Lunii. Nu ai pomenit despre esenţa lor spirituală. Dacă am greşit, îţi cer îndurare în numele amândurora. Dar cele patru perle îţi stau înainte, recuperate conform promisiunii. Un singur aspect al înţelegerii rămâne de împlinit. Făgăduinţa ta.

Vocea i-a răsunat în toate colţurile sălii, deşteptându-i pe curteni din stupoarea lor. Câţiva dintre ei, cei mai curajoşi, au încuviinţat din cap aprobator. Alţii au schimbat şoapte, ascunzându-şi chipurile în dosul mânecilor ridicate. Evident, nu ştiau nimic despre perle şi despre puterea incredibilă pe care o conţinuseră odinioară. În ochii lor, îmi îndeplinisem sarcina şi drept răsplată primisem un fulger în piept.

Împăratul Celest a înmărmurit. Oare cuvintele lui Liwei îi amintiseră de numeroasele priviri circumspecte care ne urmăreau? Limbile legate care aici îşi ascundeau judecata poate că aveau să fie mai puţin reţinute după întoarcerea acasă. Oare aveau să-l declare bun şi drept? Sau capricios şi crud? Cât despre mine, Liwei ne legase destinele în mod irevocabil. Alegerile „mele” deveniseră alegerile „noastre”. Pedeapsa mea avea să fie şi a lui. Întocmai cum luptasem pentru el în Codrul Primăverii Eterne, aşa lupta şi el pentru mine acum. Dar am scuturat din cap,

pentru a alunga aceste gânduri. După cum spusese şi el înainte, asemenea socoteli nu-şi aveau rostul între noi. Oricât de mult ni s-ar fi depărtat cărările, legătura noastră avea să rămână intactă.

— Majestatea Voastră Celestă, a şerpuit din nou vocea catifelată a ministrului Wu. Sfatul meu umil este să răspundeţi acestei răzvrătiri numaidecât. Fata aceasta şi mama ei vor face de râs Regatul Celest. Nu uitaţi că Chang'e v-a ascuns existenţa fiicei sale, care acum încearcă şi ea să vă înşele. Dacă vor crede şi alţii că pot să vă păcălească şi să scape nevătămaţi?

Liwei s-a întors spre el, dezgolindu-mi trupul întins pe podea.

— Nevătămaţi? *Tu* ai putea suporta focul-cerului aşa cum a făcut ea? A plătit cu vârf şi îndesat pentru orice ofensă...

— Linişte! a izbucnit împăratul, apucând braţele tronului.

Aerul era înăbuşitor, îngroşat de încordare. Nimeni nu a îndrăznit să facă vreo mişcare, nici măcar împărăteasa, care se holba şocată la Liwei.

Gura Împăratului Celest s-a strâns într-o linie subţire. Fărâme de gheaţă au licărit din nou în aer şi trupul mi-a tresărit la amintirea chinului pe care îl îndurasem mai devreme, încordându-se pentru a înfrunta moartea.

Pocnetele ascuţite ale unor ghete păşind pe dale au întrerupt neclintirea. S-a apropiat o aură – fermă, hotărâtă şi puternică –, a generalului Jianyun. A îngenuncheat înaintea podiumului.

— Majestatea Voastră Celestă. Înainte să vă pronunţaţi judecata, este de datoria acestui umil slujitor să vă amintească că astăzi prim-arcaşul a salvat armata celestă de capcana perfidă a Ţinutului

Demonilor. Soldaţii doresc să-şi exprime recunoştinţa şi aşteaptă afară chiar acum.

A ridicat capul, făcând un semn spre intrarea în sală. Am înălţat privirea uluită, repunându-mă încet în picioare şi ignorând durerea care mă săgeta la fiecare mişcare. M-am întors încet, privind în direcţia în care arăta mâna generalului. Curtenii din faţa mea s-au dat în lături, şoptind între ei.

Lângă intrare stătea Shuxiao – şi, drept în spatele ei, dincolo de pereţii sălii, aştepta un ocean de soldaţi celeşti, întinzându-se până în zare. S-au plecat ca un singur trup şi lumina soarelui a scânteiat pe armurile lor ca un val de flăcări alb-aurii. Inima mi-a stat în piept şi durerea din trup mi s-a domolit. Mi-au izvorât lacrimi în ochi şi le-am răspuns cu o plecăciune proprie.

Nu eram loială Regatului Celest. Dar eram loială prietenilor; celor alături de care luptasem, alături de care îmi vărsasem sângele. Îndreptându-mă de spate, am întâlnit privirea lui Shuxiao. Am ridicat mâna în semn de salut. Bănuiam că ei trebuia să-i fiu recunoscătoare. Cine altcineva să-l fi înştiinţat pe generalul Jianyun şi să fi adus aici întreaga armată?

Armata Împăratului Celest.

M-a furnicat pielea de pe ceafă. Amintindu-mi unde eram, m-am întors îndată şi am îngenuncheat din nou. Nu aveam de gând să mă rog sau să mă milogesc de el; nu ar fi avut niciun rost.

— Majestate Celestă, nu sunt trădătoare. Am îndeplinit condiţiile înţelegerii noastre şi aştept dreptatea voastră.

Cuvintele îmi păreau lipsite de eleganţă şi vocea îmi era răguşită din cauza ţipetelor, dar, orice ar fi urmat, eram împăcată cu gândul că făcusem tot ce-mi stătea în putere.

Murmurele din sală s-au înteţit şi câţiva curteni au clătinat din cap. Soldaţii au rămas nemişcaţi la intrare.

Chipul Împăratului Celest devenise întruchiparea demnităţii regale, renunţând la orice urmă a vehemenţei şi furiei de adineauri. Şi, când a vorbit, vocea sa a răsunat cumpătat.

— Prim-arcaş Xingyin. În semn de recunoştinţă faţă de nobleţea cu care ne-ai slujit, îţi vom îndeplini dorinţa. Chang'e este iertată şi de acum înainte va avea libertatea să părăsească luna. Cu toate acestea, nu trebuie să-şi neglijeze răspunderile. Fiind Zeiţa Lunii, îi rămâne sarcina de a se asigura că luna va răsări în fiecare noapte, fără excepţie.

O clipă de tăcere. Apoi au izbucnit uralele, atât înăuntrul, cât şi în afara Sălii Luminii de Răsărit. Poate că unii s-au împotrivit, împărăteasa sau ministrul Wu, dar nimeni nu i-a luat în seamă. M-am lăsat cu greutatea pe călcâie, simţind că încordarea mi se scurge din trup şi că mintea începe să-mi vuiască. Amnistia împăratului era generoasă. Mărinimoasă. Cu totul neaşteptată. Amândoi ştiam că nu-mi îndeplinisem misiunea cu adevărat; nu îi împlinisem dorinţa. Avea dreptul de a refuza să respecte înţelegerea, aşa cum avea şi dreptul de a mă judeca. Observase atitudinea curtenilor şi a soldaţilor săi şi generozitatea sa era calculată, pentru a-şi apăra onoarea şi reputaţia. Şi am sesizat şi avertismentul cuintelor sale. Situaţia nu se lămurise. Şi data viitoare nu avea să-mi mai arate pic de milă.

Împăratul a gesticulat cu mâna şi înaintea mea a apărut un sigiliu sclipitor ca o stea. Am strâns degetele pe el, aplecându-mi trupul până jos şi lipind fruntea de pardoseala de piatră rece. Nu simţeam nicio urmă de modestie sau de recunoştinţă în oase, dar trebuia să-

mi joc şi eu rolul în spectacolul acesta de teatru. Durerea îmi acaparase fiecare părticică din trup şi nu reuşeam să-mi alung teama că toate acestea ar fi putut să fie doar un şiretlic. Învăţasem să nu-mi acord încrederea atât de uşor. Dar nu puteam să-mi stăpânesc bucuria, care îmi năvălise liber în trup, revărsându-se precum razele soarelui întinse pe cerul nemărginit.

Puteam să mă întorc acasă.

39

Călătorisem aici cu gândul de o mie de ori, dar numai o dată mai păşisem pe calea aceasta. Întâi am văzut pădurea de osmanthus şi dafinul sclipitor din zare. Apoi acoperişul vast de argint şi zidurile de piatră lucitoare ale Palatului Luminii Pure. *Casa mea*. Închizând ochii, am inspirat parfumul ameţitor de scorţişor. Dacă era un vis, nu voiam să mă trezesc.

Mi-am oprit norul şi am sărit pe pământul luminat de lampioane. În orice clipă, mama şi Ping'er aveau să simtă prezenţa alarmantă a unui vizitator. Abia făcusem câţiva paşi când uşile s-au dat în lături şi o femeie suplă, îmbrăcată în alb, a apărut cu un bujor roşu prins în păr. Era palidă, cu buzele subţiate. Puţini nemuritori vizitau acest loc şi de obicei aduceau nenorociri sau veşti proaste.

Nu mai eram copila care fugise, care se temea de necunoscut şi stătea agăţată de Ping'er. Dar aici timpul stătuse în loc; aş fi recunoscut-o oriunde. Un zâmbet mi s-a întins pe chip şi am alergat pe poteca de piatră. Niciodată nu-mi mai simţisem paşii atât uşori. Şi inima… inima mea era incandescentă, mai luminoasă decât toate stelele de pe cer.

— Mamă!

Am cuprins-o în braţe, descoperind că ajunsesem mai înaltă decât ea.

— M-am întors.

Trupul i s-a încordat şi a dat înapoi, privindu-mi chipul. Oare bănuia vreun şiretlic? Mi-a cercetat faţa, sorbindu-mi ochii şi trecând apoi la gropiţa din bărbie. A inspirat scurt şi imediat a ridicat degetele pentru a-mi mângâia obrazul, cu lumini în ochi precum razele lunii oglindite pe apă. Apoi m-a luat în braţe,

strângându-mă cu putere, aşa cum făcuse în vise.

— Xingyin, Xingyin, a şoptit ea.

Iar şi iar, tot mai tare. Ca şi când, repetându-mi numele, s-ar fi convins treptat de adevăr.

Încă o siluetă a apărut în prag, poate atrasă de zgomot. S-a oprit lângă o coloană de sidef, întinzând gâtul.

— Steluţă? i-a alunecat şoapta stinsă printre buze.

Porecla mea din copilărie mi-a stârnit un fior de duioşie. Anii s-au risipit; parcă nici n-aş fi plecat. Adevărul era că inima îmi rămăsese aici.

— Ping'er! Eu sunt! a strigat eu.

A alergat la mine, îmbrăţişându-mă ca în trecut.

— Atâţia ani! Am fost atât de îngrijorată!

Cuvintele i-au năvălit afară ca şi când le-ar fi ţinut ascunse multă vreme.

— Am… am dat greş în ziua aceea. Am fost prea lentă. Îmi pare atât de…

— Nu, Ping'er. Nu aş fi scăpat dacă n-ai fi fost tu.

Am îmbrăţişat-o şi mai strâns.

— Cum ai scăpat de soldaţi?

Ultima dată când o văzusem, norul se depărta purtându-i trupul nemişcat.

— Aproape că mă epuizasem, credeam că voi muri. Din fericire, m-a salvat o rafală de vânt neaşteptată. A trebuit să-mi recuperez energia înainte de a mă întoarce. M-am dus înapoi în Regatul Celest ca să te caut, dar dispăruseşi. Atunci m-au reţinut soldaţii.

I-a pălit chipul.

— Au devenit bănuitori şi de atunci nu mi s-a mai permis să părăsesc luna fără învoire.

— Ştiam că vei încerca să mă găseşti.

O senzaţie de uşurare mi s-a întins în piept.

— Şi, când am văzut că nu mai vii, am înţeles că nu

puteai.

Am stat afară până când lumina lunii a început să se stingă. Am râs şi am plâns toate trei, ţinându-ne de mâini, refuzând să ne despărţim. Abia atunci am înţeles cât de mult îmi lipsise sentimentul acesta, de unitate familială, de dragoste necondiţionată. Nu voiam să mă mişc, nu voiam să fac nimic ce ar fi putut ştirbi perfecţiunea acestui moment şi reîntregirea sufletului meu. Cât de rare erau clipele acestea, chiar şi în vieţile nemuritorilor! Când fericirea devenea absolută, amuţind şoaptele care ne pândeau veşnic. Avându-le alături pe mama mea şi pe Ping'er, stând pe pământul meleagului meu natal, nu-mi mai doream nimic şi inima mi se umpluse până la refuz.

Abia când noaptea a făcut loc luminii perlate a zorilor am pătruns în sfârşit pe uşile de argint de la intrare. Privirea mi-a zăbovit asupra pereţilor deschişi la culoare, a lămpilor din jad alb, a fiecărei coloane de lemn sculptat. Nimic nu se compara cu avuţiile Palatului de Jad, dar pentru mine acestea erau de o sută de ori mai preţioase. Nemişcarea era mai profundă decât îmi aminteam, la fel şi pacea care cuprindea aerul. Dar, după toate cele întâmplate, asta m-a bucurat.

M-am aruncat în scaun, plimbând degetele pe granulaţia lemnului. *Sunt acasă,* am şoptit în sinea mea, holbându-mă la mama, temându-mă că ar fi dispărut dacă aş fi întors privirea. Că toate acestea s-ar fi risipit şi m-aş fi trezit singură în patul meu din Regatul Celest. Poate că mă chinuiseră prea multe coşmaruri, poate că mă obişnuisem să fiu dezamăgită, iată-l din nou, miezul acela de spaimă încordată pe care o purtam în piept, teama că toate acestea erau doar o iluzie. M-am ciupit până când semiluni roşiatice

mi-au apărut pe braţ, bucurându-mă de usturimea care-mi dovedea că *era real.*

Ping’er mi-a pus în mâini o ceaşcă aburindă de ceai parfumat. Atunci s-au revărsat întrebările: cum ţi-a mers? Ai trăit fericită? Unde ai umblat atâta vreme? Ce ai făcut?

Le-am răspuns cât mai detaliat, încercând să le împac temerile şi curiozitatea atâtor ani. Pe când unele amintiri, precum cele legate de timpul petrecut la Conacul Lotusului de Aur, deveniseră neclare, altele erau mai vii decât mi-aş fi dorit. Când le-am povestit cum pătrunsesem în Palatul de Jad, mama m-a apucat şi m-a tras de mânecă.

— Împăratul Celest a descoperit cine eşti?

A privit peste umăr, ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă soldaţi înarmaţi năvălind pe uşă.

— Nu a aflat atunci, am asigurat-o eu.

Până să-mi pună alte întrebări, i-am povestit repede cum învăţasem să-mi mânuiesc magia, să lupt şi să trag cu arcul.

— Cu arcul?

I s-a poticnit vocea.

— Exact ca tatăl tău, a spus ea cu mândrie.

Mi s-a pus un nod în gât. Atât de mult timp trăisem cu teamă faţă de originile mele, evitând să pomenesc numele părinţilor, prefăcându-mă de faţă cu lumea că nici n-ar fi existat… ca şi când aş fi fost o buruiană ivită pe un câmp sălbatic. Acum îmi venea să le strig tuturor.

Mama m-a întrerupt la un moment dat. Fiind la mine acasă şi renunţând la orice precauţie, o notă caldă mi se strecura în voce de fiecare dată când pomeneam de Liwei.

— În ce relaţii eşti cu Prinţul Moştenitor Celest? a

întrebat ea.

I-am observat încruntarea discretă a frunţii.

— Suntem… prieteni, am bolmojit eu, simţind un fior fierbinte la ceafă.

— Şi acest căpitan Wenzhi îţi este şi el prieten?

Tonul mamei era înşelător de blând.

— Nu! am strigat eu, cu mai multă emfază decât aş fi vrut.

A urmat o pauză stânjenitoare, mama a schimbat priviri îngrijorate cu Ping’er şi m-am bucurat că nu mi-au mai pus nicio întrebare. M-am grăbit să le povestesc bătăliile la care participasem şi să le descriu creaturile şi duşmanii pe care îi înfruntasem în slujba armatei celeste.

Fuseseră monştri mult mai blânzi decât cei care-mi sălăşluiau în minte.

Ping’er s-a cutremurat când le-am vorbit despre Xiangliu şi a strâns braţele la piept.

— Ţi-a fost frică?

— Constant.

Unii m-ar fi considerat o laşă, dar nu mi-a fost ruşine să recunosc. Nu eram o bravă eroină ca acelea care se avântau neînfricate în calea pericolelor. Fusesem îngrozită de răni, de eşec şi, în primul rând, de moarte. Cu gândul că nu o voi mai revedea pe mama niciodată şi nici pe celelalte persoane iubite. Că voi regreta toate cuvintele nerostite şi toate faptele nesăvârşite. Că-mi voi lăsa în urmă viaţa… netrăită. Fusesem lăudată pentru curajul meu, dar ştiam adevărul, anume că le făcusem pe toate *în ciuda* fricii. Pentru că gândul de a nu le face mă înspăimântase şi mai mult.

Au fost şocate când au aflat cum îi salvasem viaţa lui Liwei. Nu le-am spus despre faptele crude pe care

ne silise doamna Hualing să le comitem; nu voiam să dezgrop amintirile acelea dureroase şi nici să le alarmez şi mai tare. Totuşi, chipul mamei a devenit ca de cenuşă când a auzit că-i dezvăluisem împăratului identitatea mea şi că făcusem o înţelegere cu el.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Să-ţi asumi un asemenea risc?

A sărit în picioare şi s-a plimbat agitată prin cameră, împreunând mâinile atât de strâns, încât i s-au albit încheieturile.

— Dacă ai fi fost condamnată la întemniţare? La tortură? La *moarte?*

— Toate acestea erau posibilităţi foarte reale la momentul respectiv, am spus eu, râzând.

Dar veselia mi-a trecut când i-am văzut chipul sumbru.

— Mamă, câştigasem Talismanul Leului Stacojiu. Favoarea împăratului. Era momentul ideal să-i cer eliberarea ta. Dacă nu aş fi făcut-o, nu aş fi putut veni astăzi aici. Mi-aş fi petrecut zilele regretând oportunitatea ratată, dorindu-mi să fi încercat. Şi aceea ar fi fost o soartă încă şi mai cruntă.

Am făcut o pauză atunci, cercetându-i chipul.

— Şi tu ţi-ai riscat viaţa, mamă, când ai băut elixirul.

A devenit atât de nemişcată, atât de tăcută, încât aproape că mi-am regretat vorbele.

— M-ai salvat atunci şi îţi mulţumesc.

Un zâmbet discret a apărut pe buzele mamei şi lacrimile i-au curs pe obraji.

— Of, ajunge cu tristeţea! a spus Ping’er, ştergându-şi ochii cu colţul mânecii. E o zi fericită. Cea mai fericită. Să nu mai plângem.

— Şi, după cum vedeţi bine, sunt teafără, le-am

asigurat eu, ridicându-mă în picioare şi întinzând braţele.

Privirile le-au zăbovit asupra mea până când s-au convins că nu sufeream de nicio rană aparentă. Deşi nu le-am spus nimic despre reţeaua de cicatrici albe pe care le purtam pe piept. Rănile provocate de focul-cerului împăratului, sensibile şi acum. Nu credeam că aveau să dispară vreodată; eram însemnată pe vecie. Dar ce importanţă avea? Câteva cicatrici nu se puteau compara cu tot ceea ce câştigasem.

Când a auzit mama că onorabilul căpitan Wenzhi se trăgea din Ţinutul Demonilor, a tresărit îngrozită.

— Xingyin, cum te-ai simţit în clipa aceea? a întrebat cu perspicacitate.

Am clătinat din cap, neştiind ce să spun – şi acum îmi era greu să mă gândesc la înşelăciunea lui. Scăpând de pericole, ajunsesem să înţeleg pe deplin gravitatea trădării lui Wenzhi. Era o durere diferită de cea a despărţirii de Liwei, deşi aş fi preferat să le evit pe amândouă. Relaţia dintre mine şi Liwei fusese scindată din cauza circumstanţelor. Era Prinţul Moştenitor Celest şi avea obligaţii faţă de regatul său. Pe când, în cazul lui Wenzhi… duplicitatea şi alegerile *lui* erau cele care mă răniseră atât de profund. Inima îmi era măcinată de remuşcări cu gândul că fusesem atât de nesăbuită, atât de imprudentă încât să-i cred minciunile. Dar şi de resentimente, provocate de faptul că-mi zguduise încrederea în propria persoană. Că mă înjosise atât de mult, coborându-mă la nivelul tertipurilor sale, silindu-mă să mă prefac îndrăgostită şi să-l adorm pentru a putea evada. Nu îmi era ruşine de faptele mele, dar nici nu mă mândream cu ele.

Din fericire, Ping’er avea întrebări mai urgente.

— Ce s-a întâmplat cu perlele? Cu dragonii?

M-am străduit să găsesc cuvintele potrivite pentru a face cinste puterii, graţiei şi frumuseţii lor nelumeşti. Când le-am povestit cum le înapoiasem esenţa, mama mi-a cuprins mâna. Nu m-a dojenit pentru că periclitasem două lucruri importante, atât propria viaţă, cât şi libertatea ei. Dimpotrivă, pe chipul ei lumina doar mândria.

— Dragonii sunt liberi, a şoptit Ping’er. Îi credeam pierduţi pe vecie.

Mi-am continuat povestea, răspunzându-le la întrebări cât de bine am putut, ezitând doar în privinţa detaliilor care mi-ar fi provocat o durere prea mare – în privinţa cărora mi-ar fi fost imposibil să-mi ascund sentimentele. Când am încheiat, soarele se afla în înaltul cerului, care căpătase un albastru azuriu.

Atunci mi-am dezlegat punga şi am băgat mâna în ea. Am strâns degetele pe sigiliul primit de la Împăratul Celest, rece ca un pumn de zăpadă. Inima îmi bătea atât de repede încât abia puteam respira când am alunecat de pe scaun şi am îngenuncheat înaintea mamei.

— Xingyin, de ce îngenunchezi? a spus nedumerită, aplecându-se în faţă şi întinzând mâinile pentru a mă ridica…

Dar am înălţat eu mâinile la ea. În palme ţineam sigiliul, ce licărea precum gheaţa luminată de soare. Tremuram atât de tare, încât nu mai înţelegeam motivul, oare de teamă, de entuziasm, de speranţă sau din cauza tuturor acestor emoţii? Avea să funcţioneze? Cât mă rugam să fie aşa!

Mi-a luat sigiliul din mână şi l-a înălţat.

— Ce-i asta?

Înainte să pot răspunde, ceva a scânteiat în metal – raze de lumină alb-argintie s-au revărsat din miezul

lui, înconjurând-o pe mama cu o strălucire uluitoare. Eu şi Ping’er ne-am acoperit ochii, aproape orbite de lumina care s-a stins deodată, pentru ca sigiliul să se prefacă mai apoi într-un cărbune întunecat.

Mama a împietrit ca marmura. Când s-a întors spre mine, ochii îi sticleau uluiţi, mai luminos decât mia de lampioane aprinse.

— Vraja este ruptă. Sunt liberă.

Ping’er s-a ridicat într-o clipă, exclamând încântată, şi trupul mi s-a muiat de uşurare. Până în clipa aceea, bănuisem un şiretlic crud din partea împăratului. Dar se ţinuse de cuvânt. Un şuvoi torenţial de emoţii mi s-a revărsat în trup, descâlcind nodurile îngropate adânc, risipind umbrele ascunse, smulgându-mi amărăciunea din inimă. În clipa aceea, întreaga mea fiinţă a fost cuprinsă de o alinare arzătoare.

În sfârşit, ne puteam relua vieţile.

40

Izolarea noastră nu fusese o povară pentru mine în copilărie. Nu avusesem prieteni sau tovarăşi şi nici nu le simţisem lipsa; mama şi Ping'er îmi fuseseră de ajuns. Dar acum, după câteva săptămâni petrecute într-o asemenea pace, am descoperit că duceam dorul prietenilor din Regatul Celest şi din afara lui.

Dorinţa mi-a fost împlinită mai devreme decât mă aşteptasem. Înainte ca soarele să răsară a doua zi, Ping'er a anunţat sosirea lui Liwei. Ochii îmi erau împovăraţi de somn, dar un fior mi-a deşteptat trupul, cu gândul de a-l vedea. Am sărit din pat şi m-am spălat pe faţă repede, îmbrăcând apoi o robă albastră – culoarea lui preferată, după cum a observat mintea mea trădătoare, înainte să o înăbuş. Trecându-mi un pieptăn prin păr, mi-am împletit o parte din el în creştet. Am păşit cu paşi repezi şi nerăbdători, pentru că, mi-am spus eu, avea să fie o bucurie să revăd un prieten – *orice* prieten – după atâta singurătate. Intrând în Sala de Argint a Armoniei, i-am găsit pe Liwei şi pe mama aşezaţi alături, vorbindu-şi cu o familiaritate prietenoasă. Ping'er stătea lângă ei, turnându-le ceai. De vreme ce de obicei ne pregăteam ceaiul singure, am bănuit că astăzi participa pentru a-l privi mai de aproape pe Prinţul Moştenitor Celest.

Respiraţia mi s-a oprit la vederea lui. Roba sa din brocart albastru-închis era legată cu o centură de pânză neagră, decorată cu ciucuri de mătase şi podoabe de jad. Părul lui lung era trecut printr-un inel de aur şi îi atârna pe spate. Stătea cu palmele sprijinite pe genunchi, cu o manieră relaxată pe care n-o mai văzusem de mult timp. Când s-a ridicat pentru a mă saluta, zâmbetul i-a luminat mai radios decât soarele.

— Eşti… aici, m-am bâlbâit eu, pierzând orice gând coerent.

— Neinvitat. Dar binevenit, sper?

S-a întins şi mi-a luat mâna.

Atitudinea sa intimă m-a luat prin surprindere, la fel şi căldura neînfrânată din privirea lui.

— Bineînţeles, oricând, am reuşit să spun în cele din urmă.

Intuind momentul oportun, mama şi Ping’er au declarat că trebuie să plece. Lăsându-mă singură cu el, mama îmi indica că-l accepta pe deplin, în ciuda rezervelor anterioare. Liwei avea talentul de a câştiga prietenia celor din jurul său, avea o sinceritate care-i atrăgea la el chiar şi înainte de a afla cine era. Întocmai ca la prima noastră întâlnire.

— Eşti bine? a întrebat el.

— Nesperat de bine, am răspuns fără ezitare.

Somnul îmi era liniştit, netulburat de coşmaruri. Traiul îmi era lipsit de griji şi de responsabilităţi. Nimeni nu-mi aprindea inima, nici nu o cufunda în disperare. Asemenea desfătări aveau un efect minunat asupra sănătăţii. De la întoarcere începusem să-mi recuperez şi forţa vitală. Luna avea o puternică energie tămăduitoare, de care nu ştiusem înainte, poate pentru că îmi fusese înăbuşită magia. Avea să dureze o vreme să-mi recapăt puterile, dar mai puţin decât mă aşteptasem.

Deşi trupul mi se întrema, spiritul îmi era chinuit de neastâmpăr. Nu mă puteam plimba la infinit prin pădurea de osmanthus. Nu puteam petrece o veşnicie citind şi cântând.

— Tu eşti bine? l-am întrebat la rândul meu.

M-a cuprins groaza cu gândul la momentele în care îl sfidase pe tatăl său. Şi am simţit şi o ruşine

înţepătoare, înţelegând că-l lăsasem să înfrunte mânia părinţilor săi de unul singur. După confruntarea aceea înfiorătoare, mă obsedase doar gândul de a mă întoarce acasă cât mai repede, de a părăsi Regatul Celest, temându-mă că poate împăratul avea să se răzgândească şi să ceară sigiliul înapoi.

Liwei mi-a strâns mâna cu şi mai multă putere, ţintuindu-mă cu ochii săi întunecaţi.

— Da, nu am avut probleme deosebite, aceleaşi cu care sunt obişnuit.

Mi-am muşcat buza, vrând să-i cer detalii. Dar intensitatea privirii şi apropierea lui m-au debusolat. Oare se schimbase ceva la el? Parcă redevenise acel Liwei din trecut, dinainte ca… mi-am alungat gândul. Venise, eram bucuroasă. Şi astăzi voiam să-i cer o favoare, să ne ducă pe mine şi pe mama în Tărâmul Muritorilor. Să ne ducă la tatăl meu.

Din egoism, amânasem să-i spun mamei ce aflasem. Pentru a ne îngădui să ne bucurăm de câteva zile de fericire neştirbită, de reîntregirea familiei noastre şi de libertatea ei proaspăt câştigată. Dar ştiusem că era nerăbdătoare să zboare cu prima ocazie spre Tărâmul Muritorilor şi să-l caute pe tata. Într-o seară, când înţelesesem că nu mai puteam amâna momentul nicio clipă, o luasem de mâini.

— Mamă, trebuie să-ţi spun ceva.

Cuvinte de rău augur, pline de amărăciune. Sau poate că faţa îi pălise din cauza tremurului din vocea mea?

Mâna ei rece îmi alunecase dintre degete.

— Nu vreau să aud.

Rugămintea ei copilăroasă mi-a săgetat inima. M-am întrebat, oare s-o las să-şi continue viaţa ca până acum? Pe jumătate cu speranţă, pe jumătate cu refuzul

de a accepta realitatea? Ceva din inima mea a dat înapoi. Ar fi fost mai bine să tai frânghia deodată, decât s-o las să se subţieze până la sfârşitul ei inevitabil.

— Îmi pare rău. Dragonul Negru mi-a spus că... tata a murit.

Vocea mi s-a poticnit şi mi s-a încordat gâtul.

Atunci mama s-a muiat, aplecându-se greoi. Am ţinut-o strâns, străduindu-mă să nu tresar la auzirea suspinelor ei înăbuşite. Cuvintele mele îi nimiciseră orice speranţă, ca un cuţit care spintecă o plantă bolnavă ce se agaţă de viaţă cu disperare. Eu îmi pierdusem tatăl pe care nu-l întâlnisem niciodată, dar ea îşi pierduse soţul pe care îl iubea şi acum.

Împreună, am zburat acum toţi trei spre Tărâmul Muritorilor. Mama era palidă la faţă şi se trăgea agitată de mâneci. Nu mai părăsise luna de foarte mult timp. Din fericire, norul lui Liwei plutea lin ca o pasăre prin aer.

Dragonul Negru descrisese locul cu precizie. Acolo unde se întâlneau cele două fluvii, am găsit mica colină acoperită cu flori albe. În vârful ei se înălţa un mormânt mare şi circular, cioplit în marmură. Caractere din aur incrustat îi arătau numele:

□□
HOUYI

Peste tot, împrejur, erau ilustraţii ale realizărilor tatălui meu; bătăliile câştigate, inamicii răpuşi. Era un mormânt magnific, demn chiar şi de un rege al acelui tărâm. Dar m-am îndurerat când am descoperit că pe el nu scria nimic despre familia şi urmaşii săi. Oare trăise singur până la sfârşit?

Mama m-a apucat de braţ, păşind poticnit. S-a holbat la mormânt, cu chipul cuprins de amărăciune.

— Putem pleca dacă vrei, am şoptit eu, în ciuda durerii din piept.

 Nu! a ţipat vehement.

Şi-a suflecat mânecile largi, a luat mătura şi a început degrabă să facă ordine. Preţ de o clipă, m-am întrebat ce ar fi gândit muritorii dacă ar fi văzut-o pe venerabila Zeiţă a Lunii măturând asiduu, ca o ţărancă de rând. Am înţeles deodată că tocmai ei, mai mult decât oricine altcineva, ar fi înţeles respectul pe care mama voia să-l arate faţă de soţul său. Şi dorinţa ei de a-i dovedi că-l onora chiar şi după moarte. M-am ghemuit şi cu batista am şters praful şi mâzga de pe marmură, lustruind caracterele până când au lucit din nou. Liwei a rămas deoparte la început, dar apoi s-a aplecat ca să strângă buruienile.

Când locul a devenit imaculat, mama a scos ofrandele de fructe şi turte pe care le pregătise cu mâna ei, adunate pe platouri de porţelan. Am aprins beţişoarele parfumate şi i-am întins trei dintre ele, ale căror vârfuri stacojii ardeau mocnit. Ţinându-le înainte, am îngenuncheat în faţa mormântului şi am făcut trei plecăciuni. O soţie şi o fiică jelindu-şi pierderea cea mai cumplită. După cea de-a treia plecăciune, am înfipt bine beţişoarele parfumate în arzătorul mic de aramă. Rotocoale subţiri de fum înmiresmat au plutit spre cer.

I-am atins mâna, trezind-o din reverii.

— Mamă, când te plimbi noaptea prin pădure, la ce te gândeşti?

De atâtea ori îmi dorisem să-i pun întrebarea aceasta.

A închis ochii, cu un zâmbet visător pe buze.

— La tine, când erai mică. La tatăl tău. La viaţa

noastră petrecută împreună. Cât de mult aş fi vrut să fie aici, cu noi, să nu fi rămas în urmă.

Atunci a plecat capul şi şoapte poticnite i s-au revărsat din gură.

— Uneori mă întreb… dacă tămăduitorii se înşelau? Dacă nu aş fi băut elixirul? Am fi trăit toţi anii aceştia împreună, în lumea de dedesubt. Părul mi-ar fi încărunţit, dar am fi fost *fericiţi.*

A strâns degetele pe mâna mea.

— Când m-am înălţat spre cer, am întors privirea o dată şi l-am văzut la fereastră – cu mâna întinsă, cu o durere atât de mare pe chip. Se întorsese prea târziu. Uneori, noaptea, mă chinui singură, întrebându-mă ce o fi simţit când m-a văzut în zbor. Oare a înţeles de ce o făcusem? Oare… m-a urât? În nopţile acelea, şi eu mă urăsc.

A privit în faţă şi gâtul i-a tremurat, după care a continuat:

— În clipele acelea în care am ţinut elixirul în mâini, nu m-am putut gândi decât la tine şi la mine şi la faptul că-mi doream atât de mult să *trăiesc.* Când l-am băut, am ales moartea soţului în schimbul morţii mele. Am ales să-mi trăiesc viaţa fără el. Am ales… ne-am ales pe noi.

Vocea i-a zvâcnit, cuprinsă deodată de emoţii puternice.

— Niciodată nu mă voi putea elibera de amărăciunea mea. Şi totuşi, nu-mi regret alegerea, în ciuda tuturor chinurilor ce au urmat. Pentru că astfel am putut să mă bucur de tine.

Lacrimile i-au curs ca o ploaie măruntă. M-am blestemat pentru întrebarea mea nesăbuită. Pentru faptul că i-o pusesem, ştiind că avea să-i provoace suferinţă. Dar nu puteam să ne ascundem şi să ne

îngropăm durerea la nesfârşit, mai ales faţă de persoanele iubite. Învăţasem că prin suferinţă descopeream cum să iertăm, creşteam şi, în cele din urmă, ne vindecam rănile. Am înţeles atunci că poate nu mă deosebeam atât de mult de mama. Amândouă profitaserăm de oportunităţile ce ne ieşiseră în cale, amândouă aleseserăm să trăim.

Degetele i-au alunecat încet din mâna mea, ca şi când ar fi uitat de mine. Cu privirea aţintită la caracterele lucitoare de pe piatra funerară, ale numelui tatei, a mişcat buzele, citindu-le în tăcere. Realizările şi moştenirea lăsate de el erau cioplite în piatră. Veşnic întipărite în amintirea lumii pe care o salvase, atât timp cât aveau să existe cărţi de citit şi melodii de cântat. Nu avea să fie uitat niciodată. Dar aceasta era o alinare fragilă pentru cei care îl iubiseră.

Ridicându-mă în picioare, m-am dus la Liwei, lângă malul fluviului. Am stat în tăcere, privind apa ce sclipea în lumina soarelui şi simţind vântul ce ne sufla prin păr. În lumea muritorilor, aerul era plin de nenumărate mirosuri; al florilor, al frunzelor putrezite, al apei pământii a râului ce fremăta plin de viaţă.

Atunci s-a întors spre mine.

— Am rugat-o pe prinţesa Fengmei să mă elibereze de promisiunea logodnei.

M-am holbat la el uluită, neştiind ce să spun.

— De ce? Când? am întrebat în cele din urmă.

Mi-a adresat un zâmbet trist.

— Mai e nevoie să întrebi de ce? După ce ai plecat, i-am făcut o vizită. I-am spus adevărul, pe care ar fi trebuit să-l mărturisesc cu mult timp în urmă. Merita mai mult decât ceea ce îi puteam oferi: o inimă care nu i-ar fi aparţinut niciodată. A fost cât se poate de înţelegătoare. Şi m-a rugat să-ţi spun că speră să ne

găsim fericirea împreună. Cred că şi-a dat seama încă din ziua în care ai salvat-o.

Mi-am amintit privirea ei când văzuse picăturile noastre celeşti, când descoperise că formau o pereche. Nu aş fi vrut s-o rănesc, dar vai, nu puteam nega bucuria care mi-a înflorit atunci în trup.

— Dar cum rămâne cu alianţa?

— Regatul Phoenixului şi-a reafirmat susţinerea pentru Regatul Celest. Chiar dacă legătura dintre noi nu va fi la fel de puternică precum cea urzită prin căsătorie, vor rămâne prietenii şi aliaţii noştri. Atât ea, cât şi regina sunt recunoscătoare pentru ajutorul nostru şi acum.

Mi-a luat mâna şi şi-a aşezat-o pe piept, unde inima îi zvâcnea la fel de zgomotos ca a mea. Ochii i-au strălucit plini de emoţii nestăpânite. Când mi-a luat obrazul cu cealaltă mână, m-am rezemat de el fără să vreau, atrasă de căldura pe nu o uitasem niciodată.

— Inima mea îţi aparţine; ţi-a aparţinut întotdeauna, a spus el. Nu e nevoie să-mi răspunzi acum. Îmi dau seama că vrei să petreci un timp cu mama ta şi să te gândeşti. M-am înşelat înainte; nu luptasem suficient de îndârjit pentru dragostea noastră. Dar nu-ţi voi mai greşi niciodată.

A rostit ultimele cuvinte cu solemnitatea unui jurământ.

Sentimentele care m-au cuprins nu mi-au lăsat răgaz să spun nimic. Parcă soarele s-ar fi ivit de după nori, luminând cerul. Poate că umbrele aveau să revină, dar deocamdată voiam să mă scald în strălucirea lui.

La apropierea serii, am zburat înapoi spre lună. Înainte de a pleca, Liwei m-a ajutat să urzesc vrăjile protectoare. Căminul nostru nu mai era interzis

vizitatorilor şi, cu toate că eram încântate să primim musafiri, trebuia să fim prudente. Împreună ne-am împletit magia în fire de putere ce au înconjurat Palatul Luminii Pure. Când am făcut o pauză, epuizată de efort, Liwei a preluat şi sarcinile mele. A închis ochii şi energia sa a erupt ca o explozie de lumină, înconjurându-ne vrăjile şi dispărând.

— Am adăugat încă un strat protector, care să-i identifice pe toţi cei care-şi ascund forma, fie că sunt demoni, spirite sau celeşti. Nu le poate împiedica pătrunderea, dar sper că măcar vă va avertiza din timp, a explicat el.

Auzindu-i tonul grav, sângele mi s-a scurs de pe faţă.

— Celeşti? am repetat eu bâiguit.

Credeam că terminaserăm cu intrigile, cu pericolele şi frica.

Liwei s-a întunecat la faţă.

— Nu ştiu de existenţa vreunei intrigi. Dar părinţii mei sunt nemulţumiţi că armata a intervenit pentru a te susţine. Au auzit zvonuri conform cărora capitularea lor în această privinţă este considerată de mulţi nemuritori drept un semn de slăbiciune. Unii încep să se îndoiască de justeţea deciziilor lor din trecut – întemniţarea dragonilor, exilarea Zeiţei Lunii. Faptul că au îngăduit păsărilor soarelui să zboare nestingherite.

M-a cuprins un fior rece.

— N-am vrut decât să mă întorc acasă şi s-o eliberez pe mama. Nicio clipă nu mi-am dorit să le sfidez autoritatea. Nu vreau decât să trăiesc aici în pace.

— Nu avem nicio putere asupra temerilor celorlalţi. Dar nu vei fi singură. Îţi voi fi alături, atât timp cât îmi vei da voie.

Liwei mi-a luat mâinile îngheţate şi le-a dus la buzele sale, suflându-şi căldura asupra lor.

— Vreau doar să fiu precaut. Sunt doar zvonuri şi murmure, deocamdată nu merită să-ţi faci griji din cauza lor.

Am încuviinţat cu o oarecare îndoială. Chiar şi zvonurile şi murmurele ar fi putut avea consecinţe grave dacă ar fi ajuns la urechile persoanelor nepotrivite.

În noaptea aceea, după plecarea lui Liwei, m-am foit în pat până când am adormit. Şi nu mi-am găsit odihna nici în somn – m-am pierdut într-un vis veridic în care stăteam într-un balcon, privind cerul. Norii aveau o culoare ciudată, aproape violet. O siluetă înaltă s-a apropiat şi s-a oprit lângă mine, cu roba sa verde foşnind în vânt.

M-a privit îndelung cu ochii aceia argintii ai lui, ca şi când ar fi aşteptat să spun ceva.

— Îţi mulţumesc pentru că ne-ai lăsat să plecăm. Dar gestul nu-ţi şterge păcatele, am spus eu încordat.

— Am fost sincer. Nu te voi mai sili niciodată.

O notă tristă îi răsuna în voce, pe care n-o mai auzisem.

— Am înţeles cât de preţioasă era relaţia noastră abia după ce am pierdut-o. Dacă am putea s-o luăm de la capăt, aş proceda diferit.

Nu i-am răspuns. Nu ştiam ce să spun.

— Vreau să te întreb ceva.

— Poţi să mă întrebi, dar s-ar putea să nu-ţi răspund, am contrat eu, nedorind să fiu ademenită într-o conversaţie care-mi stârnea prea multe amintiri tulburătoare.

Deşi a zâmbit, zâmbetul îi era pustiit.

— Fă-mi pe plac, te rog. Ţi-am simţit lipsa.

— Eu nu am simţit-o pe a ta.

Jumătate adevăr, jumătate minciună. Mi-am amintit că lucrul care îmi lipsea era iluzia prieteniei noastre, nu realitatea decepţiei lui.

Ochii i-au scânteiat.

— Pe acoperiş, înainte ca dragonul să te fi luat: ai fi tras în mine?

Îmi pusesem şi eu întrebarea aceasta de nenumărate ori.

Şi acum în sfârşit descoperisem răspunsul.

— Nu.

Sincerităţii sale merita să-i răspund cu aceeaşi monedă. Auzind acest singur cuvânt, a răsuflat îndelung şi încordarea din umeri i s-a risipit.

— Ai putea vreodată să îndrăgeşti un demon aşa cum l-ai îndrăgit pe celest?

— Celestul nu a existat niciodată. Ai fost demon mereu.

Am reuşit cumva să păstrez un ton rece, ignorându-mi durerea din piept.

A înclinat capul cu un aer sumbru.

— Poate. Oricum m-ai vedea, voi aştepta.

— Ce anume?

— Să mă iubeşti din nou.

Degetele sale mi-au mângâiat latura capului, atingându-mi părul uşor.

— Sau măcar să nu mă mai urăşti.

Înainte să mă pot smuci din mâna lui, cu o replică tăioasă pregătită pe limbă, a dispărut.

A doua zi, dimineaţă, m-am trezit amărâtă şi cu ochii încercănaţi. Visul meu fusese atât de veridic şi emoţiile stârnite atât de reale, încât am rămas îngândurată multă vreme.

Acum indignată la gândul că poate îmi infiltrase

visele, acum frustrată din cauza faptului că încă mă tulbura gândul la el. În cele din urmă, m-am ridicat şi m-am îmbrăcat. Mergând la oglindă, am încremenit la vederea acului de argint din părul meu, sculptat cu motive ca nişte nori. Am apucat cu degetele metalul rece şi l-am azvârlit într-un raft.

Am luat Arcul Dragonului de Jad şi mi l-am trecut peste umăr, după care am părăsit încăperea. Timpul petrecut în armată mă învăţase să fiu prudentă; să am mereu la îndemână o armă. Ieşind afară, am încercat din nou vrăjile protectoare pe care le urzisem cu Liwei. Firele de aur şi de argint erau înnodate strâns – delicate ca o pânză de păianjen, dar mai tari decât fierul. Cu un fior subit de mânie sfidătoare, mi-am spus că, dacă orizontul ascundea duşmani, atunci voi fi pregătită pentru ei.

În noaptea aceea nu l-am mai visat pe Wenzhi. Eram debusolată şi nu-mi mai înţelegeam sentimentele, dar presimţeam că aveam să-l revăd.

Zilele au început să se asemene între ele. După ce pedeapsa mamei a fost anulată, am primit vizitele multor nemuritori. Unii veneau pentru a-şi declara stima, alţii, pentru a-şi satisface curiozitatea, fiind mai curând interesaţi de povestea noastră scandaloasă decât din vreo preocupare binevoitoare. Mi-aş fi dorit să-i dau afară după prima ceaşcă de ceai, dar privirile încruntate ale mamei îmi stăvileau pornirile mai puţin politicoase. Însă, dincolo de aceste mici neplăceri, m-am bucurat mult de timpul petrecut acasă. De senzaţia de siguranţă şi de libertate şi de sentimentul că eram iubită. Aşa cum promisese, Shuxiao ne-a vizitat frecvent, apărând adesea fără să ne anunţe. De fiecare dată m-am bucurat de compania ei şi de veştile pe

care le aducea despre întâmplările ţinutului. Au venit şi Minyi, şi doamna Daoming, şi generalul Jianyun. Acele momente, în care îi primeam în casă pe prietenii câştigaţi pe parcurs, când le auzeam glasurile şi râsetele revărsându-se între pereţii noştri, erau momentele mele preferate. Compania lor nu ne ştirbea liniştea, ci o colora.

Dar nimeni nu ne vizita mai des decât Liwei. Ne-am plimbat îndelung prin pădurea de copaci osmanthus albi, printre lampioanele strălucitoare, sub cerul înstelat. Când cântam la qin sau la fluier, stătea alături, făcând schiţe sau pictând. Uneori ridicam ochii şi descopeream că mă privea cu o asemenea intensitate, încât degetele mi se poticneau pe instrument. Dar nu mă mai feream de atingerea lui şi nici nu mai simţeam ghimpele acela de vinovăţie când îmi gonea pulsul la vederea lui. Şi mintea mea a îndrăznit din nou să viseze la viitorul nostru.

În unele nopţi, după ce Ping’er se culca, mă alăturam mamei pe balcon. Eram împreună, şi totuşi fiecare era pierdută în amintirile ei – ale ei erau legate de tărâmul de dedesubt, ale mele, de cerurile de deasupra. Atunci am înţeles, cu o limpezime înfiorătoare, de ce nu voise să fie deranjată în aceste momente. Şi, deşi nu ne vorbeam, găseam un fel de alinare una în compania celeilalte, împărtăşindu-ne durerea pe care eu nu o putusem înţelege în copilărie. Adesea descopeream că rămăsesem singură fără a-i fi observat plecarea, atât de mult mă pierdeam în propriile gânduri, încercând să găsesc răspunsuri la întrebările care-mi vuiau în minte.

Oare eu şi Liwei am fi putut uita cu adevărat tot ceea ce ne despărţise? Oare legăturile rupte puteau fi refăcute? În liniştea şi pacea căminului meu, speram

că voi avea timp să dezleg nodurile acestea încâlcite ale vieţii mele. Totuşi, chiar dacă eram nemuritori, nu puteam rămâne pe drumul acesta la nesfârşit, ferindu-mă de iubire, atentă să nu fac alegeri greşite, temându-mă de suferinţă. Nu mă crezusem atât de inconstantă, dar adevărul era că nu-mi mai cunoşteam propria inimă.

Mereu crezusem că viaţa era o cărare care şerpuia şi vira odată cu capriciile sorţii. Că norocul şi oportunităţile erau daruri asupra cărora nu aveam nicio influenţă. Privind noaptea nesfârşită, am înţeles că drumurile noastre erau formate de alegerile făcute. Fie că profitam de oportunităţi sau le lăsam să treacă pe lângă noi. Fie că ne lăsam purtaţi de valurile schimbării sau că ne ţineam ferm pe poziţie. La suprafaţă, viaţa mea descrisese un cerc închis. Dar nu mai era nevoie să mă ascund în umbre, să-mi îngrop trecutul şi să mă tem de viitor. Niciodată nu aveam să-mi mai ascund identitatea. Niciodată nu aveam să mai ascund numele părinţilor mei Vestea că eram fiica Zeiţei Lumi şi a muritorului care doborâse sorii se răspândise în toate cele opt regate ale Tărâmului Nemuritorilor.

În întuneric, cele o mie de lampioane prindeau viaţă. Cerul era senin, împânzit de o infinitate de stele. Lumina lunii era vie şi strălucitoare. În aceste nopţi, inima îmi era mulţumită, aşteptând promisiunea unei noi zile.

Mulţumiri

Fiica Zeiţei Lunii a început ca un vis nebun, pe care nu l-aş fi putut împlini fără dragostea şi susţinerea familiei şi ale prietenilor mei şi fără cei care au avut încredere în cartea aceasta şi în mine. Consider o adevărată binecuvântare faptul că pot să-i numesc aici.

Îi mulţumesc lui David Pomerico, strălucitul meu redactor de la Harper Voyager US – voi ţine minte veşnic prima noastră convorbire telefonică, care mi-a schimbat cursul vieţii şi m-a convins că romanul meu şi-a găsit căminul. Este o onoare să colaborez cu tine şi ai fost un susţinător incredibil pentru *Fiica Zeiţei Lunii.* Viziunea ta asupra cărţii şi observaţiile tale perspicace (umorul a fost mult apreciat) m-au îndemnat să devin o scriitoare mai bună şi, datorită ţie, povestea de faţă este mult mai reuşită.

Îi mulţumesc lui Vicky Leech, uimitorul meu editor de la Harper Voyager UK – mă bucur sincer că am avut ocazia să colaborez cu tine! Îţi mulţumesc pentru toată susţinerea şi pentru ideile tale inspirate, care ne-au purtat pe drumuri neînchipuite, pe care mă bucur că am reuşit să le traversăm.

Eterna mea recunoştinţă pentru incredibilul meu impresar, Naomi Davis, pentru că și-a pus speranţa într-o scriitoare necunoscută şi neexperimentată din celălalt capăt al lumii şi m-a ajutat să-mi cizelez arta. Eşti minunată şi neînfricată, îndrumătoarea şi partenera mea în toate, prin experienţa, cunoştinţele şi empatia ta.

Sincere mulţumiri echipei uimitoare de la Harper Voyager US, cu care am avut norocul de a colabora,

DJDesmyter, Sophie Normil, Ronnie Kutys, şi echipei de vânzări HarperCollins – aş vrea să-i fi putut numi pe toţi! Mi-a fost greu să găsesc cuvintele potrivite pentru a-mi exprima consideraţia, dar vă rog să credeţi că vă sunt recunoscătoare pentru tot.

Îi mulţumesc lui Kuri Huang pentru opera de artă cu care a ilustrat coperta ediţiei din Statele Unite şi lui Jeanne Reina pentru coordonarea sa artistică inspirată. Dincolo de măiestria ei estetică, este coperta visurilor mele! Mulţumiri deosebite Angelei Boutin, Virginiei Nore, lui Rachel Weinick, lui Jane Herman şi Mireyei Chiriboga pentru ajutorul lor nepreţuit! Incredibil de talentatei Natalie Naudus îi mulţumesc pentru că a devenit vocea lui Xingyin şi i-a dat viaţă.

Sunt recunoscătoare şi minunatei echipe Harper Voyager UK: Natashei Bardon, lui Maddy Marshall, lui Jaime Witcomb, Susannei Peden, lui Robyn Watts şi Martei Juncosa – susţinerea voastră înseamnă atât de mult pentru mine! Îi mulţumesc lui Ellie Game, care a conceput coperta, şi lui Jason Chuang, pentru crearea coperţii incredibil de frumoase a ediţiei britanice, de la care n-am putut să-mi mai iau ochii şi care mi se pare absolut perfectă pentru poveste.

Tuturor celorlalţi de la HarperCollins din întreaga lume, care au susţinut *Fiica Zeiţei Lunii* şi care au ajutat cartea să ajungă la cititori, celor pe care nu am putut să-i numesc aici din lipsă de timp – vă sunt recunoscătoare pentru toate eforturile voastre.

Am pătruns în lumea publicaţiilor literare fără nicio relaţie şi m-am temut sincer că nimeni nu îmi va citi cartea. Voi fi veşnic recunoscătoare autorilor străluciţi care au citit varianta iniţială a manuscrisului: lui Stephanie Garber, lui Shelley Parker-Chan, Andreei Stewart, lui Shannon Chakraborty, Avei Reid,

Genevievei Gornichec, Tashei Suri şi lui Elizabeth Lim. Nu vă pot spune cât de emoţionată am fost de impresiile voastre generoase şi mă bucur că am avut ocazia de a vă citi scrierile minunate.

Anissa Gomery, mă bucur atât de mult că ne-am înţeles atât de bine şi că am devenit prietene! Colaborarea noastră este una dintre cele mai fericite etape ale călătoriei mele scriitoriceşti şi îţi sunt recunoscătoare ţie şi echipei tale minunate.

Soţului meu iubit, Toby – partenerul meu de viaţă, primul meu cititor, cel mai dedicat critic şi cel mai neînfricat susţinător – îi sunt veşnic recunoscătoare pentru că m-a încurajat să-mi urmez visurile şi a avut răbdare cu mine pe parcursul trecerii la această etapă nouă şi neîndoielnic dificilă a vieţii mele. Pentru că le-ai purtat de grijă copiilor noştri când am fost presată de termenul de predare (în cea mai mare parte a anului 2021), pentru că mi-ai ascultat temerile când toate mi s-au părut imposibile şi pentru că ai sărbătorit cu mine depăşirea fiecărui jalon. Nu aş fi reuşit fără tine.

Le mulţumesc lui Lukas şi lui Philip pentru entuziasmul cu care aţi întâmpinat ceea ce la început a fost doar „ideea trăsnită” a mamei voastre, pentru schiţele şi desenele voastre, pentru întrebările legate de povestea mea şi – cel mai important – pentru că m-aţi lăsat să lucrez când aveam căştile în urechi. Vă iubesc pe amândoi din toată inima.

Nu aş fi ajuns până aici fără ajutorul părinţilor. Îi mulţumesc mamei pentru dragostea şi susţinerea ei, pentru că mi-a încurajat fascinaţia din copilărie pentru poveştile fantasy chinezeşti şi mi-a îngăduit să stau acasă şi să citesc în loc să ies în lume. Acele câteva lecţii de fluier şi de guzheng nu au fost chiar o pierdere de timp! Şi tatălui meu, care a muncit din răsputeri

pentru a ne oferi un trai mai bun, pentru dragostea şi umorul lui, pentru entuziasmul cu care a privit tot ce făceam şi pentru cărţile pe care mi le-a cumpărat, care mi-au stârnit pasiunea pentru poveşti îmi este dor de tine şi aş fi vrut să ne fii alături şi acum.

Surorii mele, Ee Lynn, îi mulţumesc pentru dragostea şi încurajările sale, pentru că mi-a fost alături şi în cele mai bune, dar şi în cele mai dificile momente şi pentru că mi-a citit scrierile de început. Verişoarei mele, Swee Gaik, îi mulţumesc pentru sfaturile sale nepreţuite şi pentru că m-a încurajat atunci când mi-am mărturisit întâia oară visul improbabil de a deveni autoare. Vă mulţumesc din suflet ţie şi lui Dan!

Sonali, îţi voi fi veşnic recunoscătoare pentru că ai citit prima variantă atât de nereuşită a romanului şi pentru că mi-ai dat curaj să mă arunc în lumea înspăimântătoare a scrisorilor de intenţie. Încrederea pe care mi-ai acordat-o a fost scânteia care a aprins focul acestei râvne. Îi mulţumesc lui Jacquie pentru susţinerea şi bunăvoinţa ei convinsă şi pentru că a întruchipat vocea raţiunii în demersul meu. Nu ştiu cum aş fi putut s-o scot la capăt fără tine. Sunt atât de recunoscătoare că vă cunosc – sunteţi cele mai bune prietene pe care mi le-aş fi putut dori vreodată, temelia neclintită pe care m-am putut sprijini în vacarmul publicării, al vieţii de mamă şi al vieţii în general.

Din păcate, nu sunt suficient de pricepută încât să pot scrie o poezie chinezească. Mulţumiri deosebite lui Han Lihua pentru minunata sa interpretare a cupletelor scrise de Xingyin pentru competiţie şi pentru ajutorul acordat în alegerea celor mai potrivite nume de locuri. Lui Yangsze Choo pentru sfaturile sale generoase

adresate unei autoare începătoare. Şi Lisei Deng pentru răbdarea cu care mi-a răspuns la diversele şi frecventele întrebări, începând cu cele legate de nume şi până la cele legate de mituri şi de cultură.

Le mulţumesc dragilor mei prieteni din Hong Kong pe care i-am cunoscut la BA şi HKIS. Vă sunt recunoscătoare tuturor pentru încurajările şi susţinerea voastră, oferite mai ales pe parcursul nebuniei anului meu de debut. Ţin atât de mult la prietenia voastră şi mi-aţi influenţat viaţa în atât de multe privinţe!

Profesoarei care m-a inspirat cel mai mult dintre toţi cei pe care i-am întâlnit în viaţă, Puan Vasantha Menon, îi mulţumesc pentru că mi-a stârnit dragostea pentru literatură.

Este un mare privilegiu să fac parte din incredibil de talentaţii debutanţi #22Debuts şi să am impresari fraţi atât de minunaţi, care m-au ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală. Le mulţumesc şi lui Kristen (@myfriendsarefiction), Mike Lasagna, Daniel Bassett, Kelecto (@panediting), Ellie (@faerieontheshelf), CW, Kristin Dwyer, Lauren (@fictiontea) – toţi sunteţi incredibili şi vă sunt recunoscătoare pentru că m-aţi susţinut încă de la început.

În ultimul rând, dar la fel de important, le mulţumesc din suflet cititorilor, librarilor, bibliotecarilor, bloggerilor, bookstagrammerilor şi comunităţii oamenilor pasionaţi de cărţi pentru susţinerea pe care au acordat-o romanului *Fiica Zeiţei Lunii.* Şi, dacă citiţi aceste rânduri, vă mulţumesc pentru că aţi oferit o şansă acestei cărţi, pentru că mi-aţi îngăduit să vă împărtăşesc povestea mea. A fost o mare bucurie să o scriu şi sper că şi pentru voi a fost o bucurie să o citiţi.

Acest debut strălucitor, greu de lăsat din mână, ne transportă fără efort pe tărâmurile celeste ale legendelor chineze. Tan plăsmuiește cu măiestrie sclipirile romantice, dar periculoase, ale acestei lumi nemuritoare, fără a pierde nicio clipă din vedere firul luminos și uman al poveștii.

Shelley Parker-Chan, autoarea romanului
She Who Became the Sun

O aventură captivantă inspirată de legenda lui Chang'e, *Fiica Zeiței Lunii* relatează încercările neîndurătoare pe care le înfruntă o tânără în numele familiei, loialității și al dragostei. Pregătiți-vă să fiți vrăjiți de această poveste absolut magică!

Genevieve Gornichec, autoarea romanului
The Witch's Heart

Un debut strălucitor despre înfruntarea disperării cu dragoste, sacrificiu și speranță. În centrul romanului se regăsește o protagonistă imperfectă, dar curajoasă – încercați numai să nu vă lăsați fermecați de cartea aceasta magică!

Ava Reid, autoarea romanului
The Wolf and the Woodsman

O operă absolut minunată și captivantă! *Fiica Zeiței Lunii* preface o legendă chineză îndrăgită într-o poveste fantasy romantică urzită cu măiestrie. Abia aștept continuarea!

Elizabeth Lim, autoarea seriilor
Sânge de stele și *Șase cocori stacojii*

O bijuterie de roman, somptuos și fermecător.

S.A. Chakraborty, autoarea
Trilogiei Daevabadului

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

Primul volum din seria *Regatul Celest*

Un roman fantasy inspirat de legenda zeiței chineze a lunii, Chang'e, în care o tânără își descoperă curajul, puterea și menirea, în încercarea de a-și salva mama de cel mai puternic nemuritor al tărâmului.

Xingyin și-a petrecut întreaga viață pe lună, ascunsă de ochii temutului Împărat Celest, care i-a exilat mama pentru furtul Elixirului Nemuririi. Însă, când magia îi scapă de sub control, tânăra este nevoită să fugă de acasă și să supraviețuiască de una singură în Regatul Celest, un ținut plin de minuni și secrete.

Ascunzându-și identitatea, Xingyin se infiltrează în Palatul de Jad și devine tovarășa de studii a prințului Liwei, fiul dușmanului ei de moarte, atrăgând totodată și atenția căpitanului Wenzhi, unul dintre cei mai tineri și mai apreciați războinici ai regatului.

Antrenamentele și studiile intense o ajută să mânuiască arcul cu o precizie letală și să învețe tainele magiei elementare, dar, pentru a-și elibera mama, Xingyin trebuie să vâneze creaturi legendare, să înfrunte dușmani necruțători și să-și protejeze inima cu orice preț.

Iar când o formă interzisă de magie amenință viitorul Regatului Celest, Xingyin va trebui să aleagă între sacrificarea celor dragi și cufundarea tărâmului în haos.

Fiica Zeiței Lunii îmbină poveștile pasionale de dragoste și legendele într-o aventură captivantă despre familie, datorie, onoare și speranță.

Sue Lynn Tan debutează cu o poveste uluitoare, care va transporta cititorii până la lună și înapoi. Nu-mi amintesc ultima dată când o carte m-a surprins și m-a încântat atât de mult! Un roman minunat, de la început până la sfârșit. L-am adorat!

Stephanie Garber, autoarea seriei *Caraval*

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-68-4

9 786069 072684

storiabooks.ro